

BESTSELLER

OSMAN AYSU

FIDYE

EVİRİM

Osman Aysu - Fidyе

Osman Aysu

Fidyе

EVİRİM 126

Bestseller Dizisi . 14

© Copyright 2004

FİDYE

Osman AYSU

I. Basım Mayıs 2006

ISBN : 975-503-140-5

© Copyright : Bu kitabın Türkçe yayın hakları

FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI gereğince

EVİRİM YAYINEVİ

ve

BİLGİSAYAR SAN. TİC. LTD. ŞTİ.'ne aittir.

Yayın Yönetmeni : Ayfer KARAÖZ

Yayına Hazırlayan : Veli KARAÖZ

Kapak Tasarım :

Basla Cilt: SİSTEM MATBAACILIK

Yılanlı Ayazma Sk. No:8

Davutpaşa - Zeytinburnu / İST.

Tel.: (0212) 482 11 01 (3 Hat)

İstanbul 2006

EVİRİM YAYINEVİ

ve

BİLGİSAYAR TİC LTD ŞTİ

Kadıköy İş Merkezi Neşet Ömer Sok No: 10/ 78

Tel : 0216 347 49 63 Fax : 0216 347 76 12

34710 Kadıköy/İSTANBUL

<http://www.evrimitap.com> e-mail:evri m@evrimitap.com e-mail:

vkaraoz@hotmail.com

EVİRİM YAYINEVİ

KARANLIKTA FISILTILAR

1. Basım/Ağustos 1999

2. Basım /Aralık 1999 KUŞKUNUN ÖTESİ Basım/ Ekim 1999 Basım / Haziran

2004 NEMRUT'UN GAZABI 1. Basım/Aralık 1999 AY IŞIĞI

1. Basım / Ekim 2000

2. Basım / Ocak 2001 ODAK NOKTASI

1. Basım /Kasım 2001

TERÖRÜN GÖLGESİNDE

1.Basım Nisan 2002

AŞK OYUNU

1 Basım Kasım 2002

TİLKİLER SAVAŞI

1.Basım Haziran 2003

DARBE

1.Basım Şubat 2004

KUŞ KAFESİ

1.Basım Mayıs 2004

FİDYE

1.Basım Eylül 2005

ÖLÜ veya DİRİ

1. Basım Temmuz 2005

ALTIN YAYINEVİ

HAVYAR OPERASYONU

1. Basım Aralık 1994

2. Basım Aralık 1994

3. Basım Ocak 1995

4. Basım Şubat 1995

5. Basım Nisan 1995 SIR DUVARLARI KURT SIĞINAĞI

1. Basım /Şubat 1995

2. Basım / Mart 1995

3. Basım / Nisan 1995 İNKİLAP KİTABEVİ SORGUÇ

KURT SIĞINAĞI

ATKUYRUKLUADAM

CELLAT

LENİNİN MANGASI

ÇÖL AKREBİ

YANIK YÜZ

ŞEYTANIN MASKESİ

BİR AŞK MASALI

GÜVERCİN KAYALIKLARI

LONDRA- MOSKOVA HATTI

YEDİNCİ UZMAN

MAVİ BEYAZ RAPSODİ

OSMAN HİLMİ EFENDİ'NİN LANETİ

KORKU EVİ

ŞANTAJ

SEVDİM BİR GENÇ KADINI

SAKLI GERÇEK

EPSİLON

LEOPARIN İZLERİ

TUTKUNUN ESİRİ

PUSLU ANILAR

KUŞKU ZİNCİRİ

OSMAN HİLMİ EFENDİNİN LANETİ

FİDYE

Başlı kasketli, yüzündeki sakal en azından beş günlük olan tıknaz adam, deponun

kilidini açarak yanındaki içeriye girmesi için demirkapıyı itti. "İşte, burası.. Gir, bak bakalım, işine yarar mı?"

Tıknaz adamın yanındaki sert ve asık suratlı yaşı otuz beş civarındaki adam sessizce depo görünümüyle yere girdi. Her taraf toz toprak içindeydi. Uzun zamandan beri boş tutulduğu hemen belli oluyordu, içerisi boş sayılırdı. Sadece bir köşede unutulmuş hissi veren boş çuvallarla, birkaç mukavva kutu vardı. Adam alıcı gözüyle içeriye bir taradı. Soğuk ve ifadesiz çehresinden beğenip beğenmediği hususu pek anlaşılıyordu. Deponun tam orta yerine kadar ilerledi. Sonra başını kaldırıp tavana yakın yerdeki ensiz iki pencereye baktı. Öğle vakti olmasına rağmen gün ışığının içeriye sızan aydınlığı etrafın yeterince seçilmesine yetmiyordu.

Kalın ve tok sesiyle sordu.

"Buranın elektriği yok mu ulan?"

"Olmaz olur mu abi? Var tabii.."

"Yaksana şu mereti."

Kasketli olanı bir koşu kapının yanına giderek elektrik düğmesini çevirdi. Tavana asılı, kısa kordonlu, çıplak ve tozlu ampul yandı, ama etraf yine de yeterince aydınlanmamıştı. Hasıl olan sarı ve yetersiz ışık, sıvaları dökülmüş, zemini rutubetten yer yer yeşil yosunumsu küf bağlamış depoda gölgeler yarattı.

Kasketli olanı bir koşu kapının yanına giderek elektrik düğmesini çevirdi. Tavana asılı, kısa kordonlu, çıplak ve tozlu ampul yandı, ama etraf yine de yeterince aydınlanmamıştı. Hasıl olan sarı ve yetersiz ışık, sıvaları dökülmüş, zemini rutubetten yer yer yeşil yosunumsu küf bağlamış depoda gölgeler yarattı.

Kasketli olanı arkadaşına yaklaşmış sakalını kaşırken endişeli bir şekilde homurdandı. "Nasıl abi, yeterli mi? İşimize yarar mı?"

Öteki bir süre soruyu duymamış gibi deponun içini kuşkulu bir ifadeyle arşınlamaya devam etti.

"Ulan Ökkeş, bu boktan yeri de nereden buldunuz? Buraya hayvan bağlasanız durmaz be! Bir de beğendin mi diye, soruyorsun?"

Diğeri omuzlarını silkti.

"Abi bundan iyisi can sağlığı. Ne olacak, kaç gün sürer ki bu iş?"

Sert bakışlı olanı dondurucu bir nazar attı arkadaşına.

Ökkeş huzursuz oldu. Tilki Sedat'ı pek kızdırmaya gelmeyeceğini deneyimleriyle bilirdi. Hemen alttan aldı.

"Hasanın aklına geldi abi.. Babasından kalma.."

"Fevzi emminin mi?"

"Evet abi."

"Hiç bilmiyordum. Ulan Fevzi emmi'öleli çok oldu."

"Doğrudur abi, çok oldu."

Ful w

"Eee, bizim deyyus nasıl oldu da burayı şimdiye kadar satmadı? Benim bildiğim Hasan, bu güne kadar beklemezdi."

"Doğru dersin de, kardeşlen buranın satılmasını istemiyorlar, direndiler. Özellikle kız kardeşinin kocası burada iş yapmak istiyormuş. Hatta Hasan'la küçük kardeşine de ortaklık teklif etmiş ama bilirsin, Hasan öyle işlere pek yatkın değildir."

Sedat, Ökkeş'in anlattığı hikâyeye aldırılmaz görünüyordu.

"Fevzi emminin diğerk çocukları ne tarafta oturuyorlar, buraya yakın mı?"

"Yok be abi. Tüm aile öteki yakadalar, Sangazi'de.. Emmi'nin vefatından sonra topluca oraya göç ettiler, işin aslına bakılırsa Hasan eniştesine bir şey koklatmak istemiyor, anlarsın ya babasının mirasını ele güne kaptırmak istemez o."

Tilki Sedat burun kıvırdı.

"Burası bize yaramaz Ökkeş, gözüm tutmadı."

"Yapma abi, sen bilirsin ama ben yine de bir kere daha düşünmeni öneririm. Bu depo biçilmiş kaftan. Taş atıp da kolumuz mu yorulacak. Ayrıca burası Hasan'ın mülkü sayılır, giriş çıkışı kimsenin dikkatini çekmez. Tehlikesiz."

Sedat birden hatırlamış gibi sordu.

"Nerede o hergele? Neden gelmedi?"

"Gelecek abi, gelecek. Gönlünü ferah tut. On dakikaya kadar burada olur. Bilirsin, sözünün eri insandır, gelirim dediyse mutlaka gelir."

"Onu korumaya çalışma Ökkeş. Garanti şimdi Arnavut'un kahvesinde barbut atıyordur, hileli zarllarıyla. Partiyi bırakmamıştır. Onu senden iyi tanırım."

"Yok be abi, günahını alma. Anam hasta dedi, galiba onu hastaneye götürecekmiş bu sabah."

"Sen de yedin bu numarayı, ha? Mutlaka soyulacak yeni bir kaz bulmuştur."

Tam o sırada aralık kapının ağzından bir ses yükseldi.

"Ne olacak bir defa insanın namı çıkmasın. Güvendiğimiz ahilerimiz bile günahımızı alırlar. Yok be Sedat abi, yalansa gözüm çıksın, bizim valide rahatsızdı. Hastane çıkışı anamı bizim Meşkü-re'ye bırakıp buraya koştum doğru. Bak, yetiştim işte sizlere."

Sedat kafasını çevirip Hasana bakmadı bile. Umursamaz bir eda ile boş depoyu inceliyormuş gibi görünmeye devam etti. Hasan ise yılışık bir edayla yaklaşım Hasan'ın yanında durdu.

"Nasıl abi, beğendin mi? işe yarar mı?"

Tilki cevap vermek gereğini bile duymadı.

"Burası dört dörtlük bir yerdir abi. Tam isteğine uygun. Evvel Allah çevrede tanınırsın, rahmetlinin iyi bir şöhreti vardı, bilirsin saygın bir kişiydi. Ehh, bizim de sözümüz geçer yani, anlarsın ya.."

"Kes tatavayı!" diye bağırdı Tilki.

Sesi boş depoda yankılanmıştı. Hasan hemen sustu, ikisi de, elleri cebinde, kararsız adımlarla deponun rutubetli beton zeminini arşınlayan Sedat'a baktılar. Israr etmemenin en hayırlı çare olduğunu biliyorlardı. Az sonra Ökkeş biraz daha cesaretlenerek mırıldandı.

"Abi burası iyidir. Bu çevrede bundan âlâsını bulamayız. Hem söylediklerine bakılırsa yükü buraya atmamız çok kolay olur, ister gece, ister gündüz. Daha ne düşünüyorsun?"

Sedat birden Hasan'a döndü.

"Ne kadardır burası boş?"

"Üç buçuk senedir abi. Pederin vefatından beri."

"Onu duydum. Tutmak isteyen çıkmadı mı hiç? Çevre ilgisiz mi?"

Hasan kuşkuyla Ökkeş'e bir nazar attı.

"Hiç ilgisiz olur mu abi? Her halde Ökkeş sana anlatmıştır, bizim enişte..."

"Tamam tamam, o faslı geç. Onu duydum. Çevreden burayı tutmak isteyen çıkmıyor

mu hiç bunca zamandır?"

"Çıkmasına çıkıyor ama ben hayır diyorum."

"Ya buradaki hareket komşuların dikkatini çekerse?"

Hasan kuşkulu bir şekilde ilk defa Tılkı'ye baktı. Kekeleyerek sordu.

"Bize en fazla üç gün demiştin abicim, yoksa yanlış mı anladık?"

"Evet, öyle."

"O zaman sorun yok demektir abi. Ben buradayken kimse içeri giremez. Bize Balatlı Hasan demişler, artık bir ayağımız burada olmasa da eski namımız yeter. Buralar hâlâ benden sorulur abi, o kadar da hafife alma bizi yani."

Tilki pis pis Hasan'a baktı.

Her şeye rağmen bu sitemin altında bir hakikat payı olduğunu biliyordu. Balat yöresinin namlı kabadaylarından biriydi Hasan, ama tamamen lokal, adı sanı daha geniş çevrede fazla duyulmamış, tipik bir sokak serserisi. Aslında her ikisi de yaşça kendisinden büyük olmalıydılar veya akrandılar ama Tilki Sedat'ın haklı şöhreti ve namının bir zamanlar tüm ulusça tanılan ünlü bir mafya babasının sağ kolu mertebesine eriştikten sonra karşısında ceketlerinin önünü ilikleyip, "abi" diye hitap etmelerine yol açmıştı. O dünya da bükülemeyen bilek öpülürdü.

Sedat düşünür gibi yapmaya devam etti.

Pek de fena sayılmazdı depo. Planı için işe yarar gibi görünüyordu. Tek sorun fazla işlek bir yerde olmasıydı. Buranın semt halkının fazla meraklı olduğunu bilirdi, ne de olsa bir zamanlar kendisi de bu yörede yaşamış, ilk ününü buralarda kazanmıştı. Hele üç buçuk yıldır metruk sayılan bir yerdeki hareketlilik hemen dikkat çekebilirdi. Ne var ki, Ökkeş'in haklı olduğu cihet de buydu; kimse Hasan'a kendi mülkünde ne aradığını soramazdı velev ki giriş çıkışları görülse bile.

Sedat kararını vermişti ama hemen onayladığını açığa vurmadı.

"Bakalım" diye homurdandı. "Henüz vaktimiz var. Kısa bir araştırma daha yapacağım, neticeyi bir iki gün içinde size bildiririm. Uyanık olun ve etrafta fazla görünmeyin."

ikisi birden, "Emrin olur, abi" diye tam bir teslimiyet içinde saygıyla fısıldadılar.

Ne de olsa ünlü mafya lideri Kör Behzat'ın sağ kolu olan Sedat'ın emrine giriyorlardı.

Tilki onların çocukluk arkadaşıydı ama geçen yıllar Sedat'a hayal edemeyecekleri kadar bir ün sağlamıştı. Burnunun büyümesini, etrafa korku salmasını anlayış ve takdirle karşılıyorlardı..

Ocak ayının ikinci haftasıydı. Sedat depodan çıkınca dışarıda parlayan güneşin etkisiyle gözlerini kırıştırdı. Ceketinin üst cebinden çıkardığı güneş gözlüğünü hemen taktı. Eski arkadaşlarıyla kısa bir vedalaşmadan sonra az ileriye bıraktığı arabasına yürüdü. Hasan ve Ökkeş saygıda kusur etmemek ve onu selamtmek için arkasından ilerlemişlerdi. Eliyle bu kadar merasim yeter, dercesine gitmelerini isteyen bir jest yaptı, sonra arabasına bindi.

Bir an önce buradan uzaklaşmak istiyordu. Balat doğup büyüdüğü, çocukluk ve ilk gençlik yıllarını geçirdiği yerdı. Buradan nefret ediyordu artık, zaman içinde kötü şöhreti arttıkça sınıf atlamış, daha mutena semtlere göç etmişti ama hayatını etkileyen ve bu yola düşmesini sağlayan tüm kötülüklerle burada tanışmıştı. Zaman zaman hayatının muhasebesini yaptığın da semtin gidişatına ne denli etkili olduğunu kavrayacak kadar zekiydi.

Arabasını gazladı.

Unkapanı Köprüsünden sürüp Şişhane'ye doğru sürdü. Öğle saatlerinde trafik oldukça rahattı. Cebinden telefonunu çıkarıp özel bir numarayı aradı.

Kalın sesli bir kadın cevap vermişti.

"Evet?"

"Geliyorum. Seni görmem lâzım."

"Şimdi, bu saatte mi?"

"Bu saatin nesi varmış ki?"

Sesi sert, kızgın ve haşindi. Hattın öbür ucundaki kadın adamın sinirlendiğini anlamış gibi hemen yumuşadı.

"Maniküre, pediküre filan gidecektim hayatım. Berber de randevum vardı da.."

"Başlatma şimdi randevundan. On dakika sonra oradayım."

Telefonu hışımla kapattı.

Ara yolları kullanarak Tünelin arka sokaklarındaki eski bir apartmanın önünde durdu. Sararmış beyaz mermerlerin döşendiği köhne antreye daldı. Daha içeriye girer girmez eski Ermeni mimarların yaptığı asırlık binanın loş ve yarı karanlık antresindeki yerleşmiş koku, ona az evvel ayrıldığı deponun küfünü hatırlattı. Aynı kokuyu orada da hissetmişti. Bir an kalbinin hızlı hızlı attığını hissetti.

Cebinde evin anahtarı olduğu halde üçüncü kattaki dairenin zilini çaldı. Kapı hemen açılmıştı. Eşikte otuz yaşlarında bir kadın belirmişti; belki otuz yaşında bile değildi ama yıpranmış bir hayatın aksettiği yüzünde olduğundan daha yaşlı bir ifade taşıyordu. Kötü bir sarıya boyanmış saçları dağınık, yüzü dün gecedен kalma ve yeterince iyi temizlenmemiş makyaj izleri taşıyordu. Çekingen bir edayla baktı Tilki Sedat'ın yüzüne. Sinirlendiği zaman ne denli kaba ve hoyrat olduğunu çok iyi bilirdi. Alttan almaktan başka seçeneği yoktu.

"Hoş geldin" diyebildi titrek bir sesle.

"Bu hal ne ulan? Nedir bu surat?"

Ürkmüştü kadın.

"Geleceğini bilseydim daha erken kalkar hazırlanırdım ama..."

Tilki ters ters kadını süzüyordu.

"Sana kaç kere, öğlelere kadar uyuma demedim mi? Mutlaka, yataktan şimdi kalkmışsındır. Saatten haberin var mı?"

"Ne yapayım? Geceleri yalnızlıktan sıkılıyorum, gözüme uyku girmiyor. Sabahlara kadar dudukları gibi evin içinde dolaşıp duruyorum; çoğu zaman iki buçuk üçe doğru ancak uyuyabiliyorum. Kitaplar, televizyonlar bıktım artık bu hayattan. Ben de biraz insan içine karışmak, daha canlı, neşeli yaşamak istiyorum."

Tilki sert bir hareketle kadını kolundan kavradı, paralayacak gibi gözlerinin içine baktı. "Kes dırdırlanmayı. Gına geldi bu şikâyetlerinden karı. Seni çirkef çukurundan çıkarıp adam gibi yaşamayı sağladım. Neyin eksik? Bir elin yağda, bir elin balda kaltak. Daha ne bok yemeği istiyorsun? Yine orospuluğa mı dönmek niyetin?"

Dilersen kışına tekme vurup seni o çukurun içine atabilirim. "

Kadın korkuyla sustu.

Bu gün Sedat çok sinirli görünüyordu. Hemen taktik değiştirdi. Aslında suyuna giderse onu idare etmek her zaman kolay olmuştu. Gevşemeye çalıştı.

"Ne oldu aslanım? Bu gün çok sinirlisin? Biliyorum, sorunlarını benimle paylaşmazsın

ama seni üzen bir şey olmuş. Bir kadeh içki hazırlayım mı sana?"

Kadının kolunu bırakan Tilki, "istemem" diye homurdandı. "Düzüşmek istiyorum." Bu istek hiç de şaşırtmamıştı kadını. Zaten başka hangi amaçla gelirdi ki yanına? Bir buçuk yıldır tam bir esaret hayatı yaşıyordu bu köhne apartmanda. Tam bir seks kölesi haline dönüşmüştü.

Kadın önde, Tilki arkada yatak odasına yürüdüler. Kadın isteksizliğini belli etmeden üstündekileri çıkarıp yatağa uzandı. Sedat'ta çabucak soyunup yatağa girdi. Beş dakika içinde boşalıp nefes nefese şilteye sırtüstü düşmüştü.. Gerginliğini atabilmesi için buna ihtiyacı vardı, aksi halde hırsını önüne çıkanın canını yakarak, döverek, söverek hafifletebilirdi.

ikisi de konuşmadan yatıyorlardı.

Adam gözlerini tavadaki bir noktaya dikmiş öylece kalmıştı.

Mine için ise değişen bir şey yoktu. Yastığın üzerinde başını çevirip yanında uzanan adama baktı. Bir buçuk sene onu yeterince tanıdığını düşünüyordu; biraz rahatladığını düşündü ama yeterince değildi, onun aklını kurcalayan önemli bir mesele olmalıydı. Elini uzatıp göğsünün kıllarıyla oynamaya başladı. Sonra fısıldadı. "Yorgunluğun üzerine bir sigara yakmaz mısın?"

Sedat homurdandı.

"Kalk, getir bir tane. Kendine de yak.."

Mine yerinden fırladı. Acaba çenesi düşüp konuşacak mı, diye meraklandı. Kadın adamın ceketinin cebinden çıkardığı paketten iki sigara çıkararak yaktı. Birini ona uzattı, diğerinden de derin bir nefes çekti. Sonra usulca, bir kedi yumuşaklığı içinde yanına süzüldü. Sedat'ın üstüne varmaya gelmezdi, ısrarının bir netice vermeyeceğini bildiği için sustu, onun konuşmasını bekledi. Nitekim sigarasını yarılattığı da Sedat sakın bir sesle mırıldandı.

"Muzo" dedi. "Bir zamanlar ana okulunda, hani yuva denen yerlerde çocuklara bakıcılık yaptığını söylemiştin bana, doğru muydu o?"

Mine'nin gerçek adı Muzaffer'di. Sedat zaman zaman kendisine gerçek adını kısaltarak Muzo derdi, fakat kadını asıl şaşırtan şey sorduğu sualdti. Böyle sinirli ve gergin olduğu bir sırada yıllar önce yaptığı bir işi sorması çok garipti, nereden aklına gelmişti şimdi bu konu? ilgiyle adamı süzdü.

"Doğruydu tabii" diye mırıldandı. "Ama yıllar önceydi. Daha o zamanlar on sekiz, on dokuz yaşında filandım.. Neden sordun?"

"Hiç aklıma geldi birden.. Ne kadar çalışmıştın o yuvada?"

Mine'nin şaşkınlığı daha da artmıştı.

"Hatırlayamıyorum şimdi, aradan çok uzun zaman geçti. Sekiz ay veya bir sene kadar olabilir."

"Neden ayrılmıştın peki?"

Kadın dudaklarını büzdü. "Bunu öğrenmen şart mı?"

"Bilmek istiyorum."

"O sıralar Cem'e hâmile kalmıştım. Evli değildim, bilirsin, öyle yer yöneticilerinin bu durumlara pek müsamahaları yoktur."

Sedat sakince mırıldandı. "Anlıyorum. Peki memnun muydun işinden?"

Mine dayanamadı.

"Kuzum niye soruyorsun bu sualleri? Ne ilgisi var şimdi bunların?" diye homurdandı.

"Sen soruma cevap ver."

Kadın omuzlarını ilgisizce silkti.

"Ne bileyim, zararsız bir işti. Parası azdı ama o zamanlar ben de toy bir kızdım, oyalanıyordum işte."

"O kadar çocukla ilgilenmek pek kolay olmasa gerek, değil mi?"

Mine iyiden iyiye huylanmıştı; Sedat az konuşan biriydi, hele böylesine onu hiç ilgilendirmeyen bir konuda sorular sorması görülmüş şey değildi.

"Ne o? Yoksa yuva açmayı mı düşünüyorsun? Bunca sorunun altında bu mu yatıyor?"
Tilki Sedat eve girdiğinden beri ilk defa gülmüştü.

Hem de kahkahayla.

"Neden olmasın?" diye mırıldandı.

Mine şaşkınlıkla adama bir daha baktı. Senelerce düşünse böyle bir olasılık aklının köşesinden bile geçmezdi.. Ünlü kabadayı Tilki Sedat, çocuklar için yuva açacaktı ha! Her halde kendisiyle alay ediyordu..

Ökkeş aslen Adanalıydı, Hasan ve Sedat gibi Balat'tan çıkma değildi. Tilki Sedat arabasına binip uzaklaşınca Ökkeş, emanet aldığı deponun anahtarını kilidi kapatarak arkadaşına uzattı.

"Al oğlum şu anahtarı.. Yine beni Tilkiye rezil ettin. Yemedi numaranı, yok annem hastaymış, yok hastaneye götürecekmışim.. Ulan, o senin ruhunu okur be!"

"Okursa okur, ne yapalım yani? Ölüm yok ya ucunda.. Hem buradan iyi yeri nerede bulacak? Sen bakma onun afrasına tafasına, depoya bayıldı. Akli gitti."

"Atma oğlum Hasan. Ne dediğini duydun, düşünmeliyim diye homurdandı. Sanırım pek beğenmedi."

"Bakma sen ona. Çocukluğundan beri tanırım. Her zaman hava atardı. Şimdi burnu büyüdü tabii. Eee namı adam oldu, boru mu? Kör Behzat'ın sağ kolu.."

"Kıskanıyor musun, ulan?"

Hasan boş vermiş gibi omuzlarını silkti.

"Nesini kıskanacağım Adanalı? Zaten soysuz olduğunu hep bilirdim, insanoğlu çiğ süt emmiştir, biraz burnu büyüyünce, geçmişini unuttur, böyle havalara girer.

Görmüyor musun, jkimizi de nasıl küçümsüyor, adam yerine koymuyor.

Üçdörtsenee.»dine kadar peşimizden ayrılmazdı sümsük. Tanrı bir kere kuluna, yürü yağ kulum demesin, işte, sonucu. Galata'da ki o arbede olmasa yine aramızda süt dökmüş kedi gibi dolaşırdı."

"Ulan Hasan! Oğlanı çekemiyorsun anam avradım olsun. Boşuna bok atma çocuğa. Hiç de hayırsız çıkmadı. Bak, ilk fırsatta bizi himayeye kalkıştı. O olmasa bu teklifi bok alırdın. Ne sanıyorsun?"

Hasan da homurdandı.

"O kadar emin olma daha. O ibneyi senden iyi tanırım. Pek güvenilmez."

"Höst, höstulan! Ağzından çıkanı kulakların duysun. Nankör herif. Hani bunca yıllık arkadaşım olmasan, basardım yüzüne şamarı."

"Ne kızılıyorsun be! Daha ne biliyoruz ki? Ne anlattı ki bize?"

"Ulan insafsız, daha ne olsun! Üç beş günlük bir iş için rüyanda bile göremeyeceğin para teklif ediyor. Ömründe o kadar parayı bir arada gördün mü hiç?"

"Ağır ol Adanalı.. Lâf başka, fiiliyat başka. Verecek mi bakalım? Hemen her işittiğine kanma öyle."

Ökkeş ters ters arkadaşına baktı.

"Tilki'yi ben de on senedir tanırım. Tamam son zamanlar da biraz havalandı, ama bu onun hakkı da. Adam artık bizim gibi semt kabadayısı değil ulan, namlı, şöhretli biri oldu. Salâvatsız yanına çıkmayacağımız kimselerin himayesinde. Selâm bile vermese gocunmam."

"Ulan, yağcı köpek! Asıl sen paranın kokusunu alır almaz hemen huyun değişti. Neredeyse ayaklarına kapanacaksın Tilki'nin. Ona boşuna Tilki dememişler, tanımaz mıyım, gerekirse anasını bile satar o. Daha pek emin olma.."

"Ayıp ayıp! Eski bir arkadaşın aleyhine bu denli çirkin konuşmaman lâzım."

"Bak Ökkeş, ben elimde parayı peşin görmedikçe ona inanmam."

"O halde ne bok yemeye hemen depoyu vermeye kalktın, ha?"

Hasan yine ilgisiz görünmeye çalışarak söylendi.

"Teklif, tekliftir.. Depoyu göstermekle bir şey kaybetmedik ya."

"Ne yani? Sedat onaylarsa, ben bu işte yokum mu diyeceksin?"

Hasan kasılarak Ökkeş'e baktı.

"Düşüneceğim elbette. "

"Yani kendini ağıra satacaksın, öyle mi?"

"Aptallık etme Ökkeş. O boş kafanı biraz çalıştır. Vaat ettiği para hiç kuşkusuz ki güzel, ama artık o burnu kaf dağında bir herif, bize ihtiyacı yok. Teklifin ucunda nasıl bir bit yeniği olduğunu bilmiyoruz. Artık onun kıratındaki herifin eski çocukluk arkadaşlarına ihtiyacı yok, niye bizi arıyor ki? Geçmişin hatırına mı?"

"Seni hiç anlamıyorum ulan.. Kör müsün, çocuk bize güveniyor.. Ben on yıllık, sense otuz yıllık dostusun. Bizden iyisini nerede bulacak?"

"Tam bir dangalakısın be Ökkeş. Kafan hiç basmıyor. Herifin elinde tonla imkân var. Para desen gani, emrinde adam desen o da bol. Niye bizi seçsin ki?"

Ökkeş'in ilk defa biraz akıllı karışır gibi olmuştu.

Bir süre arkadaşının yanında konuşmadan sessiz adımlarla yürüdü. Bu iddiada hakikat payı var gibi geldi Adanalıya.

Sonra, "Peki ne yapacağız şimdi?" diye sordu.

"Hiç.. Bekleyeceğiz. Bakalım Tilki Beyefendi eski mahallesine dönecek mi? Bizlere tenezzül edecek mi? Yakında anlarız."

Tilki Sedat'ın gri Opel'i Levent'te ki sokağa sapınca hızını kesti, yavaşladı. Sonra sağda bulunduğu ufak bir aralığa park etti. Motoru stop etti ama arabadan inmedi. Dikkati çekmemek için de cebinden koyu güneş gözlüğünü çıkararak taktı, iyi dikilmiş deve tüyü rengi paltosunun da yakalarını kaldırdı.

Gözlerini az ilerdeki Bebe Çocuk Yuvası'nın girişine dikti. Buraya dördüncü geliyordu. Israrla kapı önünde bekleyenleri inceliyordu. Bir yığın hususi araba ve çocukları evlerine taşıyan ufak minibüsler duruyordu sokakta. Artık gele gide birbirleriyle dost olan minibüs şoförleri lâflaşıyorlardı. Bazı anneler özel arabalarının içinde çocukların dağılmasını bekliyorlardı.

Saat beşe yirmi vardı. Paydos saat tam beşte oluyordu. Tilki Sedat bunu daha önceki gelişlerinde öğrenmişti. Gözü 34-HLY-21 plakalı minibüse yöneldi. Baştan üçüncü arabaydı. Her iki yanına yuva'nın kitaplara eğilmiş biri kız biri oğlan başlı amblemi işlenmişti. Şoförü elli beş yaşlarında, ak saçlı, babacan bir adamdı. Nedense, diğer şoförlerle fazla konuşmuyor, ya arabanın içinde oturuyor, ya da çıkış kapısının önüne

dikilip bebelerin dağılmasını bekliyordu. Şimdiye kadar her şey yolunda gitmişti. Eğer fevkalâde bir aksilik olmazsa planı bundan sonra da mükemmel işleyecekti. Keyifle sırttı Tilki. Kendini daima üstün nitelikli biri olarak görürdü, âdeta bir deha. Yaşama kötü bir başlangıç yapmıştı, iradesi ve akli dışındaki bazı olgular, başlangıçta onu hiç de istemediği hayatın zorluklarına sürüklenmesine yol açmıştı ama o her müşkülâtı olağanüstü cesareti ve çok güvendiği zekâsı ile yendiğine inanırdı. Körler dünyasında dört göze sahip biri gibi görürdü kendini. Her ne kadar başarıya ulaşması biraz zaman alıyorsa da şimdi önünde parlak ve çok şey vaat eden bir gelecek tasarlıyordu. Tek inandığı şey emir altında yaşayamayacağı gerçeğiydi. Doğuştan özgür hissediyordu kendini. Tabii, hayallerini gerçekleştirmek için bazı fedâkârlıklara katlanması çok doğaldı, nitekim katlanmıştı da. Kör Behzat adlı mafya liderinin hizmetine girmesi de planlarının bir aşamasıydı ama artık ondan ayrılmanın zamanı gelmişti. Daha doğru bir ifadeyle gürültüsüz patirtisiz, ihtilafsız bir şekilde kopmuştu ondan. Derin bir nefes aldı. Artık çok özlediği bağımsızlığına kavuşmuştu. Yaşamına yeni bir yön verecekti. Bundan böyle namı ün salacak, önünde uzanan yeni ufuklara doğru koşacaktı.. Yirmi dakika çabuk geçti.

Az sonra yuva'nın önü ufak bebeklerin civıltısıyla hareketlenip şenlendi. Hafif bir kaynaşma oldu. Çocuklarını almaya gelen birkaç anne arabalarından çıktı, taşıyıcı minibüslerin şoförleri buldukları çocukları arabaya itina ile yerleştirmeye başladılar. Tilki Sedat dikkat kesilmişti. Oturduğu yerden aradığı çocuğu görmeye çalışıyordu. Az sonra gördü de. Kartal keskinliğindeki gözleri beş yaşlarında ki ufak bir çocuğun üzerinde odaklandı. Yüzünde hafif bir nefret ifadesi oluştu. Sarı saçlı, hafif tombalak, güler yüzlü bir oğlandı hedeflediği çocuk. Başında kocaman kafasına dar geldiği hissi veren bir beyzbol kepi,ufak bir anotağı, elinde de sırt askılı bir çanta taşıyordu. Diğer arkadaşları gibi o da koşuyordu. Çıkış kapısının önünde lacivert üniformalı bir eğitimci duruyordu. Hem çocukların birbirleriyle dalaşmasını önlemeye çalışıyor, hem de arabalarına doğru göndermeye gayret ediyordu.

Ak saçlı şoför, küçük çocuğu eğitimciden aldı, itina ile minibüsün içine yerleştirdi. Oğlan arabanın içindeki yerine oturup, diğer arkadaşlarının da binmesini bekledi. Bu arada Sedat'da Opel'in motorunu çalıştırdı. Takip edecekleri güzergâh oldukça yakın ve kısaydı. Sadece birkaç sokak ilerisi.Tilki Sedat'ın gözlerindeki ifade değişti birden.Keskin hatlı, ince dudakları sevinçle gerildi. Çok yakında bu çocuk hayatının gidişatını değiştirecekti.Çocuğun adı Alp Keskin'di.Ünlü sanayici Emre Keskin'in tek oğlu... Genç kadın yatağın içinde doğruldu. O sabah hafif bir baş ağrısıyla uyanmıştı. Yine migreninin tutmasından korktu ama bu sefer ki pek migren ağrısına benzemiyordu, daha hafif ve sıradan bir baş ağrısıydı. Belki de dün geceki davette biraz fazla kaçırdığı cin tonikten olabilirdi. Kahvaltıdan sonra bir aspirinle ağrıyı geçiştireceğini düşündü. Yatak odasındaki banyodan su sesleri geliyordu. Emre daha erken uyanmış olmalıydı. Biraz isteksiz kalktı yataktan. Ayağına terliklerini geçirip, sabahlığını giydi. Bir an tuvalet aynasının önünde durup aksine baktı.Görüntüsünü endişeyle süzdü. Yüzü solgun, gözlerinin altı koyu lekelerle sarkmış gibiydi. Belki dün gece geç yatmalarından, ya da aldığı aşırı alkolden olabilirdi, genellikle bu kadar içki içmezdi, zaten bu sabah başındaki inatçı ağrınının da sebebi o olmalıydı. Nilüfer Keskin yirmi dokuz yaşındaydı. Beş yaşında bir çocuğu olmasına rağmen vücudu genç kızlığındaki kadar diri ve taze görünüyordu. Aynanın önünden

ayrılmadı. Dün gece ikiye doğru yatağa girmişlerdi ve hemen uyuyamamıştı genç kadın. Komodinin üzerindeki pandüllü saate bir göz attı, henüz yediydi. Suratındaki sıhhsiz ifadenin nedeni bu olmalıydı: yetersiz uyku..

Uzun ve bakımlı parmaklarını yüzünü götürüp derisini gerdi, aynaya biraz daha yaklaşıp yüzüne baktı yeniden. Gözleri kanlı, teni sarıydı. Uykusuzluk ve alkol.. Sebep buydu. Aslında normal zamanlarda fazla içki kullanmazdı, uykusuna da itina ederdi. Uzun siyah saçlarını geriye topladı, at kuyruğu yapıp lastik bir banttan geçirdi. Şu son ay içinde sosyal aktiviteleri nedeniyle fazlaca yorulmuş, kendisine gereken bakım ve ihtimarnı yeterince gösterememişti. Bu gün öğleden sonra Meri'nin güzellik enstitüsüne uğramakta yarar vardı. Eli düzgün ve gergin karnı üzerinde dolaştı. Sonra geceliğinin tam örtemediği göğüslerine gözü kaydı. Tam formundaydılar. Neyse ki bu tespiti Nilüfer'e biraz moral verdi.

Huzurlu ve mutlu olması için her şeye sahipti. Altı sene evvel iyi bir izdivaç yapmıştı. Gerçi bu bir aşk evliliği değildi; yakınlarının tavsiye ve telkinleriyle Emre ile tanışmış, kısa bir dönemden sonra da uyuşarak evlenmişlerdi. Kocasını severdi. Mükemmel bir erkekti Emre. Hiçbir isteğini geri çevirmeyen, kibar, anlayışlı ve sevecen. Normal bir izdivaçta ne aranır ki zaten? Kocasını kısa tanışma döneminden sonra da olumsuz sürprizler yaratmamıştı. Her şey yolundaydı, hatta fazlasıyla. Emre'nin her geçen gün kendisine biraz daha-bağlandığını, uysal, ilgisini her vesile ile gösteren, nâdir erkeklerden biri olduğunu öğrenmişti. Her iş adamı gibi Nilüfer'in de tek rakibi Emre'nin işine olan tutkusuydu. Kocasını sık sık iş seyahatlerine çıkan, izmir, Antalya ve Manisa'daki fabrikalarını gezen biriydi, nadiren de olsa bazen bu gezilere karısını da götürürdü ama o bu iş gezilerinden pek hoşlanmazdı. Kocasının hayatında başka bir kadın olmadığına emindi, Nilüfer zeki bir kadındı, olsa bunu hemen hissederdi. Aynanın önünden bir süre ayrılmadı. İlk defa kendisini sorguladı. Mutlu muydu acaba? Cevabı olumsuz olamazdı. Daha ne bekliyordu ki hayattan? İsteddiği her şeye kavuşmuştu. Genç ve yakışıklı bir kocası, ünü, serveti, gayri menkulleri, kendisine tahsis edilmiş biri açık biri kapalı iki arabası, bir de jeepe vardı. Emre genellikle ona karışmazdı. Tek şikayeti zaman zaman nöbetler halinde gelen migren ağrılarıydı. Doktorlar zaman içinde onu da atlatacağını söylemişlerdi. Bu basit tespitlerine rağmen tam anlamıyla mutlu olduğunu kabul edebilir miydi? Nilüfer sahip olduğu nimetlerin huzur ve mutluluk için de yeterli olduğuna inanıyordu ama yine de hayatında bir boşluk olduğunun, adını koyamadığı bir arayışın zaman zaman ruhunda huzursuzluk yarattığının bilincindeydi. Ne var ki ne aradığının, o huzursuzluğu yaratan şeyin nasıl bir beklenti olduğunu henüz idrak edemiyordu. Banyoda ki su sesleri kesilmişti.

Az sonra bornozuna sarılı kocası göründü yarı ıslak haliyle. Elindeki havluyla gür sarı saçlarını kurularken, "Günaydın hayatım" dedi. "Senin için erken değil mi henüz? Niye kalktın? Dün gece çok geç uyumuştun."

Nilüfer esnedi. "Biliyorum" diye mırıldandı. "Gözümden uyku akıyor, üstelik de başım ağrıyor.."

"Yoksa migrenin mi tuttu?"

"Sanmıyorum. Dün gece ki uykusuzluk ve içkiden olmalı. Cin toniği galiba fazla kaçırdım. Kahvaltıdan sonra ilaç alacağım."

"Bence sen hemen yatağa gir ve uyumaya devam et. En iyi ilaç sana uyku olacaktır."

"Olmaz. Alp'i uyandırıp hazırlamalıyım. "

Kocasını yanına gelip onu sevgiyle kucakladı ve dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu.

"Öpme ağzımdan" diye fısıldadı Nilüfer. "Her halde nefesim hâlâ içki kokuyordun"

Emre gülümsemekle yetindi

"Ne kokarsa koksun. Sevgilime kıyamam. Hadi sen yat, bu sabah oğlanı ben hazırlarım. Dürdane de bana yardım eder."

Bu teklife sevinmişti genç kadın.

"İşine gecikmez misin? Saat yediyi geçiyor."

"Bir sabah da gecikeyim, ne olur hayatım?"

Nilüferde kocasına sıkı sıkıya sarıldı. Emre her zaman anlayışlı ve sevecen bir koca olmuştu. Az evvel aklından geçenlerden utanç duydu. Galiba mutluluk denen kavramı biraz abartıyordu; daha ne bekleyebilirdi ki hayattan?"

Emre güçlü kollarıyla karısını kucaklayıp ayaklarını yerden kesmişti. Karısını yatağa taşıyıp yatırdı. Yorganla üstünü örttü.

"Hadi şimdi uyumaya çalış. Alpe ben meşgul olurum. Öğleye doğru da sana telefon edip baş ağrını sorarım, tamam mı?"

"Teşekkür ederim" diye mırıldandı genç kadın.

Kocasını son bir kere onu alnından öperken sordu.

"Bu gün bir programın var mıydı?"

"Planlanmış kesin bir şeyim yok. Belki güzellik enstitüsüne uğrarım ya da vakıfa, henüz karar vermedim."

"Tamam hayatım" diyen Emre giyinmek için sürgülü ayrı bir bölüm halinde dizayn edilmiş elbiselerinin bulunduğu ara odaya doğru yürüdü. Önce giyinecek sonra da oğlunu uyandıracaktı..

Tilki Sedat yine gri Opel'inin içindeydi. Keskin ailesinin villası, eski üç ayrı parsel içindeki evlerin yıkılıp, araziyi tekrar birleştirilerek ortaya çıkan arsaya göz nuru ve başarılı bir mimari çalışma ile inşa edilmiş modern bir yapıydı.

Bulunduğu yerden kapalı garajın kapısının açık bırakıldığını görüyordu.

Bunun anlamı zengin sanayicinin çoktan evden çıktığının işaretiydi. Saatine bir göz attı. Sekiz buçuğa beş vardı. Bu denemeyi daha öncede yapmıştı, hemen bu dakikalarda servis arabası görünecek ve son olarak sanayicinin çocuğunu alacaktı -"*

araba; bunu kesin öğrenmişti Tilki. Çocuğun gidiş geliş saatleri hiç değişmiyordu.

Nitekim aklından tam bunları geçirdiği saatte servis arabası sokağın başında görüldü.

Şoför bahçe kapısının önünde arabayı durdurdu, hafifçe klaksona basarak geldiğinin işaretini verdi ve arabadan aşağıya atladı. Aynı anda villanın sokak kapısı da açılmış,

evin hizmetkârı olduğu anlaşılan, siyah elbiseler, giymiş prostelâlî genç bir kadın çocuğun elinden tutarak bahçe kapısına doğru getirmeye başlamıştı. Ufak Alp zıpkın gibiydi, arkadaşlarına kavuşmanın heyecanı ile elini tuttuğu genç hizmetkârı

çekiştiriyordu. Tilki bu hizmetçiyi daha evvel de görmüştü ama içinde hafif bir burukluk hisseder gibi oldu. Genellikle servis arabasına oğlanı teslim işini annesi yapardı. Yani şimdiye kadar Tilki Sedat'ın hayatı boyunca gördüğü en güzel esmer. O

sabah da kadını göreceğini ummuştu. Bunu kendine bile itiraftan çekiniyordu ama aslında sabah sabah buraya gelişinin asıl nedeni o kadını yeniden görmektir. Yapısı itibariyle kadınlar onun için sadece cinsel objeydiler, Sedat aşka ve sevgiye

inanmazdı; sadece onları arzuları ve bu kadını çok arzuluyordu. Yoksa çocuğun evden alınmasının planıyla ilgili hiçbir özelliği bulunmuyordu.

Minibüs hareket etti. Ama Tilki yerinden kıınıldamadı. Somurtuk bir çehreyle arabanın içinde oturmaya devam etti. Bu sabah kadını göremeyeceğini anlamıştı. Opel'in içinde ne kadar oyalandığını hatırlamıyordu ama tam eli kontak anahtarına uzanırken villanın kapısının tekrar açıldığını görünce eli havada kaldı. Kara güneş gözlüklerinin altında gözlerini kısarak kapıda beliren Nilüfer Keskin'e baktı. Yüreği güm güm atmaya başlamıştı..

işin en kötü yanı, bu zaafının, korku tanımayan yüreğine bir kâbus gibi çökmesiydi.. Nilüfer uyuyamayacağını anlamıştı. Yatağın içinde donup durdu. Baş ağrımaya devam ediyordu. Kulak kabarttı, aşağıdan sesler aksediyordu. Oğlula kocası keyifli keyifli koşuşturuyorlardı. Alp'in babasına şımarıldığını tahmin etti, zaten Emre tek oğluna gereğinden fazla yumuşak davranıyor ve aşırı yaramazlıklarına bile müsamaha gösteriyordu. Alp sadece annesinden çekinirdi; şimdi ona gün doğmuştu, muhtemelen her sabah ki muntazam kahvaltısını bile etmemek için babasına bin bir dereden su getiriyordu.

Yataktan kalkmaya çalıştı, dirseklerinin üzerinde doğruldu. Aşağıya inip kocasına yardımcı olmalıydı, çünkü savaşı Alp'in kazanacağına emindi. Birden aşağıdaki sesleri-n kesilmesiyle irkildi. Ne oldu acaba diye, düşündü. Daha sonra da bahçeden akseden otomobil homurtusu işitti. Bu Emre'nin Mercedes'inin sesiydi. Yataktan fırlayıp pencerenin önüne koştuğunda kocasının arabasının bahçeden çıktığını gördü. Gülümsedi içinden, yanılmamıştı, Emre pes etmiş olmalıydı.

Sabahlığını sırtına geçirip aşağıya indi.

Oğlu hâlâ kahvaltı masası'ndaydı. Dürdane de yanı başında.. Alp, "Günaydın anne" dedi her zaman ki güler yüzüyle. Boyu masa-seviyesine tam erişmediği için sadece gür sarı saçlı kafası görünüyordu. Genç hizmetkâr da ayağa kalkmıştı.

"Eşim gitti mi?" diye sordu Nilüfer.

Hizmetkâr, "Az evvel gittiler efendim. Sanırım fabrikadan acele gelmesini istemişler" dedi kibar bir ses tonuyla. "Başınız ağrıyormuş; yatacak mısınız, yoksa size de servis yapayım mı hanımefendi?"

Genç kadın birkaç saniye düşündü. Kahvaltı yapıp bir ilaç almasında yarar vardı, artık uyuyamayacağını anlamıştı. "Sadece bir bardak çay içeceğim" diye mırıldandı hizmetçisine. Sonra yaklaşmış oğlunun saçlarını okşadı.

"Kahvaltımı ediyorum anne. Babamı da üzmedim."

"Aferin Alp. Hep böyle uslu bir çocuk ol" diye mırıldandı.

Dürdane'nin getirdiği çayı içerken de düşünmeye başladı. Baş ağrılarında çok çekiyordu, gerçi bu sefer ki tam migren ağrısı değildi ama nöbete dönüşmesi de mümkündü. Bu durumlarda en iyisi ya ışısız bir odaya çekilip dinlenmek ya da temiz havaya çıkmaktı. Genç kadın dışarı çıkmayı tercih etti. Henüz çok erken sayılırdı ama arabasıyla deniz kenarına inip uzun bir yürüyüş yapmayı düşledi. Vakfa uğramak, güzellik salonuna gitmek için bol vakti var sayılırdı.

Çayını bitirip Dürdane'nin getirdiği ağrı kesiciyi içtikten sonra hizmetçisine dönüp, "Bu sabah Alp'le sen meşgul ol" diye mırıldanıp giyinmek üzere odasına çıktı tekrar. Oldukça spor giyindi. Dar kesim pantolonunu, kalın balıkçı yaka kazağını giydi. Ayağına da topuksuz ayakkabılarından birini geçirdi. Servis arabası Alp'i almak için

kapıya gelip klakson çaldığında saçlarını fırçalamakla meşguldü. Dürdane'ye çok güvenirdi fakat analık hissini verdiği dürtüyle yine cam kenarına gidip oğlunun minibüse binişini pencereden izledi. Sonra geçen kış Paris'in en şık butiklerinden birinden aldığı dar kabanını askıdan çekerek odadan çıktı..

Tilki Sedat, Nilüferin kullandığı beyaz BMW'nin peşine takılmıştı. Neden kadının peşinden gittiğini bilmiyordu aslında; yalnızca cinsel içgüdüleri mi, onu arzuladığı için mi? Belki.. Belki de kadının günlük yaşamı hakkında biraz daha bilgi sahibi olmak istiyordu. Bu konu da kafasında yerleşmiş kesin bir fikir yoktu.

Keskin ailesinden nefret ettiği kesindi. Hele Emre Keskin'den.. Herif doğuştan şanslı, diye düşündü. Babasının kurduğu bir imparatorluğa hazırlanmış konmuştu. Hayrullah Keskin üç sene evvel ölünce de bütün mirasına sahip çıkmıştı.

Ama Tilki salt bir servet düşmanı değildi. Çalışanın kazanmasından yanaydı, ne var ki hiç alın teri dökmeden böyle uçsuz bucaksız, namütenahi servete konanlara da gıcık oluyordu. Para daima parayı çekerdi. Bu dünya da yalnız güçlü olanlar yaşıyordu ve bu yaşamın değişmez kuralıydı. Şu lanet kadınların da tek amacı paraydı, işte, şu önündeki beyaz BMW'nin içindeki kadını da Emre Keskin'e tek çeken şey herifin zenginliği olmalıydı,

ister istemez aklına Mine geldi. O bir fahişeydi. Bir zamanlar namusuyla çalışan fakir ve iyi bir aile kızı. Başına bir takım felâketler gelmişti fakat kötü yola düşmesinin asıl nedeni maddi olanaklarının yetersizliği ve sosyal çevresiydi. Onu Beyoğlu'nda ki bir bardan konsomatris olarak çalışırken çekip almıştı çamurun içinden. Geçmişini birkaç kere dinlemişti ağzından. Aslında Mine'nin geçmişi onu hiç ırgalamıyordu, özü itibarıyla kendisine hitap eden bir kadındı; sabah sabah onu sinirlendiren şey bu iki kadın arasındaki sosyal uçurumdur. Neden Emre Keskin o hârika kadına sahipken, kendisi Beyoğlu'nun çamurundan çıkma bir fahişe ile ömür sürüyordu?

Bilinçsizce Opel'i biraz da gazladı. Aradaki mesafeyi kapattı.

Böyle zengin bir kadın sabahın köründe nereye gidebilirdi acaba? Onun peşine ilk takılışı değildi bu. Müthiş planını hazırlamaya başladığı andan itibaren kadını da kocasını da esaslı bir takibe almıştı. Fakat kadının bu kadar erken saatte ve tek başına evden çıktığına ilk defa şahit oluyordu. Gizemli bir çekiciliği vardı kadının, belki çok güzel de sayılmazdı, ilir iki kere çok yakınına kadar yaklaşmıştı. Elmacık kemikleri hafif çıkık, burnu fazla kemerliydi. Boyu da Türk kadınları için oldukça uzun sayılırdı, yine de kadının anlaşılmasız bir cazibesi vardı, ilk görüşte etkilenmişti Tilki. Az evvel bahçeden arabasını almaya giderken yürüyüşünü de incelemişti özellikle. Düz, salıntısız hatta fazla'dik bir yürüyüşü bu, sanki erkek gibi. Ama yine de insanı çekiyordu. Direksiyonun başına geçen Nilüfer önce Etiler'den Boğaz sahiline inmek istemişti fakat son anda bu isteğinden vazgeçti. Başındaki ağrıyı şimdi daha az hissediyordu, zaten bunun bir migren krizi olmadığını biliyordu, aldığı ilaç daha şimdiden tesirini göstermeye başlamıştı bile. Cilt bakımı için güzellik enstitüsüne gitmeyi tercih etti. Arabasının yönünü Maçka'ya çevirdi. Bol vakti vardı..

O gece akşam saatlerinden itibaren şehrin üzerine yoğun bir sis çökmüştü. Nemli ve yapışkan hava insanı iliklerine kadar üşütüyordu. Sis batıdan daha ziyade Marmara denizi üzerinden geliyordu. Deniz kenarındaki kayalık fenerleri sis düdüklüklerini çoktan çalmaya başlamış, Şehir Hatları vapur seferlerinin pek çoğu iptal edilmişti. Yoğun deniz trafiği felce uğrayınca iki yaka arasındaki gidiş gelişler köprülere

yığılmıştı, işlerinden çıkan çalışan kesim kendilerini evlerine bir an önce atmak için araç aramaya başlamışlardı. Kısacası vapur iskelelerinin önünde yoğun bir bekleyiş vardı. Tilki Sedat, Eminönü yaya köprüsünün üzerinde durmuş korkuluklara yaslanarak Adalar, Kadıköy ve Üsküdar iskeleleri önünde biriken kalabalığı seyreder gibi beklemeye başlamıştı. Aslında insanların evlerine ne şekilde döneceklerinin telaşı onu hiç ırgalamıyordu, zaten onlarla pek ilgilediği de yoktu.

Tilki, yedi buçukta randevulaştığı adamı bekliyordu. Beklediği kişi on dakika kadar gecikmişti. Her halde sistendir, diye düşündü. Şehrin taksi şoförleri böyle durumlarda çok seçici olurlar, her müşteriyi almazlar ya da işlerine gelmeyen yönlere gitmek istemezlerdi. Bir sigara yaktı Sedat. Köprü üstü koşuşan, yanından hızla geçen insanlarla kaynıyordu. Sedat emindi, beklediği kişi gelirdi, mutlaka gelirdi. On dakika gecikmesi önemli değildi.. Ama aradan bir çeyrek saat daha geçince huylanmaya başladı. Beklemediği bir terslik zuhur etmiş olmalıydı. Şimdilik hiç önemi yoktu, zira Hayri Dursun henüz hiçbir şey bilmiyordu. Ona meseleyi yeni açacaktı. Çocukluk arkadaşı iki zırtapoz serseriye yeterince güvenemezdi, o işin başında olmadığı zamanlar onları kontrol altında tutacak otoriter ve güvenilir bir dostu ihtiyacı vardı. Planının tıkr tıkr işleyeceğini biliyordu, bütün mesele kendisine yardımcı olacak kişilerin beklenmedik bir aksiliğin zuhurunda çözülmemeleri ve gerekli inancı göstermeleriydi. Hayri Dursun'a itimadı sonsuzdu, Mine'ye de öyle. Kadın için endişelendiği yoktu, nasıl olsa onu istediği gibi yönlendirirdi ama Ökkeş'le Hasan'a ne ölçüde güveneceğini kestiremiyordu, özellikle de Hasan'a. Ne var ki, Hasan'ın babadan kalma deposuna çok ihtiyacı olacaktı. Düşüncelerinden birden sıyrıldı. Merdivenleri tırmanan Hayri'yi görmüştü. Birbirlerine doğru yürüdüler. "Geciktin" dedi Tilki.

"Kusura bakma Sedat. Sisi görüyorsun. Taksi bulmakta çok zorlandım."

"Tamam, tamam.. Gelebildin ya, mesele yok."

"Ayıp ettin. Dostum çağırırsa, nasıl gelmezlik edebilirdim ki? iki elim kanda olsa yine geleceğimi bilirsin. Hayrola, ne var? Yüzündeki ifadeye bakılırsa durum ciddi."

"Burada konuşamayız. Bir yere gidip oturalım."

"Nasıl istersen kardeşim."

"Birlikte kafaları çekmeyeli çok oldu, değil mi Hayri?"

"Oldu ya.. Sanırım son defa geçen yaz Ortaköy'de içmiştik."

Tilki Sedat son buluşmayı hatırlamamıştı ama bozuntuya vermeden arkadaşının koluna girerek yürümeye başladı.

"Nereye gidelim? istediğin bir yer var mı?"

Hayri pişkince sırttı.

"Benim için fark etmez, neresi olursa" dedi.

Az sonra Sedat'ın Sirkeci'deki otoparka bıraktığı Opel'ine binerek sahil yoluna Kumkapı civarında ki gazinolardan birine doğru yollandılar. Tilki arkadaşının biraz tedirgin olduğunu hissetmişti arabayı sürerken. Ona beyninde ki planı açıklamadan önce ufak bir sondaj yapması gerektiğini hissediyordu.

"İşler nasıl?" diye sordu.

"Kesat be, Sedat., Nasıl olsun ki? Her şeyin tadı kaçtı."

"Doğru.. Yenge, çocuklar nasıl?"

"Kız büyüdü, gelinlik çağa geldi neredeyse. Oğlan okuyor, orta iki de, zaman hızla

geçiyor. Semahata gelince onun durumu pek iyi değil."

"Hayrola, nesi var?"

"Kalbinden rahatsız."

"Yok yahu!"

"Doktorlar açık kalp ameliyatından bahsediyorlar."

"Deme be! Yaptıracak mısınız?"

"İstiyorum ama ameliyat çok pahalı Anlarsın ya, gücüm yetmiyor şimdilik. Biraz beklememiz gerekecek."

"Oğlum bunlar nâzik ameliyat, beklemeye gelir mi, hemen yaptırmalısınız."

"İyi de, artık işlettiğim o siktiri boktan hırdavatçı dükkanının geliri ile yaptırmamın imkânı yok. Borçlanmaya gelemem, altından kalkmam sonra."

"Vay koca Hayri vay! Sen gerçekten ıslah-ı nefis etmişsin yahu.. Neredeyse seni tanıyamayacağım be. Ciddi mi söylüyorsun?"

Hayri Dursun utanır gibi önüne baktı.

"Biliyorsun Sedat, artık o işlerden elimi ayağımı çektim. Semahat'ın hastalanmasının bir sebebi de geçmiş yıllarımın ona verdiği üzüntü oldu. Çocuklar büyüyor, hele kız babası olmak çok zor. Oğlanın da okumasını, adam gibi meslek sahibi olmasını istiyorum. Artık tek amacım onlara babalarının geçmişinden utanmayacakları temiz bir gelecek hazırlamak."

Tilki içini çekti.

"Çok haklısın. Bizim işin sonu yoktur. Ömür ya hapisane hücrelerinde noktalanır ya da karanlık bir sokakta yediğin kurşunla. Vakti gelince bu işlerden uzak durmayı bilmek lâzım, inan ben de senin gibi düşünüyorum."

Arkadaşı bir an inanmaz nazarlarla Sedat'ı süzdü.

"Gerçekten bu söylediğine inanıyor musun?" diye sordu.

"Neden inanmayım, yalan mı? Şaşaalı, bol paralı, kötü şöhretli günler çabuk geçer, devran değişir, devlet gücü bir yerde seni sıkıştırır ve işini bitirir. Kural budur. Zeki insan bunu anlayıp zamanında bu pislikten sıyrılmayı bilmelidir."

Tilki'nin ifadesini yadırgamıştı Hayri.

"Senin için ünlü mafya lideri Kör Behzat'ın sağ kolu diyorlar, doğru mu?"

"Doğru idi ama artık değilim."

"Neden?"

"Bu işler biraz karışıktır Hayri, sen o kadarını bilmezsin. Mensup olduğun grup içinde biraz sivrilince Baha'lar insanı kendisine mutlak bağlamak isterler. Bu ya tehditle olur ya da aile bağıyla. Kör Behzat bana ikinci yolu uygulamak istedi."

"Nasıl yani?"

"Ortanca kızını benimle evlendirmek istedi."

Hayri bir kahkaha attı.

"İşte o zaman başını taşa çarptı, değil mi? Sen de evlenecek göz mü var?"

"Dalga geçme. Bazıları için bu bulunmaz bir nimettir."

"Ama sana göre değil."

"Bak, bu doğru."

"Kör Behzat'tan koptun mu yani?"

"Tam değil, ama yakında. Yollarımız tamamen ayrılacak."

"Ne yapmayı düşünüyorsun!"

Tilki sırıttı. "Bu akşam seninle görüşmek istememin nedeni de bu zaten" dedi.. Meyhanenin arka tarafında ufak bir masaya oturmuşlardı. Masayı palamut tava, bol yeşil salata, roka, fasulye pilakisi ve bir büyük şişe rakı ile donatmışlardı. Tilki, Hayri'nin alkole çok dayanıklı olduğunu iyi bilirdi. Kendi kafası dumanlanmadan meseleyi açmalı ve netice almalıydı. Arkadaşının tedirgin bir bekleyiş içinde olduğunu biliyordu. Gözlerini Hayri'nin sol yanağında ki derin bıçak yarasına çevirdi. Aslında bu bir moral bakışıydı. Yara izi yıllar öncesi Beyoğlu'nun arka sokaklarından birinde ki bir saldırı esnasından kalmaydı. Ama eğer Sedat'ın tam zamanında ki müdahalesi olmasa o bıçak darbesi sadece Hayri'nin sol yanağında kalmayacak, kalbine de saplanacaktı. Tilki'nin sivri uçlu sustalısı tam zamanında saldırganın sırtına gömülmüş ve Hayri canını kurtarmıştı. Rakısından bir yudum alan Sedat sanki geçmişini anımsamış gibi gülümsedi.

"O geceyi hatırlarsın, değil mi? Az kalsın mortiyi çekiyordun."

"Unutur muyum hiç? Hayatımı sana borçluyum."

Bunu anımsatması yeterliydi. Tevazu içinde homurdandı Sedat.

"Alacağı borcu boş ver şimdi. Sana bir teklifte bulunacağım."

Hayri gelecek teklifin hiç de hayırlı bir şey olmayacağını tahmin ediyordu ama içindeki eziklikle susmak zorunda kaldı. Ne de olsa karşısında hayatını borçlu olduğu adam oturuyordu. Onu asla kırmak istemezdi.

"Her halde anladın, değil mi Hayri?" dedi. "Ben de artık bu işlerden uzak durmak istiyorum. Bıktım, usandım. Sonu yok. Geçmişim ne kadar karanlık olursa olsun önümde temiz ve aydınlık bir gelecek arzuluyorum."

Hayri hiç acele etmedi. Cümlelerin arkasının gelmesini bekledi. Bir karara varması için önce dinlemeliydi. Tilki devam etti. "Bu işleri artık bırakıyorum. Tek ihtiyacım son bir voli. Geleceğimi teminat altına almak, kimseye muhtaç olmadan temiz ve sağlam bir hayat sürdürebilmek."

Hayri biraz şaşırılmıştı. Üç, üç buçuk yıldır arkadaşının Kör Behzat'ın yanında çalıştığını duymuştu; bu süre ihtiyaç duyduğu birikim için yeter de artardı bile. Daha ne istiyordu acaba? Geleceğinin teminatı diye düşündüğü miktar ne olabilirdi ki? Tilki homurdandı.

"Çok iyi bir planım var Hayri. Gerçekleştirmek için de senin gibi çok güvendiğim birine ihtiyacım var."

Hayri irkilerek mırıldandı. "Ne planı?"

"Beni de, bana yardımcı olacakları da düzlüğe çıkaracak mükemmel ve tıkr tıkr işleyecek bir teşebbüs. Her şey yolunda giderse, karının ameliyatını, kızın düğününü, oğlanın bundan sonraki tahsil masraflarını garantilemiş olursun, iyi düşün, sakın hemen hayır deme bana. Önce beyninde bir tart, sana sağlayacak avantajları hesapla." Hayri sapsarı kesildi.

Kekelemeye başladı. "Sedat sana bir can borcum olduğunu biliyorum. Bu gün hayattaysam bu senin sayendedir. Ama ben artık dediğim gibi o hayattan koptum. Yeniden çirkefe bulaşmak istemem, kirlili ve karanlık işlere dönemem. Gücüm yetmez. Beni anlamaya çalış. Ben tanıdığın eski Hayri değilim."

"Saçmalama. Sana çok güvenirim. Hayatta tanıdığım en sağlam, en sıkı ve itimat edilir kişisin sen. İyi dinle, bu ikimizin de dönüm noktası olabilir. Başarırsak bundan

böyle ben de artık bu lanet hayata paydos diyeceğim. Temiz, utanmadan insanların yüzüne bakabileceğim yeni bir hayat kurmak istiyorum."

Hayri olumsuzca başını salladı.

"İkimiz için de çok geç. Bizler artık sabıkalıyız. Polis hâlâ arada sırada işin içinden çıkamadığı meselelerde sorgulamak için beni karakola ya da savcılığa çeker, içinde tükürdüğümün hayatı, bir kere lekelenip fişlenmeye gör, sonu yoktur, yakını kurtaramazsın."

"Yanılıyorsun. Para saygınlımdemektir. Parayı cebine koydun mu, herkes önünde saygıyla eğilir, polisi de savcısı da. Ömür boyu sıkıntı içinde mi yaşayacaksın? Namuslu hayat para olmadıkça sana ne kazandıracak? Şeref mi yoksa itibar mı? Anlamıyor musun, her şey paraya bağlı."

Hayri'yi ter basmıştı. Rakı kadehinden hoyrat bir yudum aldı. Yavaş yavaş akli karışmaya başlamıştı, Sedat'ın da haklı olduğu bir yan vardı. Karısının sıhhatine kavuşması, kızını göğsünü gere gere evlendirmesi için paraya ihtiyacı vardı ama içinde bulunduğu şartlar altında her ikisini de yerine getirmesi mucizelere bağlı görünüyordu. Ama yine de mazisinde ki o karanlık günlere dönmemeye kararlıydı. Yapamazdı..

"Beni mazur gör Sedat" diye fısıldadı. "Unut beni.. Bir daha elime silah almamaya ahdettim. Yeminimi bozamam."

Tilki gülerek arkadaşına baktı.

"Eline silah almak mı? Kim bahsetti sana silahtan? Seni cinayete yahut soyguna mı götüreceğimi sandın?"

Hayri bu defa biraz şaşırarak arkadaşına baktı.

"Nedir ki bu planın? Neler geçiyor aklından?"

"Merak etme. Kimsenin burnu bile kanamayacak. Temiz bir iş. Biraz sabır, biraz cesaret ve biraz da yanımdakilere güvenmem gerekiyor. Ve sen bütün bu istediklerime sahip bir dostsun."

"Yani... birilerinin kanı akmayacak mı?"

"Hayır, kesinlikle."

Kuşkusu daha artmıştı Hayri'nin. Sedat'a inanmak istemiyordu.

"Hadi öyleyse, çıkar şu baklayı ağzından da duyalım, neymiş bize bol para kazandıracak bu iş?"

"Acele etme. Önce bana söz vermelisin. Var mısın, yok musun?"

"Asıl sen acele etme. Önce meseleyi bir öğrenmeliyim. Sana ancak ondan sonra cevap verebilirim."

Tilki sırttı.

"Bir milyon dolar.."

Hayri gözleri irileşerek eski dostuna baktı. "Nedir bu?"

"Senin alacağın miktar."

"Bir milyon dolar ha? Dalga mı geçiyorsun benimle? Benim gibi uzun zamandır böyle işlerden uzak kalmış birine teklif edilecek para mı bu? Yoksa banka filan mı hortumlayacağız? Neyin peşindesin kuzum? Cinayet yok, silah yok ve sen bana çok kolay olacağını söylediğin bir iş için bir milyon teklif ediyorsun. Biraz garip değil mi?"

"Cevabını bekliyorum Hayri. Sana güvenirim ama bana şimdi evet veya hayır

demelisin. Hayır dersen, yine de sana kırılmayacağım. Olsa olsa senin gibi itimat ettiğim başka birini aramak zorunda bırakacaksın beni."

Hayri Dursun bu kez bardaktaki rakıyı sonuna kadar dikti. Kararlılığı sallanmaya başlamıştı. Bu parayı hayatının sonuna kadar bir arada göremezdi. Belli ki Sedat çok büyük bir işe soyunmuştu. O artık ne derse desin, büyük bir mafya ailesinden kopmak pek kolay bir şey değildi. Acaba Tilki yalan söylüyor olabilir miydi? Kara gözlerinin derinliklerine baktı. Şimdiye kadar kendisine en ufak bir yamuğu olmamıştı. Sonra beyninde çöreklenen aynı soruya yeniden takıldı.

"Bana gerçeği söyle, Sedat.. Neden ben? Çevrende bunca insan varken neden uzun zamandan beri ilişkilerini kestiğin eski bir arkadaşını seçtin?"

"İlişkimizi kestik mi yani?"

"Bana numara yapma Sedat. Kelime oyunlarına kalkışma, yutmam.. Yollarımız çoktan ayrıldı. Artık farklı dünyaların insanlarıyız. Mayamız ve hamurumuz aynı olabilir ama şimdi çok ayrı yerlerdeyiz. Ben boğaz tokluğuna yaşamaya çalışan bir nalburum, sense parayla oynuyorsun, ünlü bir babanın sağ kolusun. Bunca zaman sonra beni niye hatırladın?"

"Hâlâ anlamıyorsun korkarım. Bu pis âlemde sivrildikçe yalnızlığını ve her an ihanete uğrayacağını daha fazla hissedersin. En güvendiğin insanlar bir bakarsın, seni gammazlamağa, sırtından vurmaya kalkışır. Ben çok az insana güvenirim. Bu hayattan artık bıktığımı, çekilmek istediğimi söyledim. Planım çok tutarlı, gerçekleşirse bu ülkeden uzaklaşacağım. Şu an tek isteğim aşırı güvendiğim bir dostun bana yardım etmesi. Bunun için de seni uygun gördüm. Hata mı ettim?"

Hayri dalgınlaştı. Aklı iyice karışmıştı. Bir milyon doların Türk parasına çevrildiğinde ne kadar tuttuğunu hesaplamaya çalışıyordu. Oldu olası hesapla arası pek iyi değildi, ufak çarpımları bile makinede yapardı.

"Bir milyon dolar ha?" diye fısıldadı kendi kendine. "Az mı buldun?"

"Alay mı ediyorsun Sedat? Bu rakam benim için ham bir haya, Rüyam da bile göremem."

"O halde ne diyorsun? Kabul mü?"

Hayri hayal âleminden uyanmak istercesine silkindi.

"Önce nasıl bir işe bulaştığımı bilmek isterim. Cevabımı sonra veririm."

Tilki yeniden arkadaşına dik dik baktı.

"Pekâlâ" diye homurdandı. "Zengin bir herifin çocuğunu kaçıracağım."

Hayri'nin suratı bir an sapsarı oldu.

"İnanmıyorum.. Dünyanın en pis işi. Alçakça.. Ulan Sedat, nereden aklına geldi böyle rezil bir tasavvur?"

Tilki hiç bozuntuya vermedi.

"Hiddetlenme hemen. Önce bir düşün. Herif çok zengin, tonla parası var. Bir miktarını bize fidye olarak ödese ne kaybeder?"

"Ben yokum. Giremem böyle bir işe.. Ulan bu cinayetten de beter."

"Nedenmiş o?"

Hayri boşalan bardağını doldurmak için rakı şişesine uzanırken pis pis sırıttı.

"Sanırım bunu sen anlayamazsın."

"Açıkla, belki anlarım."

Gözleri dalmıştı Hayri'nin.

"Anlamak için önce baba olmak lâzım. Beni yeterince tanırsın, gerektiğinde ben de acımasız biri olabilirim, karşımdakine tereddütsüz kurşun da sıkırım. Ama bu durum farklı, masum bir bebeyi kaçıracağız, sonra da perişan olan bir babadan para isteyeceğiz ha? Hiç kendini o babanın yerine koydun mu? Adamın ne hâle düşeceğini düşündün mü?"

"Hiç umurumda değil."

"Tabii, çünkü senin evlâdın yok, bu duyguyu yaşayamazsın."

"Yani adaletsiz bir iş mi yapacağım?"

"Bana göre değil. Vicdan azabından kahrolurum, vereceğin parayı da kullanamam."

"Öyle mi sanıyorsun? O herifin alacağımız parayı ne şekilde kazandığından haberin var mı? Nice eli mahkûm işçinin fazla emeğinden, göz nurundan istismar ile toplandığını biliyor musun? Senin kızın evlenemez, oğlun doğru dürüst tahsil masrafı bulamazken, o namussuz işçilerini köle gibi çalıştırarak parsayı topluyor. Bu âdil mi?"

"Yapma Sedat, düzen böyle. Bunu ben mi değiştireceğim?"

"Evet. En azından karının ameliyatını yaptıracak, kızını rahat rahat evlendireceksin."

"Yapamam, bağışla beni.. Haram parayla bunları yapamam, imkânı yok."

Tilki bir süre kuşkuyla arkadaşını süzdü.

"Gerçekten çok değişmişsin Hayri" diye mırıldandı. "Seni anlıyorum ve ısrar da etmeyeceğim. Teklifimi unut."

"Sağ ol" diye homurdandı Hayri ama garip duygular içinde başı önüne düşmüştü. Bir yanda yaşamını tümüyle değiştirecek, yeni bir hayata başlangıç yapmasını sağlayacak yeni bir yaşam teklifi, diğer yanda da vicdanında ki huzursuzluk. Akli karıştı.

Şimdilik vicdanı ağır basıyordu, uzunca bir süredir namusuyla çalışmaya gayret etmiş, geçmişinin karanlığından kurtulma savaşı vermişti, insanların yüzüne ruh dinginliği ile bakarak çıkmak, yaşamdan utanmamak güzel bir şeydi ama bu güzellik hayatın tüm zorluğu ile başa çıkmaya yetmiyordu. Karısının açık kalp ameliyatını nasıl gerçekleştirecekti? Kızını yakında istemeye geleceklerdi, onun masraflarını nasıl karşılayacaktı? Hayatı temiz bir yaşam uğruna boğaz tokluğuyla sürdürmenin ne anlamı vardı? Kaç sabıkalı acaba böyle bir teklifi geri çevirirdi?

Masa da belirgin bir sessizlik oluşmuştu. Tilki, arkadaşının tüm direnişine rağmen teklifi kesinkes beyninden silemediğinin farkındaydı. Susmaya devam etti.

Bekleyecekti biraz daha. Konuyu değiştirmek için, "Hadi, dostluğumuza içelim" dedi. Kadehler ağıza gidip tekrar masaya konurken Hayri homurdandı.

"Bu sandığın kadar kolay bir iş değil. Suyu çıkabilir."

Tilki sırttı. Hayri konuyu kapatamıyordu. Hiçbir sabıkalı yeni bir hayat uğruna bir milyon doları elinin tersiyle itemezdi.

"Planım mükemmel" dedi. "Hiçbir açığı yok. En ufak detayına kadar hesapladım,"

"Ya herif istediğin parayı ödemezse?"

"Ödeyecektir."

"Var sayalım ödemedi. Çocuğu öldürecek misin?"

"Saçmalama Hayri.. Beni çocuk öldürecek biri olarak düşünebiliyor musun? Ama adamın başka hiç şansı yok."

"Kaç yaşında bu çocuk?"

"Beş."

Hayri'nin tüyleri ürperdi.

"Çok ufakmış.."

Öyle sayılır."

"Kimin çocuğu?"

"Sanayici Emre Keskinin."

Hayri gözlerini kırıştırdı.

"Hiç ismini duymadım. Çok mu zengin?"

Tilki sırttı yeniden.

"Bu memlekette ismi duyulmamış zengin mi ararsın, tonla var. Bu da onlardan biri."

Hayri hâlâ önüne bakıyor, arkadaşının yüzüne bakmaktan çekiniyordu.

"Bu işi kabul edersem, benden beklediğin nedir?" diye sordu.

Tilki sorunu hal ettiğini anlamıştı.

Dostça elini uzatarak arkadaşının titreyen bileğini kavradı.

"Sana her zaman güveneceğimi bilirim Hayri" diye fısıldadı...

Sis nedeniyle trafik allak bullak olmuştu. Emre Keskin bileğindeki rolex marka saatine bir daha baktı. "Geciktik" diye homurdandı şoförüne. Genç şoför, "Arzu ederseniz sahil yoluna sapayım, efendim" dedi. "Ama oranın da bu yoldan farklı olduğunu pek sanmıyorum."

Saat yedi buçuk olmuştu. Cep telefonunu çıkararak Emre evini aradı. Genellikle telefonları Dürdâne açardı ama bu sefer karşısına karısı çıktı.

"Merhaba hayatım. Nasılsın, baş ağrın tamamıyla geçti mi?" "Ben iyiyim. Neredesin, yolda mı?"

"Ben de onun için aradım. Müthiş sis var, yoldayım ama biraz gecikebilirim."

"Biliyorum tahmin etmiştim zaten. Annem babam geldiler. Babam seni bekliyor."

Emre neden sonra irkildi. Kayın validesi ile kayın pederi bu gece yemeğe geleceklerdi ama unutmuştu onları, ikisini de severdi lâkin kayın pederi Mahmut Bey'in ısrarla oynattığı tavla partilerinden nefret ederdi. Yemekten sonra oturacakları tavla partisini düşününce keyfi kaçtı. Bu gece yapacağı işler vardı. Gözü yan tarafta duran deri çantasına kayd, içinde tetkikinden geçecek iki önemli teklif dosyası duruyordu. Bu gece onları incelemeli ve yarın ki toplantıya hazırlıklı gitmeliydi. Bozuntuya vermeden mırıldandı.

"Babana söyle paraları hazırlasın. Bir saate kadar orada olurum."

"Tamam, söylerim" dedi Nilüfer. Sonra birden aklına gelmiş gibi sordu. "Kuzum oğlan akşamdan beri başımın etini yiyor ona oyuncak bir tüfek almayı vaat etmişsin bu sabah. Elektrikli miymiş ne, yoksa ışık mı saçıyormuş, durmadan onu durup soruyor."

"Anladım" diye gülümsedi Emre. "Bu sabah kahvaltıda söz vermiştim, iyi ki hatırlattın, unutmuşum. Ne yapıyor oğlum?"

"Dedesinin yanında şimdi. Babama şımarıp duruyor."

Emre bir an başını kaşdı; evde misafir vardı ve yemeğe gecikecekti. Bir de söz konusu oluncağı aramak daha da gecikmesine yol açacaktı.

"Onu telefona çağırırsana" dedi karısına.

Nilüfer'in sesini duyuyordu. "Emre! Baban seni istiyor.."

Genç adam az sonra Alp'in heyecanlı sesini işitti.

"Merhaba baba Tüfeğimi aldın mı?"

"Bu gün işlerim çok fazlaydı fabrikadan ayrılamadım Alp."

"Ama bana söz vermiştin" diyen oğlunun kinayeli sesi yankılandı kulağında.

"Tamam. Sözüm söz. Cumartesi birlikte çıkarız, istediğini alırız. Oldu mu?"

Dedesiyile oyalanan ufak çocuk fazla direnmedi.

"Oldu. Ama parka da gideceğiz."

"Tabii, niye olmasın. Anneni üzmüyorsun, değil mi?"

"Hayır, babacığım."

Çocuk telefonu bırakıp bir koşu dedesinin yanına dönmüştü. Emre de telefonunu kapatıp cebine koydu. Nedense garip bir huzursuzluk vardı içinde ama sebebini bilmiyordu. Muhtemelen yorgunluktandı. Şu son altı ay içinde çok çalışmış, işten başını kaldıramamıştı, esaslı bir tatile ihtiyacımız var, diye düşündü.

Şu iki anlaşmayı da yoluna koyarsa, Romanya'ya ya da isviçre'ye bir haftalığına kayağa gidebilirlerdi. Nilüferin hiç itiraz edeceğini sanmıyordu. Tatil hayali zevkli gelmişti. Evine yaklaştıkça trafiğin daha da tıkanmasına aldırmadı.

Araçlar dura kalka, adım adım ilerliyorlardı. Sis trafiği felç etmişti..

Yemekten sonra Alp'i anneanesi yatağa götürmüş, hemen tavla partisine oturan kayınpeder ile damada da kanyak servislerini Nilüfer yapmıştı. Neyse ki tavla partisi Emre'nın sandığı kadar uzun sürmemiş, gittikçe artan sisten huylanmış kayınpederi, biz bir an önce evimize dönelim, diye maçı kısa keserek ayaklanmıştı.

Onlargidince Emre çalışma odasına çekilmiş masasının başına geçip iki dosyada ki teklifleri incelemeye başlamıştı. Bir karara varması zaman alacağına benziyordu. Saat on bire yaklaşıyordu ki, odanın kapısı aralanıp Nilüfer içeriye süzülürdü.

Tatlı, gevrek bir sesle kocasına sordu.

"işin uzun sürecek mi?" Emre ses tonundaki davetkâr tınıyı hemen sezinlemişti.

Başını dosyadan kaldırıp yanına yaklaşmış karısına baktı. Sırtında kırmızı, incecik ve şeffaf bir gecelik vardı. Muntazam vücudunun hatları gayet net seçiliyordu. Gözlerini bir süre karısının göğüs dekoltesinden alamadı. Odasına gelişinin ve körpe vücudunu teşhirinin davet olduğunu sezinlemişti genç adam. İrkilir gibi oldu birden; nerdeyse bir haftadan beri onunla sevişmediğini hatırladı.

Onu hâlâ çılgınlar gibi seviyordu. Bir karısına bir de önündeki dosyalara baktı, içinden lanetler okudu, yarın ki toplantı da nihai kararını açıklayabilmesi için bu gece dosyaları incelemesi şarttı. Bir an gözünü karartıp tetkikini yarın sabaha ertelemeyi düşündü. Hani az kalsın dosyaları kapatıp karısını kucaklayacaktı, ama görev şuuru baskın çıktı. Karısının isteğini anlamazlığa gelerek mırıldandı. "Bu gün eve dönerken düşündüm Nilüfer" dedi. "Şu sıralar işlerimin yoğunluğundan hiç başımı kaldıramıyorum, ikimizde de bir tatile çok ihtiyacı var. Önümüzde ki hafta Romanyaya ya da isviçre'ye gitmeye ne dersin?"

Nilüfer az kalsın bir çığlık atacaktı.

"Sahi mi söylüyorsun? Gidebilir miyiz?"

"Tabii, neden olmasın? Ben de çok yorgunum."

"Harika bir fikir, isviçre'ye gidelim. Alp'i de annelere bırakırız."

"Annelere mi? Neden? Oğlumuzu götürmek istemez misin?"

"Yapma Emre! Kayak yapmak istemiyor musun? Tam bir istirahat.. Dört gün kayarız, üç gün de göller civarında gezer, alışveriş yaparız. Son gidişimiz de müthiş eğlenmiştik. Cidden baş başa kalmaya ihtiyacımız var. Alp daha pek küçük, bize

köstek olur, onunla uğraşmaktan doğru dürüst ne kaymaya ne de gezmeye vakit bulamayız."

Emre sesini çıkarmadı.

Karısı haklıydı. Fakat bu gece eve dönerken arabada hissettiği sıkıntı yine birden ruhunu kapladı. Önce bunu bedensel yorgunluk olarak yorumlamıştı ama şimdi nedenini kestiremiyordu. İsimsiz, tarifsiz bir ürpertiydi adeta. Karısının çocuksu sevincini görünce

içindeki sıkıntının üzerinde fazla durmadı. Onu mutlu etmek en büyük arzusuuydu.

"Tamam" diye mırıldandı. "Nasıl istersen öyle programlarız."

Nilüfer masanın kenarına kadar gelmiş sonra bir kedi yumuşaklığıyla kocasının kucağına oturmuştu. Teninden baş döndürücü bir parfüm kokusu yükseliyordu.

Kollarını boynuna dolayınca bir an önündeki dosyaların önemini unuttuverdi..

"Benim işim ne olacak?" diye sordu Hayri.

Tilki Sedat artık içmiyordu. Bakışlarını güvendiği dostunun ufak kara gözlerinin içine dikerek mırıldandı.

"Çocuğu kapatacağımız depodaki güvenlik ve huzuru temin etmek."

"Depodaki güvenlik mi? O da ne demek?"

"Hesabıma göre bu işe beş kişi katılacağız. Çocuğu kaçırdıktan sonra Balat'taki ufak ve boş bir ardiyeye tıkip bekleyeceğiz. Bu iş için iki eski çocukluk arkadaşımın da yardımı gerekiyor. Biri iyi ve uysaldır, ondan zarar gelmez, Adanalı bir sokak kabadayısı. Güvenilir, kafası pek çalışmaz ama sağlam çocuktur. Deponun sahibi olan diğeri ise kaypaktır, para canlısı ve kumarbazdır. Menfaat uğruna her boku yer.

Anasının gözü, itin tekidir."

Hayri kuşkuyla arkadaşına baktı.

"Öyleyse niye onu bu işe soktun? Deposu yüzünden mi?"

"Baiat taraflarını bilir misin?"

"Pek bilmem. Muhitim değildir."

"Depo kaçıracağımız çocuğu saklamak için ideal. Uzun zamandır metruk. Kimsenin aklına gelmeyeceği bir yer. Sittin sene kalsa, polis orayı aramaz."

"Dur bir dakika" diye mırıldandı Hayri. "Olayın polise intikal etmeyeceğini söylemiştin bana."

"Evet, etmemesi lâzım. Keskin ailesinin uyarılarımdan dışarı çıkacağını sanmıyorum. Ama her türlü aksi ihtimalleri de hesaba katmak zorundayız. Paniğe kapılan insanların nasıl davranacağı hiç belli olmaz. Umutsuzluk bazen insanları olmayacak davranışlara sürükleyebilir."

Hayri'nin yüzü asıldı.

"Depoda ki güvenlikten kastın ne?"

"Hasan.. Yani deponun sahibi olan adam. Onu bu işe sokmak zorundayım, işin en püf noktası da o. Güvenmiyorum terese, işler planladığım gibi giderse son anda mızıkçılık yapmaya kalkabilir. Benden çekinir ama yine de her konu da tedbirli olmalıyız. Sen paranın tahsili sırasında deponun güvenliğinden sorumlu olacaksın. Yani benim oradaki elim ve kulağım. Oradaki her gelişmeden dakika dakika haberdar olmak isterim."

Hayri rakısından bir yudum daha alırken endişeli bir şekilde sordu.

"Şu çocuk kaç yaşında demiştin?"

"Beş."

"Zor olacak."

Tilki hayretle arkadaşına baktı yeniden.

"Zor mu olacak? inanamıyorum, yani beş yaşındaki bir veledi orada tutamayacağınızı mı söylemek istiyorsun?"

"Anlamaya çalış; büyük biri olsa çok daha kolay. Göz dağı verirsin, korkutursun, yüzüne iki yumruk patlatırsın, siner.. Ulan beş yaşındaki çocuğa ne yapabilirsin ki? El mi kalkar? Çişi gelir, altına kaçıtır, uyutmak icap eder. Bunları nasıl becericeğiz?"

Tilki sırttı. "Ha, anladım ne demek istediğini. Endişelenme, onu da düşündüm."

"Nasıl?"

"Yanında bir de kadın olacak. Bu işe ehil, hatta uzman. Bir zamanlar yuvada çalışmış biri. Korkma, meselenin oyanını çözer."

"Kim o?"

"Fazla kurcalama.. Kapatmam.. Zararsızdır."

Hayri hemen itiraz etti.

Yapma, Sedat. Boyle işlere kadın karıştırılmaz. Bu kuralı en iyi senin bilmen gerekir. O hengamede bir kadının işi ne9'

Tilki kurnazca sırttı yeniden.

Dostum" dedi. "Aldığımız paranın karşılığını vermeliyiz. Çocuğu sağ salim ve bir yerine bir şey olmadan iade etmek isterim. O depoda ufak bir çocuğa en iyi bakacak kişi uzman bir kadın olabilir ancak."

"Haklı olabilirsin ama yine de bu hoşuma gitmedi."

"Sen o hususlara kafanı takma. Dilediğin zaman ne kadar otoriter ve ürkütücü biri olduğuna iyi bilirim. Senden istediğim Hasan ve Ökkeş üzerinde o baskıyı kurman, ikimizden de ödleri patlarsa bu işi olmuş bil. Dediğim gibi Ökkeş'den pek zarar gelmez ama Hasan'ı işin sonuna kadar kontrolümüzde tutmak zorundayız."

Hayri onaylarcasına başını salladı.

"Ne zaman girişiyoruz bu işe?"

"Halli gereken birkaç ufak nokta daha var. Ama sanırım hafta sonuna doğru gerçekleştiririz. Yarın akşam hepinizi bir araya toplayacağım."

"Tamam" diye fısıldadı Hayri Dursun. "Hakkımızda hayırlısı olsun."

Tilki Sedat arabasını Tünel'deki Mine'nin eski apartmanının önüne park ederken saat on bir buçuğa yaklaşıyordu. Gece adeta beyaz ve ıslak birtüle sarılmış gibi nemliydi. Sis yoğunluğunu daha da arttırmıştı.

Genç adam bu defa dairenin kapısını anahtarıyla açtı.

"Mine" diye seslendi antreden.

Evin ışıkları sönmüktü, sadece salondan ufak bir masa lambasının yetersiz aydınlığı ve sonuna kadar açık televizyonun sesi aksediyordu karanlık antreye. Önce televizyonun sesi kısıldı, sonra Mine'nin ürkek sorusu geldi. "Sedat? Sedat, sen misin?"

Alkolden hafif pelteleşmiş homurtusu duyuldu Tilki'nin,

"Tabii ki benim. Başka kim olacak?"

Salon kapısına kadar gelen Mine şikâyet edercesine sitem de bulundu.

insan bir kapıyı çalar, geldiğini haber verir ayol. Az kaldı korkudan yüreğime inecekti."

"Seslendik ya.."

"Zaten televizyonda korku filmi seyrediyordum, antrede gürültüleri duyunca ödüm koştum. Zombilerden biri de benim eve geldi sandım."

Zombi mi? O da neyin nesi?"

"Neyse, boş ver şimdi zombiyi. Hoş geldin. Aç mısın?"

"Tokum" dedi Sedat.

Kadın bir süre onu inceledi.

"Evet, belli oluyor" diye mırıldandı. "Tok ve sarhoş."

"Ne olacak sarhoşsak? Sana hesap mı vereceğiz?"

Mine omuzlarını silkti, münakaşa etmeye hiç niyeti yoktu, hele Sedat sarhoşken.

Kanepeye oturup filmi seyretmeye devam etti. Tilki de bu gece hırlaşmak

istemiyordu, gelip kadının yanına oturdu. Konuya nereden gireceğini düşünüyordu.

"Para kazanmak ister misin?" dedi.

Böyle bir soru beklemeyen Mine başını çevirip sevgilisine baktı.

"Ne parası?"

"Bildüğümüz para işte.. Gıcır gıcır banknotlar. Hem de Amerikan doları."

Henüz Sedat'ın ne demek istediğini anlamamıştı.

Kim istemez ki? İsterim tabii" diye mırıldandı.

"Kaç para istersin?"

Mine sırtıtmaya başladı. Her halde Sedat bu gün iyi bir iş çevirmiş olmalıydı, sarhoşluğu da kazandığı parayı kutlamaktandı. Bazen böyle jestler yapar, eline fazladan para sıkıştırırdı.

Ne bileyim" diye kıkırdadı. "Mürvete endaze olmaz derler."

Yok yok, bu öyle değil. Sen hak edeceksin."

"Anlamadım, nasıl yanı?"

"Benim için bir iş yapacaksın."

Kadın irkilerek yeniden Tilki'ye baktı.

"Senin için mi?"

"Evet, aynen öyle."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Senin işlerine burnumu sokmamı mı teklif ediyorsun yani bana?"

"Öyle de denebilir?"

"Ne yapacağım?"

"Birkaç gün bir çocuğa bakacaksın?"

"Sen sarhoşsun Sedat. Kuzum benimle alay mı ediyorsun? Ne çocuğu, kimin çocuğu bu?"

"Soru sormak yok. Kabul ediyor musun, etmiyor musun, onu söyle."

Mine birden dün öğleyin seviştikten sonra kendi geçmişiyle ilgili sorduğu soruları hatırladı. İsrarla yuvadaki çalışma sürelerini filan öğrenmek istemişti, ilgisi arttı.

"Kaç para vereceksin?"

Tilki hiç tereddüt etmedi.

"Yüz bin dolar."

Kadın neredeyse bir ıslık çalacaktı. Kulaklarına inanamadı.

"Yüz bin dolar mı dedin?"

"Yanlış işitmedin. Tam yüz bin dolar, iyi para, değil mi?"

Mine'nin sevinci kısa sürmüştü.

"Bu işin içinde bir bit yeniği olmalı. Sen hiç durup dururken yüz bin dolar verir misin bana? Kim bilir ne pislik vardır işin içinde."

"Tabii ki olacak. O kadar para kolay kazanılır mı senin gibi biri tarafından?"

Kadın gururu incinmiş gibi söylendi.

"Benim gibilerin nesi varmış ki? Yani benim gibi kapatma, bir orospu tarafından mı? Hıh! Güleyim bari.. Dünyadan haberim olmadığını mı sanıyorsun? Şu gazetelere baksan, bar bar yazıyor, çarşaf gibi resimlerini basıyorlar be! "

"Kimin?" diye sırttı Tilki.

"Senin Kör Behzat'ının öbür adamı, Kürt İbrahim'in manken Şule ile çıktığını bilmeyen yok. Herif karıya oluk gibi para akıtıyormuş be. Bu hafta sonu Kıbrıs'taymışlar. Ben ise bu boktan evde esir gibi çürüyorum."

Az kaldı Tilki'nin kafası atıyordu. Ama kendini tuttu. Hatta biraz cimri davrandığını da hissetti, nedense Mine'ye her istediğini yaptıracağına inanıyordu. Hiç para vermeden dahi.

Fakat şimdi hır çıkarmanın sırası değildi. Önce işini tamamlamalıydı, zaten bu karının kışına tekme atıp, hayatından çıkarmanın vakti çoktan geldi de geçiyordu bile.

"Pekâlâ., iki yüz bin" dedi. "Daha fazla zırnık koklatmam, bilmiş ol. O da sırf senin hatırın için. Dilediğime bu işi çok daha ucuza yaptırabilirim."

İki yüz bin dolar lâfını işitince Mine'nin gözleri parlamıştı.

Aklından doların bu günkü rayiç değeri üzerinden alacağı parayı hesaplamaya çalıştı. Hiç de fena para sayılmazdı. Bu defa alttan almaya başladı. Aslında biraz daha nazlansa, pazarlık yapmaya kalkışsa, belki daha fazlasını da alabilirim diye düşündü ama Sedat'ın sağı solu belli olmazdı. Kaş yapayım derken göz çıkarmak istemedi. Bakarsın, Sedat birden celallenir, üstüne yürür, dövme kalkışırdı. O zaman hem parayı kaybeder, hem de yediği dayakla kalırdı.

"Söz ama? Parayı vereceksin değil mi? Sonradan boğuntuya getirmek yok.."

Tilki de alttan aldı. Köprüyü geçinceye kadar ayıya dayı diyecekti. Mine o veleda bakmak için biçilmiş kaftandı.

"Ayıp ettin ama" diye homurdandı. "Hiç şimdiye kadar sana öyle numara çektim mi?"

"Bilmem artık. Belli olmaz."

"Benim ağızımdan çıkan namus sözüdür."

Tamam öyleyse" diye mırıldandı kadın. "Kaç yaşında bu çocuk?"

Beş."

Mine tekrar irkilmişti. Sedat'ın beş yaşındaki bir çocukla ne işi olabilirdi ki?

Yoksa bir çocuk mu kaçıracaksın?"

"Evet."

"Aman Allahım! Çok tehlikeli değil mi? Ya yakalanırsan?"

"Saçmalama.. Zaten her gün kelle koltukta yaşadığımı bilmiyor musun?"

O da doğrudu ya. Ayrıca iki yüz bin dolar şu an ona ilaç gibi gelmişti. Aklına takılan soruların sıralamaya başladı.

"Ben tam olarak ne yapacağım?" diye sordu.

"Aptal gibi soru sorma. Çocuğa nezaret edeceksin tabii. Uyumak, giydirmek, yemeğini yedirmek, çişini yaptırmak filan gibi şeyler."

"Anladım.. Kaç gün sürecek bu iş."

"En fazla üç beş gün."

"Nerede bakacağım bu çocuğa? Burada mı?"

"Kafayı mı üşüttün ulan karı? Hiç çocuğu buraya getirir miyim?"

"Nerede kalacağız peki?"

"Balat'ta boş bir depoda."

"Sen de orada olacak mısın?"

"Zaman zaman gelip gideceğim."

"Yani ben çocukla yalnız kalacağım."

"Pek öyle sayılmaz. Yanında daima birileri olacak."

"Birileri mi? Kim?"

"Güvenilir bazı arkadaşlar."

Sedat'ın kıskançlığını bilen Mine biraz afallayarak sevgilisine baktı.

"Yanı cümbür cemaat orada mı yatıp kalkacağız? "

"Ne olacak ki? istediğimiz parayı alıncaya kadar."

Mine esaslı bir suça iştirak edeceğini anlamıştı. O zaman uyanır gibi oldu. Acaba Sedat bu işten ne kazanacaktı? Tilkinin ne hinoğlu hin olduğunu bilirdi, işin tehlikeli yanlarını başkalarını yaptırıp parayı toplamayı iyi becerirdi.

"Kaç para kazanacaksın bu işten?" diye sordu.

Sedat birden hiddetlenir gibi olmuştu.

"Orası seni ilgilendirmez. Kendine gel."

"Yakalanırsak, bal gibi ilgilendirir. Sonra ömür boyu hapislerde sürünürüm. Bunu düşünmeliyim. Bok yoluna hapse düşmek istemem. Eğer buna karar vereceksem, deyip deymeyeceğini bilmek isterim."

"Bak, Mine! Çizmeyi aşırıyorsun, kafamı abuk sabuk şeylerle kızdırma. Ya evet, ya hayır de.."

Kadın son bir blöf yapmak sevdasına kapıldı.

"Alacağın parayı bilmek isterim. Ben de kararımı ona göre vereceğim."

Bu lâf Tilki'nin çileden çıkmasıyla yetmişti. Hışımınla kadının üzerine yürüyüp suratına iki tokat aşk etti.

"Has siktir, orospu! Sen kim oluyorsun da bana hesap soruyorsun ulan! Şimdi seni ayağımın altına alırsam leşini sererim yere."

Mine böyle âni birfeveran beklemiyordu. Yüzüne inen iki okkalı şamar ile ağlamaya başlamıştı. Ayrıca Sedat'ın hızını alamadığını omzuna inen sert yumruktan da anladı. Birlikte oldukları süre içinde iki kere kendisini eşek sudan gelinceye kadar dövmüş, hırpalamıştı. Hele bir seferinde bir aya yakın yüzündeki morluklar nedeniyle sokağa çıkamamıştı. Sedat'ın yine tepesinin fena halde attığını hissedince yalvarmaya başladı. Vurma ne olur, diye inledi. Tilki onu ite kaka yatak odasına doğru sürükledi.' Saçlarına yapışmış, canını acıtırmasına çekiyordu ama kadın yüzüne başka sille sallamadığını daha ziyade vücuduna yumruk ve tekme savurduğunu fark etti. Bazen de böyle kavga sonunda birden dayağı keser onu okşamaya başlardı Nitekim yatak odasına sürüklerken bedenine inen her darbenin şiddetinin biraz daha azaldığını hissediyordu. Tilki kadını yatağa savurdu. Mine yine de korku dolu nazarlarını adama çevirdi. Sedat'ın baygın ve arzu dolu bakışları çoktan düğmeleri kopan bluzundan dışarıya fırlayan memelerine takılmıştı. Bundan sonra neler olacağını tahmin edebilirdi artık. Sedat hoyratça içine girerken, Mine ancak iki yüz bin dolarla idare

etmek zorunda kalacağını çoktan anlamıştı. Eh, bu rakam da fena sayılmaz, diye düşündü. Hatta biraz sevindi de. Şu erkekler garip yaratıklardı; son zamanlarda sevişmeleri çok monotonlaşmış, tek düze hale gelmişti, hele Sedat sarhoşken. Ama şimdi kızgınlığın ve şiddetin doğurduğu hırsıyla çok başarılı bir şekilde üstünde gidip geliyordu. Az sonra canının yandığını da unuttu ve sevgilisine daha sıkı sarılmaya çalıştı. Uzun zamandan beri ilk defa zevk almaya başlamıştı...

Tam tedirgin bir bekleyiş vardı boş deponun içinde. Birbirlerini ilk defa görenler kuşku dolu nazarlarla birbirlerini süzmeye başlamışlardı. Daha önce depoya gelen Hasan ve Ökkeş kilidi açmış ama kapıyı hafif aralık bırakarak Sedat'ın gelişini beklemişlerdi. Gri Opel'in içinden hiç tanımadıkları bir adam ve özellikle bir de genç kadın çıkınca, Hasan biraz da hayretle homurdandı. "Ulan bunlarda kim? Bizim Tilki bunları neden peşine takmış olabilir ki? Yoksa onlar da mı bu işin içinde?"

"Ha şunu bileydin!" diye mırıldandı Adanalı. "Yoksa hiç buraya getirir mi?"

Hasan deponun kapısını açıp orada olduklarını Sedat'a göstermek isterken kısık sesle fısıldadı. "Galiba Tilki'nin günahını aldım, iş ciddiye benziyor" dedi.

Sedat yanındakilerle depoya girdi. Kısa birtanıtma merasimi oldu. "Bunlar benim eski arkadaşlarım Hasan ve Ökkeş" dedi. "Bu bey de Hayri Dursun. Eski kabadayılardan. Bir zamanlar namı İstanbul'un her köşesine yayılmıştı. Bu hanım da benim arkadaşım Mine. Çocuk buradayken onunla ilgilenecek."

Hasanla Ökkeş yeni gelenleri soğuk bir şekilde selamladılar. Kadının ne işe yarayacağını anlamışlardı ama Hayri denen adamın ne yapacağı hakkında henüz bir fikirleri yoktu. Hayri iki Balat'lıyı özellikle Hasan'ı küçümser bir şekilde süzmüştü. Tilki'nin bir gece evvel ki ikazı nedeniyle onu anlaşmanın bir ortağı olmaktan ziyade daha son anda uyumsuzluk çıkaracak biri gibi değerlendirmişti.

Kimse birbirinin elini sıkmadı. Sadece başlarıyla selam verdiler. Aralarına bir de kadının dahil olması ayrı bir tedirginlik vesilesi olmuştu. Kadının kıratını kestiremiyorlardı, ama pek sağlam bir ayakkabı olmadığını ilk görüşte anlayacak kadar da hayat tecrübeleri vardı. Hayri ve Mine bir süre kalacakları depoyu incelediler. İlk itiraz Mine'den geldi.

"Ayol burada birkaç gün nasıl geçilir? Şu pisliğe bak, her taraf toz toprak içinde. Ne yatacak yer var, ne oturacak. Allah bilir tuvaleti de yoktur" diye homurdandı.

Depo, Hasan'ı ilgilendirirdi. Hemen cevap verdi.

"Var yenge var.. Şu arka tarafta. Etraf biraz loşta fark edemediniz. Gerçi biraz bakımsızdır ama yine de idare eder."

Mine kendisine yenge diye hitap eden Hasan'a alelacele bir göz attı. Ne onu, ne de Ökkeş denen adamı gözü tutmamıştı, ikisi de yabanî ve tam haydut kılıklıydılar. Ne olacak, diye söylendi içinden; tam Sedat'a uygun adamlardı.

Tilki lâfa karıştı.

"Telâşlanıp hemen hüküm vermeyin. Burayı yaşanabilir hâle getireceğiz elbette.

Hasan burayı süpürür, yukarıdaki pencerelere ışık sızdırmaz perde veya kağıtla kapatır. Zaten ne kadar kalacaksınız ki? Ayrıca üç karyola, şilte ve battaniye filan da alacağız. Bir portatif masa, plastik tabak, çatal bıçak, kuru yiyecek, bisküvi filan gibi şeyler de getiririz. Siz de şartlara uyacaksınız tabii."

Hasan başını salladı, "Tamam abi" dedi. "Kolay, yaparız hepsini."

Dayanamayan Ökkeş sordu

"Çocuğu ne zaman kaçıracamız?"

"Perşembe sabahı. Yarın bütün hazırlıklarımızı tamamlamış olmalıyız."

Herkes bir an nefesini tuttu sanki. Kısa bir sessizlik oldu. Ortalarına doğru bir adım atan Tilki Sedat tok ve tesirli sesiyle konuştu.

"Hepiniz üstünüze düşen görevin ne olduğunu biliyorsunuz. Hepinizden emirlerime mutlak riayet istiyorum. En küçük bir hata istemem. Hata yapan bunu hayatıyla öder. Ben bu işe baş koydum, isteyerek veya istemeyerek bir hata yaparsanız bunun diyetini ödemek zorunda kalırsınız. Bu saatten sonra ben bu işte yokum veya vazgeçtim de diyemezsiniz, ok yaydan çıktı artık."

Hayri bu lâflara hiç alınmamıştı.

Tilki'nin daha ziyade Hasan ile Ökkeş'e hatırlatma yaptığını anlamıştı. Özellikle Hasan'ın uğursuz yüzünü inceliyordu. Hatta bir an aklından bu depo için Hasan'ı gerçekten bu işe dahil etmeye gerek var mıydı, diye de geçirdi. Küçük kumarbazı hiç gözü tutmamıştı. Tilki'nin yanılmadığını hissetti. Ökkeş zararsız birine benziyordu ama Hasan hiç de güvenilir biri değildi.

"Şimdi beni iyi dinleyin" diye devam etti Sedat. "Size planımın detaylarını anlatacağım."

Boş depodaki herkes dikkat kesildi...

Sabah tam yedi buçukta Levent'te ki Bebe Çocuk Yuvası'nın önünden yaya olarak geçti Tilki Sedat. Ağır ve sakın adımlarla..

Her şey normal ve yolunda görünüyordu. Soğuk kış sabahında gökyüzü iç karartan koyu gri bulutlarla kaplıydı. Sokak henüz hareketlenmemişti ve etraf derin bir sessizlik içindeydi.

Tilki yuvanın bahçe içindeki binasına baktı, içerde ışıklar yanıyordu. Henüz tüm personel ve görevliler bile iş başı yapmamışlardı. Ama az sonra servis arabalarının birer birer geleceğini ve etrafın çocuk cıvıltılarıyla sesleneceğini biliyordu. Sokağı dik kesen yan yolun başına gelince Ökkeş'in arkası kapalı küçük kamyonetini gördü. Sokağa girdi ama kamyonete sokulmadı, sadece arabanın değiştirilen sahte plâkasına bir göz attı. Şoför mahallinde Ökkeş oturuyordu. Bir an göz göze geldiler. Ökkeş başıyla, her şeyin istenildiği gibi yürütüldüğünü gösteren bir baş işareti yaptı.

Tilki yoluna devam etti, kamyonetin yanından yürüyüp geçti. Hasan dikkat çekmemek için arkadaki kapalı bölmede bekliyor olmalıydı. Küçük kamyonetin üzerinde dikkat çekecek, görenlerin aklında kalacak en ufak bir işaret, yazı ve marka yoktu. Dümdüz, sıradan, ilgi çekmeyen bir araçtı. Tilki bütün soğuk kanlığına rağmen yine de heyecanlıydı. Kaçırma olayının en zor yanını Hasanla birlikte yüklenmişti. O safhada Hasan'dan bir endişesi yoktu. Derin derin nefesler aldı. Uzun bir tur atarak yeniden Yuva'nın olduğu sokağa ters yönden girdi. Dakikalar ilerliyordu..

Yarım saat sonra yer yerinden oynayacak ve Keskin ailesinin tek oğlunun kaçırıldığı bomba gibi duyulacaktı. Yuvanın önünde ufak bir arbedenin olması kaçınılmazdı ama Tilki çıkması mümkün bütün aksilikleri hesaplamıştı.

Sokağın uyandığı saatler gelmişti. Semt sakinleri yavaş yavaş evlerinden çıkmaya başlamış, sokak hareket kazanmıştı. Sirtında bol bir kaban vardı Tilki'nin. Altına eski bir blucin giymiş, ayaklarını da rahat ve hızlı koşma imkânı sağlayan spor ayakkabılarını giymişti. Onda da, Hasan'da da eylem sırasında başına geçirecekleri kar maskeleri vardı. Bol kabanının altında ki beline iliştiği tabanca şişkinlik

yapmıyordu. Saatine bir daha göz attı. Sekize çeyrek vardı..

Tam zamanında Hasan sokağın başında görüldü. Tilki onu uzaktan inceledi. Dikkat çekmiyordu kesinlikle. Yakınlardaki iş yerine gitmeye çalışan bir inşaat işçisi veya apartman kapıcısı gibi bir his uyandıırıyordu görünümüyle.

Yaklaşmasını seyretti. Birbirlerini tanımayan iki yabancı gibiydiler.

İlk servis aracı yuvanın önüne gelmişti bile. Ufak bebeler güle oynaya iniyorlardı arabadan. Kapının önünde yine bir kadın görevli bekliyor, çocukların içeri girmesine nezaret ediyorlardı. Tilki, yaklaşan Hasan'a bir daha baktı. İçinden inşallah bir aksilik olmaz diye geçirdi, zira yakına gelince kumarbaz çocukluk arkadaşının yüzünde ki heyecanı hemen anladı. Sapsarıydı Hasan'ın yüzü. Daha şimdiden beti benzi atmış durumdaydı. Her an bir hata yapacak, paniğe kapılacak kadar telâşlı.

Acaba işin bu bölümünde ona görev vermekle hata mı ettim, diye düşündü. Ama başka çaresi yoktu. Olaya daha fazla adam karıştırmak istemiyordu. Zaten bu saatten sonra yapacağı bir şey de kalmamıştı. Meseleyi sonuna kadar bu kadro ile götürmek zorundaydı. Tilki'yi tek memnun eden nokta sabahları kapının önünde daha az biriken kalabalıktı. Ana babalar genellikle akşamları çocuklarının alınması sırasında daha yoğunlaşıyorlardı.

iki servis aracı daha geldi.

Tam kapının önünde duran Tilki artan çocuk ve şoför kalabalığı arasında kaybolmuştu sanki. Kimse ilgilenmiyordu kendisiyle. Bileğindeki saate bir daha baktı. Sekize bir vardı.

Tam o sırada da Alp Keskin'i getiren minibüs sokağa giriş yaptı..

Nilüfer oğlunun alnına bir öpücük kondururken. "Uyan bakalım yaramaz, okula geç kalacaksın" diye mırıldandı. Bu arada da oğlunun babası gibi olan altın sarısı saçlarını okşayarak karıştırıyordu.

Alp gözlerini açar açmaz ilk sorusu, "Anne, babam gitti mi?" sorusu oldu.

"Gitmedi daha. Kahvaltı sofrasında bizi bekliyor. Hadi yallah, fırla bakalım."

Çocuk ok gibi, pijamalarıyla çıplak ayak yataktan fırladı. Niyeti babası gitmeden yeni istek listesini ona iletmektir..Ama annesinin otoriter sesiyle yerine mihlandı.

"Hayır.. Önce elini yüzünü yıkayacaksın, giyineceksin ve ondan sonra aşağıya ineceksin küçük bey."

"Ama anne..."

"Ne diyorsam onu yap"

Alp boynu bükük üst katta, koridorun sonunda ki banyoya doğru yürüdü. Yine de yukarıya çıkan merdivenlerin korkulukları arasına başını uzatarak aşağıya baktı. Hiçbir şey göremedi. Dürdâne'nin yine kahvaltı sofrasını mutfakta hazırladığını düşündü. Aile yalnız hafta sonlarında, evin reisi evde kalacağı için daha uzun süren kahvaltılarını yemek salonundaki büyük masada yapardı. Küçük çocuk, babam şu anda her halde mutfakta çayını yudumlararken gazetesine dalmıştır", diye düşündü. Annesi peşinden banyoya dalmış, klozete oturtup çişini ederken başına dikilmişti. Dişlerini fırçalamaktan nefret ediyordu. Annesinin kucağında diş macununun kapağını açıp fırçasına bir miktar macun sıktı. Yine her zaman ki gibi ayarlamayı yapamamış macunun bir kısmı lavabonun içine düşmüştü. Annesi aceleciliğine ve dikkatsizliğine kızardı ama nedense bu sabah sesini çıkarmamıştı.

"Hayır, sağa sola değil, yukarı aşağı fırçalayacaksın dişlerini. Hep unutuyorsun."

Başka zaman olsa Alp itiraz ederdi ama bu sefer hiç sesini çıkarmadı. Bir an önce bu angaryaları tamamlayıp babasının yanına gitmesi lâzımdı. Yine annesinin kucağında yüzünü yıkadı minik elleriyle. Sonra annesinin kucağından inip giyinmek için odasına koştu. Annesiyle mutfığa girdiklerinde babası hâlâ gazete okuyordu.

"Günaydın Alp" dedi Emre çocuğunu mutfakta görünce ve gazetesini katlayıp masanın üzerine bıraktı. Çocuk da bir koşu gidip babasının dizlerine yaslandı.

"Günaydın baba. Bu akşam kepimi getireceksin, değil mi?"

Emre ne kepi diyecekti ki son anda anımsadı; oğlan üzerinde tuttuğu klüp olan BJK armalı beysbol kepi istemişti ama her gün bir yeni siparişte bulunduğundan bazen istediklerini işinin de yoğunluğundan unutuyordu.

"Tabii" dedi. "Getireceğim, unutmuyum hiç?"

Alp büyük bir safiyetle mırıldandı.

"Ama dün gece unuttun. Bütün arkadaşlarım da var."

Emre karısına bir göz attı. Ufak bir yalanın sakıncası yoktu.

"Unutmadım da eve geç döndüğümünden satış mağazaları kapanmıştı, istersen onu da cumartesi günü alırız.

"Hayır" dedi Alp. Parka o keple gitmek istiyorum ben."

"Tamam, istersen o kepi bu gün annen alsın sana, olur mu?"

Ufak çocuk dönüp annesine baktı.

"Annecim sen alabilir misin bana?"

Nilüfer gülümsedi. "Tabii hayatım, baban çok meşgul şu sıralar. Onu hiç zorlama. Ben sana istediğin kepi alırım. Okul dönüşü odanda bulursun. Söz.."

"Oley!" diye bağırarak Alp iskemlesine oturmaya çalıştı. Emre ise minnetle karısına baktı. Gerçekten de işleri çok yoğundu şu sıralar ve hafta sonunu ipe çekiyordu. Kahvaltıda genç kadın bir daha hatırlatmak için kocasına sordu.

"Emre, seyahat projesi ne âlâmda? Önümüzde ki hafta İsviçre'ye gidiyor muyuz?"

"İnşallah sevgilim. Tüm ayarlamaları bizim Sevgi hanıma havale ettim. Otel rezervasyonları, bilet ve vize işleriyle o meşgul oluyor. Sanırım bu gün bana bilgi verir."

"Ben de anneme söyledim. Bir hafta biz de kalacaklar. Böylece Alp de tedirgin olmaz. Çocuğun evde kalması, düzeninin değişmemesi daha iyi, değil mi?"

"Tabii hayatım, öylesi daha uygun. Sen nasıl münasip görürsen, karar sana kalmış."

Emre kızarmış ekmeğinin üzerine tereyağı ve bal sürerken bir yandan da düşünüyordu, hayatta tüm istediklerine kavuşmuş sayılırdı, babasından intikal eden ticari işletmeyi kendi gayret ve çabalarıyla inanılmaz seviyelere çıkarmış, başarının doruğuna yükseltmişti, hem de oldukça kısa bir zaman zarfında. Üstelik daha yolun başında sayılırdı, ileriye dönük çok daha parlak fikirleri de vardı, muhtemelen gelecek sene kendi alanında çok ünlü, uluslar arası bir İtalyan firmasıyla da ortaklık teşebbüsüne girişecekti. Geleceğine müemmen nazarıyla bakabilirdi. Aile hayatı çok düzgündü. Karısını deli gibi seviyordu. Uyumları kusursuzdu. Alp çok talihli bir çocuktü, ilerde büyüdüğünde bayrağı ona devredecek ve imparatorluğun daha büyüyüp gelişmesini görecekti. Gözleri mutluluk ifadesiyle parlayarak karısına baktı. Tek isteği Keskin ailesinin ilerdeki yükünü devralacak ve soyunun idamesini sağlayacak yeni çocuklar istiyordu. En azından bir kız ve bir erkek evlat daha. Fakat nedense Nilüfer bu konuda pek istekli görünmüyordu. En yakın zaman da bu konuyu

bir kere daha karısına açmayı aklından geçirdi, isviçre'deki bir haftalık, baş başa geçirilecek tatil konuyu yeniden açmak için mükemmel fırsattı. Kızarmış ekmeğini ısırırken keyfi yerindeydi. Nilüfer'in sesiyle irkildi.

"Emre hiç rejim yapmıyorsun. Yine yağ ve bal yiyorsun. Yumurta da yemişsin. Bütün söylediklerim boşuna galiba. En yakın zamanda kolesterolünü ölçtürmelisin. Bu kadar lakayt olmana şaşıyorum vallahi."

Emre gülümsemekle yetindi.

Karısının bu konuda ki katılığını bilirdi. Bu sabah hiçbir şeyin neşesini kaçırmamasına izin vermeyecekti.

"Rejimi boş ver" diye mırıldandı. "Daha çok genç sayılırız. Hele bir kırkı bulalım, ondan sonra düşünürüz."

"Olur mu hiç? Seni duyan da cahil biri sanır. Gıda rejimi yapman için zaman geldi de geçiyor bile. Hafif göbeklendiğinin farkında mısın?"

"Göbek mi? Amma da yaptın sevgilim?" Eliyle göbeğine vururken, "Yani sen buna göbek mi diyorsun?" diye mırıldandı.

"Epeydir sporda yapmıyorsun?"

"Bak onda haklısın. Bahar gelsin tenise yeniden başlayacağım. Önümüzdeki hafta da bol bol kayarız, isviçre'den dönüşte göbek filan kalmaz."

Nilüfer inanmaz gibi başını salladı.

"Çocuk mu kandırıyorsun sen. Beslenmeye gelince çok dikkatsizsin."

Karısının haklı olduğunu biliyordu, işi uzatmamak için geriye kalan lokmasını ağzına atıp yerinden fırladı.

"Hadi ben çıkıyorum, geciktim. Şoför Salih geldi mi?"

Nilüfer sesini çıkarmadı.

Mutfakta servis yapan hizmetçi Dürdâne havada kalan soruyu cevapladı.

"Evet Beyefendi. Salih bahçede sizi bekliyor."

Genç adam karısını ve oğlunu öperek çantasını alıp sokak kapısına doğru ilerledi. O an içimde olumsuz bir kıpırdanma, anlam veremediği bir burukluk hissetmişti.

Nedenini bilmiyordu, belki karısının sıhhatinden yakınması bende böyle bir his yaratmıştır, diye düşündü. Oysa Keskin ailesinin başına gelecekleri bilse içindeki huzursuzluğun izalesi için o an varını yoğunu ortaya koyardı, hatta canını bile..

Nihayet o an gelip çatmıştı. Küçük Alp'i getiren servis aracı yuvanın önüne doğru yaklaşırken, dört beş metre ilerde çevreye ilgisizmiş gibi kaldırım kenarında duran Hasan'a son bir işaret çaktı Tilki Sedat. Hazırlıklı olan Hasan önce usulca cebinden siyah kar maskesini çıkarıp başına taktı. O da yaklaşan arabayı görmüş ve

bekledikleri çocuğun o arabada olduğunu anlamıştı. Zamanlama şimdilik çok iyiydi. Tilki'de hızla maskesini başına geçirdi. O zaman çevrede ki insanların dikkatsizliğine bir kere daha şaştı; hemen hemen aynı anlarda kalabalığın içinde iki kar maskeli adamın peyda olması kimsenin ilgisini çekmemişti. Ne sayısı az olmakla birlikte bekleyenlerin, ne de şoförlerin. Tabii bunda ki en önemli nedenlerden biri de çocukları bırakan servis araçlarının hemen uzaklaşması ve küçük bebeler sabah

saatinde arabadan iner inmez yuvanın içine doğru koşuşturmalarından arkada onları izleyen kimsenin kalmamasındandı. Zaten Tilki'nin de kaçırılma olayında sabah saatini seçmesi bundandı. Akşam paydosun da anaokulunun önü çok da kalabalık oluyordu. O birkaç saniye geçmek bilmedi. Servis aracından birer birer iniyordu

küçük bebekler. Alp şoför mevkiine yakın bir yerde oturduğundan her zaman biraz daha sona kalıyordu. Tilki iyice yaklaştı. Kapı önündeki üniformalı görevli kız çocukların arabadan inmeleri için onlara yardımcı oluyordu. Şoför ise arabanın içinden çocuklara inerken itişip kakışmamaları için uyarıda bulunuyordu. Görevli kız ilk defa yanına iyice yaklaşan kar maskeli Tilki'ye şöyle bir baktı. Muhtemelen huylanmıştı ama yun maske altındaki suratını görüp tanıması olanaksızdı. Sadece gözleri ve bir çizgi halindeki ağzı görünüyordu. Ayrıca hava soğuktu ve insanların kaşkol, başlık, atkı gibi şeyleri başlarına takmaları doğaldı. Yine de birkaç saniye nazarları Tilki'nin üzerinde kaldı. O birkaç saniye tam Alp Keskinin minibüsten ineceği andı. Kız çocuğu indirmişti. Aynı anda Tilki hızlı bir hamle yaptı. Belinden tabancasını çıkarıp kıza doğru yöneltti. Kız şaşkınlıktan bir an nefesini tuttu. Ne olup bittiğini anlamamıştı. Şimdi karşısında yüzü maskeli ve elinde silah tutan biri vardı, ilk şaşkınlığının ardından ağzından kısa bir çığlık yükseldi. Ama çığlığı tam o sırada yoldan geçen hızlı bir arabanın çıkardığı ses içinde boğulup gitmişti. Genç görevli kız dona kaldı. Ömründe ilk defa böyle bir şeyle karşılaşılıyordu. Sabah sabah, şehrin en mutena semtlerinden birinde böyle bir olayla karşılaşacağı aklının köşesinden bile geçmemişti. Ayrıca korku ve şaşkınlıktan saldırının kendisine olduğunu sandı. Bir an minibüsten indirdiği küçük Alp'i unuttu. Çocuk da en az görevli kız kadar şaşkıncı. Koşup arkadaşlarının peşinden gitmemiş dehşet ve anlamsız şekilde bir kar maskeli adama, bir de elinde tuttuğu tabancaya bakıyordu.

Aslında durumun vahametini ilk kavrayan arabanın içindeki yaşlıca şoför olmuştu. Maskeli adamın elindeki silahı görünce, yaşına bakmadan kendisine emanet edilen çocuklar üzerindeki sorumluluğunu hatırlayarak aracın yan kapısından dışarıya atladı. Gerekirse kızın yardımına koşacaktı ama ayakları daha yere basar basmaz o âna kadar görmediği biri tarafından arkadan çelindiğini ve ense köküne doğru sert bir yumruk aldığını hissetti. Gözleri karardı, sersemledi, bayılmadı ama aracının ön çamurluklarına doğru yuvarlanıp, yere serildi. Hasan tam zamanında devreye girmişti. Tilki yanı başındaki Alp'i, silah tutmayan boş eliyle kavrayıp kucağına alırken, içinden de afeim Hasana diye, geçiriyordu Ne de olsa tam bir sokak serserisiydi Bu tür dalaşlara alıştı ve olaya ne zaman müdahale edileceğini derin tecrübesiyle bilirdi. Yaşı ilerlemiş şoförün kafasına yediği darbe ile kolay kolay ayağa kalkamayacağını tahmin hiç de zor değildi.

Ondan sonraki olaylar yıldırım hızıyla gelişti. Çocuğu kucağına alan Tilki ve Hasan hızla koşmaya, kendilerini az ilerdeki sokak başında bekleyen kamyonete doğru ilerlemeye başladılar. Her şey tahminlerinden de kolay olmuştu. Hiç sorun çıkmadan, en ufak açık vermeden ve gende kimliklerinin teşhisine mahal verecek hiçbir iz bırakmadan. Koşuyorlardı. Tilki Sedat yalnız yan sokağa saparken dönüp bir an arkasına baktı. Hâlâ ne olduğunu anlamayan birkaç kişi yuvanın önünde dikilip şaşkın nazarlarla arkalarından bakıyordu. Tek fark bir çocuğun kaçırıldığını neden sonra idrak eden görevli kızın bu defa çığlık çığlığa bağırmasıydı..

Kamyonetin arka kapısı hafif aralık bırakılmıştı. Şoför mahallindeki Ökkeş yedi elli beşte arabanın motorunu çalıştırmış, arkadaşlarının dönmesini bekliyordu. Onların kamyonete binmelerini bekledi. Arka kapının gürültüyle kapandığını duyar duymaz da aracı vitese taktı ve gazladı. Adanalı da heyecanlıydı. Bu onun için boyunu ve çapını aşan bir işti. Ömründe ilk defa bir çocuk kaçırma olayına bulaşılıyordu.

Gerginliği normal sayılırdı ama sokağın başında onları kaçırdıkları çocukla görünce rahatlamıştı biraz. Hasan aklını karıştırmakla beraber Sedat'a hl güveniyordu o. Bunca şöhreti boşuna değildi. İşi iyi planlayıp, kendini sağlam kazığa bağlamasa asla böyle bir teşebbüse girişmezdi. Ruhundaki gerginlik ve korku yerini sevince ve kazanacağı paranın hayaline terk etti. Neden sonra olay yerinden uzaklaşırken aşırı hız yaptığını fark etti ve ayağını gaz pedalından biraz kaldırdı. Usta bir sürücü sayılırdı ama denizi geçip dereye varmışken pis bir kaza yapıp kendini yakmak istemezdi. Yavaşladı daha doğrusu normal bir sürate döndü ve ilk sokaktan saparak Leventten uzaklaşmaya başladı. Tilki hi kucağında oturan küçük çocuğa baktı bir an. Ağlamasını, bağırıp çağırmasını, tepinmeye kalkışmasını beklemişti. Oysa çocuk gayet sakindi, sanki çaresizliğini büyük bir insan gibi tevekkülle kabullenen davranış içindeydi. Ya da henüz başına gelen felketi idrak edemeyen bir safiyetti bu. Bu yaşına kadar çocuklarla bir ünsiyeti olmamıştı Sedat'ın. Bir an ne yapacağını, çocuğa nasıl davranacağını kestiremedi. şayet bağırıp ağırrsa, ağlasa mesele . kolaydı; hiç çekinmeden şiddete baş vurur, yüzüne okkalı iki tokat atıp onu sustururdu. Ama ocuğun gıkı çıkmıyordu. Bir daha baktı Alp'in yüzüne.

Vakur hatlara sahip, mağrur ve korkusuzdu. Sevimliydi de stelik. Alnına dökülen saçları babası gibi sapsarıydı. Çocuğun babasına ne kadar benzediğini de o zaman anladı. O güzel annesinden hiçbir şey kapmamıştı sanki. Bir süre daha dikkatle inceledi Alp'i. Yüzünden kar maskesini hl çıkarmamıştı. Maskenin altındaki dudakları kıpırdadı.

"Korkuyor musun?" diye sordu.

ocuk garip garip onu süzüyordu.

"Hayır" dedi yalnızca.

Gülümsedi Sedat.

"Aferin. Erkek adam korkmaz. Adın ne senin?"

"Alp."

"Soy adın?"

"Keskin."

"Peki kaç yaşındasın?"

"Beş."

"Yani kocaman adamsın, ha?"

"Hayır. Ben daha ocuğum."

"Ama korkmayan bir ocuk, öyle değil mi?"

Oğlan bu soruya cevap vermedi önce, sustu. Başını çevirip kar maskesini çoktan başından çekip alan Hasan'ın ürkütücü yüzüne baktı. Ondan çekinmiş olmalıydı ki yine Sedat'a dönüp mırıldandı.

"Okula dönmeyecek miyiz?"

"Hayır, Alp" dedi Tilki. "Bir süre bizim misafirimiz olacaksın."

"Misafir mi? Nerede?"

"Gidince görürsün."

Küçük ocuğun hafıfe gözleri dolar gibi oldu.

"Ben eve dönmek istiyorum" diye dokunaklı ve ağlamaklı bir şekilde mırıldandı.

"O da olacak Alp. Merak etme, baban gelip seni alacak."

"Ne zaman?"

"Yakında, çok yakında."

"Ama ne zaman?"

Tilki Sedat tekrar gülümsedi.

"Sanırım seni özlediği zaman" diye fısıldadı çocuğa.

Alp susmuş ufacık beyniyle durumu muhakeme etmeye çalışıyordu. Akşam babası eve dönünce zaten kendisini özlemiş olurdu. Demek ki kucağında oturduğu amcanın bahsettiği misafirlik fazla uzun sürmeyecekti. Yine- de anlamadığı bazı şeyler vardı.

"O cebine soktuğun tabanca oyuncak mı?" diye sordu.

"Hayır, değil Alp. O sahici bir tabanca."

"Peki, Şükrü amcaya neden vurdunuz, o size bir şey yapmadı ki?"

"Şükrü amca mı? O da kim? Ha, seni getirip götürün arabanın şoförü mü?"

Çocuk sessizce başını salladı.

"Öyle gerekiyordu evlât. Bize karışmaya kalkıştı."

Çocuk gayet masumane bir şekilde mırıldandı.

"Siz beni kaçırdınız, değil mi? Ben sizin misafiriniz değilim."

Beş yaşındaki çocuğun muhakemesi Tilki'yi şaşırtıyordu.

"Yok canım, seni niye kaçıralım ki? Dedim ya, sadece baban seni özleyinceye kadar misafirimiz olacaksın."

"Beni bırakmak için babamdan para isteyeceksiniz. Biliyorum. Siz kötüsünüz."

Hasan dayanamayıp homurdandı.

"Abı çaksana şu veledin ağzına bir tokat! Yol boyu dırdırını mı dinleyeceğiz piçin? Şımarık bok, amma kafa ütüledi be!"

Hasan gerginliğini hâlâ üstünden atamamışa benziyordu. Sedat kötü kötü arkadaşına baktı. Tek kelime söylemedi ama Hasan o bakıştan hemen etkilenmiş ve şikâyetini kesmişti. Tilki sakın sakın çocuğun saçlarını okşamaya devam etti..

Çalan telefona Nilüfer daha yakındı. Dürdâne'nin hareketlendiğini görünce, "Dur, ben bakarım" diye yürüdü ve almacı kaldırdı.

"Alo."

Karşı tarafta pek çıkaramadı bir erkek sesi vardı.

"Affedersiniz, Emre Keskin beyin evi değil mi?"

"Evet, buyurun."

"Şey efendim., ben Bebe Çocuk Yuvası'nın sahibiyim."

Adamın sesi ürkek ve telâşlıydı. Genç kadın hemen bir aksiliğin olduğunu sezinlemişti. Yüreği birden hızla çarpmaya başladı.

"Evet, ne var? "

"Siz Alp'in annesi misiniz?"

"Ne oldu?"

Nilüferin vücudunu birden buz kesmişti. Şimdiye kadar Yuva' dan hiç telefon geldiğini hatırlamıyordu. Mutlaka kötü bir şey olmuştu ve ilk aklına gelen de trafik kazası ihtimaliydi. Bazen o sokaktan arabalar yıldırım hızıyla geçiyor, ufak bebelerin dalgınlıkla okula ya da servis arabalarına yetişmek için yola fırlayabileceklerini dikkat etmiyorlardı.

Şey hanımefendi,. Az önce müessif bir vaka oldu burada.. Oğlunuz kaçırıldı."

Boğazı düğümlendi birden Nilüferin Bir an konuşamadı.

Gözleri irileşti. Adamın söylediklerini yanlış işitip işitmediğini anlamaya çalıştı.

Ardından müthiş bir titreme kapladı bedenini. Nihayet zar zor dudakların kelimeler döküldü.

"Ne dediniz, kaçırıldı mı?"

"Üzgünüm hanımefendi ama evet. iki silahlı kişi az önce okul kapısının önünde silah zoruyla oğlunuzu kaçırdı."

Nilüfer bayılacak gibiydi. Yoksa bir şaka mıydı bu? Münasebetsizce yapılmış bir eşek şakası. Ama kim ona böyle bir şaka yapmaya kalkışabilirdi ki sabahın köründe?

Her şey gözlerinin önünde uçuşmaya başladı. Artık hattın öbür ucundaki kişinin söylediklerini duyamıyordu. Bu bir şaka filan değildi. Gerçeğin ta kendisiydi.

Beyninin uyuştüğünü, her an oraya yığılacağı hissediyordu. Son hatırladığı

Dürdâne'nin kendisine doğru koştuğu oldu. Sonra paldır küldür yere yuvarlandı..

Kamyonet, Karaköy'e geldiğinde şoför mahallinde oturan Ökkeş arabayı uygun bir yere çekerek eliyle arka bölmeye vurdu. Burada Tilki Sedat'ı indireceklerdi.

Tilki kucağındaki çocuğu Hasan uzattı.

Tut oğlanı. Dikkatli ol. Çocuğa en ufak bir fiske vurmuyacaksın. Anlaşıldı mı? Ona gayet iyi bakacaksınız. Ben akşam depoya geleceğim."

Hasan çocuğu yanına çekti.

"Tamam abi, merak etme Her şey istediğin gibi olacak" diye teminat verdi

Tilki kamyonetin arka kapısını hafifçe aralamıştı. Güneşsiz günün gri aydınlığına

baktı bir süre ve sonra usulca kamyonetten atladı. Tamamen normal bir iş günü

yaşanıyordu Karaköy'de ama Sedat yaşamında yepyeni bir merhaleye ilk adımını

attığını hissediyordu. Kamyonet hızla yoluna devam etti ve Galata köprüsünü geçerek

Eminönü'nden Balat istikâmetine saptı. Az sonra ayarlanan deponun önüne gelmiş ve bir geri manevrayla kamyonetin arkasını demir kapıya kadar sürmüştü.

Önce Ökkeş atladı dışarıya. Çevreden emin olmadıkça yüklerini boşanmayacaklardı.

En kritik anlardan biri de buydu. Adana'lı sakın görünmeye çalışarak etrafına bakındı.

Ne de olsa bu yörede tanınan biriydi ve her an âşinâ bir yüze rastlayabilirdi. Nitekim

az ilerdeki ufak bakkalın önünde balıkçı Salih Kaptan duruyordu. Özellikle Hasan'ın

kahveden kumar arkadaşıydı, onu görürse hiç çekinmeden yanına damlardı. Lanet

olsun, diye homurdandı içinden. Salih Kaptan'ın gitmesini beklemek zorundaydılar.

Kaptan görmüştü Ökkeş'i. Önce uzaktan elini salladı. Ökkeş'de ona elini sallayıp işi

varmış gibi bakışlarını kaçırdı ve kamyonetinin etrafında turladı. Fazla

ilgilenmediğini görürse belki çeker gider, diye düşünmüştü. Fakat Salih Kaptan ufak

semt bakkalıyla yeterince çene çaldığını düşünmüş olmalıydı ki, lâflaşacak yeni birini bulmanın sevinciyle seslendi.

"Hop dedik, Adanalı.. Ne o, yoksa bunca yıllık Kaptan'a bir selâmı da çok mu görüyorsunuz?"

Adam yaklaşıyordu.

"Estağfurullah Salih Kaptan, o nasıl söz?" diye mırıldandı Ökkeş.

Elinde tuttuğu kehribar tespihini imamesinden sallayarak yanına geliyordu.

"Öyle, öyle.. Boğuntuya getirme. Geçen hafta kahvede çevirdiğimiz oyundan sonra

sen de, sevgili arkadaşın Hasan deyyusu da kirişi kırdınız. Biraz ayıp olmuyor mu?

Yakışır mı bu davranışınız. Racona ters düşüyor mu? Parayı kaptınız ve toz

oldunuz."

Eyvah, diye geçirdi içinden Ökkeş Şimdi askıntı olacak ve bir süre gitmeyecekti

başından Salih Kaptan, içini bir korku kapladı. Kamyonetin içindeki çocuğun bağırmasından, bir şekilde sesini duyurmasından korktu. Herif zaten uyanık geçinmeye çalışan, hıyarın teki diye düşündü. Kamyonetin içinden akseden bir çocuk sesi duyarsa, haklı olarak pirenirdi.

"Çalışıyoruz be abi" diye homurdandı. "Şu sıralar işler yoğun. Eve pestil gibi dönüyoruz, inan, kahveye çıkacak halimiz bile olmuyor."

Salih Kaptan pişkin bir edayla sırttı.

"Hadi sen neyse, işin olabilir, amenna.. Ya o işsiz güçsüz deyyus arkadaşına ne oldu? Bizden tırtıkladığı parayı bitiremedi mi yoksa? Ortalarda görünmüyor, çocuklara sordum, bizim kahveye de düşmüyor. Başka bir kahveye dadanmış olabilir mi?"

Ökkeş sanki kamyonetiyle meşgul oluyormuş gibi şoför mahallinin kapısını açmış içerde bir şeyler arıyormuş gibi oyalanmaya başlamıştı. Meşgul olduğunu görürse belki gider, diye düşünüyordu. Plan gereği dış ortamı yeterince emniyetli gördükten sonra deponun içindeki Hayri usta ile Tilki'nin sevgilisine kapıyı içerden açmaları için parolalı şekilde vuracak ancak ondan sonra kamyonetin kapısını açacaktı. Ama Hasan'ı tanırdı, kafası atıp gözü dönerse, olacakları beklemez kamyonetten fırlayabilirdi. Kaptan'ın deyyus diye hitap etmesi, kim bilir Hasan'ı şimdi ne kadar kızdırmış olmalıydı. Bir başka zaman, yüz yüze olsalar Kaptan asla böyle konuşamaz, Hasan'dan çekinirdi. Ama şimdi onu ortada görmediği için kızgınlığını kusuyordu.

"Bilmiyorum be Kaptan, Hasan'ı o günden beri ben de görmedim."

"Görmüşsündür Ökkeş, görmüşsündür. Siz ikiniz aynı kaba sıçarsınız, bilmez miyim."

"Ama ayıp oluyor Salih Kaptan. Günahımızı alıyorsun." "Boş versene sen."

Adamın gitmeye niyeti yoktu, içini dökecekti. Yine de biraz rahatladı Adana'lı. Bu konuşmaları mutlaka kamyonetin içinden duymuş olmalıydı Hasan Kendini tuttuğuna göre bundan sonra da sabretmesini bilirdi. En iyisi buradan uzaklaşmam diye düşündü. Kendisi ayrılmadıkça Kaptanda yakasını bırakıp deponun önünden gitmeyecekti. Kamyonetin kapısını kapatıp kilitleti. Hasanla çocuğu kamyonetin içinde bırakıp uzaklaşmak hiç de akıl kârı değildi ama o an aklına başka bir şey gelmedi. Herifi atlatır atlatmaz geri dönerim, diye düşündü ama ikinci aksilik de o zaman meydana geldi. Kamyonetin arkasından hafif bir çocuk çığlığı yükselmişti. Belli belirsizdi ama Ökkeş o sesin kaynağını çok iyi biliyordu.

Kaptanın kaşları çatılmıştı.

"O ses de ne ulan?" diye sordu.

Adana'lı duymamış gibi davranarak, "Ne sesi?" diye mırıldandı.

Adam tuhaf tuhaf kamyonete bakmıştı.

"Duymadın mı sesi?"

"Hadi Kaptan yürü gidelim, ses filan yok. Sen hayal görüyorsun galiba.."

Salih Kaptan sırttı.

"Ulan yoksa o deyyus arabada mı? Beraberdiniz, değil mi? Garanti beni gördü ve saklandı."

"Oynattın mı kaptan? Ben halden dönüyorum. Senin Hasan'ın bu saatte kışında pireler uçuşuyordur daha. Hiç o bu saatte yataktan çıkar mı? Güldürme beni. Hadi yorgunluktan ölüyorum, gidelim de Zeki'nin kahvesinde demli bir çay içelim."

Ökkeş, adamın koluna girmiş âdeta çekerek uzaklaştırmaya başlamıştı.

Kaptan söylendi. "Çaylar senden ama.." "Tamam, tamam uzatma. Benden olsun." Kamyonetin içinde Ökkeş'le Kaptan'ın konuşmalarını dinleyen Hasan bir an boş bulunmuş ve çocuğun ağzını kapattığı elini biraz gevşetmişti. Zaten adamdan ürken Alp bunu fırsat bilip bağırmıştı. O küçücük beyniyle bile kendisini kaçırانların bir paniğe kapıldıklarını anlamıştı. Ama hata ettiğini de çabuk anlamıştı. Hasan'ın iri pençesi bu kez ağzını öylesine örtmüştü ki, nefes almakta zorlanıyordu. Minicik elleriyle ağzını kapatıp sıkın iri parmaklara asılmış ama yerinden bile oynatamamıştı. Debelenip çırpınması nafileydi. Gözleri kararır gibi oldu. Hasan çocuğun kulağına fısıldadı.

"Ulan piç! Bunu bir daha denersen anam avradım olsun seni boğarım. Ne senin ne de Tilki'nin gözünün yaşına bakmam. Duydun mu beni?"

Adam fısıltı halinde konuşuyordu ama küçük çocuk onu duymaktan çok, nefes alma gayreti içindeydi ve çoktan susmuştu zaten. Hasan kısık kısık homurdanmaya devam etti ama artık çocukla değil, kendiyile konuşuyordu, ilk pişmanlık emareleri başlamıştı içinde. Bu işi yüzlerine gözlerine bulaştıracaklardı; daha ilk aşamada çocuğu depoya bile sokamamışlardı. Ardından okkalı bir küfür savurdu. Tilki her şeyi mükemmel planladığını söylemişti bir de, bok planlamıştı. Kendi mülkünde bile giremiyordu, neresi mükemmeldi bunun? Sedat'ı gözünde fazla büyüttüklerini düşünüyordu şimdi. Kör Behzat'ın adamı olmasıyla onu erişilmez, karanlık dünyanın en üst seviyesinde bulunmaz hint kumaşı sanmışlardı. Fidyeye işi yatacağı. Silah çekip insan kaçırmak kolaydı, hele ufacık bir bebeyi, ama ya sonrası? işte böyle apışıp kalırlardı. Hem niye yolun yarısında kamyonetten inip uzaklaşmıştı Sedat? Neden çocuğun depoya sokulması sırasında yanlarında olmamıştı? Korkmuş muydu, yoksa başlarına geleceklerini biliyor muydu? Böyle giderse akşama kalmaz polis hepsini armut gibi toplardı. içini sıkıntı ve öfke bastı. Neyse ki kucağında ki velet korkmuş ve kımıldamadan duruyordu artık. Fakat böyle saatlerce Ökkeş'in dönüşünü bekleyemezdi. Dışarıdaki tüm konuşmaları duymuştu. Ökkeş'in dönüşü zaman alacaktı. Şu an tek istediği kucağındaki çocuktan kurtulmaktı. Sanki çocuğu depoda bekleyen Hayri ile Mine'ye teslim ederse bu pislikten yakayı sıyrarakmış gibi hissediyordu kendini. Bir an Adanalıyı beklemeden, kamyonetten inip deponun kapısını daha önceden Tilki'nin söylediği tarzda parolalı vurarak çocuğu içerdekilere teslim etmek hevesine kapıldı. Burası onun mülküydü, kendi deposunun önünde görülmek kimsenin dikkatini çekmezdi. Kapıyı vurup içeriye süzülmesi bir iki saniye çekerdi ama ya tanıdık birisi o an kucağında çocukla görürse ne olurdu'? Nasıl bir açıklama yapabilirdi? Kötü haber çabuk yayılırdı, az sonra bütün televizyon kanalları haberi alınca tüm memleket kaçırma olayını öğrenecekti, belki şimdiden televizyonda çocuğun resimleri gösteriliyor olabilirdi. Bir küfür daha savurdu.

Ökkeş'e söylenmeye başladı. Bu işe balıklama atlayan, Tilki'nin teklifini hemen kabul eden oydu. Kafasız Adanalı diye, homurdandı. Başlarını büyük bir belâyaya sarmışlardı. Boyundan büyük işe kalkışmanın sonucuydu bu. Yapacağı bir şey yoktu artık.

Kamyoneti terk etmeyi gözü yemedi. Ökkeş'in gelişini bekleyecekti..

Hayri kuşkulu nazarlarla deponun içinde bir aşağı bir yukarı dolaşan kadına bakıyordu. Gözü tutmamıştı kadını; pespaye birine benziyordu. Ne olacak, diye

mırıldandı içinden. Karşısında ehli namus, iffetli bir kadın olacak değildi ya. Acaba neden Sedat onu buraya getirmişti? Ufak bir çocuğa nezaret etmek için kadına ne ihtiyaç vardı, üç erkek bacak kadar çocuğa bakamazlar mıydı sanki? Her halde Tilki'nin bir bildiği vardır, diye düşündü sonra. Kadın çok az konuşuyordu ama onun çok sinirli ve gergin olduğunu görüyordu. Eski karanlık günlerinde kadınlarla iş yapmaya alışık olmadığından şimdi o da biraz tedirgindi ama bu işe iştirakından dolayı pişman değildi. Daha da önemlisi yanında ki kadına nasıl davranacağını kestiremiyordu. Dayanamadı nihayet, yumuşak bir sesle mırıldandı.

"Endişelenmeyin ve oturun. Geldiğinizden beri hep ayakta duruyorsunuz."

Mine ters bir şekilde adama baktı. Diğer ikisine kıyasla çok daha halim selim birine benziyordu. Daha babacan ve anlayışlı. En azından kaba ve itici biri değildi ama muhakkak o da diğerleri gibi tehlikeli ve gözü kara biri olmalıydı. Yoksa bu pis planın içinde ne işi olurdu. Cevap vermedi ve depoyu arşınlamaya devam etti. Genç kadın iki de bir saatine bakıyordu. Gecikmiştiler. Sedat'ın ifadesine göre çoktan burada olmalıydılar. Saat dokuzu geçiyordu. Levent'ten Balat'a gelmek bir saatlerini almamalıydı. Yoksa bir aksilik mi zuhur etmişti? Çocuğu kaçıraramamışlar mıydı? Birden kanı çekildi Mine'nin. Bu olasılığı hiç düşünmemişti. Ne olacaktı o zaman? Bütün hayalleri yıkılır gibi oldu. Kendisi ne olacaktı? Polisin eline düşülürse, Sedat konuşup ele vermezdi onları ama Hasan ve Ökkeş denen adamları hiç gözü tutmamıştı, polis onları bülbül gibi konuştururdu, ilk defa Hayri'ye dönüp sordu.

"Bir aksilik mi oldu acaba?"

"Merak etmeyin" dedi Hayri. "Hiçbir aksilik olmaz. Sedat'ı iyi tanırım, zeki ve akıllıdır. Yaş tahtaya basmaz. Her ihtimali hesaba katar. Ona güvenin."

"Ama hâlâ ortada yoklar. Şimdiye kadar gelmeleri gerekmez miydi?"

"Trafik" diye mırıldandı Hayri. "Malum, bu saatlerde yollar çok kalabalıktır. Dikkat çekmemek için yavaş geliyordur."

Ama Mine heyecandan yerinde duramıyordu. Yine de yanındaki adamın sükûneti ve ağırbaşlı hali ona güven veriyordu. Ne de olsa onlar bu konularda deneyimli insanlardı.

"Korkuyorum" diye fısıldadı.

"Hiç korkmayın ve sabırlı olun. Mutlaka gelecektir."

"Siz çok rahatsınız."

"Sedat'a güvenirim de ondan."

Mine de güvenmeyi isterdi ama güvenemiyordu nedense. Bu pislik yuvasına geldiklerinde saat altıydı ve her taraf zifiri karanlıktı. Mine üç saatten beri ayakta durduğunu o zaman fark etti. Etrafına bakındı. Gerçekten de deponun içi üstün körü temizlenmiş, üstüne battaniye serilmiş üç portatif karyola kurulmuş, üç'dört basit iskemle getirilmiş, temel ihtiyaçlarını giderecek malzemeler yerleştirilmişti. Ama yine de deponun içi bakımsız ve ruh karartıcıydı. Tepedeki ensiz pencerelere de ışığı geçirmez kağıt gerildiğinden elektriği yakmadan oturmak mümkün olmuyordu.

Genç kadın iskemlelerden birine ilişti. Bir de ufak elektrik sobası vardı ama ancak yakınına ısıtabiliyordu, koca deponun içi buz gibiydi. Üşüyordu Mine.

Bir süre yine konuşmadan bekleştiler.

Kamyonetin sesini de aynı anda duydular. Mine yerinden fırladı.

"Geldiler galiba."

Hayri kısık bir sesle, "Sanırım" diye fısıldadı.

Demir kapının arkasına gittiler. Açmak için parolalı vuruşu beklediler. Ama kapı bir türlü tıkratılmıyordu.

Mine hemen huylandı.

"Onlar değil mi yoksa?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Birazdan anlarız. Belki kapının önünü boş bulup aracını park etmek isteyen başka biri de olabilir."

"Ama..."

Hayri işaret parmağını dudağına götürüp sus işareti yaptı.

Konuşma sesleri geliyordu dışardan.

Kapıya kulaklarını dayamışlardı.

"Bu Ökkeş'in sesi, tanıdım" dedi Hayri.

"Peki, neye parolayı vermiyor?"

"Bilmiyorum. Belki dışarıda birileri vardır."

"Binleri mi? Kim yani?"

"Anlayın işte, semt sakinleri, çevreden tanıdıkları filan. Saat dokuzu geçiyor. Sokak yükünü almıştır şimdi. Getirdikleri çocuğun onlar tarafından görülmesini istemiyorlardır. Bekleyelim biraz, acele etmeyin. Pundunu bulup içeriye gireceklerdir."

Kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızlı atıyordu Mine'nin. Sedat'ın teklifini kabul ederken bu kadar korkup ürkeceğini hiç tahmin etmemişti. "Kilidi açıp, dışarıya biz bir göz atalım mı?" diye sordu.

Hayri kesin ve kararlı bir şekilde, o eski günlerinin haşinliğiyle hemen atıldı.

"Hayır, olmaz. Verilen talimatlar aynen uygulanmalıdır" dedi. "Belli ki dışarıda ters bir durum var. Yoksa çoktan içeriye girerlerdi."

Mine'nin yüzü ekşidi.

Ama sesini çıkarmadı. Adam haklı olabilirdi. Bir süre daha beklediler. Konuşmalar duyulmuyordu artık. Sadece sokaktan geçen arabaların sesleri aksediyordu, yani şehrin normal uğultusu. Mine yine dayanamadı. ,

"Nasıl bir terslik olabilir acaba?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum, hiçbir fikrim yok. Yakında anlarız."

Dakikalar geçiyordu. En az yirmi dakika daha merak içinde beklediler. Tam o sırada Hayri yeniden akseden ayak sesiyle irkildi. Demir kapının önüne biri yaklaşıyordu. Ardından kapının üç kere vurulduğunu duydular.

İkisi de derin bir nefes aldı.

Bekledikleri işaret buydu.

Hayri kilidi açarak kapıyı araladı. Önce kucağında ufak bir çocukla Hasan içeri süzüldü, arkasından da Ökkeş.

Mine, Hasan'ın kucağında ki çocuğa baka kaldı.

Dünya tatlısı küçücük bir oğlan çocuğuydu...

Asayiş Şubesi'nden Baş Komiser Fikret Uskan resmi plakalı arabadan tam Keskinlerin villasının önünde indi. Bütün bahçe duvarı boyunca bir yığın gazeteci, foto muhabiri, televizyon habercisi ve kameramanlar toplanmış adeta evin çevresini muhasaraya almışlardı. Baş Komiser her zaman ki asık suratı ve çatık kaslarıyla biriken kalabalığa şöyle bir göz attı. Onlarında vazifelerini yapmaya çalıştıklarını

bilirdi ama ne yazık ki oldum olası basın mensuplarından hoşlanmaz, hatta olaylara olduğundan da fazla dramatik hava verip sansasyon peşinde koştuklarından devamlı onlardan uzak durmaya çalışırdı. Yanında ki muavini Mehmet Yurdadön'e bakıp homurdandı.

"Şunları buradan uzaklaştırmanın bir yolu yok mu?"

Muavin pişkin bir eda ile gülümsedi.

"Ancak şu yarım saat içinde daha ilginç bir olay zuhur ederse bu mümkün Baş Komiserim" dedi. "Aksi halde ya sizden ya da içerdekilerden bir beyanat koparıncaya kadar gitmeyeceklerdir."

Bu gerçeği Fikret Uskan da biliyordu. Hemen yolunu kesmeye çalışan habercilere aldırmadan ufak ahşap bahçe kapısına doğru yollandı. Sorular birbiri ardına gelmeye başlamıştı bile. Flaşlar patlıyor, kameralar çalışıyordu. Baş komiser hiçbir soruya cevap vermeden aralarından sıyrılıp villanın iç kapısına doğru yürüdü. Muavini de peşindeydi. Medya mensupları sorularının karşılıksız kalması üzerine homurdanarak sustular ama peşlerinden bahçeye dalmadılar. Kapıyı Dürdâne açtı onlara.

Çocuğa düşkün olan hizmetçinin de yüzü sapsarıydı. Kısık bir sesle, buyurun diyerek onları salona aldı. Fikret Uskan'ın ilk gördüğü şey, harap bir şekilde yaldız kakmalı büyük koltukta oturan, ağlamaktan gözleri şişmiş, sanki dünya ile ilgisi kaybolmuş vaziyetteki Nilüfer oldu. Kaçırılan çocuğun annesi olduğu hemen anlaşılıyordu. Baş Komiser mesleki bir alışkanlıkla yaşını tahmine çalıştı. Yirmi beşle otuz arasında olmalıydı ama daha ilk bakışta genç kadının ne kadar güzel olduğunu hissetti.

Yüzündeki derin teessürden oluşan ızdırap bile kadının güzelliğini yok edememişti. Kadının hemen arkasında sessiz bir şekilde ayakta duran zatta, her halde kocasıydı. Salona giren iki memuru dikkatle süzüyordu. Bir eli karısını teselli etmek, varlığını ve gücünü duyurmak istercesine omuzuna dayamıştı karısının.

Baş Komiser adamı başıyla selâmladıktan sonra mırıldandı.

"Ben olayla görevlendirilen yetkiliyim. Baş Komiser Fikret Uskan. Üzüntünüzü anlıyorum, size sabırlar dilerim. Lütfen fazla heyecanlanmayın. Mutlaka bu işi halledeceğiz."

Emre Keskin hiç sesini çıkarmadı. Sadece başını salladı.

Ama Fikret Uskan onun yüzündeki umutsuz ifadeyi sezinlemişti.

"Takdir edeceğiniz gibi size bazı sualler sormak zorundayım efendim."

Nilüfer hâlâ taş gibi hareketsiz duruyordu. Hatta Baş Komiser biran kendilerinin salondaki varlığını dahi fark etmediğini düşündü kadının.

Çocuğun babası ilk defa konuşmuştu.

"Ne öğrenmek istiyorsunuz? Buyurun sorun lütfen?"

"Çocuğunuzu kaçıranlardan bir telefon aldınız mı?"

"Ne telefonu?" diye kekeleydi Emre.

Fikret acılı babaya üzüntüyle baktı. Her halde duyduğu acıdan kafası pek çalışacak halde değildi.

"Yani fidyeye, her hangi bir para talebinde bulundular mı? Bu gibi çocuk kaçırma olaylarında ilk aklımıza gelen şey fidyedir."

"Ha, anladım. Ama hayır, henüz kimse aramadı."

"Şu bir saat içinde iş yerinize telefon edilmiş olabilir mi?"

"Bilmiyorum" diye mırıldandı. "Ama sanmam, öyle olsa sekreterim hemen beni

haberdar ederdi."

"Bekleyeceğiz" dedi Baş Komiser. "Mutlaka arayacaklardır."

"Kusura bakmayın, şu an kafam o kadar dağınık ki, henüz doğru dürüst düşünemiyorum ama neden oğlumuzun sadece fidye talebi için kaçırılmış olabileceğini düşünüyorsunuz, başka ihtimaller olamaz mı?"

"Olabilir tabii. Başka ihtimalleri de göz ardı etmeyeceğiz kuşkusuz, lâkin sizin aklınıza gelen olasılıklar varsa önce bunları sizden duymak isterim."

Hiç kımıldamadan yerinde oturan Nilüfer boğuk bir sesle ilk defa konuştu.

"Meselâ bu sapık bir adamın marifeti olamaz mı?" diye konuştu.

Genç kadının sesi titriyordu.

"Buna pek ihtimal vermiyorum, hanımefendi" diye mırıldandı.

Baş Komiser gayet sakin bir tavırla, "ilk aldığımız bilgilere göre olay yerinde iki sanık varmış. Genellikle cinsel sapıklar o tür eylemleri tek başına yaparlar. Mevcut istatiklerimiz hep bu yöndedir."

Nilüfer inanmazmış gibi fısıldadı.

"istatikler mi?"

"Sizin için bu kelime bir şey ifade etmeyebilir ama polis zaviyesinden çok önemli bir veridir. Suçun ve suçlunun aydınlanıp ortaya çıkmasında bize yardımcı olur. Ayrıca kaçırılan çocuğun memleket çapında önemli bir sanayici ailenin tek oğlu oluşu, ister istemez fidye nedenini öncelikle akla getirir."

Kısa bir sessizlik oldu. Emre karısının oturduğu koltuğun arkasından çekilerek salonun zeminini kaplayan vişne çürüğü rengi geniş halının üzerinde düşünceli tarzda yürümeye başladı. Bir ileri bir geri gidiyor, düşünmeye çalışıyor ve böyle alçakça bir teşebbüsü kimin yapabileceğini bulmaya gayret ediyordu.

Baş Komiserin sorusuyla irkildi.

"Düşmanlarınız var mı Emre bey?"

"Düşmanım mı dediniz?"

"Evet."

"Ne kastettiğinizi anlamadım düşman kelimesiyle ama tabii ki işim alanında bir yığın rakibim var. Onlarla ticari bir rekabet ve çekişme içindeyiz. Lâkin onlardan birinin böyle bir işe kalkışacağına ihtimal veremem."

"Benim kastettiğim mesleki rakipleriniz değil. Size karşı nefret ve hınç duyan herhangi biri olup olmadığını öğrenmek istemiştim."

"Bilmiyorum.. Böyle bir şey aklıma hiç gelmedi. Nasıl yani?"

"Meselâ işine son verdiğiniz fabrikalarınızda ki işçilerinizden biri. Olayı içine sindiremeyip intikam saikiyle size veya ailenize bir kötülük etmeye kalkışabilir."

Emre şaşkın şaşkın Fikret'i süzdü yeniden.

"Fabrikalarım, depolarım, irtibat bürolarım, genel merkezimde yüzlerce işçi çalışıyor. Bunların işe alınıp çıkarılışlarıyla ben ilgilenmem ki, nasıl bilebilirim? Ancak personel şubesi bilgi sahibidir."

"Şüpheliler listesini çok genişletmek mümkün tabii. Eviniz de çalışan personelden tutun da, çocuğunuzun servis aracının şoförüne kadar geniş bir yelpazeyi taramak zorunda kalacağız. Herkes gizli bir suçlu olabilir."

Emre'nin yüzü bir an kararır gibi oldu.

"Bu iğneyle kuyu kazmak gibi bir şey Komiser. Beni korkutuyorsunuz."

"Hiç telâşlanmayın efendim. Olayı aydınlatmak size çok zor gibi görünse de, yöntemlerimiz ve tecrübelerimiz bize ışık tutacaktır. Bizler uzmanız, çok yakın bir tarihte olay aydınlanacak ve çocuğunuz kurtulacaktır."

"Umarım söylediğiniz gibi olur" diye mırıldandı Emre inler gibi.

"Tek dileğimiz bize yardımcı olmanız ve sorduğumuz suallere çok ufak detay gibi görünse de içtenlikle ve net cevaplar vermenizdir."

"Buna emin olabilirsiniz."

"Biz hâlâ muhtemel birfidye olayı ile karşı karşıya olduğumuzu düşünüyoruz. Yakın bir tarihte telefonla sizden para talebinde bulunulacaktır. Bundan hiç şüphem yok. Mahkemeden karar çıkartıp bütün telefonlarınızı dinlemeye alacağız. Bu telefonları dinlemek bizim için çok önemli. Kesin ve net cevaplardan kaçının, konuşmaları mümkün olduğu kadar uzatmaya gayret edin. Talepleri, konuşma tarzları, ses niteliği uzmanlarımız tarafından analiz edilecektir. Bu yolla çok önemli ip uçları elde edebiliriz, polis için çok hayati değerde ki bu veriler çoğu zaman bizi müspet sonuca götürür. Bu nedenle mümkün olduğunca telefonlarınızı meşgul etmeyin."

"Bu imkânsız gibi bir şey. Basın olayı şimdiden duydu, az sonra tüm televizyon kanalları, yarın çıkacak gazeteler eminim ki olayı manşetten ilk haber olarak vereceklerdir. Tüm memleket olayı duyacak, eşimiz, dostumuz, arkadaşlarımız devamlı telefonla bize ulaşmak isteyeceklerdir. Bunu engelleyemeyiz."

'Anlıyorum" diye fısıldadı Baş Komiser. "Yine de size tavsiyem telefonun başına arayanların pek tanımadığı birini oturtup, geçmiş olsun dileklerini onun kabul etmesini sağlayın. Sizinle görüşmek isterlerse de evde olmadığınızı ya da o an telefona gelemeyecek kadar meşgul ya da rahatsız olduğunuzu söylesin. Nasıl olsa her arayan adını bildirecektir. Biz de zaten her görüşmeyi banda alacağız. "

"Pekâlâ" diye mırıldandı Emre.

Fikret kısa bir an etrafa bir göz gezdirdi. Ailenin zenginliği mevcut eşyaların niteliğinden, ehliyetli bir dekoratörün zevkli tefrişinden çıktığı belli oluyordu ama yine de Keskin ailesi abartıldığı kadar da varlıklı değilmiş gibi bir hisse kapıldı. Koca istanbul'da bu düzeyde yaşayan pek çok aile vardı. Neyse, diye geçirdi içinden, bu konuyu daha sonra da tahkik edebilirdi.

"Bu evde kaç kişi çalışıyor?" diye sordu.

Emre garipseyerek Baş Komisere bakmıştı.

"Yanımda çalışanlardan mı şüpheleniyorsunuz?"

"Beni bağışlayın efendim, ama bu tür vakalarda herkes benim için potansiyel suçludur. Herkesten şüphelenirim. Ancak olaylar geliştikçe, elde ettiğimiz ipuçlarının gelişimiyle şüpheli sayısını asgariye indirebiliriz."

Komiserin söylediği Emre'ye oldukça ters gelmişti. Yanında çalışanlara çok güvenirdi, sadâkatlerinden hiç kuşkusu yoktu ama karşısında profesyonel bir memur vardı ve onun deneyimine itimat etmek zorundaydı. Bir an düşündü.

"Bir daimi hizmetkârımız, bir aşçımız, şoförümüz, hafta da iki gün gelen bahçıvanımız ve her hafta genel temizliğe gelen bir kadınıımız vardır."

"Sanırım daimi hizmetkârınızın dışında kalanlar bu evde ikâmet etmiyorlar, değil mi?"

"Hayır."

Kendini ailenin bir ferdi gibi hissedenden Dürdâne, kendisinin de potansiyel suçlular

arasında sayıldığını işitince, salonun bir köşesinde ayakta durarak konuşmaları dinlediği yerde kıpkırmızı kesildi. Bu haksızlıktı. Alp'i kendi çocuğu gibi severdi, polisin böyle bir olasılığı düşünmesi kızcağızı perişan etmişti bir anda. Altı yıldır yanlarında çalıştığı aileyi polisle daha rahat konuşsunlar diye, biraz gücenmiş, biraz kalbi kırık usulca terk etti. Ne Nilüfer ne de Emre, Dürdâne'in uzaklaşşını görmemişti ama kız komiser muavini Mehmet Yurdadön'ün meraklı gözlerle kendisine dikkatle baktığını gördü ve içinde anlamsız bir ürperti hissetti. Fikret Uskan cebinden ufak bir not defteri ve kalem çıkarmıştı. Önce sessizce deftere bir şeyler karaladı, sonra Emre'ye döndü.

"Şoförünüzün adı nedir?"

"Niyazi Oltulu."

"Kaç yaşındadır?"

"Sanırım ellinin üzerinde.. O civarda olmalı."

"Kaç yıldır hizmetiniz de?"

"Çok oldu. En az on yıl. Babarçji hayattayken onun şoförüydü. Yedi seneden beri de bana hizmet veriyor."

"Aranızda her hangi kayda değer bir sürtüşme oldu mu hiç?"

Emre içini çekti.

"Bakın, komiserim" diye mırıldandı. "Evimde bana hizmet eden kişiler hep bu aileye bağlı, sadakatli ve namuslu kişilerdir. Onlardan asla şüphelenmem. Niyetiniz..."

Fikret, Emre'nin sözünü biraz sert bir ifadeyle kesti.

"Sizi anlıyorum ama ben herkesi birer birer elemek isterim. Şimdi lütfen siz soruma cevap verin."

"Hayır" diye homurdandı ev sahibi. "Niyazi ile bunca zamandır en ufak bir sürtüşmem olmamıştır. Son derece efendi ve anlayışlı biridir."

"Umarım öyledir. Mesai saatlerinin dışında bahçede gördüğüm müstemilatta mı kalır?"

"Bu evde Dürdâne'den başka kimse kalmaz. Niyazi de sabahları gelip beni evden alır, bütün gün benimle olur, akşam dönüşte de arabayı evin garajına çeker ve kendi evine gider."

"Nerede oturur şoförünüz?"

"Kasımpaşa'da."

"Evli mi?"

Emre yine bezginliğini ifade eden bir tavır takındı. Bu sualler ona çok anlamsız geliyordu. Yüreği kaçırılan çocuğunun bilinmeyen kaderi ile yanarken Baş Komisere kükremek geldi içinden. Kendini zor tuttu; anlamsız da olsa polis görevini yapıyordu.

"Evet, evli" dedi.

"Çocuğu var mı?"

"Sanırım üç tane. Dört de olabilir, şimdi tam hatırlayamıyorum."

"Pekâlâ" dedi Fikret Uskan. "Şimdi gelelim yanınızda kalan hizmetkârınıza. Kaç seneden beri bu evde çalışıyor."

Emre hatırlamak için bir an düşündü. Kocasının hatırlamakta güçlük çektiğini gören Nilüfer o dalgın ve kendinde değilmiş gibi görünen haliyle soruyu cevaplandırdı.

"Altı yıl. Onu Alp'e hâmiyken yanımıza almıştık. O tarihten beri de buradadır."

Baş Komiser anneye yeniden bir göz attı.

Nilüferin gözleri rast gele bir noktaya kenetlenmiş gibiydi.

"Bir tavsiye üzerine mi?"

"Dürdâne'yi annem yetiştirmiştir. Onu çocukken yanına almıştı. On yaşında filandı."

"Evli mi?"

"Hayır."

Fikret az evvel kendilerine kapıyı açarak salona alan kızı görmek için hafifçe yana başını çevirip baktı. Kızın salonu terk etmiş olduğunu gördü. Dürdâne üzerinde fazla durmadı.

"Bana biraz da bahçıvanınız hakkında bilgi verir misiniz?"

Emre artık evin güvenilir insanları hakkında sürdürülen bu sorgulamadan eni konu sıkılmıştı. Kendini patlamamak için zor tutuyordu.

"Adı İlyas'dır. Eski bir Bulgar göçmeni. Yıllar önce çocukken İstanbul'a göç etmişler. Dürüstlüğüne kefil olabilirim. Çok mazbut bir adamdır."

"Kaç yaşlarında?"

"Her halde o da ellinin üzerindedir."

"Soyadı?"

Emre yine durakladı. Bahçıvanın soy adını hatırlamıyordu. Bilmesine biliyordu ama aklına gelmiyordu şu an soy adı. Cevap yine Nilüfer'den geldi.

"Soylu.. İlyas Soylu."

Baş Komiser ismi defterine not etti.

"Nerede oturur?" Bu defa soruyu ortadan sormuştu. Nitekim karşılık yine Nilüfer'den geldi.

"Yeni Bosna'da. Ama adresini tam olarak bilmiyorum. Tabii ki evli, kaç çocuğu olduğunu bilmiyfcruz. Sormak hiç aklımıza gelmedi. Beş vakit namazında, namuslu bir adamdır, memur bey. Bu sorular eşime de bana da çok anlamsız geliyor."

Fikret hiç oralı olmadı.

Onların düşünceleri onu hiç ilgilendirmiyordu.

"Lütfen şimdi de evinize şu hafta da bir gelen temizlikçi kadından söz edin."

Emre karısına baktı. Haliyle evin personeliyle karısı ilgilenirdi. Hele temizlikçi kadın hakkında hiç bilgisi yoktu. Adını dahi bilmiyordu. Başında bin bir iş meşgalesi varken böyle teferruattan sayılacak meselelere ayıracak vakti yoktu.

"Adı Fatma" dedi Nilüfer. "Erzurumludur, iki yıldan beri her hafta bir gün yanımızda çalışır, iki yetişkin oğlu olduğunu biliyorum."

"Nereden biliyorsunuz? Siz mi sormuştunuz?"

Nilüfer ilk defa sabit bakışlarını diktiği duvardan alarak küçümseyen bir ifade ile Baş Komisere baktı.

"Hayır, ben sormadım. Oğullarına eşimin fabrikasında bir iş bulmamı istemişti, ben de o vesileyle öğrenmiştim."

"Yaa..." dedi Fikret. "Eşinize bu isteği iletmiş miydiniz?"

"Hayır."

"Neden?"

Emre ilk defa duyduğu bu isteği hayretle karşılamıştı. Bir karısına bir de Baş Komiser'e bakıyordu.

"Ben kocamın işlerine karışmam. Hele yeterince tanımadığım insanları işe almasını asla düşünmem bile. Ayrıca bana iletilen her iş isteğini de eşime açmayı manasız

bulurum."

Kadın belki haklı olabilirdi ama Fikret bunu Nilüfer'in kibirli tutumundan mı, yoksa gerçekten kocasının işlerine karışmamak istediğinden mi kaynaklandığını çıkaramadı.

"Ne tür bir iş istediğini hatırlıyor musunuz?" diye sordu.

Nilüfer bir an düşündü.

"Tam çıkaramıyorum şimdi ama galiba fabrika araçlarında şoförlük gibi bir şeydi."

"Ne zaman geldi bu istek size."

"Sanırım yaklaşık altı ay kadar önce."

"Ne dediniz kadına?"

Nilüfer yine ters ters baktı Baş Komiser'e.

"Uygun bir iş olmadığını, bütün kadroların dolu olduğunu söyledim."

"inandı mı?"

Nilüfer kısık sesle homurdandı.

"inanıp inanmaması umurumda değildi."

"Bu yüzden size bozulup kinlenmiş olabilir mi?"

Genç kadın, Baş Komiserin varsayımını küçümser bir ifadeyle söylendi.

"Fatma'yı tanıyorsunuz memur bey. Oğlumuzun kaçırılışını organize edecek kadar zeki biri değildir; bu iş için onu suçluyorsanız, yanıyorsunuz."

"Henüz kimseyi suçlamıyorum hanımefendi" diye mırıldandı.

Baş Komiser. "Sadece bize ışık tutabilecek ön bilgileri toplamaya çalışıyoruz."

Emre lâfa karıştı ama biraz sitemkâr ifade vardı ses tonunda.

"Fakat nedense güvendiğimiz ve kendilerinden asla şüphelenmediğimiz evin personelinden işe başladınız. Sanki olası suçlu onlarmış gibi."

Fikret de kaşlarını çattı ve daha soğuk bir ifade kapladı yüzünü.

"Size ilk sorum şüpheleneceğiniz kimselerin olup olmadığıydı. Yanılmıyorsam öyle birinin olmadığını ve aklınıza kimsenin gelmediğini söylemişsiniz. Biz de rutin sorgulamamıza başladık. Şimdi lütfen bu işin takdirini bize bırakın."

Baş Komiser not tuttuğu defterin sayfasını yırtarak az gerisinde duran muavinine uzattı. Mehmet Yurdadön tek kelime etmeden kağıdı alıp cebine attı.

ilk görüşme biraz sevimsiz geçmişti.

Ne Fikret, Keskin ailesinden hoşlanmıştı, ne de onlar kendisinden. Ama Baş Komiser tecrübesiyle bunun hiç de anormal olmadığını düşünüyordu. Ümitsizlik içinde ki aileler daima böyle davranırlardı..

Baş Komiser ile muavini Keskinlerin villasından çıktıklarında yine medya mensuplarının saldırısına uğradılar. Gazeteciler ve televizyoncular bu kez daha ısrarlı sorular soruyor ve âdeta iki polis memurunun arabalarına binmelerini engelliyorlardı. Çaresiz kalan Fikret Uskan arabanın kapısını açıp adımını içeriye atmadan önce çevresindeki kalabalığa kısa bir açıklama yaptı.

"Arkadaşlar, sizin de bildiğiniz gibi bu sabah saat sekiz sularında Keskin ailesinin küçük oğlu devam ettiği yuvanın kapısı önünde servis arabasından indiği sırada silahlı iki kişi tarafından kaçırılmıştır. Henüz kaçırılış sebebi bilinmiyor: Meseleyi her yönüyle araştırıyoruz. Her hangi bir ilerleme kaydedilirse yeni bilgiler basına açıklanacaktır. Lütfen şimdi bize sual sormayın ve tahkikatın gelişmesini bekleyin. Bütün söyleyeceğim bu kadar."

Genç bir gazeteci atıldı.

"Keskin'lerin varlıklı bir aile olduğu biliniyor. Acaba kaçırılanlar fidye peşindeler mi?"
"Bilmiyoruz" dedi Baş Komiser. "Henüz böyle bir istek yok?"
Bu defa Kanal 9'un habercisi sordu.
"Başka olasılıklar üzerinde de duruluyor mu?"
Fikret bezgin bir ifadeyle homurdandı.
"Her ihtimali araştırıyoruz."
Arkadan başka bir ses yükseldi.
"Çocuğu canlı olarak bulacağınıza inanıyor musunuz?"
Baş komiser kalabalığa bakıp sorunun sahibini aradı.
Sarışın, kısa boylu bir kadındı.
"Siz ne düşünüyorsunuz?" dedi Fikret.
Kadın hiç duraksamadan cevap verdi. "Polisin bu konuda deneyimsiz olduğunu. Zira bizim memlekette çocuk kaçırma vakaları pek sık olmaz."
Ukala, diye içinden geçirdi Baş Komiser. Sonra sarışın g'azeteci-ye gülümseyerek seslendi. "Olmasına olurda, siz pek ilgilenmezsiniz. Sıradan, adı sanı duyulmamış bir vatandaşın çocuğunun kaçırılması ne gazetelerinizin baş sayfalarında, ne de televizyonlarınızın ana haber bülteninde yer alır ama Keskin ailesinin oğlu kaçırılırsa hepimiz kapıya arı kovana gibi üşüşürsünüz. Çünkü olayın dramatik ve sansasyonel bir boyutu vardır ve nazarınız da ilgi çekicidir."
Gazetecinin susacağını sanmıştı Fikret.
Lâkin kadın hemen cevap verdi.
"Baş Komiserim" dedi. "Bu ifadenizle basını tahkir ettiğinizin farkında mısınız?"
Muavin Mehmet kısık sesle âmirine fısıldadı.
"Boş verin, Baş Komiserim. Atlayın arabaya da gidelim. Şimdi burada tartışmaya girmenin hiç anlamı yok. Kadın mesele çıkarmak istiyor."
Fikret oralı olmadı.
Dik dik kadına bakmaya devam etti.
"Dün Şişli, Koyunlu Sokakta da bir çocuk kaçırma vakası oldu. Ama ben sizi orada gördüğümü hatırlamıyorum" dedi.
Sarışın kadın sırtıttı.
"Ben her tarafa yetişemem gazetemden bir arkadaş mutlaka orada olmuştur."
"Emin misiniz?"
Bu sürtüşmeyi fırsat bilen medya mensupları birbiri ardına flaş patlatıp, kameralarını çalıştırmaya başlamışlardı.
Gazeteci omuzlarını silkip cevabı yapıştırdı.
"Kesinlikle."
Sarışın kadınının boynunda hangi gazeteye mensup olduğunu gösteren bir kart sallanıyordu. Fikret kart okumaya çalıştı ama arada belirgin bir mesafe olduğundan görememişti.
"Kim olduğumu anlamak istiyorsanız söyleyeyim. Ben Eşitlik Gazetesi'nden Yağmur Beler'im."
Baş Komiser acı acı güldü. Eşitlik yüksek tirajlı bir gazeteydi.
"Üzgünüm Yağmur hanım" dedi. "Dün Şişli'de bir apartman kapıcısının yedi yaşındaki kızı kaçırıldı. Ama o apartmanın kapısı önünde ne sizin gazetenizden ne de diğerlerinden hiç kimse yoktu. Ben yine orada görevimin basındaydım."

Sarışın kız biraz bozular gibi olmuştu.

Kabullenmek istemedi. Diğer basın mensuplarının olayı bilip bilmediklerini anlamak istercesine etrafına bakındı. Kimseden ses çıkmamıştı.

Fikret arabaya binerken kıza dönüp son defa konuştu.

"Görüyorsunuz ya, boş durmuyoruz, mesleki tecrübemizi arttırmaya çalışıyoruz."

Baş Komiser kapıyı kapatınca direksiyon başındaki sivil polis arabayı gazladı. Bir yandan da kısık sesle mırıldanıyordu.

"Nereye gidiyoruz âmirim?"

"Şu çocuk yuvasına. Bir de orayı araştıralım bakalım" dedi.

Araba hızlanıp iki sokak aşağıdaki çocuk yuvasının önüne gelmişti, iki polis yuvadan içeri girmeden Olay Yeri inceleme Bölümünden kendilerini bekleyen genç bir memurla karşılaşmışlardı. Polis kendisini tanıtıp Baş Komisere olayın nasıl cereyan ettiği hakkında kısa bir bilgi verdi.

Muavin Mehmet kjsa kısa notlar almıştı.

"Geniş ve tafsilatlı bir raporu bu akşam masamda görmek istiyorum" dedi Fikret genç memura. Olay Yeri inceleme Bölümü'nün elamanı Baş Komiseri selamlayıp,

"Emredersiniz, efendim" diye mırıldandı.

Okulun sahibi elli yaşlarında, kısa boylu, şişman ve temiz pak giyimli bir zattı. Sabah ki olayın heyecanını hâlâ üzerinden atamadığı belli oluyordu. Polisleri karşısında görünce, kurgulu makine düzeniyle böyle bir hadisenin ilk defa başına geldiğini, çok üzüntülü olduğunu ve lâkin okul idaresi olarak olayda kendilerine yüklenecek en ufak bir kabahat ya da taksirlerinin söz konusu olmadığını anlatmaya başladı hemen.

Nefes aldığı bir sırada Fikret onu bir el işaretiyle susturarak, "Lütfen olay sırasındaki görevli hanımı buraya çağırır mısınız, ona birkaç soru sormak istiyorum" dedi.

Okul sahibi derhal başını sallayıp, "Hemen efendim" dedi.

Az sonra odaya yirmi üç, yirmi dört yaşlarında genç bir kız girmişti. Sırtında lacivert bir etek, aynı renk bir de ceket vardı. Beyaz gömleğinin yakasında da yuvanın amblemi işlenmişti. Fikret bunun bir tür üniforma olduğunu anladı.

Kız ürkek adımlarla yaklaşıp Baş Komiserin işaret ettiği koltuğa oturdu.

Oldukça tedirgindi, iki de bir alnına düşen uzun, kestane rengi saçlarını geriye itiyordu. Fikret ellerinin titrediğini gördü. Kendini ve muavinini tanıttıktan sonra kıza ilk sorusunu yöneltti.

"Olayı en başından başlayıp bize anlatır mısınız?"

"Her sabah olduğu gibi yuvaya gelen çocukların vasıtalarından inip okul binasına muntazam bir şekilde girmelerine çalışıyordum. Saat sekiz civarıydı. Şoför Şükrü'nün de arabası o sırada kaldırıma yanaşmıştı. Çocukları birer birer araçtan indiriyordum. Tam sıra Alp Keskin'e geldiği anda birden o adam yanımda peyda oldu."

"Bir dakika" dedi Fikret. "O ana kadar adamı fark etmemiş miydiniz?"

"Üzgünüm ama hayır. Çocuklar çok hareketli ve küçük olduklarından onlara çok dikkat etmek zorundayız. En ufak bir dalgınlıkta arabadan inerken düşebilirler."

"Yani adamın orada beklediğini görmediniz?"

"Maalesef görmedim."

"Çocuğu arabadan indirdiğiniz anda ne oldu?"

Kız bir an sabah ki olayı yeniden yaşarmış gibi oturduğu yerde ürperdi.

"Galiba..." dedi ve durakladı.

"Galiba ne?"

"Sanırım onu daha önce fark ettim. Yüzündeki kar maskesinden.. Ama hemen olayların başlamasından kısa bir an önce. Fakat hava çok soğuktu bu sabah. Herkes atkı, kaşkol gibi şeylere bürünmüştü. Zaten hadise o kadar ani oldu ki.."

"Demek adam bir kar maskesi takmıştı?"

"Evet, siyah bir yün maske vardı başında."

"Sonra ne oldu?"

"Adam birden bir tabanca çıkararak bana doğrulttu ve çocukla arama girdi. Korkudan dona kaldım ve bir çığlık attım. Kötü bir şeyler olacağını anlamıştım ama ne yalan söyleyeyim, saldırının çocuğa değil de bana yapıldığını sanmıştım o an."

"Daha sonra?"

"Her şey bir an da gelişti. Arabanın şoförü durumu görmüştü ama minibüsün içindeydi. Aşağıya indi. işte o an ikinci kar maskeli adamı fark ettim. Şoföre arkasından yaklaşıp ense köküne sert bir darbe indirdi. Şükrü efendi yere serildi. Tabancalı olanı da çocuğu kucakladığı gibi koşarak kaçmaya başladılar. Her şey inanılmaz bir hızla bir iki saniye içinde olup bitmişti."

"Saldırganların birbirleriyle konuştuğunu duydunuz mu?"

Kız birkaç saniye düşündü.

"Hayır" dedi, "Duymadım."

"Emin misiniz?"

Görevli kız yine biraz düşündü, sıkıntılı bir şekilde mırıldandı.

"Hatırlamıyorum ama birbirleriyle sanırım konuşmadılar."

"Adınız nedir?"

"Olcai.. Olcai Derman."

"Olcai hanım az önce saldırganın silahını çektiği anda saldırının size yapıldığını düşünmüştünüz; öyle dediniz, değil mi?"

Kız hafifçe kızardı. Kekeleyerek, "Evet, bir an öyle sandım" dedi.

"Neden?"

"Şey, bilmiyorum.. Galiba yuvadan bir çocuk kaçırılacağı hiç aklıma gelmemişti de." Fikret ısrar etti.

"Tek sebep bu mu?"

Kız sanki yardım ister gibi okul müdürüne baktı bir an. Durum Baş Komiserin gözünden kaçmamıştı. Olcai'daki sıkıntı daha da arttı. Önüne bakmaya başladı. O zaman yuvanın sahibi Şemsi Okvuran araya girdi.

"izin verirsiniz ben bir açıklama yapmak istiyorum" diye mırıldandı. "Olcai'ın başına musallat olan bir sevdalısı var. Oturdıkları semtten bir genç. Doğuluymuş. Olcai'la evlenmek istiyor. Bu kızımızın ailesini de tanırım. Olcai da, ailesi de delikanlıyı istemiyorlar. Çocuk birkaç defa tehdit savurmuş, ailen evet desin yoksa seni çıkarırım diye, gözdağı filan vermiş. Mesele biraz ciddi. Anlarsınız ya, delikanlı orijini itibariyle böyle şeylere normal bakan, eğitimsiz bir genç. Bu sabah yanı başında böyle bir saldırganı görünce, onun arkadaşı sanmış. Korkusu ondan."

Fikret Uskan kısa bir an sevda hikâyesi ile çocuğun kaçırılması arasında bir bağ kurulup kurulamayacağını düşündü, ilk hazarda hiç ilgisi yokmuş gibi geliyordu insana ama meslekî tecrübesi böyle alâkasız görünen nice bin ufak noktanın ilerde asıl olayların çıkış nedeni olduğunu ona öğretmişti.

Gözlerini kıza dikerek sordu.

"Adı nedir bu gencin?"

Olçay nefret edermiş gibi fısıldadı.

"İbrahim. Ama bizim mahallede herkes ona Kel ibo der. Başını usturayla kazıtıyor da. Serserinin tekidir, işsiz güçsüz takımından."

"Nerede oturuyorsunuz?"

"Çobançeşme'de. Güneşli civarında."

"İbo denen adamın evini biliyor musunuz?"

Olçay utanarak fısıldadı.

"Evet, efendim. Aynı sokakta oturuyoruz."

"Lütfen adresi yazıp muavinime verin."

Kız adeta bu konunun açılmasına pişman olmuş gibiydi.

"Onu sorguya mı çekeceksiniz?" diye sordu ürkerek.

"Olabilir."

"Fakat" diye mırıldandı kız. "Bu hadiseyle onun hiçbir ilgisi olmadığını sanıyorum ben.. Evet, serserinin tekidir ama bir çocuk kaçıracağını düşünmek istemiyorum."

"Neden?"

Kız ellerini yüzüne kapattı.

"Bilmiyorum., yani o kadar alçaklaşacağına ihtimal veremem" diye hıçkırdı.

Fikret'le muavin Mehmet bir daha baktılar. Kızın tepkisini yadırgamışlardı. Sanki korktuğu ve nefret ettiğini söylediği bir sokak kabadayısını koruyor gibiydi Olçay. Baş Komiser kızın ağzını aramaya devam etti.

"Yoksa Kel ibo'yu bu işe bulaştıracağız diye korkuyor musunuz?"

Ellerini yüzünden indiren genç kız heyecanla mırıldandı.

"Evet. Polisin kapısına dayandığını ve benim yüzümden onu sorguya çektiğinizi anlayınca hiddetten küplere binecektir. Sonra benim başıma gelecekleri tahmin ediyor musunuz? Onu ihbar ettiğimi sanacak. Bana da aileme de yapmadığını bırakmaz. Hem ondan şüphelenmeniz anlamsız; onun niyeti hiç tanımadığı bir çocuk olamaz, zoru benimle."

"Siz hiç endişelenmeyin" dedi Fikret. "Biz onu usulünce sorguya çekeriz, biraz da kulağını çekeriz, gözümüzün üzerinde olduğunu söyleriz. Öyle sokak serserileri polisin karşısında muma dönerler, boşuna korkmayın."

Kız sustu ama titremesi hâlâ devam ediyordu.

Baş Komiser bu defa okul sahibine döndü.

"Şimdi bir de şu servis şoföründen bahsedelim" diye sertçe homurdandı.

Şemsi Okvuran koltuğunda kıpırdandı.

"Şükrü Efendi beş senedir bu hizmeti yapar. Namuslu bir kişidir. Ona güvenebilirsiniz. Okul idaresi olarak şimdiye kadar en ufak bir falsosunu görmedik, hiçbir veliden şikâyet gelmedi bize."

"Yine de araştırmak zorundayız."

"Tabii, anlıyorum" diye mırıldandı Şemsi Okvuran. "Zaten o da polisin kendisiyle görüşeceğini bildiği için gitmedi, ilk gelen ekibe ifade verdi, isterseniz onu da buraya çağırayım."

"Gerek yok" diye mırıldandı Baş Komiser. Biz dışarıda kendisini buluruz." Sonra yerinden kalkarken kıza son bir defa bakıp yumuşak bir sesle fısıldadı. "Bize bir de

yazılı ifade vermeniz gerekecek, ilerde bir polis memuru ile sizi merkeze çağıracağız."

Olcaı anladım dercesine başını salladı..

Odadan çıkarlarken Olcaı Derman'ın yüzü hâlâ sapsarıydı. Şemsi Okvuran ise ticari itibarına ve okuluna gelecek lekenin sıkıntısı içindeydi henüz. Adamın içinden bu vartayı nasıl atlatacağının hesaplarını yaptığına emindi, Baş Komiser.

Dışarıya çıkar çıkmaz yolun sağ tarafına park etmiş minibüsü gördüler. Elli beş yaşlarında ki, ak saçlı, hafif göbekli, arabanın hemen yanında ayakta duran adamın şoför Şükrü olduğunu anlamışlardı. Sirtında eskimiş meşin bir ceket vardı. Sinirli bir şekilde sigara içiyordu. Yuvadan çıkan iki sivilin kendisine yaklaştığını görünce toparlanıp sigarasından son bir nefes çektikten sonra sokağa fırlattı. Onların polis olduğunu anlamıştı.

Fikret, "Minibüsün şoförü sen misin?" diye sordu.

Adam ellerini ovuşturarak, "Evet, efendim" dedi.

"Ben, Baş Komiser Fikret'im."

"Buyurun Baş Komiserim. Ben de sizi bekliyordum. Daha önce ifade verdim ama beni bir de sizin sorgulayacağınızı söylediler."

"Anlat bakalım bu sabah olanları."

Şoförün ifadesi de Olcaı anlattıklarını tutuyordu. Hemen hemen aynı şeyleri söylemişlerdi. Olay patlak verinceye kadar her ikisi de yüzleri kar maskeli adamları görmemişlerdi.

Fikret adamı zorladı.

"Yahu nasıl olur da, yüzü maskeli iki adamı hiç fark etmezsiniz? Herifler birden gökten inmediler yâ?" diye homurdandı.

"Komiserim o an ben çocukların itişip kakışmadan arabadan inmelerine bakıyordum. Ufak çocuk bunlar, bağışır, itişir kakışır. Zaten arabadan indikten sonra yuvaya girmelerine başlarındaki görevli kız bakar, ben ilgilenmem.'Maskeli adamlardan birini de o an tesadüfen gördüm. Silah çekmişti. Bir anormallik olduğunu anlar anlamaz arabadan indim ama diğeri göremedim. Tam olaya müdahale etmek üzereydim ki, diğeri arkadan yaklaşp kafama vurdu."

"Neyle vurdu? Silahla mı?"

"Hayır komiserim, çıplak elle.. Tabancayla vursaydı o an bayılırdım. Sopa veya madeni bir şey de değildi. Ama ne de olsa artık yaşlı biri sayılırım. Herifin yumruğu balyoz gibi güçlüydü. Yiyince sersemledim ve oracığa yığıldım."

"Sana vuranı görmedin mi?"

"Gördüm ama daha sonra.. Arkasından, kaçarken."

"Kaç yaşlarındaydı?"

"Sanırım, yirmi beş filan."

"Yüzlerini göremediysen, yaşlarını nasıl tahmin ediyorsun?"

Şoför omuzlarını silkti.

"Benim ki bir tahmin. Genç ve hızlıydılar. Ancak o yaşta olabilirlerdi. Tazı gibi de koşuyorlardı."

"Çocuğu hangisi kucaklamıştı?"

"Kıza silah çeken. Sanki ele başı oydu. Daha cüretkâr görünüyordu."

"Sırtlarında ne vardı?"

"Ne yalan söyleyeyim, pek dikkat edemedim ama eli silahlı olanın üzerinde koyu renk bir mont vardı."

"Siyah mı?"

"Hayır, lâcivert. Ayağında da lastik spor ayakkabılardan vardı. Hani şu tenis pabucu gibi olanlardan."

"Bak, dikkat etmedim diyorsun ama epey şey aklında kalmış."

Şoför omuzlarını silkti.

"Sanırım bunlar pek önemli değil. Teşhise yeterli olduğunu sanmıyorum" dedi.

Fikret sesini çıkarmadan adamı süzdü.

"Aralarında konuştuklarını duydunuz mu?"

Şoför birkaç saniye düşündükten sonra, "Hayır" dedi. "Duymadım."

"Emin misiniz? Hadi koş, yürü veya fırla, uzaklaşalım buradan gibi lâflar etmediler mi?" diye sordu.

"Ben duymadım. Ense köküne darbeyi yiyince yere düşmüştüm zaten. Ne olduğumu şaşırđım. Toparlanıp ayağa kalkıncaya kadar da çoktan uzaklaşmışlardı."

Baş Komiser bakışlarını şoförün göz bebeklerine dikti.

"Keskin ailesini tanır mısınız?"

Şükrü Efendi rahatsız olmuş gibi durakladı bir an. Dudaklarını büzdü, "Biraz" dedi.

"Ne demek biraz?"

"Alp'in annesini görmüşlüğüm var. Genellikle sabahlan kapının önüne çocuğu o çıkarır. Saygın, kibar bir hanımdır. Nâziktir de, bazen bana hal hatır sorar. Kuşkusuz gün görmüş bir insan."

"Zengin olduklarını biliyor musun?"

"Her halde komiserim. Oturdıkları eve bir baksana, saray gibi."

"Ya çocuğun babasının ne iş yaptığını?"

"Daha önce bilmiyordum ama bu gün öğrendim. Büyük bir sanayiciymiş. Bir sürü fabrikası varmış."

"Kimden öğrendin?"

Şoför garip garip Fikret'e baktı.

"Yuvanın sahibinden" dedi. "Çocuğunda fidyeye almak için kaçırıldığı söyleniyor."

"Bunu da Şemsi Bey'den mi öğrendin?"

"Hayır" diye mırıldandı Şükrü.

"Ya kimden?"

"Oh ooo, beyim. Olaydan sonra burası panayır yerine döndü. Tüm civardaki komşular buraya toplandı. Herkes yorumda bulundu. Ben de kulak kabarttım. Mutlaka çocuğu para koparmak için kaçırdılar deniyor. Adam para babesiymiş. Civarda tanınan biri. Allah yardımcısı olsun."

Baş Komiser işi fazla uzatmadı.

"Daha sonra merkeze gelip yazılı ifade verecek ve tutanağı imzalayacaksın. Şehir dışına çıkmak yok, anlaşıldı mı?"

Şoför dikleşti.

"Ne demek oluyor bu, Baş Komiserim? Bana suçlu muamelesi mi yapıyorsunuz yani?"

Fikret dik dik adamı süzdü.

"Şimdilik sadece ifade vereceksin. Hepsi o kadar" dedi..

Minenin bakışları Hasan'ın kucağındaki çocuğa kilitlendi. Deponun yarı loş aydınlığın da birkaç saniye yabancı adamın kucağında debelenen küçük Alp'den gözlerini alamadı, içinin ürperdiğini, yüreğinin derinliklerinde uzun zamandır unuttuğu bir yaranın yeniden sızladığını duyumsadı. inanmaz gözlerle çocuğa bir daha baktı. Tıpkı oğlu Cem'e benziyordu, inanılmaz bir benzeyiş..

Ondan ayrıldığında da oğlu bu yaşlarda idi.. Beş, beş buçuk civarında.. Dona kalmıştı. Birkaç dakika yerinden kımlıdayamadı. Bu sadece bir rastlantıydı ama üzücü bir rastlantı. Oysa oğlu şimdi on yedi yaşında, kocaman bir delikanlı olmalıydı. Hasan çocuğu hâlâ kucağından bırakmamış, kocaman pençesiyle ağzını örtmeye devam ediyordu. Ne yapacağını bilemez bir halde etrafındakilere bakındı. Ökkeş ile Hayri'de aynı şaşkınlıkla deponun yeni misafirini inceliyorlardı.

Hasan dayanamayıp bağırdı. "Ne aval aval bakıyorsunuz yahu? Şimdi ne yapacağım ben bu piçi?"

ilk toparlanan Hayri oldu.

"Önce çocuğun ağzından o elini çek. Görmüyor musun, neredeyse boğulacak?"

"Ya bağırsa?"

"Korkma bağırmaz. Bağırsa da kimse duymaz. Beş yaşındaki çocuğun avazından ne çıkar ki?"

Hasan usulca pençesini oğlanın ağzından çekti ve yavaş yavaş yere bıraktı. Alp gerçekten de bağırp çağırmamıştı. Sadece yaşının verdiği bir safiyetle depoda ki yabancıları meraklı gözlerle inceliyordu. Yerinden hiç kımlıdamamış, Hasan'ın bıraktığı yerde öylece kalmıştı. Herkes de belirgin bir tedirginlik hasıl olmuştu. Çocuğa bir umacı gibi bakıyorlardı.

Neden sonra Hayri dönüp Mine'ye bir bakış attı. Tilki'nin kapatmasının görevi şimdi başlıyordu, çocuk burada olduğu sürece ona nezaret görevi asıl kadına verilmişti. Hayri'nin tecrübeli gözleri, kadında ki şaşkınlığı ve yerinde donup kalmasını fark etmekle beraber bir anlam verememişti. Niye çocuğa bu kadar garip yakıyordu acaba?

"Hadi" dedi Mine'ye. "Çocukla meşgul ol."

Mine ise anılarıyla boğuşmaya devam ediyordu o an. Alp'e doğru bir iki adım attı. Aynı yuvarlak yüz, geniş alın, ufacık kulaklar ve sarı perçemli saçlar.. Cem'in modeli sanki.. Çocuğun önüne gelince dizlerini kırıp eğildi. Kollarını iki yana açtı, gülümsedi, Alp'e sevgiyle baktı. Hafif sulanan gözlerinde tatmin olmamış analık sevgi ve şefkatinin izleri okunuyordu.

"Gel, yaklaş bana yavrum" diye fısıldadı. Depodaki üç erkek Mine'den böyle bir yaklaşım beklemedikleri için yadırgayarak kadını süzdü. Hayri içinden, vay be, diye homurdandı. Tilki Sedat hakikaten işinin ehli tam bir profesyonel seçmiş diye, geçirdi aklından. Kadın çocuğa öyle bir içtenlikle yaklaşmıştı ki, durumu bilmesek kadının gerçekten analık gösterisi sergilediğini düşünecekti.

Alp, Mine'nin kollarına atılmadı ama ondan kaçmadı da. Hatta isteksiz de olsa kadına doğru bir iki adım attı. Çocuk sezgisi o an, depodaki yabancıların içinde en güvenilir ve kendisine kötülük etmeyecek tek kişinin o olduğunu hissettirmişti.

Mine çocuğun yüzünü avuçlarının içine aldı. Ten teması kadıncağızın yüreğini titretmişti. Onu her iki yanağından öptü. Oğlan kımlıdamıyordu hâlâ ama yüreğindeki buruk acı devam ediyordu. Alp'in kulağına adeta fısıldadı.

"Korkma oğlum. Sana bir kötülük edecek değiliz."

Çocuk ilk defa titrek bir sesle sordu.

"Babam ne zaman beni almaya gelecek?"

"Yakında, çok yakında gelecektir, inan bana."

"Ben burada kalmak istemiyorum."

"Biliyorum. Ben de istemiyorum ama bir süre babanın gelişini beklemek zorundayız."

Osman Avsı

"Akşama kadar mı?"

"Belki yarın sabaha kadar."

Çocuk yaşından umulmayan bir tevekkülle etrafına bakındı.

"Niye yarın sabaha kadar? Babama gelip beni alması için bir telefon edemez miyiz?"

"Biz edeceğiz zaten, merak etme. Hadi gel şimdi şu yatağın üzerine otur bakalım."

Mine çocuğu kucağına alarak depoda ki üç portatif yataktan birine doğru götürdü.

Erkekler rahatlamış çocuğun pek bağırp çağırılmayacağını anlamışlardı. Tanımadıkları kadın çocuk ruhundan iyi anlıyor, şefkatle yaklaşmasını biliyordu. Hayri, Hasan'a dönerek mırıldandı.

"İşi gürültüsüz patırtısız hallettiniz mi?"

Hasan'ın ufak kara gözlen hayal ümitleri ile titredi.

"Hem de nasıl. Tereyağından kıl çeker gibi."

"Bu iyi haber. İşin en zor kısmı buydu. Gerisini Sedat halleder." Sonra birden aklına gelmiş gibi homurdandı. "Peki içeriye girmek için neden bu kadar beklediniz?"

Soruya Ökkeş karşılık verdi.

"Dışarıda semtten biri beni gördü. Onu atlatmadan çocuğu içeri alamazdık."

"Kim gördü?"

Hasan gibi Ökkeş'de Hayri'ye pek sempatik bakmıyordu. Hatta onun bu işe neden karıştırıldığını pek anlamamıştı.

"Dedim ya Balat'lı biri, civardan bir arkadaş, sen tanımazsın." "Olsun. Kim, adı ne?"

Hayri'nin merakı Hasan'ı da tedirgin etmişti. Sert bir sesle posta koydu.

"Sana ne be yahu, tanımazsın dedik ya."

Hayri inanılmaz bir sert bakış fırlatmıştı Hasan'a. Hasan az kaldı çözülecekti. Ama son anda kendini toparladı ve içindeki kabadayılık ruhu alevlendi. O da dik dik bakmaya başladı yeterince tanımadığı yabancıya. Durumun tatsızlaşacağını anlayan Ökkeş müdahale etti.

"Balıkçı bir arkadaş. Burada ona Salih Kaptan derler. Ufak bir teknesi vardır. Bazı akşamlar kahvede kağıt oynarız. Beni görünce biraz lâfa tuttu. Onu kapıdan uzaklaştırmak zorunda kaldım. Gecikmenin sebebi bu, rahatladın mı şimdi?"

Hayri sesini çıkarmadı.

Ama Hasan sanki bu açıklamayı yapmak zorunda miydin dercesine arkadaşını süzdü. Depoda ki gergin hava dağılmış gibiydi.

Ökkeş mırıldandı.

"Hadi biz şimdi gidelim. Sedat'ın dediği gibi akşam yedide tekrar geliriz. Herkes normal gündelik hayatına dönsün."

Hayri tamam dercesine başını salladı, iki semt kabadayısı usulca depodan çıkarlarken esRısabıkalı içini kemiren duygular içindeydi. Artık dönüşü olmayan bir suç batağına

saplandığını hissediyordu. Nedamet duyması için çok geçti.

Elini başına götürüp kısa kesilmiş saçlarını sıvazladı. Bir an hasta karısını, evlilik arifesinde ki Kızını, tahsilde ki oğlunu düşündü. Tüm bunlara değer miydi, bilmiyordu hâlâ. İcini yeniden bir karamsarlık bastı. Ama Sedat'a söz vermişti bir kere. Geri dönüşü olamazdı..

Tilki Sedat, Ökkeş'in ufak kamyonetinden atlayınca, bir süre uzaklaşan araca baktı arkasından. Geleceği ve ümidi o köhne kamyonetin içinde yatıyordu. Hatta yaşamı bile o ufak çocuğa bağlıydı. Planını başarıyla uygulayabilirse hem geleceğini kurtaracak hem de öldürülme korkusundan yakayı sıyracaktı. Kör Behzat'la aralarının ne denli açık olduğunu çok az kimse biliyordu. Artık bu ortamda ona ekmek yoktu. Kör Behzat birini defterinden sildi mi ona yaşam hakkı tanımazdı. Er veya geç bir punduna getirip çok şey vaad ettiği yardımcısını ortadan kaldıracaktı. Kamyoneti köprü üzerinde kayboluncaya kadar gözleriyle takip etti. Sonra ağır ağır Tünel'in Karaköy'deki terminaline doğru yürüdü. Hiç acelesi yoktu. Planının ilk etabını başarıyla uygulamış sayılırdı, ama asıl sorun bundan sonraki safhada başlayacaktı. Polis çoktan duruma müdahale etmiş olmalıydı. Medya haberi almış, televizyon kanalları ve basın bomba gibi kaçırılma olayıyla ilgili haberlerle çalkalanmaya başlayacaktı. Şimdi Keskin ailesi de, polis de çocuk kaçırıcılarından gelecek fidye talebini bekliyor olmalıydılar. Gişeden jeton alırken hafifçe gülümsedi Tilki. O telefonu hemen etmeyecekti. Keskin ailesine ait bütün telefonların yasal yollardan dinlenmeye alınacağından adı gibi emindi, isteğini bu yolla iletmenin çılgınlık olduğunu biliyordu. Telefon da edecekti tabii ama bunun yolu yordamı vardı, şimdilik ailenin yeterince paniğe kapılmaları, korkmaları ve ne denli ciddi olduğunu anlamaları için sabırla beklemesi gerekecekti. Sabır her şeyin tek anahtarıydı. Vagonlardan birine girip oturdu. Polisten endişesi yoktu. Kör Behzat ve avenesini asla çocuk kaçırma gibi işlerle meşgul olmazdı, onların tek yaptığı iş uyuşturucu kaçakçılığıydı. Bu nedenle bir mafya mensubu olmasına rağmen polis ondan asla şüphelenmeyecekti. Tünelden çıktığında ağır ağır Mine'nin evine doğru yollandı. Kapatmasına tuttuğu bu evi kimse bilmezdi. Mine depoda olduğu sıralarda rahat rahat orayı kullanabilecekti. Yöre tarihi dokusunu gittikçe kaybediyordu; eskiden azınlıkların çoğunlukla yer aldığı özellikle Rum ve Musevi ailelerin oturduğu sokaklar şimdi Anadolu insanının iskânına açılmış gibiydi. Apartman antresinde ki rutubet kokusundan nefret ediyordu Tilki. Buna birde kapıcı dairesinden yükselen ve üst katları da saran kesif bir yanık soğan kokusu kaplamıştı. Anahtarını çıkarıp dairenin kapısını açtı. Mine'den de hiç hoşlanmıyordu artık. Onu başından savmanın zamanı çoktan gelmişti de geçiyordu bile. Pasaklı, pis orospu diye geçirdi içinden. Yüzüne bakılır bir kadındı ama çok pasaklıydı. Ayrıca her fahişe gibi dini imanı paraydı. Oysa onu Beyoğlu'nun berbat barlarından birinden konsomatris olarak çalışırken çekip çıkarmış, daha beter fuhuş yuvalarına düşmekten kurtarmıştı. Sonu yakın bir gelecekte ya açlıktan sersefil sürünmeye ya da karanlık ve izbe bir sokakta ne idiği belirsiz bir sokak kabadayısı tarafından bıçaklanarak öldürülmeye mahkûmdu. Ona sağladığı nimetleri bir türlü idrak edememişti. Gerçi ondan hoşlanmıyordu artık ama giderayak yine onu düşünmüş, son bir fırsat tanımıştı. Önce evin içinde bir süre dolaştı. İki de bir saatine bakıyordu. Kamyonetin şimdiye kadar çoktan Balat'taki depoya varmış olması gerekirdi. Her türlü aksiliği ve

gecikmeyi düşünerek on dakika daha bekledi. Sonra evin telefonundan Mine'nin cebini aradı.

Mine hemen telefonu açmıştı. "Merhaba" dedi aklından geçenleri bir köşeye bırakıp oldukça yumuşak ve rahat bir ses tonuyla. "Paketi aldınız mı?"

"Aldık hayatım. Çocuk sağ salim buraya getirildi."

"iyi. Her şey yolunda mı?"

"Yolunda hayatım."

"Hasanla Ökkeş çıktılar mı?"

"Az evvel gittiler."

"Çocuk sizi üzüyor mu?"

"Hayır, sevgilim. Uslu uslu oturuyor. Sen ne zaman geleceksin?"

"Söylediğim saatte. Şimdi bana Hayri ver."

Tilki az sonra telefonda Hayri'nin sesini duydu.

"Evet Sedat?"

"işler normal seyrini takip ediyor, değil mi?"

"Tamamdır arkadaşım. Paketi teslim aldık."

"Her hangi bir terslik de yok?"

"Yok sayılır."

"Ne demek yok sayılır? Bir şey mi oldu?"

"Pek önemli sayılmaz. Seninkiler emaneti getirmede biraz gecikti, hepsi o kadar."

"Neden gecikmişler?"

"Kamyoneti tam kapının önüne park ederken semtten tanıdık birine rastlamışlar.

Onun durumu görmemesi için de biraz oyalanmışlar."

Tilki sert bir sesle homurdandı.

"Kime rastlamışlar?"

"Salih Kaptan diye kahveden bir arkadaşlarına."

"Lanet olsun! Herif çocuğu görmemiş, değil mi?"

"Söylediklerine bakılırsa görmemiş. Sen tanır mısın o adamı?"

"Tanımam ama kahveden dediklerine göre akşamları kumar oynadıkları arkadaşlarından biri olmalı. Aman o iki deyyusa dikkat et. Sağları solları belli olmaz. Aslında iyi çocuklardır ama kafaları hiç işlemez. Her an bir hata yapabilirler."

"Ben de öyle düşünmüştüm" diye mırıldandı Hayri.

"Akşam görüşürüz dostum."

"Oldu aslanım."

Sedat telefonu kapatmıştı. Planının en aksak noktası eski iki arkadaşydı. Hâlâ onlara ne ölçüde güveneceğini kestiremiyordu. Hasan kaypak tabiatlı bir herifti, kabadayı pozlarına da pek güvenilmezdi, zor karşısında hemen çözüldü; ne var ki mülkiyetindeki depo çocuğu saklamak için idealdi, ondan uygununu sittin sene kalsa bulamazdı. Her işin bir riski olduğunu da kabullenmek zorundaydı, neyse ki kendisinden de en az polisten korktukları kadar çekinirlerdi.

Acıkmıştı, sabahleyin evden çıkarken hiç bir şey yemediğini anımsadı. Mutfığa geçip buzdolabını açtı. Dolap hemen hemen bomboş sayılırdı. Mine'ye küfretti içinden; bu ne biçim karı diye, söylendi. Bütün gün evde yan gelip yatmaktan başka bir şey yapmıyordu. Biraz tere yağla, beyaz peynirden başka bir şey yoktu. Homurdanmaya devam etti. Neyse, diye düşündü az sonra sokağa çıkıp gönlünce karnını

dozurabilirdi..

Keskinlerin villasında olağanüstü hareketliliğe rağmen korkunç bir sessizlik hâkimdi. Olayı duyan Nilüfer'in anne ve babası başta olmak üzere bazı yakın akrabalar, eş dost, genç çiftin arkadaşları, Emre'nin iş muhitinden tanıdığı kimseler eve akın etmeye başlamıştı. Telefonlar hiç durmadan çalıyordu. Olayı ta"kip eden saatlerden sonra villanın bahçe kapısı önünde toplanan medya ordusu nihayet azalmış fakat yine de tamamen dağılmamıştı. Evden her çıkış yapan insanın üzerine yeni bir haber alabilmek için geride kalanlar âdeta üşüşüyorlardı. Nilüfer'in durumu oldukça kötüydü. Sabahleyin oğlunun kaçırıldığı haberini aldıktan sonra çöktüğü koltuktan hiç kalkmamıştı. Öğleden sonra eve doktor çağırılmış genç kadına teskin edici, rahatlatıcı ilaç verilmiş, iğneler yapılmıştı. Emre büyük üzüntüsüne rağmen, ayakta ve soğukkanlılığını muhafaza eder haldeydi. Telefonun her çalışında irkiliyor, oğlundan bir haber çıkacağı ümidiyle dikilip pür dikkat kesiliyordu. Sabahtan beri her türlü olasılığı beyninde değerlendirmeye çalışmakla meşguldü; artık o da oğlunun kendisinden para koparmak için kaçırıldığına emin olmuştu. Fakat beklediği fidye talebi bir türlü gelmiyordu. Zaman geçtikçe sınırları daha da geriliyor ve çocuğu kaçıranların neden hâlâ aramadıklarını merak edip duruyordu.

Evde iki ayrı telefon vardı. Birinin başında Dürdâne, diğerinin başında da kayın pederi Mustafa Bey oturmuş devamlı çalan telefonlara kısa cevaplar veriyor, genellikle arayanları not edip geçmiş olsun dileklerini şimdi konuşamayacak durumda olan anne ve babaya iletceklerini söyleyerek hattı kapatıyorlardı. Ama saatler geçmesine rağmen bekledikleri telefon gelmiyordu.

Zaman ilerleyince Emre'nin korkuları daha da artmaya başladı. Acaba oğlunu kaçıran kişiler neden aramıyorlardı? Şayet niyetleri para sızdırmak ise şimdiye kadar çoktan aramaları gerekmez miydi? Alp'in kaçırılış sebebi fidye ise çoktan isteklerini iletmeleri icap ederdi. Bir ara gözü sevgili karısına ilişti.

Nilüfer sanki on yaş birden çökmüştü. Keşke haykırarak ağlasa, bağırıp çağırsa biraz daha rahatlayacağını düşündü. Oysa Nilüfer oturduğu koltukta büzülmüş, sessiz acılar içinde kahrolmuştu. Neden sonra ona yardımcı olması gerektiğini hissetti. Karısının güçlü bir iradeye, mücadele azmine sahip olduğunu bilirdi ama bu çok farklı bir durumdu. Böyle bir felâket başlarına ilk defa geliyordu. Karısının yanına yaklaşır, "Hadi Nilüfer" dedi. "Yukarı çıkıp biraz uyumanı istiyorum. Bu bekleyiş sabaha kadar sürebilir. Güçlü ve " "metin olmalıyız."

Karısının itiraz edeceğini biliyordu, bu nedenle sesi biraz mütehakkim ve kararlı çıkmıştı. Nilüfer donuk bakışlarını kocasına çevirdi.

"Uyumak mı? Çıldırдың mı sen? Küçük yavrumdan bir haber almadan gözümeye uyku gireceğini mi sanıyorsun?"

Haklıydı karısı ama Emre yine de ısrar etti.

"Daha saat erken, evde herkes uyanık. Çok uzun ve sıkıntılı bir gece geçecek bizim için. Asıl o zaman sana ihtiyacım olacak. Hadi, inat etme de yukarı çıkıp biraz uyu. Bir de seni düşünmek zorunda kalmayayım."

"Ben iyiyim" dedi Nilüfer kısaca. Konuyu kapatmak istiyordu.

Onu ikna edemeyeceğini anlayan Emre sustu.

Anneanne Sabriye Dölek kızının yanı başından hiç ayrılmıyor, ona metanet vermek için elinden gelen yardımı yapıyordu ama onun durumu kızından da beterde. Gözleri

ağlamaktan kan çanağına dönmüş, davul gibi şişmişti, ince, zayıf yapılı narin bir kadındı.

"Emre haklı, Nilüfer" diye mırıldandı. "Helak oldun yavrum, git biraz dinlen. Uyumasan da, uzan. Bir haber çıkarsa hemen sana bildiririz."

"Hayır anne, ısrar etmeyin lütfen. Burada kalmak istiyorum."

Yaşlı kadın da ağzını kapatmak zorunda kaldı. Telefonlarda hiç susmuyor, biri kapanırken, diğeri çalmaya başlıyordu. Her zil sesi salondaki gerilimi daha da arttırıyor,, gözler hemen telefonları açanlara çevriliyordu. Lâkin beklenen kişi bir türlü aramıyordu henüz.

Telefonların çok nadir sustuğu anlardan birinde Nilüfer sendeleyerek ayağa kalktı ilk defa. Emre hemen karısına yaklaştı. Genç kadın salondaki ev halkından sıkılmış gibi usulca kocasına, "Seninle biraz yalnız konuşmak istiyorum" diye fısıldadı.

Üst kata yatak odalarına çıktılar. Odaya girince genç kadın perişan bir şekilde kocasına sordu.

"Bana hâlâ bir açıklama yapmadın. Ne düşünüyorsun Emre?"

Bu soruyu cevaplamak için baş başa kalmalarını abes bulan Emre hayretle karısını süzdü bir an.

"Kafam karmakarışık sevgilim" dedi. "Şayet kastın fidye parası ise hiç şüphesiz bütün imkânlarımı kullanıp istenilen parayı ödeyeceğim. Ama henüz böyle bir taleple karşılaşmış değiliz. Sanırım beklemek zorundayız."

"isterlerse ödeyeceğiz, değil mi?"

"Kuşkun mu var? Oğlumuzun yaşamı her şeyin üstünde değil mi?"
içini çekti Nilüfer.

"Peki aradan bu kadar saat geçmesine rağmen niye aramıyorlar?"

"Hiçbir fikrim yok. Her halde bekledikleri bir şey var."

"Ne bekliyor olabilirler ki?"

"Bilmiyorum."

"Alp'i fidye için kaçırdıklarına kesin inanıyor musun?"

Bu defa Emre birkaç saniye sessiz kaldı.

"En kuvvetli ihtimal bu. Umarım yanılmıyoruzdur, polis de en fazla bu olasılık üzerinde duruyor."

"Polise güveniyor musun?"

"Sorun polise güvenmek değil. Ben her şeyden önce kendime güvenmek isterim. Bütün mesele ne kadar para isteyecekleri ve benim bunu nasıl temin edeceğim konusu. Çok yüksek bir meblağ ile karşılaşırsak bulmakta zorlanabilirim."

Nilüfer hafifçe ürperdi.

"Çocuğumuzu başka bir nedenle kaçırmış olamazlar, değil mi?"

Emre karısına sarılarak onu göğsüne doğru çekti.

"Sanmıyorum."

Genç kadın yeniden ağlamaya başlamıştı.

Karısının kulağına, "Üzülme" diye fısıldadı Emre. "Bana güven. Alp'i mutlaka sana geri getireceğim."

Hıçkırıklar arasında devam etti Nilüfer.

"Bize bu kötülüğü kim yapmış olabilir, aklım almıyor. Biz kendi halinde yaşayan bir aileydik. Şimdiye kadar kimseye bir zararımız dokunmadı. Şüphelendiğin kimse var

mı?"

"Kimse yok, sevgilim."

"İşine son verdiğin işçilerinden biri olabilir mi?"

"Bilmiyorum ama ihtimal de vermiyorum. En son iki sene evvel toplu bir işçi çıkarımı yapmıştık, yirmi beş kişi kadar. Personel şubesine telefon edip onların listesini istedim, yarın bana bildirecekler. Gerekirse o listeyi de komiserere vereceğim. Ama bu kaçırma olayı bana biraz daha organize ve hayatımızı bilen biri tarafından yapılmış gibi geliyor."

Nilüfer başını kocasının göğsünden çekerek gözlerinin içine baktı.

"Nasıl yani? Ne demek istiyorsun?"

"Alp'in bir yuvaya gittiğini, evden kaçta çıktığını, minibüsün yuvaya kaçta vardığını, tek çocuğumuz olduğunu, onu ne kadar sevdiğimizi filan bilen biri olmalı."

"Yani komiserin dediği gibi yanımızda çalışanlardan biri mi?"

"Henüz kimseyi suçlamıyorum ama bu da mümkündür."

"Yapma Emre. Onlar çok uzun zamandan beri yanımızdalar, hepsini iyi tanıyoruz.

Hiç biri böyle bir şeye kalkışmaz."

"Ben de öyle düşünmek isterim hayatım, ama insanoğlu çiğ süt emmiştir, kimin ne zaman ekmek yediği kapıya ihanete kalkışacağını bilemeyiz. Yaşantımıza gıpta eden çok insan olduğuna eminim."

Nilüfer sarsılmıştı yeniden. Destek almak istercesine yeniden kocasının güçlü bedenine sarıldı ve usul usul hıçkırıma devam etti. Ağlamak sinirlerine iyi geliyordu..

Fklvc

Saat tam yedi de Balat'ta ki deponun kapısı parolalı şekilde vuruldu.

Ökkeş, "Bu Sedat abi olmalı" diye söylendi. Hasan iliştiği iskemleden kalkarak ağır ağır demir kapıya doğru yürüdü. Yine de tedbiri j elden bırakmayarak "Kim o?" diye seslendi kalın ve gür sesiyle.

"Benim, aç."

Tilki'nin sesini tanımıştı. Demir kapının kilidini çevirip kanadı arkadaşının içeriye süzüleceği kadar araladı. Sedat da bir gölge gibi içeriye süzüldü, içerdeki havayı koklayıp durumu anlamak için gözleriyle seri bir şekilde suç ortaklarını taradı.

Gidişat iyi olmalıydı; bunu en fazla Hayri'nin mütebbessim çehresinden çıkardı. Ama hiç birine tek kelime etmeden doğru Alp'e doğru ilerledi.

Çocuk ayakbalarını çıkarmış, yatağın içinde bağdaş kurmuş vaziyette yeni gelene bakıyordu. Tilki yatağın kenarına ilişip oğlanın sarı saçlarını okşadı.

"Nasılsın bakalım, delikanlı?" ;

Alp hiç kıymıdamamıştı. Ama kendisini asıl kaçırın kişinin o olduğunu biliyordu.

Tilki'ye soğuk soğuk baktı ve sorusuna cevap vermedi.

Mine, "Burada işler yolunda gidiyor" dedi. "Dışarıda durum nasıl? Ökkeş ufak transistorlu bir radyo getirdi. Bütün istasyonlar kaçırılma olayından bahsediyor, biz de haberleri takip ediyoruz."

"İyi" diye homurdandı Sedat.

Hasan sordu. "Çocuğun babasına telefon ettin mi abi?"

Tilki hâlâ çocukla meşguldü. Hasan'a dönüp bakmamıştı bile.

"Henüz zamanı değil" dedi kısaca.

Depodakiler neden telefon etmediğini anlamamışlardı Sedat'ın.

"Neden abi? işin zor kısmını başarıyla bitirdik, daha ne bekliyoruz ki?"

Tilki soruyu duymamış gibi Mine bakıp mırıldandı.

"Ufaklık sorun yaratıyor mu?"

"Hayır, çok uslu bir çocuk Alp. Bizi hiç üzmüyor."

"Aferin ona."

Hasan bozulmuş gibi sorusunu yineledi.

"Abi neden telefon etmiyorsun?"

Tilki neden sonra arkadaşına dönüp ters ters baktı.

"Ulan Hasan, hiç kafan çalışmıyor be. Düşünemiyor musun, polis şu an evin ve adamın iş yerinin bütün telefonlarını dinlemeye almıştır. Tabii buna cep telefonları da dahildir. Ararsam anında nereden aradığımı tespit ederler."

Hasan irkildi.

"Peki ne yapacağız? Nasıl irtibat kuracaksın adamla?"

"Aceleye gerek yok. Ben zamanı gelince teması temin edeceğim."

Konuşmaları büyük bir safiyetle dinleyen Alp ilk defa sordu. "Babam bu akşam beni almaya gelmeyecek mi?"

Tilki onun sarı saçlarını bir kere daha okşadı..

Baş Komiser Fikret, Şube Müdürlüğü'nde ki odasında sırtından ceketini çıkarmış gömleğinin yaka düğmesini çözmüş, kravatını gevşetmiş oldukça gergin bir şekilde karşısında duran adamlarına homurdanıyordu.

"Hiç mi dişe dokunur bir şey bulamadınız yahu, nasıl olur? Yer yarıldı da, bu herifler yerin dibine mi gittiler yani? Dinlemeye aldığımız telefonlardan hâlâ ses seda yok, değil mi?"

Komiserin karşısında ayakta duran ekibin en başındaki muavin Mehmet Yurdadön olumsuzca başını salladı. "Henüz temas kurmadılar âmirim. Bekliyoruz."

"Şu hizmetçi Dürdâne hakkında ne öğrendiniz?"

"En az bilgiyi onun hakkında toplayabildik. Nilüfer hanımın verdiği bilgi doğruymuş, kız on yaşında daha bir çocukken Mustafa ve Sabriye Dölek'in yanına evlâtlık olarak verilmiş. Manisa'lıymış."

"Kim bu Dölekler?"

"Nilüfer hanımın anne ve babası."

"Ya şoför Niyazi?"

"Onu iyice araştırdık. Şimdiye kadar trafik cezası bile almamış. Tertemiz gözüküyor. Oturduğu Kasımpaşa'da araştırdılar arkadaşlar. Kendi halinde, hâlim selim birisi. Dört çocuğu var. Ömrü işi ile ailesi arasında geçiyor. Hiçbir kötü alışkanlığı yokmuş; içki içmez, zamparalık yapmaz, kumar oynamazmış. Tek merakı futbolmuş âmirim, koyu bir Fenerbahçe taraftarı. Her hafta maça gidermiş, hatta işinden fırsat bulursa takımın deplasmanlarına bile katılmış."

"Şu bahçıvan, adı neydi?"

"İlyas, efendim, İlyas Soylu."

"Ne öğrendiniz hakkında?"

Sıradaki memurlardan biri cevap verdi.

"Onu ben araştırdım Baş Kdtaiserim. Yeni Bosna'da bir gecekondu da yaşıyor. Evini biraz zor bulduk. Bulgar göçmeni olduğu doğru, zaten onu orada herkes Bulgar İlyas

diye tanıyor. Altmış yaşlarında ama sıırım gibi bir adam. Karısı beş sene önce ölmüş. Çocuğu yokmuş. Dindar, beş vakit namaz kılıyor. Zaten camiden çıkarken bulduk adamı."

"Sorguladınız mı?"

"Hayır efendim. Mehmet Komiserim bize sadece araştırmamızı emretmişti."

"Peki başka ne öğrendiniz hakkında?"

"İlk araştırmada fazla bir şey çıkmadı. Bakkala çakkala biraz borcu varmış ama büyük miktarlar değil. Yalnız bir şey dikkatimizi çekti."

"Neymiş o?"

"Adam geçen sene on dokuz yaşında körpecik bir kızla imam nikahı kıymış."

"On dokuz yaşındaki kızla mı?"

"Bakkalın çırağı öyle dedi, Baş Komiserim."

"Vay pezevenk vay.. Ulan herif için altmış yaşında demediniz mi?"

Memurlar gülmek için önlerine baktılar. "Kadını gördünüz mü?" "Hayır, efendim."

Fikret Uskan birkaç saniye düşündü. Acaba genç bir kadınla evlilik yaşlı bir bahçıvanı böyle bir çılgınlığa itebilir miydi? Bunu daha derinine incelemek gerekecekti. O yaştaki erkekler, böyle çok genç bir kadınla evlenirlerse, bazen şehvetin esiri olarak kadının telkinleriyle umulmayacak çılgınlıklara kalkışabilirlerdi. Bu hususa bir nokta koymalıydı. "Bahçıvanı sürekli gözaltında tutun, bu herif hoşuma gitmedi. Kimlerle görüşüyor, nerelere gidiyor, Keskinlere gitmedi günlerde kimin bahçesinde çalışıyor, hepsini bilmek istiyorum."

Uzun boylu, esmer bir genç olan Haldun, "Emredersiniz Baş Komiserim" dedi.

Fikret Uskan önünde ki notlara döndü.

"Şu gündelikçi kadından ne haber?"

Ekibin en yaşlı ve şişmanı olan Mümtaz lâfa karıştı.

"Fatma Sencan. Erzurumlu bir aile. Kadın gündelikçi. Her gün başka bir kapıya gidiyor. Onun da kocası seneler evvel ölmüş, iki oğlu var, kadın büyük oğlunun yanında kalıyor. Kireçburnu tepelerinde ki bir gecekonuda. Büyük oğlu başkasına ait bir takside şoför olarak çalışıyormuş. İlk soruşturmada konuştuğum insanlar hayırsız ve vefasız biri olduğunu söylediler. Henüz kendisini bulamadım ama sevilen biri değil, uçan kuşa borcu varmış, hatta onu ararken konuştuğum kişiler beni de alacaklılarından biri sandılar."

"Adı nedir?"

"Kemal, Baş Komiserim."

"Ya küçük oğlu?"

"Onu listeden çıkarabiliriz. Henüz ufak, on yedi yaşında. Büyükdere'de bir bakkalın yanında getir götür işleri yapıyormuş. Böyle bir işe kalkışacağını sanmıyorum âmirim."

Fikret bir an düşündü.

"Hiç belli olmaz" diye mırıldandı. "Onu da araştır. Belki iki kardeş birlikte kalkışmış olabilirler bu boktan işe."

"Nasıl isterseniz efendim. Ama komşuların ifadesine göre halim selim bir çocukmuş, ağabeysine hiç benzemezmiş."

"Sen yine de bir incele."

"Peki, efendim" dedi Mümtaz.

Baş Komiser sinirli bir şekilde adamlarını süzdü.

"Servis şoförü Şükrü'yü araştırdınız mı?"

"Ben araştırdım âmirim" dedi memur Ahmet. Çatık kaşlı, soğuk bakışlı ama işinde oldukça deneyimli bir polisti. "Emekli bir devlet memuru. Karayollarından. Otuz beş senelik şoför. Tertemiz görünüyor. Serencebey'de kendine ait bir dairesi var. iki çocuk babası. Çevrede tanılan ve sevilen biri. iki çocuğunu da okutmuş. Kızı eczacı, oğlu da muhasebeci. Kızının Beşiktaş'da bir eczahanesi var. Ama gururlu bir adama benziyor ve evlâtlarına yük olmuyor. Hâlâ kendi ekmeğini kendisi kazanan biri. Hakkında kimse kötü bir lâf etmedi. Ayrıca garip bir tesadüf eczacı kızını tanıırım, benim eve çok yakındır dükkanı. O adamdan şüphelenmemiz yersiz."

Fikret böyle peşin hükümlerden hiç hoşlanmazdı ama Ahmet'e güvenirdi de, kadrosunda ki en tecrübeli polislerden biriydi. Sesini çıkarmadı.

Birkaç saniye dalgın bir şekilde önüne baktı.

Bilgi akışı genelde olumsuzdu. Oysa o hâlâ çocuğun kaçırılmasında içten bir parmak olduğuna, evin hizmetkârlarından birinin organizasyonda suça iştirak ettiğine veya en azından bilgi sızdırdığına inanıyordu. Bu işler umumiyetle böyle tezgahlanırdı. Yine de karamsar olmaya mahal yoktu henüz. Daha bu kişiler hakkında öğreneceği çok şey vardı. Düşüncelerinden memur İlhan'ın konuşmasıyla sıyrıldı.

"Baş Komiserim" dedi İlhan. "Ben de şu Kel ibo denen adamı araştırdım. Tam bir pislik, itin teki. Sokak kabadayısı. Çapsız, sabıkası yok. Ama iki günde bir çevresinde olay yaratıyor. Babası semtte nüfuzlu."

"Ne nüfuzu?" diye homurdandı Fikret.

"Adam bir siyasi partinin ilçe başkanıymış. Anlarsınız ya, oğlunun karıştığı her olayda bizimkilere baskı yaptırmaya kalkışmış."

"Hangi partinin yalakası bu herif?"

"İktidarda ki partinin efendim."

"Bu iti içeri çekip akıllanması için bir güzel ıslatamıyorlar mı?"

"Sanırım bir defa olmuş ama babası Ankara'ya kadar telefonlar etmiş. Oğlanı ıslatan arkadaşlar da epey zılgıt yemişler, âmirim. O serseri de epey cesaretlenmiş şimdi."

"Demek öyle.."

"Yuva'daki görevli kıza askınlı olduğunu bilmeyen yok semtte. Bizim o civarda ki görevli arkadaşlarla konuştum, hepsi yaka silkiyorlar babasından da oğlandan da."

Fikret'in kızgınlıktan boyun damarları kabardı.

"Şu iti yarın bir de ben görmek istiyorum" diye homurdandı..

Tilki Sedat'ın evi Şişli'de bir apartmanın üçüncü katıydı. Kör Behzat'ın yanına girince yaşamı değişmiş, Balat'tan Şişli'ye terfi etmişti ikâmetgâhı. Bu transfer iki yıl önceki olaydı. Ünlü mafya lideri artık Balat'ta oturamayacağını, kendisine şanıyla mütenasip bir yer bulmasını söylemişti. O sıralar eline bol para geçiyordu Sedat'ın. Kör Behzat'ın itimadını ve beğenisini kazanmış, karanlık dünyada ki yükselişi hızlanmıştı. Tilki Sedat kısa zamanda muhitinde haklı bir ün sağlamıştı ama bu sivrilmesi sonun da başlangıcı olmuştu. Kör Behzat asla liderlik koltuğunu sarsacak yeni yardımcılarının sivrilmesine, işin yönetiminde söz sahibi hale gelmelerine izin vermezdi. Gerçi Tilki bunu anlamakta gecikmedi ama iş işten geçmişti artık. Patronunun yavaş yavaş kuyusunu kazmaya başladığını sezinleyince de ondan ayrılmaya karar verdi. Ne var ki kısa sürede alıştığı bol paralı, şaşaalı hayattan kolay kolay vaz geçemezdi artık.

Önce patronuna ihanet edip büyük parti bir malın üstüne konarak yurtdışına kaçmayı düşündü fakat bunun çok müşkül olduğunu, Kör Behzat'ın gözünün hep üstünde olduğunu anlayınca hemen vaz geçti. Dünyanın öbür ucuna da gitse, Behzat onu erişir ve öldürürdü. Dış dünyada da ağı çok iyi kurulmuştu. O zaman çalıştığı şebekeden dostça ayrılmaya karar verdi. Kararını Behzat'a da açıkladı. Genelde o camiaya girip, isteği ile ayrılmak pek rastlanan olağan bir davranış değildi. Nitekim bu isteği Kör Behzat oldukça ihtiyatlı bir şekilde karşılamıştı. Bir yandan Sedat'tan kurtulacağından dolayı memnundu ama hırslı ve zeki bir adam olan Tilki'nin ayrılık isteğinin gerçek nedenini öğrenmek istiyordu. Ona, bundan sonra ne yapacağını sordu. Sedat'ın cevabı, uyuşturucu işinden hoşlanmadığı ve kumar işine başlayacağı tarzında olmuştu. Behzat inanmadı, zira kumar işi organizasyonu için sermaye gerektirirdi ve bu da Sedat'da yoktu. Ama ona ayrılması için izin verdi, hatta bir miktar para da. Fakat ikisi de tedirgindiler; Behzat eski yardımcısının bir tür ihanetinden ya da kendisinden gizli olarak uyuşturucu işine devam etmesinden şüpheleniyordu. Sedat ise patronunun isteğini bu kadar anlayışla kabul etmesinden tedirgindi. Peşini bir süre bırakmayacağını, gizli gizli kendisini takip ettireceğini biliyordu. Ayrılık kararı gizli tutuldu, iki taraf da bu konuda anlaşmışlardı, menfaatlerine daha uygun geliyordu. Sedat ayrılık kararı alırken başka bir işten esaslı bir voli vurup yurt dışına yerleşmeyi düşünüyordu. Yeni ve daha temiz bir hayat. Uyuşturucu işinin sonu olmayacağını anlayacak ve görece kadar akıllıydı. Şişli'deki kiralık dairesi yabana atılmayacak kadar şık döşenmişti. Tüm masraflarını esaslı bir parti malın Avrupa'ya şevkinden sonra bizzat Kör Behzat karşılamıştı. Tilki elinde dört beş gazete ve bir makasla salonun ortasındaki masaya oturdu. Masanın üzerinde ayrıca cerrahların kullandığı cinsten ince ameliyat eldivenleri birkaç yapıştırıcı tüpü ve el değmemiş mektup kağıtları ve zarf vardı. Keskin ailesine mesaj göndermenin zamanı gelmişti artık. Metin kısa fakat öz olacaktı. Mümkün olduğunca vurucu, dehşet ve korku salıcı, o nispette de inandırıcı.. Keyiflenerek sırttı. Bu işi başarıyla halledeceğine inanıyordu. Önce ince lastik eldivenleri itinayla ellerine geçirdi, ilk şart göndereceği mektupta hiçbir parmak izinin bulunmamasıydı. Polisin bu konuda ki teknolojik ilerlemesinden haberdardı. Başka bir kağıda yazacağı metnin müsveddesini karaladı. Bu epey zamanını aldı; bazı kelimeleri beğenmedi, çizdi, tekrar yazdı. Yine hoşuna gitmedi, yeterince korku verici ve okuyanı paniğe düşüreceğine inanmadı. Sonraki şekli uzun buldu, biraz daha kısaltmaya karar verdi ve neticede son taslağı uygun gördü. Ter içinde kalmıştı. Meramını yazıya dökmek onun becereceği bir iş değildi pek..

Sonra eldivenli parmaklarıyla gazeteleri inceleyerek istediği kelimeleri aramaya başladı. Pek çoğunu tek kelime halinde bulamadı. O zaman hecelere bölerek kesip yan yana getirmeye başladı. Daha sonra da onları yapıştırmaya başladı göndereceği kağıda. Ortaya oldukça gayri muntazam bir tablo çıkmıştı ama şimdilik başka çaresi yoktu. işini bitirdiğinde keyifle sırtıyordu. Geleceği için ikinci önemli adımını atmaya hazırda artık. Kağıdı zarfa koyup üzerine istediği adresi tükenmez kalemle yazdı. Masanın üzerindeki temizledi, zarfı eldivenlerini çıkarmadan ceketinin iç cebine yerleştirdi. Müsvettesini hazırladığı kağıdı ufak parçacıklara doğradı, kesik gazete kağıtlarını ayrı ayrı yırttı, plastik çöp poşetine dertop ederek yerleştirdi ve akşam kapıcının alması için daire kapısının önüne bıraktı. Makas, yapıştırıcıyı itina ile

yerlerine kaldırdı, daha sonra da sanki biri görecek gibi masanın üzerine bulaşan birkaç damla yapıştırıcının izini de ıslak bir bezle sildi. Sonra sırtına paltosunu giydi, deri eldivenlerini eline geçirdi ve Şişli Postahanesine gitmek üzere evden çıktı. Postahane çok kalabalıktı. Tilki Sedat o an ne kadar uzun zamandır bir postahaneye kendi işi için girmediğini fark etti birden. Hatta kalabalıktan ürktü. Küçük Alp'i yuvanın önünden kaçırdırken bile daha sakindi. Verilen Hizmetlerin nevini gösteren ışıklı levhaların önünde uzun kuyruklar oluşmuştu. Şaşırarak hangi kuyruğa gireceğine bakındı bir an. Telefon, havale, koli, taahhütlü yazan ışıklı levhalar gözünü aldı. Durakladı.. Sonra ani bir kararla postahanedен çıktı.

Şişli postahanesi mektubu vereceği yer olarak hiç de uygun gözükmedi gözüne. Aslında bunun belirli bir nedeni yoktu ama polis mutlaka ilerde mektubun postaya verilmiş merkezini esas alarak kendisinin de bu civarda oturacağını düşünecekti. Belki bu önemli değildi, bu kadar kalabalık nüfuslu bir ilçede izini bulmaları - olanaksızdı ama postalamayı hiç ilgisi olmayan bir yerden vermesi daha uygun düşecekti.

Ani bir kararla arabasına yürüdü...

O gece soğuk ve karanlık sokaklar yağın yağmurla sırılsıklamdı. Nilüfer yatak odasının geniş penceresinin yanına giderek perdeleri aralayıp ıssız sokağa baktı. İçi titredi genç annenin. Acaba biricik evlâdı şu anda neredeydi ve ne yapıyordu? Boğazına bir şeyler düğümleir gibi oldu.

Bu gün Alp'in kaçırılışının üçüncü günüydü ve oğlundan en ufak bir haber alınamamıştı. Acılı yüreği bir kere daha burkuldu. Çocuğu kaçırıldığı andan beri bir hayalet gibi dolaşıyordu evin içinde. Polis çaresiz kalmış, araştırmalar hiçbir olumlu sonuç vermemişti. Fidyeye talebi ise gelmemişti. Başını soğuk cama yaslayıp düşüncelere daldı. Alp yaşıyor muydu acaba? Her hangi bir para talebiyle karşılaşmadıklarına göre yoksa çocuğunu menfur ve sapık emellerine âlet etmek için mi kaçırmışlardı? Bu olasılık genç kadını daha da ürkütüyordu. Polis dahil konuştuğu herkes, kaçırılışın fidye talebi için gerçekleştiğini düşünüyordu ama öyleyse neden şimdiye kadar kimse aramamıştı? Bir an küçük oğlunun şehrin uzak ve ücra bir köşesinde ırzına geçirilerek boğulmuş bir şekilde basit bir çöplükteki cesedini görür gibi oldu. Az kaldı bir çılgılık yükselecekti ağzından. Bu tip görüntüler sık sık gözünün geliyordu şu son iki günde. Bakışlarını ıslak sokaktan alamadı.

Yaşıyor olsa bile her halde perişan haldeydi Alp. Uysal, mutî ve sakin bir çocuktu Alp ama tanımadığı, hoyrat yabancıların yanında şimdi ne kadar çaresiz olmalıydı zavallı yavrucak. Başını çevirip yatağa girmeye hazırlanan kocasına baktı. Sonra hayretle bir gerçeği fark etti. Acı ne olursa olsun, hayat devam ediyordu. Emre kendisini süzdüğünü fark etmemişti henüz. Çok soğukkanlı bir adamdı Emre. Üzüldüğü muhakkaktı ama bu gün sanki hayatını kökten bozan bir şey olmamış gibi işine gitmeyi bile başarmıştı. Bunu nasıl becermişti acaba? Nasıl olurda iş yerinde tüm olanları unutarak veya unutmuş görünerek işleriyle meşgul olabilmişti. Akli almıyordu. Bir de kendini düşündü, o uğursuz sabahtan beri aklında sadece oğlu vardı, yemekten içmekten kesilmiş, sadece ayakta kalabilmek için günün belirli saatlerinde biraz kestirebilmişti. Yine de hayatın devam ettiğini kabullenmek zorundaydı; işte bu gece yani Alp'in evde olmadığı üçüncü gece o da yatağına girmek üzere odasına çekilmişti kocasıyla beraber. Uyumaya hazırlanıyorlardı..

Bir ara kocasının kendisine baktığını gördü.

"Ne var Nilüfer? Bir şey mi oldu?" diye sordu Emre.

Genç kadın başını salladı. "Yok bir şey."

"Hadi sevgilim yat ve uyumaya çalış. Sen de perişan haldesin."

işte gerçek buydu. Zavallı oğulları bilinmeyen bir yerde, belki acılar içinde kıvranırken onlar sıcak yuvalarında, her zaman ki rahat yataklarında uyumaya hazırlanıyorlardı. Nilüfer perdeleri çekip yatağa yaklaştı. Belki şuurlu değildi ama nedense kocasının sakin tavırlarını hınçla karşılıyordu. Yatağa oturdu, nazarlarını baş ucundaki komodinin üzerinde duran telefona dikti.

Neden çalmıyordu acaba? Neden oğlundan bir haber iletmiyordu ona?

Nazarlarını reseptörden alamadı ama yorgun ve bitkin bir edayla fısıldadı kocasına.

"Artık dayanamıyorum Emre, ümidimi yitirdim.. Korkarım, oğlumuzu kaçıranların niyeti bizden para koparmak değil.."

Emre çoktan yatağa girmişti. Karısı karyolanın öteki yanında kenara ilişmiş, dalgın nazarlarını telefon ahizesine sabitlemiş, hareketsiz duruyordu. Oda sıcak olmasına rağmen, geceliğinin tam örtemediği sırtı, sanki buz kesmiş gibi ürperiyordu. Ona yeterince moral veremediğini düşündü genç adam. Başındaki proplem öylesine büyüktü ki, Nilüfer'e gereken ihtimam ve anlayışı gösteremediğini kabullendi.

Uzanıp karısının çıplak omuzunu kavradı.

"Hadi yatağa gir" diye fısıldadı. "Sana söz verdiğimi unutma. Oğlumuzu geri getireceğim. Şimdiye kadar verdiğim her sözü tuttuğumu hatırla ve bana güven."

Nilüfer hafifçe hıçkırdı.

"Bu farklı bir durum Emre.. Hem de çok farklı.."

"Bana güvenmiyor musun?"

"Güvenmek istiyorum., ama aradan üç gün geçti ve en ufak bir ses seda çıkmadı."

Emre yatağın içinde doğrulup karısına arkadan sarıldı. Dudaklarını Nilüferin çıplak omuzuna kondurdu. Sonra o da kısık sesle mırıldandı.

"Çıkacaktır sevgilim, mutlaka çıkacaktır. Şu sıra yapacağımız tek şey sabırla beklemek. Elimimden başka bir şey gelmiyor."

"Dayanamıyorum, biz böyle rahat rahat yatarken Alp'in ne durumda olduğunu düşünmek kanımı donduruyor."

Belki haklıydı karısı. Ne var ki, kadınlar asla erkekler gibi sabırlı ve metanet sahibi olamıyorlar, beklemeyi bilmiyorlardı.

Karısını kollarının arasında anlayışla sıkmaya devam etti..

Alp yattığı ufak portatif karyolada gözlerini açtı. Metruk deponun içi oldukça karanlıktı henüz. Gözlerini kırıştırdı etrafına bakındı. Küçük aklıyla sabah olduğunu anladı. Duvarın tepesinde kağıt örtülmüş iki ensiz pencereden günün ilk ışıkları sızıyordu. Çekinerek yastıkta başını çevirip yan taraftaki portatif karyolada yatan kadına baktı. Artık hepsini isimleriyle tanıyordu; ona Mine diyorlardı. Fena bir insan sayılmazdı, kendisine iyi davranıyordu ama asla bir Dürdâne abla gibi de değildi. Battaniyesine sıkı sıkıya sarılmış uyuyordu. Horlamıyorama aralanmış dudaklarının arasından derin nefesler veriyordu. Gözleri deponun daha uzak tarafında ki diğer karyolaya kaydı. O boştu. Yatak dağınık ve adam içinde yoktu. Gözleriyle deponun içini taradı, Hayri'yi göremedi. O da zararsız birine benziyordu ama asıl sevmedikleri sabah ve akşamları depoya gelen diğer ikisiydi. Hasan ve Ökkeş denen adamlar. Hafifçe başını yastıktan kaldırdı. Hayri neredeydi acaba? Yoksa gitmiş miydi? Onu

uyandıran asıl nedenin çışı olduğunu anladı. Tuvalete gitmeliydi. İlk gün kendisini tuvalete hep Mine götürmüştü ama daha sonra çışı gelince kendisinin gitmesine izin vermişlerdi. Bacaklarını karyoladan aşağıya sarkıttı. Birkaç saniye sessiz ve ürkerek etrafına bakınmaya devam etti. Deponun içi buz gibi soğuktu ve ufak elektrikli ısıtıcı yeterince hararet vermiyordu. Çıplak ayaklarına ufak botlarını giymeye çalıştı Alp. Kadın hâlâ uyanmamıştı. Derin bir uykudaydı. Tuvalete gitmeliydi ama depodaki yalnızlık ilk defa küçük çocuğun beyninde buradan kaçıp kurtulma şansının olup olmadığı düşüncesini getirdi. O büyük demir kapının her zaman kilitli olduğunu biliyordu, gündüzleri bile depo içerden kilitleniyordu. Ayağa kalktı.

Niyeti ilerdeki ufak tuvalete gitmekti. Çokyadırgamıştı o tuvaleti, çünkü daha önce hiç alaturka hela görmemişti ve Mine'nin kendisini ilk defa tuvalete götürdüğü sırada şaşkınlığı karşısında gülümsemesini de unutamıyordu. Önce direnmiş, burası tuvalet değil diye tutturmuştu. Kadın onu zar zor ikna edebilmişti.

Sessiz adımlarla tuvalete doğru ilerledi. Ama yolun tam orta yerinde durdu.

Küçük beyni hızla çalışmaya başlamıştı.

Acaba buradan çıkıp gidebilir miydi?

Dönüp yatakta uyuyan kadına baktı. Sırtı kendisine dönüktü. Gözlerini uyuşturup demir kapıya baktı bir daha. Yarı karanlık ortamda anahtarın kilidin üzerinde olup olmadığını göremedi. Korkuyordu ama buradan kaçması için bir şans geçmişti eline.. O kilidi çevirebilir miydi acaba? Ya da kapıyı açarsa çok gürültü çıkarırmıydı? Kadın çıkan sesi mutlaka duyardı, fakat Mine iyi bir insana benziyordu, kendisine hep sevecen davranmıştı, zararsızdı o.

Acaba neredeydi? Evinden çok uzaklarda mı? Bir kamyonetin arkasına tıkip uzak bir yere götürmüşlerdi kendisini Küçük beyniyle bir muhakeme yürüttü, en az babasının fabrikası kadar uzak bir yere..

Sokakta mutlaka insanlar vardı, kendisine yardım edecek kişiler. Kaçırıldığını söylerse, yardım ederlerdi..

Çışı de çok gelmişti. Yerinde kararsız kıvrılırken birden tuvaletin kapısının açılmasıyla irkildi. Gözleri irileşti. Hayri denen adam pantolonunun kemerini yerleştirerek dışarıya çıkıyordu. Çocuk, adamın sokağa değil, tuvalete gittiğini ancak o zaman arılayabildi. Bir an göz göze geldiler.

Alp aklından geçenleri adamın anladığını düşünerek korktu. Ama adam ayağındaki kısacık donuyla çaresiz ve ürkek duran çocuğa bakarak gülümsedi.

"Günaydın ufaklık.. Nereye, tuvalete mi? "

Alp nedense sonra utanarak başını salladı.

"Çişin mi geldi? Hadi, git et. Ben çıktım."

Oğlan helaya doğru koştu. Hayri yanından geçerken onun sarı saçlarını okşamıştı. Tir tir titriyordu Alp. Adamı birden karşısında görünce yüreği ağzına gelmişti, içeriye girip kapıyı sıkıca kapattı..

Hayri uyuyan kadına bir göz attı.

Uykusu derin olmalıydı, çocuğun usulca kalktığını duymadığı gibi konuşmalardan da uyanmamıştı. Onun hafif meşrep biri olduğunu daha ilk görüşte anlamıştı, Tilki'nin kapatması olduğunu da tahmin etmişti ama Sedat ona güvendiğine göre yine de sağlam bir ayakkabı olmalıydı. Sedat güveniyorsa mesele yoktu.

Hayri bu saatten sonra uyuyamazdı, gidip ispirto ocağını yaktı, çay yapmak için

demliği üzerine yerleştirdi. Sonra ayı beklemeden ilk sigarasını tttrd, ilk nefesi ciğerlerine çekerken durum muhakemesi yapmaya başladı. Yaklaşık bir saat sonra H'asan'la Okkeş damrlardı. Sedat ise  ęn içinde sadece iki kere gelmişti. Acaba dışarıda ki gelişmeler ne merkezdeydi, Hayri yavaş yavaş huzursuzlanmaya başlamıştı..Galiba olaylar Tilki'nin söylediği gibi pek rahat ve kolay olmayacaktı. ocuğu kazasız belâsız kaçırmışlardı ama asıl işin zor yanı şimdi başlamıştı. Burada hiç tanımadığı insanlarla çok az konuşuyordu, zaten fazla konuşkan bir insan değildi. Ama düşünecek çok zamanı oluyordu. Acaba Sedat, Keskin ailesiyle irtibat kurmuş muydu? Bir ara Sedat'ın da tasarladđı plan hakkında kendisine çok az bilgi verdiğini hatırladı. Başka şartlar altında olsa asla bu işe bulaşmazdı ama karısının ameliyatı ve kızının yaklaşan düğünü için bir şeyler yapmak zorundaydı.

Alp heladan çıkarken düşüncelerinden sıyrıldı.

Artık olacakları beklemek zorundaydı..

O sabah şubedeki odasında karanlık saatlerde girmişti Baş Komiser Fikret, ilk gözüne çarpan şey masasının üzerindeki kabarık dosya oldu. Koltuğuna kp dosyaya bir göz attı. Bu Emre Keskinin iş yerinden ıkardđı işçilerin dosyasıydı. Kısaca bir göz attı, yirmi beş kişi mevcuttu dosyada. Yani potansiyel zanlı, yirmi beş yeni isim.. Yüzünü ekşitti. Asla emin olamayacağı yeni yirmi beş suçlu adayı. Bu meselenin en zor yanı adayları birer birer inceleyerek elemine etmektir. Bunun hiç de kolay olmadđđını iyi bilirdi Baş Komiser. Tahkikatlar uzayabilir, çoğu zaman işten çıkarılan işçiler en son gösterilen ikâmetgâhlarından ayrılarak bazen başka bir adrese, bazen de şehir dahi değiştirerek çok uzaklara giderlerdi, işçilerin araştırılması için yeni bir ekip kurması gerekecekti. Aslına bakılırsa elindeki liste de pek bir anlam ifade etmiyordu. Keskin ailesine işçilerden birinin garezi varsa, mutlaka işten çıkarılması da şart değildi; pekâla bu menfur kaçırma olayını hâlen yanında çalışan adamlarından biri de tezgahlamış olabilir. Fikret koltuğunda arkasına yaslanıp sıkıntılı bir şekilde burnunu kaşıdı. Bu onun bir nevi tikiydi, sıkıldığı anlarda sık sık tekrarladđı bir hareket. Sigarasından derin bir nefes daha çekti. Evet, potansiyel zanlı adayı çok fazlaydı, hatta şu ana kadar akıllarının Fidye köşesine bile gelmeyen kimseler olabilir bunlar. Ama karşılaştığı her olay da olduğu gibi o her zaman sağduyularına ve meslekteki deneyimine güvenirdi. Böyle olaylarda asli faillere daima yol gösteren, yardımcı olan veya fikir veren tanıdağ çevreden biri çıkardı. Yüzde seksen bu böyleydi. Emre Keskin'in gönderdiği dosyayı eliyle itti. Adamcağızdan o dosyayı kendisi istemişti fakat bir yararı olacađđını pek sanmıyordu. Buna karşın evin personeliyle ilgili dosyayı yeniden önüne çekti. Kapađđını açıp listedekileri yeniden incelemeye başladı. Aralarında daha derinine araştırmayı gerektiren kişiler vardı. Saat dokuz buçuğa doğru Olay Yeri inceleme Grubunun gönderdiği raporu incelerken önemli bir noktayı atladıđđını fark etti. Dosya da çocuğu kaçıranların şüpheli kamyonete bindirilişini gören bir semt sakinin de ifadesi vardı. Ama o şahitin tarafından sorgulanması yapılmamıştı. Belki dikkati çekmeyen veya şahit tarafından önemli addedilmeyen bir noktayı yakalarım, diye mitlendi. Ne de olsa o kişi direkt görgü tanığıydı.

Odasına giren muavini Mehmt Yurdadön'e ilk soruyu yapıştırdı.

"Telefonlardan bir haber var mı?"

"Yok, âmirim. Dinlemeye devam ediliyor. Ama aranan telefonların çoğu geçmiş olsun

niteliğinde. Kaçırılardan ses seda yok. Hiçbir istek gelmedi henüz.""

Fikret tekrar burnunu kaşıdı.

Dördüncü günün sabahına girmişlerdi. Artık birilerinin aile ile temasa geçmesi gerekiyordu, ilk defa yanılmış olabileceğini düşünmeye başladı. Yoksa bu bir fidye olayı değil miydi? Sıradan bir sapığın marifeti olabilir miydi? Daha sonra, hayır, diye homurdandı içinden. Kaçırılma olayı organize bir işe benziyordu. Yanılmasına olanak yoktu. Kaçırılan çocuk servis arabasındaki en zengin ve ünlü birinin oğluydu. Onu seçmelerinin başka bir nedeni olamazdı. Zaten cinsi sapıklar emellerini tatmin için uzun uzun planlanmış, organize teşebbüslere baş vurmazlardı. Hele hele mektep kapısının öylesine kalabalık olduğu bir yer ve saatte asla bu işe kalkışmazlardı. Ayrıca o tür eylemlerin suçlusu genellikle tek kişi olurdu; oysa bu olayda en az iki fail vardı, tabii onlara yardımcı olan, bilgi veren gizli şerikleri hesaba katmazsak diye düşündü.

Yerinden kalkarken, "Yürü, gidiyoruz" dedi muavinine.

"Nereye gidiyoruz âmirim."

"Levende. Şu görgü tanığını bir de ben dinlemek istiyorum."

"Hangisini efendim?"

"Muammer Bozok'u."

Muavin ismi çıkaramamıştı.

"Kimdi o? Toparlayamadım Baş Komiserim."

"Bak sen de atlamışsın. Olay Yerinin raporunda çocuğun kamyonete bindirilişini gören biri daha var."

"İfadesi alınmamış mı?"

"Alınmasına alınmış ama bir de ben dinlemek istiyorum adamı."

Yarım saat sonra yuvanın yan sokağındaki evin önüne gelmişlerdi. Mehmet Yurdadön rapordaki adresi bir daha gözden geçirdi. Başını yan taraftaki pencereden uzatarak karşı taraftaki iki katlı ufak villaya baktı.

"Amirim ev bu olmalı" diye mırıldandı. "Şu kahverengi panjurlu ev."

Arabadan indiler. Fikret, Muammer Bozok'un sabahları erken kalkan, pencere önünde gazetesini okuyan emekli ve yaşlı bir zat olarak hayal etmişti. Oysa kapıyı otuz yaşlarında gözükken kızıl saçlı, yeşil gözlü güzel bir kadın açmıştı. Her halde kızı olmalı diye geçirdi aklından. Renkli gözlü güzel kadın karşısında hiç tanımadığı iki yabancıyı görünce, "Günaydın, kimi aramıştınız?" diye sordu.

"Muammer Bey'le görüşmek istiyorduk."

Genç kadın yüzüne çok yakışan bir tebessümle sordu.

"Muammer Bozok'la mı?"

"Evet, efendim."

"Niçin aramıştınız kendisini?"

Ficive

Fikret cebinden kimliğini çıkararak kadına uzattı.

"Biz Asayiş Şubesinin elemanlarıyız. Muammer Bey'e dört gün önce kaçırılan çocukla ilgili bazı sorular sorucaktık da."

Genç kadın önüne uzatılan kimliğe şöyle bir baktı, sonra tatlı 119 bir sesle mırıldandı.

"Muammer Bozok benim. Sanırım karşınızda bir bey bulacağınızı sanıyordunuz."

"Affedersiniz" diye mırıldandı Baş Komiser. "Yanılmışım. Adınız ben de nedense karşımda bir erkek bulacağım zannını doğurmuştu."

"Önemli değil, buna alışığım."

"Tekrar özür dilerim. Rahatsız ettiğimiz için bizi bağışlayın hanımefendi. Acaba bize ayıracağınız bir on dakikanız var mı? Fazla vaktinizi alacağımızı sanmayın."

Genç kadın kısa bir tereddütten sonra, "Buyurun, geçin içeri" dedi.

Onları mütevazı döşenmiş ufak bir salona kabul etmişti. Polis memurları gösterilen koltuklara otururken Muammer Hanım düzgün ve akıcı sesiyle konuşmaya devam etti.

"Daha önce de buraya gelen bir ekibe ifade vermiştim. Neden bir kere daha ifademe baş vurmak gereğini duyduğunuzu sorabilir miyim?"

Baş Komiser gülümsedi.

Genç kadının çekici gözlerinin etkisinde kalmıştı.

"İfadenizi okudum ama bana atlanılmış birkaç ufak nokta kaldığı hissini uyandırdı" dedi. "Şayet bizim sorularımıza da cevap verirseniz, belki daha yardımcı olabilirsiniz."

Muammer hanım itiraz etmedi ama kendinden emin bir şekilde mırıldandı.

"Ne gördüysem gelen ekibinize anlattığımı sanıyordum."

"Muhtemelen öyledir hanımefendi. Ama benim de sormak istediğim birkaç şey var."

"Pekâla. Sorun bakalım."

Baş Komiser hiç duraksamadan ilk sorusunu yöneltti.

"Olaya nasıl tanık oldunuz?"

Genç kadın bir iki saniye düşündü.

"O sabah biraz başım ağrıyordu. Erken kalkmıştım. Şu gördüğünüz koltuğa oturmuş sıkıntılı bir şekilde dışarıyı seyrediyordum."

"Saat kaçtı?"

"Sanırım sekizdi veya biraz geçiyordu. Tam emin değilim."

"Sonra?"

"Birden sokakta bir koşuşma dikkatimi çekti."

"Nasıl yani?"

"Karşı kaldırımda iki adam gördüm. Birinin kucığında ufak bir çocuk vardı. Belki dikkatimi çekmezdi ama ikisinin de yüzlerinde siyah kar maskeleri mevcuttu. Haliyle irkildim. Sıradan bir şey değildi bu. Müthiş heyecanlandım o an. Olağandışı bir şey olduğunu sezinlemiştim. Yerimden fırladım ve dikkat kesildim. Belki camı açıp bağırman gerekirdi ama bunu yapamadım, basiretim bağlandı o an."

"Sonra?"

"Adamlar tam karşı kaldırıma park edilmiş bir ufak kamyonetin arkasına geçince durdular. Aralık duran arka kapıyı açarak içine atladılar."

"Kamyonetin tam durduğu yeri bize gösterebilir misiniz?"

Genç kadın işaret parmağıyla tam yolun başını göstermişti.

"İşte, şurada. Bunu daha önce buraya gelen ekibinize de söylemiştim. Bej rengi, oldukça eski model bir Ford."

"Ford marka olduğundan emin misiniz?"

"Evet."

"Hem de eski bir model, öyle mi?"

Genç kadın şaşırılmış gibi Fikret'e baktı.

"Evet."

"Kamyonetlerden bu kadar iyi anlar mısınız?"

"Hayır, anladığım söylenemez."

"Ama çok rahat tanımlama yapıyorsunuz. Hem Ford olduğunu hem de oldukça eski bir model olduğunu söylediniz."

Muammer hanım küçümser gibi Baş Komiseri süzdü yeniden.

"Anlamasına anlamam ama kamyoneti gördüğümü söyledim size. Bir arabanın eski model olup olmadığını anlamak için sanırım çok tecrübeli olmaya gerek yok.

Kaportasında ezikler, çarpma izleri, çizikler doluydu. Ayrıca arkasında da Ford yazıyordu. Bu kadar basit."

"Evet, sizi anlıyorum" diye mırıldandı Fikret. "Ama bu kadar dikkatinize rağmen plaka numarasını alamamışsınız."

"Alamadığımı kim söyledi?"

Baş Komiser önce kadına sonra da muavinine bir baktı. Olay Yeri Ekibi'nin raporunda kamyonetin plaka numarasına dair bir kayıt olmadığını sanıyordu, yine de emin olmak için elindeki rapora bir daha baktı. Plaka numarasına dair bir kayıt yoktu.

"Ama raporda bu hususta bir kayıt yok" dedi.

"Üzgünüm ama adamlarınız bana plaka numarasını görüp görmediğimi sormadılar."

"Siz niye söylemediniz peki?"

Genç kadının yüzü birden ciddileşmişti.

"İtiraf edeyim ki onlardan hiç hoşlanmadım. Hatta bu işe bulaştığıma bile sonradan pişman oldum. Niyetim olaya şahit olan, suçluları gören bir kişi olarak polise yardım etmek, vatandaşlık görevimi ifa etmektir. Lâkin ekibiniz bana çok kaba davrandı."

Fikret hayretle sordu.

"Kaba mı?"

"Evet, kaba."

"Bağışlayın ama ne yaptılar?"

Muammer hanım omuzlarını silkti.

"Bana inanmadılar."

"Nasıl yani?"

"Pek ciddiye almadılar. Güldüler, hatta beni hayal kuran biri sandılar. Bunu davranışlarından- anladım."

"Neden ama?"

"İfademi dinlediklerinde birbirlerine bakıp bıyık altından gülüşüklerini gördüm. Onlara göre kaçırılan çocuğun bağırıp çağırması, ağlaması gerekirmiş. O yaştaki hiçbir çocuk güle oynaya bir yabancıнын kucağında arabaya binmezmiş."

Baş Komiser dikkatle kadına baktı.

"O sırada çocuğun yüz ifadesini görmüş müydünüz?"

"Evet, gördüm."

"Çocuk gerçekten gülüyor muydu?"

"Hayır ama ağlamıyordu da."

"Her hangi bir karşı koyması, çırpınması, direnmesi var mıydı?"

"Yoktu" dedi genç kadın.

Fikret gülümsemedi ama kadına hafif alaycı bir şekilde baktı.

"Bu size ters gelmiyor mu?"

"Hayır gelmedi."

"Ama doğal değil, değil mi? Hangi çocuk yüzü maskeli iki adam tarafından kaçırıldığında bu kadar sakin durabilir."

Bu kez alaycı bir şekilde bakma sırası yeşil gözlü kadına gelmişti.

"Polis olan sizsiniz. Bundan bir anlam çıkaramadınız mı?"

"Nasıl bir anlam?"

"Valla daha sonra benim aklıma gelen ilk şey, maskelerine rağmen çocuğun kendisini kaçırın kişileri tanıdığı merkezinde oldu. Polisin bu olasılığı düşünmesi gerekirdi." Fikret bir defa daha irkildi.

Bu açıklama oldukça akla yakındı. Ayrıca işin başından beri düşündüğü kaçırınların küçük Alp'in çevresindeki insanlardan biri olduğu tezini de destekler mahiyetteydi. Elinde olmadan burnunu kaşımaya başladı. Kısa da olsa bir an sessiz kaldı. Kadın haklı olabilirdi.

"Anlıyorum" diye fısıldadı nihayet. "Şu gördüğünüz plaka numarasını rica etsem bana söyler misiniz?"

"Tabii" dedi genç kadın. " 34 TL 769 "

Mehmet Yurdadön hızla plakayı ufak not defterine kaydetmişti.

"Bize biraz da şu adamlardan bahsedebilir misiniz?"

"Nelerinden?"

"Eşkallerinden başlayalım."

"Sanırım çocuğu taşıyan adam solaktı."

"Solak mı dediniz?"

"Evet."

"Bunu nereden anladığınızı sorabilir miyim?"

"Tabii. Benim ki bir varsayım ama muhtemelen doğru. Çünkü çocuğu kucağının sağ tarafında taşıyordu ve sol elinde sakladığı iyi göremediğim bir şey vardı." <i>

"Ne gibi? Silah mı?"

"Olabilir. Dedim ya iyi göremedim."

Fikret bilmiyormuş gibi sordu.,

"Sizce silah olabilir mi?"

"Mümkündür ama olamayabilir de."

"Neden?"

"Kanımca öyle ufak bir çocuğu kaçırmaları için silah kullanmak zorunda kalmamışlardır. Ama sol elinde bir şey tuttuğu muhakkaktı. Ayrıca kamyonetin kapısını da yine sol eliyle açtığını gördüm."

"Bu ne ifade eder ki? Çocuğu kucağının sağ tarafında taşıyorsa serbest olan sol kolunu kullanması doğal değil mi?"

Genç kadın yine. küçümser gibi Baş Komiseri süzdü.

"isterseniz bunu bizzat deneyin. Elinizde bir yükü acele olarak bir kamyonete atlamak zorunda kalırsanız o yükü sol tarafınızda taşırsınız ve daha hareketli olan sağ elinizi serbest bırakırsınız. Tabii solak değilseniz.."

"Gözlemci yanınız çok fazla" dedi Fikret.

Muammer Bozok bir baş hareketiyle bu tespiti kabul ettiğini gösteren bir jest yaptı. Yeşil gözleri ışıl ışıl parlıyordu. Baş Komiser bu güzel gözlere bakarken uzun

zamandır yaşamadığı, sanki yıllar öncesinden kalma, neredeyse unutmaya başladığı garip bir elektriklenmenin ruhunu kapladığını duyumsadı. Hatta biran buna inanamadı, kendini hızlı bir şekilde toplamaya çalıştı.

"ilginç" diye mırıldandı. "Demek çocuğu kaçıranlardan birinin solak olduğunu iddia ediyorsunuz."

"iddia değil, sadece bir tahmin. Belki ilerde işinize yarayabilir." "Başka böyle tespitleriniz de var mı?"

Genç kadının kaşları hafifçe çatıldı. Fikret onun oldukça alıngan olduğunu ve alay kokulu sorulardan hoşlanmadığını çoktan anlamıştı. Sorusundan öfkeleneceğini sezince hemen bir açıklama yaptı.

"Bize işe yarar bilgiler verdiniz. Teşekkür ederim. Şimdiye kadar ifadenize baş vurmadığım için inanın kendimi kabahatli hissediyorum. Lütfen devam edin. Bize nakledeceğiniz başka tespitleriniz de var mı?"

Genç kadının kaşları hâlâ çatıktı.

Yüzünde Baş Komiserin ifadesinin samimi olup olmadığını anlamak ister gibi bir hava oluşmuştu.

"Daha başka ne öğrenmek istiyorsunuz?" dedi. "Mesela yaşları hakkında bir tahminde bulunabilir misiniz?" "Sanırım otuz ile otuz beş arasındaydı." "Bundan da emin misiniz?" "ilmî olarak hayır ama tahminim o merkezde." "ilmî mi dediniz? Affedersiniz ne işle meşgulsünüz siz? Sorabilir miyim?"

"Doktorum" dedi kadın yumuşak bir sesle. "Anladığım kadarıyla tıp doktorusunuz, değil mi?" "Evet."

"Uzmanlık alanınız nedir?"

Genç kadının dudakları hafifçe kıvrıldı.

"Bu sualinizin de tahkikatınızla bir ilgisi var mı?"

Fikret hiç tereddüt etmeden cevap verdi.

"Hayır, yok. Sadece merak ettim."

"Öyleyse bu soruyu geçelim. Başka?"

"Kaçırılan çocuğun size komşu sayılacak bir mesafede yaşadığını biliyor musunuz?"

"Bunu daha sonra öğrendim."

"Keskin ailesini tanır mısınız?"

"Sizin tanıdığınız kadar."

"Ama onlara çok yakınsınız, aileyi sima olarak görmüşlüğünüz var mı?"

Muammer Hanım birkaç saniye düşündü.

"Evet, birkaç defa Nilüfer hanımı gördüm. Yanılmıyorsam, bir defa eşini de."

"Emre Keskinin hayli zengin bir sanayici olduğunu da biliyor musunuz?"

"İşittim.. Özellikle bu olaydan sonra."

Fikret burnunu kaşıyarak sordu.

"Anlaşılan yapılan dedikodulara kulak misafiri oldunuz."

"Doğru. Çevre halkı üç dört gündür hep hadiseyi konuşuyor. Televizyon ve gazetelerde de haber konusu. Dün evlerinin önünden geçerken fark ettim, kapının önü hâlâ bir yığın medya mensubuylu doluydu."

Baş Komiser başını salladı. Sonra pes bir sesle sordu. "Hatırladığınız başka bir şey var mı?" "Evet, var."

iki polis memuru merakla bakışlarını yeniden kadına çevirdiler. Doktor da sanki

onların merak ve tedirginliğinden zevk alıyormuş gibi bir süre süzdü memurları.

"Sizi dinliyoruz" dedi Fikret ara uzayınca.

"Bu şahsi müşahedem, polise ne denli yararı olur bilmiyorum ama ...."

J-2-6 "Devam edin lütfen."

"Hayır, hayır.." dedi genç kadın. "Doğru olmaz. Benim ki yanıltıcı bir beyan olabilir."

iki memur bakıştılar. Fikret mırıldandı.

"Siz yine de söyleyin."

"Şu ikinci adam, yani çocuğu kucağında taşımayan..."

"Evet?"

"Galiba onu tanıyorum. Daha önceden görmüşlüğüm var."

Fikret de Mehmet'de bir yerlerine iğne batırılmış gibi irkildiler. Baş Komiser şaşkınlıkla sordu. "Tanıyorum mu dediniz?"

"Galiba dedim sadece."

"Ama yüzlerinde maske olduğunu söylemişsiniz. Adamın suratını görmeden tanıdığınızı nasıl iddia edebilirsiniz?"

Genç kadın garipsiyerek karşısındaki memurlara baktı.

"Bir insanı tanımak için yalnızca yüzünü görmek şart değildir ki. Davranışları, hareketleri, hatta giysileri, yüzü maskeli dahi olsa, daha evvel görmüşlüğünüz varsa size birisini çağrıştırmaz mı?"

"Mümkün" diye mırıldandı Fikret. "Belki olabilir. Yani şimdi bu adamın eşkâlinin size birisini mi çağrıştırdığını mı ima ediyorsunuz?"

"Dedim ya emin değilim. Sizi de yanlış şartlandırmak istemem." "Onu bir yerlerden hatırladığınızı ne zaman fark ettiniz?"

"Yanılmıyorsam dün. Aslında gördüklerim aklımdan hiç çıkmıyordu; etkilendiğimi ve olay sırasında çaresiz kaldığımı biliyorum, hatta biraz korktuğumu da itiraf etmeliyim. Ama o kişinin görüntüsü gözlerimin önünden hiç gitmedi. Uzun süre düşündüm. Normalde tanımadığım iki kişi olmaları gerekirdi, lâkin lâkin göz hafızam birini sanki bir yerlerden tanıyormuşum gibi beni zorlamaya başladı."

Bu defa muavin Yurdadön hemen sordu.

"Bu çevreden tanıdığınız biri olabilir mi? Örneğin bir bakkal çırağı, yakın benzin istasyonun da çalışan işçilerden biri, ya da komşularınızdan falan gibi?"

"Bilemiyorum."

Ardından Fikret soruyu yapıştırdı.

"Sık sık Keskinlerin villasının önünden geçiyorsunuz, değil mi?"

"Evet. Orası takip ettiğim yolun üzerindedir."

"O villada çalışan müstahdemden biri olabilir mi?"

Genç kadın omuzlarını silktilti.

"Hiç dikkat etmedim. Orada kimin çalıştığını bile bilmem."

"Mesela evin şoförü, bahçevanı gibi?"

Doktorun yeşil gözleri donuklaştı, "Üzgünüm" diye mırıldandı. "Aslında bundan size hiç bahsetmemeliydim. Yanılmış olabilirim." Fikret içten bir sesle fısıldadı.

"Ben size inanıyorum. Gözlemleriniz çok güçlü. Lütfen yeniden düşünün."

"Şu an için imkansız. Belki o hayali beynim uyduruyor veya yanılıyor. Kesin

birşey söyleyeme'm. Ama hatırlayabilirsem ve emin olursam kesinlikle bunu size

bildiririm."

Yapacak bir şey yoktu.

Fikret toparlanıp ayağa kalktı. Muavini de fırladı yerinden.

"Yine de bize çok yardımcı oldunuz. Çok teşekkür ederiz efendim."

"Estafurullah" diye mırıldandı genç kadın. "Vatandaşlık görevim."

"Şayet ifadenizi alan ilk ekip mensupları bir saygısızlıkta bulunmuşlarsa onlar adına da sizden özür dilerim." Sonra cüzdanından çıkardığı kartvizitini doktora uzattı.

"Lütfen hangi saatte olursa olsun, o kişiyi hatırlarsanız beni arayın."

Muammer Bozok kartı eline alıp gülümsedi.

"Memnuniyetle" dedi.

iki polis memuru evi terk edip kapının önündeki arabalarına binmişlerdi.

Muavin Yurdadön'ün ağzından bir ıslık çıktı. "Vay be âmirim, müthiş bir kadındı, değil mi?"

"Öyleydi, cidden öyleydi. Hele o güzel yeşil gözleri " diye homurdandı Fikret..

Her gün yığınla mektup, telgraf geliyordu villaya. Hadiseyi öğrenen uzak yakın bir

yığın tanıdık eve üşüşüyorlardı. Şehir dışındakiler ise üzüntülerini telgraf çekerek

veya mektup yazarak iletme gayreti içindeydiler. Başka şartlar altında olsa Nilüfer

bunlardan hiç birine bakmak zahmetine katlanmazdı ama kaçırılan çocuğundan bir

haber alabilmek ümidiyle şimdi hepsini birer birer açıyor, okumadan sadece

altlarındaki imzaya bakıp bir köşeye fırlatıyordu. Kimsenin üzüntüsü ve teessür

beyanı umurunda değildi; tek beklediği Alp'i kaçıranların fidye isteğinin eline

ulaşmasıydı. Bu gün olayın dördüncü günüydü. Postacı yirmi iki mektup bırakmıştı

yine. Gergin ve sinirli bir şekilde zarfları yırtmaya devam etti. Her zarfı açışında

yüreği güm güm atıyordu. Sıra dokuzuncu zarfa geldiğinde gözleri birden dehşetle

irriyeşti. Daha üçe katlanmış tek sayfayı açarken kağıtta bir anormallik olduğunu

anlamıştı, parmakları sayfaya yapıştırılmış gazete kupürlerinin şişkinliğini hissetti.

Heyecanla sayfaya bir göz attı. Sonra ağzından boğuk bir feryat yükseldi.

Karşısında dalgın ve ümitsiz gözlerle ona bakan annesi ve babası da ayağa fırladılar.

Nilüfer tir tir titriyordu.

"Geldi.." diye bağırdı. "Mektup göndermişler.."

Babası, "Oku kızım, ne diyorlar?" diye soluk soluğa hırladı, ikisi de ayakta

kımıldamaya bile cesaret edemedi donmuş gibi kalmışlardı.

Nilüfer ilk şoku üzerinden atınca mektubu onlara okumadan hemen yanı başındaki

cep telefonuna sarıldı. Kocasını bulmalıydı derhal.

"Evet?" diye mırıldandı Emre hattın öbür ucunda.

"Haber postadan çıktı hayatım. Mektup göndermişler."

Emre boğazına bir şey takılmış gibi yutkundu. Bütün kanının çekildiğini

hissediyordu.

"Sakin ol Nilüfer ve şimdi o mektubu bana ağır ağır oku." Genç kadın sarsılarak

kocasına mektubu okumaya başladı.

"oautyumvz/ elimizete. Şu an slthati iyidir...

Cte sağ saatn kavuşmak istiyorsanız bize

beş milyon dolar S/femek zerıttıftuınız..

Polise bu mektuptan asla bahsetmeyeceksiniz.

Aksi halde oğlunuzu parça parça ücra arsalardan toplarsınız..

Size üç gün mühlet veriyorum.

Parayı nasıl ödeyeceğinizi ayrıca bildireceğiz.

"Hepsi bu kadar" dedi Nilüfer hıçkırıklar arasında.

Telefonun öbür ucundaki Emreden ses seda çıkmamıştı.

Sanki genç baba donmuş gibi hissediyordu kendini.

"Emre?" dedi Nilüfer. "Beni duyuyor musun?"

Neden sonra hattın öbür ucundan kocasının sesi yükseldi.

"Bekle beni. Eve dönüyorum. Ben gelinceye kadar da kimseye mektuptan bahsetme."

Nilüfer paldır küldür salona dalan kocasına sarıldı. Ağlamaya devam ediyordu ama kesik, hıçkırıklı sesinde sanki oğlundan nihayet haber alma heyecanının izleri vardı.

"Çok şükür bir haber çıktı nihayet" diyebildi.

Evine dönerken yol boyu gelen mektubu düşünen Emre karısının yeni bir krize kapılmarhası için fısıldadı.

"Dur bakalım, hemen sevinme bu kadar."

Genç kadın irkilerek kollarını kocasının boynundan çekip sordu.

"Ne demek istiyorsun? Bekle'diğimiz hep bir haberin çıkması değil miydi?"

"Evet ama emin olmamız gerek."

"Neden emin olacağız? Bu ödeyemeyeceğimiz bir miktar değil ki?"

Emre tekrar karısına sarılarak onu teskin etmeye çalıştı.

"Acele etme. Düşünmemiz lâzım. Göster bana şu mektubu."

Nilüfer kocasının bu mütereddit tavrından hiçbir şey anlamıyordu. Ortadaki büyük masanın üzerinde duran mektubu kocasına uzattı.

"İşte, al oku."

Emre mektubu dikkatle inceleyerek okudu. Huzursuz ve kararsız bir ifade kaplamıştı yüzünü. Kocasının rahatsız ifadesini anlamayarak mırıldandı.

"Sorun nedir?"

Emre karısının elinden tutarak onu koltuklardan birine sürükleyip oturttu.

"Bu mektubu Alp'i kaçıran gerçek kişilerden gelip gelmediğini öğrenmek zorundayız."

"Anlamadım, ne demek bu? Başka kim gönderebilir ki?" Emre yüzünü buruşturdu.

"Bir sürü çılgın, fırsatçı ve dolandırıcılar. Bir düşünsene, cümle âlem çocuğumuzun kaçırıldığını biliyor; ya başka bir maceraperest tarafından gönderilmişse. İşin ucunda beş milyon dolar var. Bu işi yapmaya kalkışacak bir yığın insan mevcut. Taş atıp kolları yorulmuyor ya, yalnızca gazete kağıtlarından kesilmiş bir mektup yolluyorlar. Haber ayyuka çıktı. Herkes adresimizi biliyor artık. Ne kadar hassas bir bekleyiş içinde olduğumuzu da."

Böyle bir olasılık Nilüfer'in hiç aklına gelmemişti.

İlk defa kocasının söylediklerini bir düşündü. Mâkul olabilirdi ama içindeki heyecan ve analık üzüntüsü onu itiraza yöneltti.

"Hayır" dedi. "Eminim bunlar çocuğumuzu kaçıran kişilerin marifetidir."

Emre yorgun ve bitkin, "Umarım haklısındır" diye fısıldadı. "Ama emin olmadıkça ben rahatlayamayacağım."

Genç kadının kaşları çatıldı.

"Peki ne yapacağız şimdi?"

"Bilmiyorum, her halde beklemeye devam edeceğiz."

"Neyi?" diye gürledi Nilüfer.

"En azından ikinci mektubu. Baksana ödeme tarzını nasıl yapacağımızı bize bildirecekler."

Nilüfer boğulacak gibiydi. Akli karışmış, kocasının ileri sürdüğü iddia karşısında ne düşüneceğini kestiremez hâle gelmişti. Kısa bir muhakemeden sonra itiraz etti.

"Yanılıyorsun hayatım. Söylediğin gibi olsa başka mektuplar da gelirdi ama bundan başkasını almadık."

"Bu almayacağız anlamına da gelmez. Yarın bir başkasıyla karşılaşırsak hiç şaşma." Salonda bir sessizlik oldu. Onları sessizce dinleyen Nilüfer'in babası Mustafa Bey oturduğu yerden mırıldandı.

"Emre haklı, kızım. Böyle maceraperstler çıkabilir. Sizi kandırıp para sızdırmaya kalkışabilirler."

Genç kadın şuursuzca direnmeye devam etti.

"İnanmıyorum. Eminim bu mektubu Alp'i kaçırانlar göndermiştir."

Emre Keskin hâlâ elinde tuttuğu mektuba bakıyordu.

"Yapacağımız tek şey mektubu polise göstermek" dedi.

"Şu eve gelen Baş Komiser'e mi?"

"Evet. Ona telefon etmeliyim"

Nilüfer yine itiraz ederek bağırdı. "Hayır, olmaz."

"Neden?"

"Görmüyor musun, polisi haberdar edersek çocuğu öldüreceğiz diyorlar. Bu riski nasıl göze alabilirsin?"

"Başka çaremiz yok. Mektubu kriminal laboratuvarlarında incelemeye alırlar, belki parmak izi filan bulurlar üzerinde. Tanıdıkları bir sabıkalı çıkabilir."

"Saçma!" dedi Nilüfer. "Mektubu hepimiz elimize alıp okuduk. Ben de, sen de, annem de babam da. Üzerinde hepimizin parmak izi var şimdi. Biz de mi suçlu addedileceğiz?"

"Çocukluk etme Nilüfer. Bu ince ve ilmî bir araştırma, onlar mektubu yazan ve kağıtları yapıştırmanın parmak izlerini de tespit edebilirler."

Genç kadın ikna olmamıştı.

"Ya mektup gerçek suçlular tarafından yazılmışsa, o zaman ne olacak? Alp'in öldürülmesine izin mi vereceksin? Polis olayı öğrenirse mutlaka basına da sızar haber. Tabii o namussuzlar da polisi haberdar ettiğimizi öğrenir. Bu tehlikeyi kabul edebilir misin?"

Emre sabit ve dalgın bakışlarını önüne eğdi. Risk vicdanında fırtınalar yaratmıştı.. Baş Komiser çayından bir yudum alıp bardağı masasının üzerine koyarken içeriye giren muavinine baktı. Mehmet Yurdadön'ün yüzünde ki karamsar ifadeyi gördü.

"Keskin ailesine hâlâ telefon gelmemiş, değil mi?"

"Maalesef âmirim, gelmemiş."

"Şu doktorun söylediği plakayı inceledin mi?"

"Trafik amirliği ile görüştüm. Kamyonetin plakası sahte. O plaka altı ay önce çalınan ve bulunamayan bir BMW'ye ait. Belli ki çocuğu kaçırma esnasında kamyonetin gerçek plakasını o sahte olanıyla değiştirmişler. Şimdiye kadar muhakkak o sahte plakayı da sökmüşlerdir. Yani kamyonetin izine rastlamamız imkânsız."

"Ben de öyle tahmin etmişim. Allah kahretsin."

Muavin umutsuzca âmirine baktı.

"İşler gittikçe çatallaşıyor, değil mi efendim? Galiba tahminimizden daha da zor bir kaçırma olayıyla karşı karşıyayız."

Fikret burnunu kaşıdı. "Bizim ekipten ne haber?"

"Hepsi bir köşede adamlarının peşinde. Henüz dönmediler. Akşama rapor verirler."

"Yani yeni bir haber yok."

"Üzgünüm efendim."

Fikret dalgın bir şekilde gülümseyerek mırıldandı. "Şu Dr. Muammer hanım ilginç bir kadına benziyor, değil mi? Nasıl da çocuğu kaçırın adamın solak olduğunu gözlemlemiş."

Muavin Mehmet biraz da yıllardır bir arada çalışmanın verdiği rahatlık ve samimiyetle sırttı. "Ne o âmirim, doktora abayı yaktınız galiba?"

"Daha da neler Mehmet, amma yaptın? Lâkin itiraf etmeli ki, oldukça güzel bir kadındı. Hele o yeşil gözleri, insan bakmaya doyamıyordu doğrusu."

Muavin pişkin pişkin sırtmaya devam etti.

"Baş Komiserim hiçbir kadından böyle sitayişle bahsettiğinizi duymadım vallahi, inkâr etmeyin, siz o kadından hoşlandınız.."

"Yapma ulan, günahımı alma. Kadın güzel dediysek abayı yaktığım anlamına da gelmez ya bu.."

"Ama kadın da sizden hoşlandı."

Söylediği yalan da olsa, Fikret gülerek arkadaşına baktı.

"Hadi oradan, nerden çıkardın bunu?"

"Dikkat etmediniz mi âmirim, hep gözlerinizin içine bakarak konuşuyordu."

"Ulan konuşmanın yolu yordamıdır bu. Havaya bakarak konuşacak değildi ya."

"Bizim gözümüzden kaçmaz âmirim, anlarız bu işlerden. Hem ne olacak yani, dikkat ettim kadının parmağında alyans yoktu; eh siz de bekâr olduğunuza göre.."

"Bana bak Mehmet, saçmalamayı bırak da sadede gelelim. Şu yuvada çalışan kızın adı neydi?"

Muavin birden ciddiyetini takındı, şakalaşmayı kesti. "Olca, Baş Komiserim."

"Tamam. Onun bahsettiği şu kel askıntısını görmek istiyorum. O deyyusu sorguya çekeceğim, hem de kendi yöntemlerimle."

"Nasıl isterseniz, âmirim."

"Ekipten ilhan mı ilgileniyordu onunla?"

"Evet, efendim."

"Telsizle ara ve oraya geleceğimizi bildir. Ö itin peşinden -yırılmaşın."

"Tamam, âmirim."

Tam odadan çıkacakları sırada Fikret'in masasındaki telefon çalmaya başladı. Baş Komiser geri dönüp reseptörü kaldırdı. "Baş Komiser Fikret."

Muavini merakla genç âmirini inceliyordu. Yüzünün hafifçe gerildiğini gördü.

"Evet, Emre bey anlıyorum. Tamam. Şimdi geliyorum oraya." Telefonu kapattı Baş Komiser.

"Hadi yürü Keskinlerin villasına gidiyoruz" dedi. "Fidyecilerden bir mektup almışlar."

Kapıyı her zaman ki gibi Dürdâne açmıştı.

Salonda sadece aile bireyleri bulunuyordu. Fikret ve Mehmet hepsini başlarıyla

selâmladılar. Emre Keskin salonun tam ortasında ayakta duruyordu.

Fazla bir girizgâha lüzum duymadan elindeki kağıdı Baş Komisere uzattı.

"Gönderdikleri kağıt bu" dedi. "Mektup demeye dilim varmıyor."

Fikret gazete kupürlerinin yapıştırıldığı kağıdı dikkatle okudu. "Bunu laboratuvarlarımız da esaslı bir incelemeden geçireceğiz, belki bazı ipuçları bulmamız mümkün olabilir. Nihayet bir fidye olayı ile karşı karşıya olduğumuz tebeyyün etti."

Emre kuşkulu bir şekilde Baş Komiseri süzüyordu.

"Emin misiniz?" diye sordu.

Baş Komiser o zaman salondaki gerginliği anlar gibi oldu. Soruya cevap vermeden önce ayrı ayrı hepsinin yüzlerine baktı. Edindiği ilk izlenim gelmelerinden önce burada esaslı bir münakaşanın geçtiği yolundaydı. Genç anne son derece asık bir yüzle oturuyordu. Tartışmanın konusunu tabii ki bilemezdi ama odada ki gergin havanın nedenini tahmin edebilirdi. Bu sebeple politik bir karşılık verdi.

"Kesin emin olamayız ama elimizdeki bu mektup fidye olayına daha ciddi boyutlarda eğilmemize ve ihtimalin ciddiyetine karine teşkil eder."

Nilüfer hanım oturduğu yerden kocasına bağırır gibi gürledi.

"Bak, sana demedin mi? Memur bey de aynı benim gibi düşünüyor."

Sanki tartışma onların yanında da sürüp gidecekti. Emre karısına sert bir bakış gönderdi, fakat sınırlarına hâkim olarak yeniden Fikret'e döndü.

"Siz gelmeden önce biz de ailece bu konuyu tartışıyorduk. Bu mektubu gönderenlerin çocuğumuzu kaçıran gerçek kişiler olduğuna nasıl emin olabiliriz? Ya bir başkasıysa? Ya ellerinde çocuğumuz olmadığı halde bizden para sızdırmaya kalkışan başka kimselerse? Buna nasıl emin olabiliriz? Ya elimizdeki parayı da kaptırırsak? O zaman halimiz ne olur?"

"Durun, durun lütfen" diye mırıldandı Baş Komiser. "Paniğe mahal yok. Sınırlarınızın çok gergin olduğunu görüyorum, size hak da veriyorum ama bir karara varmak için henüz vakit çok erken. Daha bekleyeceğiz, henüz işin ilk aşamasındayız."

Nilüfer hanım oturduğu yerden hışımla seslendi.

"Daha bekleyecek miyiz? Neyi bekleyeceğiz Allah aşkına, söyler misiniz? Adamlar düpedüz para istiyorlar işte. Oğlumuzun hayatını kurtarmak için bu parayı ödemek zorundayız, başka yolu var mı?"

Fikret itidal içinde genç anneyi süzdü. Duyduğu acıyı takdir ediyordu, fevri çıkışlarını da ama meselenin para ödenerek çözümüne bunca yıllık bir polis olarak tahammülü yoktu.

"Sıkıntınızı anlıyorum hanımefendi ama..."

Nilüfer sert bir şekilde Fikret'in sözünü kesti.

"Çocuğunuz var mı memur bey?"

"Ben evli değilim efendim."

"O halde hiçbir şey anlayamazsınız. Bu acıyı ancak evlâd sahibi olanlar anlar, Boşuna yaşayıp tatmadığınız bir konuda bizi rahatlatmaya çalışmayın, faydasız yok."

"Ama sizin de unuttuğunuz bir şey var" diye mırıldandı Fikret."

"Neymiş o?"

"Siz bu acıyı ömrünüzde bir kere yaşıyorsunuz ama biz mesleğimiz gereği sık sık bu tür hadiselerin içinde oluyoruz ve an azından sizin kadar olmasa bile o acıyı tadanlarla birlikte paylaşıyoruz. Bu nedenle sizi sakın anlamadığımı bir daha

söylemeyin bana."

Baş Komiserin yüz hatları sertleşmiş, kaşları çatılmıştı. Karşısındaki memurdan böyle bir çıkış beklemeyen genç kadın birden gerildi, daha da sinirlendi ama ağzından tek kelime çıkmadı. Sadece hışımla Baş Komiser'e bakmakla yetindi. Oldukça kibar ve nâzik bir insan olan Emre Keskin karısı adına Fikret'ten özür diledi.

"Umarım eşimin hassasiyetini takdir ediyorsunuzdur Baş Komiserim. Ne de olsa o bir anne ve evlâdının şu an içinde bulunduğu şartları bilememenin acısını çekiyor. Bu durumu siz tecrübenizle hepimizden iyi bilirsiniz."

Bu açıkça bir özür dilemeydi. Fikret de üstelemedi. Genç babaya bakıp mırıldandı.

"Umarım istenilen parayı ödemeyi düşünmüyorsunuzdur."

"Gerekirse ödemeye hazırım. Evladımızın hayatı paranın kat kat üzerindedir. Ama bu parayı ödemek zorunda kalırsam, en azından onu kaçıranlara ödemek niyetindeyim. Bunu da anlamam şart."

"Sizi anlıyorum, lâkin polise güvenmiyor musunuz?"

Emre Keskin biran kıpkırmızı kesildi. Kısa bir bocalama yaşadı.

"Üzgünüm ama pek güvenemiyorum. Olayın üzerinden tam dört gün geçti ve sanırım polis hiçbir mesafe kaydetmedi. Önümüzde ki üç gün içinde de fazla bir gelişme olacağını sanmıyorum. Şu an her şey aleyhimize görünüyor. Samimi fikrimi soruyorsanız ben bu fidyenin ödenmesinden yanayım."

Fikret burnunu kaşımakla yetindi. Polis arabasının içinde tam bir sessizlik vardı.

Baş Komiser yüzü bir karış asık, kaskatı oturuyordu arka koltukta. Muavini de yanında ağzını açmadan dışarıyı seyrediyordu.

Güneşli'ye gidiyorlardı, Çobançeşme mevkiine. Son telsiz bağlantısında memur ilhan onları oradaki ihsan'ın Kahvesin'de beklediğini bildirmişti.

Kahveyi kısa bir arama ile buldular. O ana kadar da arabanın içinde kimse

konuşmadı. Kahvenin önünde arabayı kullanan sivil polis de dahil üç adam indiler.

Fikret kapıyı sertçe açarak içeri girdi, ilhan camı yağın yağmurdan kirlenmiş vitrinin önündeki masalardan birinde tek başına oturuyordu.

Fikret yanına yaklaşarak sertçe adamına sordu.

"Nerede o it?"

"Arkada efendim. Arkadaşlarıyla okey oynuyor."

"Göster bana."

ilhan arka masalardan birindeki dörtlü grubu işaret etti.

"Şu kel kafalı, başını usturayla traş etmiş, omzuna siyah palto atmış olanı."

Baş komiser hemen gösterilen masaya doğru seğirtti. Üç adamı da peşlerinden yürüdüler. Fikret tam masanın önüne gelince gök gürültüsü gibi haykırdı.

"Ulan hanginiz ibo denen hergelesiniz?"

Kesif sigara dumanıyla kaplı kahvedeki uğultu birden Fikret'in narasıyla kesiliverdi. Başlar pervasızca bağırarak yabancıya çevrildi. Zaten burası ufak bir semt kahvesiydi ve genellikle yabancılar pek uğramadığı gibi sevilmezdi de.

İbo gerilerek yanı başında durup bağırarak yabancıya bir göz attı.

Şimdiye kadar hiç kimse ona kendi çöplüğünde böyle bağırılmamıştı ve bağırılmazdı

da. Bunlar sıradan kabadayıya benzemiyorlardı. Ara sıra çektiği Topal Musa'nın

adamları da olamazdı. Polis olduklarını hemen anladı ama kavrayamadığı şey durup

dururken kendisinden ne istedikleriydi. Gerçi bundan evvel de başı bir iki kere polisle

belâya girmişti ama her seferinde babası hadiseyi ört bas etmesini bilmişti. ibo hafifçe iskemlesini itti ve yeniden Fikret'e alıcı gözüyle bir baktı.

"Hop dedik.. Dur bakalım aslanım, bu ne biçim hitap, biraz ayıp olmuyor mi|?"

Fikret de aşağılayıcı bir bakışla baştan aşağı delikanlıyı süzdü

"O ibne sen misin yoksa?"

Çevresinde tahkir edilmeye alışık olmayan ibo ani bir hareketle elini arka cebine atarak enli bir sustalıyı maharetle çekip çıkardı.

Fikret de böyle hareket bekliyordu zaten.

Aynı anda okkalı bir Osmanlı şamarını delikanlının yüzüne çarpıverdi. ibo sandalyesiyle beraber yere devrildi. Omuzlarına attığı paltosu kaymış, etrafında yarattığı raconu bir anda sıfıra inmişti. Fakat büyük bir çeviklikle toparlanıp yay gibi dizlerinin üzerinde gerilerek sıçradı ve ayağa kalktı. Aynı saniyede kahvenin içindeki sessizliği sustalığı çeliğin düğmesine basılmasıyla hasıl olan metal vınlaması kapladı. ibo hırlamaya başlamıştı. "Seni gidi orospu çocuğu.. Polis olmakla kendini bir bok mu sanıyorsun yani? Şimdi seni doğduğuna pişman edeceğim. Derini yüzeceğim pis herif.. Kime tokat attığını anlayacaksın ama geç olacak.."

"Ulan ibne! At o elindeki bıçağı ve derhal polise teslim ol. Yoksa seni görev başındaki polise silahla mukavemetten dolayı tutuklarım."

Baş Komiserin arkasındaki polisler birden işin ciddiyetini anlayınca silahlarına el atmak istediler. Ama muavin Yurdadön onları bir el hareketiyle önledi. Fikret'in yakın dövüşte ne denli mahir olduğunu bilirdi. Ayrıca âmirinin küfürlü konuşmasını yaşadığı gerginliğe ve bir semt kabadayısının siyasi torpili nedeniyle polise meydan okumasından kaynaklandığını çok iyi biliyordu. Kılı bile kıpırdamadı muavinin. Baş Komiserinin böyle vartaları nasıl kolaylıkla atlattığına çok şahit olmuştu.

Fikret'in arkasındaki polisler durarak bekledi. Kahvedeki müşterilerde masalarından fırlayarak kenara köşeye kaçışmışlardı. Ortalık tenhalaşmış adate iki adamın kapışması için alan yaratılmıştı. İbo'nun şöhreti yaygındı ve elindeki sustalıyı cidden maharetle kullanırdı, semtte o sustalıdan ufak tefekte olsa kısmetini almış çok insan vardı. Saçları usturayla kazınmış kabadayı bir adam geri attı.

"Hadi" dedi. "Kıçın sıkıyorsa gel de tutukla beni."

"Günah benden gitti kel sıçan, kendin kaşındın. Babana güvenip seni tutuklayamayacağımı mı sandın yoksa?"

ibo'nun kızgınlığı her geçen saniye biraz daha artıyordu.

Bu polisin durup dururken neden kendisine hakaret ettiğini ve saldırganlaştığını anlamamıştı henüz. Fakat kendi çöplüğünde durmadan raconunu bozuyor ve onu aşağılıyordu. Buna dayanamazdı. Tüm iradesini kaybetti. Birden sustalıyı kavradığı elini esaslı bir saldırı hamlesiyle aşağıdan yukarıya doğru savurdu. Fikret'in yerinde bir başkası olsa böyle bitirici bir hamleden muhtemelen kaçamazdı ama Baş Komiser boksörlerin eskivi gibi rahat bir bel hareketiyle önce darbeden kaçıp aynı zamanda sağ yumruğunu müthiş bir hızla saldırganın burnuna indirdi. Yumruk öyle şiddetli hedefinde patlamıştı ki, kırılan burun kemiğinin çıkardığı sesi o an kahvede bulunan herkes duydu. ibo bir an yerinde sallandı ve burnundan oluk gibi kanlar akarken ikinci kere yere serildi. Ama bu defa ayağa kalkma şansı yoktu artık.

Fikret arkasındaki adamlarına dönerek, "Kelepçeleyip arabaya atın bu iti" diye homurdandı. "Polise silahla karşı koymaktan tutukludur."

Kahvede derin bir sessizlik oldu. Aslında şahit oldukları bu çatışmayı gönülden kutlamak ve alkışlamak isteyen çok müşteri vardı ama tecrübeleri onlara engel olmuştu, iki üç gün sonra ibo'nun bir şekilde yakayı sıyrıp yine buraya dönmesinden korkuyorlardı. O zaman ibo'nun alkış tutanlarla görülecek ciddi bir hesabı olabilirdi. İlhan yerde yarı baygın yatan adamın bileklerine kelepçeyi geçirdi. Gömleğinin yakasından tuttuğu gibi ibo'yu haşin bir şekilde ayağa kaldırdı. Kabadayının yürüyecek mecali yoktu. Ayakları birbirine dolanıyor, düşecek gibi oluyordu. Kahvedekiler polisler için yol açmışlardı.

Hep beraber dışarıya çıktılar.

Memur İlhan, ibo'yu ite kaka arabasının arka koltuklarına oturttu. Diğerleri de arabaya sıkışmışlardı. Asayiş Şubesi'nin arabası hareket etti..

ibo'nun burnundan akan kan hafiflemişti ama kırılan burun kemiği müthiş sızlıyordu ve henüz tam olarak kendine de gelememişti. Araba E-5'e çıkan kavşağa yaklaştığı sırada biraz daha toparlanan kabadayı inlemekli bir sesle homurdandı.

"Beni niçin tutukladığınızı bilmek hakkım. Suçum nedir?"

Tam yanında oturan Fikret sıırttı.

"Söyledim ya, görev başındaki polise silahla mukavemet."

Fakat İbo hiç de aptal biri değildi.

Beyni berraklaştıkça işin içinde bir numara olduğunu anlamaya başlamıştı, hafifçe yutkundu. Üç dört kere polisle sürtüşmesi olmuştu filhakika ama hiç birinde polisin tutumu bu kadar sert ve kaba olmamıştı. Yanındaki adam adeta hınç ve kin kusuyordu, sanki eski olayların polis adına intikamını almak için saldırmış gibiydi kendisini. Üstelik onu hiç tanıyamıyordu. Yanındakilerini de.. Bir an içini bir korku kapladı. Yoksa kendisini تنها bir yere götürüp öldüresiye dövecekler miydi? Daha da kötüsü bir kazaya kurban gitmiş gibi leşini yol ortasına da atabilirlerdi. Ama araba biraz daha mesafe alınca polisin artık eskisi kadar serazat davranmadığını hatırladı. Kendi ihlâl ettiği yasaların şimdi kendisinden yana olmasını istiyordu.

Bir süre daha bekledikten sonra mırıldandı.

"Avukatımla görüşmek istiyorum."

Arabadaki polisler güldüler. Niye güldüklerini anlayamadı ibo. Fikret başını ona çevirerek yüzüne tükürür gibi söylendi.

"Has siktir ulan ibne! Ne avukatı? Senin gibi ne idiği belirsiz adamın avukatı mı olurmuş? Dilini kışına sok da, otur oturduğun yerde "

ibo bir kere daha titredi elinde olmadan.

Bu adamların niyetini hâlâ anlayamamıştı. Bu defa yalvarır gibi sordu.

"Ne istiyorsunuz benden? Size ne kötülüğüm dokundu?"

"Bize kötülüğün mü? Ulan ne hıyarın tekisin sen? Bize ne kötülüğün dokunabilir ki? Her şeyi itiraf etmeni istiyoruz. Aksi halde dayaktan geberip gideceksin."

Korkudan kafası tam çalışmıyordu ibo'nun ama duyduğu kelimeler arasında ki itiraf lâfi dikkatini çekmişti.

"Ne itirafı?" diye sordu.

"Bize Keskinlerin çocuğunu nasıl kaçırdığını anlatacaksın."

ibo bön bön yanında oturan Fikret'e baktı. Göz kapaklarını tam açıp kapatamıyordu. Kırık kemiğini sızısı ise müthiş canını yakıyordu. Ayrıca sık sık ağzına genzinden dolan bir kan sızıntısı vardı ve devamlı tükürmek ihtiyacı duyuyordu. Tüküremediği

içinde kendi kanını yutmak zorunda kall/ordu.

Önce Komiserin ne dediğini pek anlayamamıştı.

"Kimin çocuğunu?" diye sordu.

"Bırak şimdi bu ayakları, yemezler. Senin yerinde olsam hemen bülbül gibi şakımaya başlardım. Şubenin sorgulama odasına aldığımızda yalnız burun kemiğin değil, vücudunda kırılmadık tek bir kemik kalmayacak. Tam bir bok çuvalına döneceksin."

"Abi, etme eyleme, vallahi dediğinden hiçbir şey anlamıyorum."

"Kes ulan teres! Kaçırдыңın çocuktan haberin yok mu yani?"

ibo polislerin kimi kasdettiğini biraz geç de olsa anlamıştı. Tüyleri diken diken oldu. Bu yavuklusu Olcay'ın çalıştığı okuldan kaçırılan çocuğun meselesiydi. Ama aklının almadığı nokta, o çocukla aralarında polisin nasıl bir bağ kurduğuydu. Birden beynindeki jeton düştü, bu olsa olsa Olcay denen o kaltağın marifeti olabilirdi, başka kimsenin değil.. Sırf çamur atmak, leke sürmek, polisler tarafından süründürülmek için kendisine iftira atmış, adını vermiş olmalıydı. Yoksa kendisiyle, Levend'de oturan, yüzünü bile görmediği o sanayici arasında nasıl bir bağ kurabilirdi polis.

"Ulan orospu Olcay, yaktın beni" diye inledi.

Fikret keyifle sırıtırken, "Suçunu itiraf ediyor musun?" dedi.

"Ne itirafı be abi! Anlamıyorsun meseleyi. Adımı size o kaltak ispiyonlardı, değil mi?"

Bir de ona gönül vermiş, adam gibi bir karı sanmıştık. Görüyorsun değil mi ne bok yediğini? Hayatımızla oynuyor. Ama anam avradım olsun, şu işten yakayı bir sıyırayım, gösteririm ona dünyanın kaç bucak olduğunu."

"Höst! Ağır ol bakalım. Seni o kız ihbar etmedi, adından bile bahsetmedi hergele."

ibo yeniden şaşırılmıştı. Ağızına biriken salyalı kanları güçlkle yutmaya çalışırken, "Etmedi mi?" diye mırıldandı hayretle.

"Etmedi tabii."

Adamın şaşkınlığı daha da artmıştı.

"Eee, peki... O halde., benden ne istiyorsunuz? Neden beni tutukladınız?"

"Hâlâ kafan basmıyor mu? Parmak izlerin tuttu."

"Ne parmak izi?"

"Gönderdiğin mektuptaki parmak izlerin. Laboratuvarımızda inceledik. Uzmanlarımız o parmak izlerinin sana ait olduğunu ispatladılar."

"Ayağının altını öpeyim abi, ben kimseye mektup filan yazmadım. O aileyi uzaktan yakından tanımam bile. inanın bana, o boktan işe en ufak bir dahlim yok."

Fikret meslek yaşamında yüzlerce kişiyi sorguya çekmişti bu güne dek. Kimin yalan kimin doğru söylediğini sorgulamanın daha ilk başlarında anlardı, ister istemez kaşları çatıldı; babasına güvenen bu çapsız kabadayının da doğru söylediğini sezinlemişti. Kapıldığı panikten, şaşkınlığından çıkarıyordu bu sonucu. Gerçi gerçek suçlular da daima önce inkâra kalkıştırlardı ama çok iyi rol yapmıyorlarsa bu farkı anlamak her zaman kolay olurdu Fikret için. Yine de biraz daha ısrar etti:

"Ulan ibne sana mı inanacağım yoksa labarotuar verilerine mi?"

"Etme abi, bir hata yapıyorsunuz. Ona aklım ermez ama ben masumum. Tamam, ufak tefek densizliklerimiz olmuştur, kabul ediyorum ama ben öyle rezilâne işlere kalkışan biri değilim. Ufacık bir bebeyi kaçıracağımı nasıl düşünebilirsiniz? Ben Anadolu çocuğuyum, kan davası hariç, ufak çocuk kaçırmak törelerimize aykırıdır."

Fikret biraz daha sıkıştırdı.'

"Hadi ulan! Sen onu kavuğuma anlat. Paranın kokusunu sezince senin gibi bok soyları her türlü rezilliği yapar."

"Abi ayıp ediyorsun ama.. Ben zaten varlıklı bir ailenin çocuğuyum. Babam..."

"Başlatma ulan şimdi babandan."

ibo yaptığı hatayı anlamış gibi hemen sustu.

Polis arabası E-5'e çıkış noktasına gelmişti o an. Baş Komiser ani bir kararla arabayı süren memura seslendi.

"Şu arabayı kenara çek de, şu pisliği defedelim. Varlığı midemi bulandırıyor."

Muavin Yurdadön irkilerek ijjmirine dönüp baktı.

"Bırakacak mıyız efendim? Şubeye götürmeyelim mi?"

"Gerek yok" dedi Fikret. "Öğreneceğimi öğrendim."

ibo'nun kan gölüne dönmüş yüzü birden ışıdamaya başlamıştı. Yakayı bu kadar çabuk kurtaracağını hiç mi hiç sanmıyordu. Hatta bir ara buntın polislerin yeni bir nuamarası sandı. Ama Baş Komiser diye hitap ettikleri şahıs ciddiye benziyordu.

"Çözün şu itin kelepçelerini" diye emretti.

ilhan uzanıp kelepçeleri çıkardı.

Fikret ibo'yu hafifçe arabadan itti.

"Ulan rezil, yeni bir vukuatını iştirsem, alimallah oraya gelir bu sefer seni sokağın ortasında eşek sudan gelinceye kadar döverim. Hem senin o güvendiğin kıcı kırık baban hem de Ankara'daki dostları seni elimden kurtaramaz. Anladın mı beni?"

Neredeyse sevinçten havalara sıçrayacak olan ibo burnunun kırık kemiğinin acısını unutarak, "Anladım Komiserim" diye diye mırıldandı.

"Unutma, bana Baş Komiserim diye hitap edeceksin. Neymiş?"

ibo hafif bir baş reveransıyla, "Unutmam efendim. Size Baş Komiserim diye hitap edeceğim" dedi.

"Hah, şöyle."

Arabanın kapısını örten Fikret şoför mahallindeki polise, "Şube'ye çek, dönüyoruz" dedi. Ama içi hiç de rahat değildi. Listesinde ki şüphelilerden biri nazarında yakayı sıyırmıştı.. Dr. Muammer Bozok o akşam saat altı sularında görev yaptığı istanbul Üniversitesi, Çapa Tıp Fakültesi Hastahanesi'nde ki odasından evine dönmek üzere çıktı. Fakülte bahçesine park ettiği ufak Honda'sına binerek Levend'deki evine bir an önce ulaşmak üzere trafiğin kalabalığına karıştı. Henüz bir buçuk yıllık doçenti ve önünde uzun bir çalışma hayatı uzanıyordu. Gerçi mesleğini severdi ama zaman zaman niye böyle yıpratıcı ve yorucu bir kariyere girdim diye de düşündüğü olurdu. Çalışma hayatı ona yeterince eğlenme ve dinlenme şansı tanımıyordu, sosyal yaşamı her geçen gün biraz daha azalıyor ve tatminsizliği arttıyordu. Tabii bir de yaşamında, hayatı paylaşacağı kimsenin olmamasıydı. Yol boyunca dikkatini trafik keşmekeşine yoğunlaştırdı. Levend'e yaklaşırken hâlâ ömrünün muhakemesini yapmakla meşguldü, ikisi de doktor olan bir ailenin tek çocuğuydu. Annesi on sene önce sirozdan ölmüştü, babası ise geçen yıl kalbden. Şimdi doğup büyüdüğü evde tek başına yaşıyordu. Kendini tıp ilmine vakfetmiş bir kadındı.

Evine yaklaştığı sırada her zaman takip ettiği güzergâhı kullandı yine. Keskin ailesinin villasının bulunduğu sokaktan aşağıya doğru kayarken bakışları bir an o eve takıldı. Kaçırılan ufak çocuğu anımsadı. Gayrı ihtiyari başını biraz eğerek evi bir daha inceledi. Üst katın bütün ışıkları sönüktü, alt kat ise pırıl pırıl aydınlıktı-. Artık

kapı önünde bekleyen medya mensuplarından eser yoktu. içi burkuldu birden. Küçük bir çocuğun para uğruna kaçırılmasını havsalası bir türlü almıyor, inanılmaz bir vahşet olarak geliyordu genç kadına. Tanımadığı ufak Alp'i birtürlü atamıyordu beyninden. Evin önünden her geçişinde sarı saçlı, biraz yaşına göre kilolu çocuk, kaçırılma anında ki görüntüsüyle canlanıyordu gözlerinin önünde.

Sağa dönüp yuvanın bulunduğu sokağa saptı sonra kendi sokağına girip yavaşladı. Bu gece nasılsa kapısının önünde Honda'yı park edebileceği boş bir yer bulabilmişti. Kapısını açıp evine girdi. Yalnız yaşam onu fazla ürkütmüyordu ama yaşlı babasının da ölümünden sonra evde daha bir tedirginlik hissine kapılıyordu. Işıkları yaktı. Soyunmak üzere üst kattaki yatak odasına çıktı. Titiz ve derli toplu bir kadındı doktor. Soyundu, sırtına rahat ev elbisesini geçirerek elini yüzünü yıkamak için banyoya geçti. Ufak bir kâse yoğurt ve lifli kepek ekmeği ile potasyum ihtiva eden bir adet muzunu yedikten sonra çalışma odasına geçecek, kendisine bir fincan kahve hazırlayarak yine çalışacaktı. Bu akşamları hemen hemen değişmeyen, rutin hayatının bir parçasıydı. Ama banyoda ellerini yıkayıp yüzüne gözünü havluyla kurularken nazarları kendi suratına takıldı, içinde garip bazı duyguların adeta isyan halinde kabardığını duyumsadı. Flatol aynada ki görüntüsüne bir daha baktı. Otuz üç yaşındaydı ve oldukça güzel bir kadındı. Tabii kızıl saçları, yeşil gözleri, ince ve ufak burnu, dolgun dudakları ile erkeklerin nefeslerini kestiğini çok iyi biliyordu. Ama bu güne kadar hayatına hâlâ doğru dürüst bir erkek girmemişti. Yüzüne doğru götürdüğü havlu havada kaldı. Günün yorgunluğunu taşıyan güzel yüzüne bakarken suratından süzülen suları kurulayamadı bir türlü. Neden böyleydi acaba? Neden hayatına şimdiye kadar uygun bir erkek girmemişti? Çalışma ritmi, zamansızlık, ya da işinin ağırlığı mıydı tek sebep? Belki de hepsi ya da hiç biri..

Ama önemli olan artık yaşamında bir değişiklik istediği gerçeğiydi. Aynaya biraz daha yaklaştı. O güzel gözlerinin yanlarında hafif de olsa kırışıklıklar yer etmeye başlamıştı bile. Yaşı ilerliyordu. Fırsat mı çıkmamıştı hiç?

Hayır, hâlâ etrafında pervane gibi dönen ona evlenme teklif eden ya da arkadaşlık kurmak isteyen bir sürü insan vardı. Dokunulmaz bir zırha bürünerek kaçan insan kendisiydi. Korkuyordu, ama neden? Belki de mutsuz bir evlilikleri olan ana ve babasıydı tek sebep. Evliliğin tüm aksayan yanlarını kendi ebeveyninde görmüştü. Sonra birden hareketlenerek yüzünü havluyla kuruladı ve beynindeki sorulardan uzaklaşmak istercesine banyonun ışığını söndürüp alt kata mutfağa indi. Yalnız yaşamın bir sıkıntısı da buydu. Bütün bir gece boyunca yanında konuşacak, dertleşecek kimsenin bulunmaması. Ufak bir tepsiye yoğurt kâsesini, tek ince dilim kepekli ekmeğini ve muzunu alarak salona geçti. Koltuklardan birine oturarak yemeye başladı. O an aklına bu sabah ziyaretine gelen iki polis memuru geldi. Baş Komiser cidden zeki bir adama benziyordu. Hele Muammer adının hem erkek hem de kadın ismi olarak kullanıldığını unutarak gösterdiği şaşkınlık görülmeye değerdi doğrusu. Baş Komiser hem zeki hem de havalı bir adamdı doğrusu. Ayrıca şaşkınlığını gizleme ihtiyacını da duymamıştı. Bu tespitinden sonra gayri ihtiyari gülümsedi. Kolay kolay kimselere bu payeleri vermezdi. Adam gerçekten dikkatini çekmişti. Ama Baş Komiserle o kadar ilgilenmek bile çelik zırhına bürünmesi-ne mâni olmadı. Adamı küçümsedi, alt tarafı o bir polis memuruydu, rütbesi ne olursa

olsun. Zeki olabilirdi ama düzeyi, kültür seviyesi, entellektüel vasatı ona ilgi duymasına engeldi. Bu sadece beyninin isyanıydı. Yemeği bitince kucağındaki tepsiyi masanın üzerine bıraktı ve perdeleri aralayarak üç dört gün evvel ki kamyonetin durduğu yere baktı. Şimdi onun yerinde komşusunun Land Rover jeep'i duruyordu. Bir an hayale daldı. Baş Komisere gitmek üzeriyken ettiği lâfı anımsadı. Çok anlamsız bir kelâm da bulunmuş, adamcağızı da ümitlendirmişti.

Sanki o iki adamdan birini tanıdığını söylemişti. Doğruydı; o adam beyninde birini çağırıyordu. Ama kimi? Anımsayamadığı sürece polise böyle lâf etmemeliydi.

Alnını soğuk cama dayadı bir süre boş nazarlarla karanlık sokağa baktı. Hafızasını çalıştırıyor ama hiçbir şey hatırlamıyordu. Bulması âdeta olanaksızdı. Her gün o kadar çok insanla karşılaşılıyordu ki, çıkarması mucizelere kalmıştı. Belki de yanılıyordu, bu sadece yorgun beynini kendisine oynadığı bir oyundu.

Fazla düşünmedi, camın önünden ayrıldı, alt katın ışıklarını söndürdü ve çalışma odasına çıktı...

"Kesin vızıldamay!" diye bağırdı Tilki Sedat gür sesiyle. Sesi depoda yankılandı. Bu bağırmadan en fazla ufak Alp etkilenmişti. Buraya kapatıldığından beri yarıdaki insanlar hep bir şeylerden çekinir gibi kısık sesle konuşuyorlardı, Mine teyze de, Hayriamca da.. Artık onlara teyze ve amca diye hitap etmeye başlamıştı küçük çocuk. Ama o hiç sevmediği Hasan ve ara sıra uğrayan bu yabancı sert insanlardı, onlardan korkuyordu. Alp oturduğu yatağa büzüldü suçlu gibi.

Her halde kendisine bağırmanın şansı, zaten sesi hiç çıkmıyordu ki. Küçük beyniyle korkmam için neden yok, diye düşündü.

"Yeter kesin şu tatavayı. Ne diyorsam o olacak.. Münakaşa ve itiraz istemiyorum." Alp gözleri irileşerek pek anlamadığı konuşmayı dinliyordu. Tartışan daha ziyade Hasan ile Sedat'tı.

"Ne kızılıyorsun abi?" diye mırıldandı Hasan, "işler çok ağır gidiyor, sadece şunu biraz hızlandır dedik, hepsi o kadar."

Hasan gerektiği yerde sinmeyi çok iyi beceriyordu. Tilki göz ucuyla bir de Ökkeş'e baktı. Adana'lı sırtını duvara dayamış konuşmalara ilgisiz gibi davranarak elindeki tırnak keseceğinin törpüsüyle iri parmaklarının tırnak arasına yerleşmiş kirlerini temizlemekle meşguldü. Sanki konuşulanlar onu hiç ırgalamıyormuş gibi.

O da sinsinin teki, diye düşündü. Bir ihtilâf vukuunda tereddütsüz Hasan'ın yanında yer alacağından emindi. Onları bu işe bulaştırmasının tek nedeni bu depoydu. Aslında bu depo çok işine . yaramıştı; Hasan'ın itliği ve şirretliğinden tüm çevre halkı ürker ve kimse ona bulaşmak istemezdi. Bu nedenle de onun mülkü olan bu yerle ilgilenmezlerdi de. Hasan'ın kaç kere burada içki âlemleri tertiplediğini hatta birkaç kere içeriye karı kız attığını da işitmişti eskiden. Derin bir nefes aldı Tilki.

Köprüyü geçinceye kadar ayıya dayı demek zorunda olduğunun bilincindeydi, sonra topunun canı cehennemeydi. Paraları alıp uzaklaştıktan sonra olacaklar hiç umurunda değildi. Sesini kıstı. Sakinleşmeye çalıştı.

"Sabredin biraz daha. Her şey yolunda gidiyor. Endişelenecek bir şey yok. Tek yapacağınız şey biraz daha beklemek. Yazdığım mektup çoktan ellerine geçmiş olmalıdır. Üç gün mühlet verdim." Durup bir an karyolanın üzerinde büzülüp kalmış çocuğa bir bakış fırlattıktan sonra devam etti. "Herif para tedarikine çoktan girişmiş olmalıdır şimdi. O kadar paranın toplanması haliyle zaman alacaktır."

Ökkeş ilk defa konuştu.

"Abi ya polise mektupdan bahsederse?"

"Edemez."

"Diyelim ki etti. O zaman ne olacak?"

Tilki Sedat buz gibi bir ifadeyle sırıttı.

"O zaman biz de tehditimizi yerine getiririz."

Bir an deponun içinde buz gibi bir hava esti.

Ökkeş'le Hasan göz göze geldiler.

Hasan homurdandı. "Ama sen sonuçtan emindin. Öyle bir ihtimal söz konusu değil diyordun, ne oldu şimdi?"

"Ahmaklık etmeyin, herif parayı toparlamak zorunda. Veledini feda edemez. Başka şansı yok. Ne geri zekâlı yaratıklarınız be? Bilmesem kendimi ateşe atar mıydım hiç? Neden bu kadar korkuyorsunuz? Sizinle bu işe girdiğime şimdiden beni pişman ettiniz."

"Yok abi" dedi Ökkeş. "Sadece kendimizi güvencede görmek istiyoruz."

"Vaad ettiğim paralar elinize geçince güvenceyi filan düşünmeyeceksiniz ama."

Hasan yelkenleri suya indirerek mırıldandı.

"Galiba Sedat abi haklı Ökkeş" diye homurdandı. "Biz de biraz ödleğe davranıyoruz. Dur bakalım daha, dün bir bu gün iki. Acele etmeyelim. Tilki ağabeyimiz öyle diyorsa mutlak bir bildiği vardır."

Sedat düzeni yeniden rayına oturtmanın rahatlığı ile bir nefes aldı.

"Endişelenmeyin aslanlarım" dedi. "Sadece biraz daha sabırlı olun. Mümkün olduğunca bir arada görünmeyin, kimsenin dikkatini çekmeyin. Şimdi usul usul yaylanın bakalım buradan. Birer birer. Önce Ökkeş çıksın. Sonra Hasa(p. Beşer dakika ara ile. En sonra da ben çıkacağım. Yarın akşam saat yedide yine burada toplanırız, tamam mı?"

"Tamam abi" diyen Ökkeş depodakilere veda bile etmeden demir kapıya yürüdü.

Geride kalanlar sessizce bekleştiler. Beş dakika sonra Sedat başıyla Hasan'a bir işaret yaptı.

"Hadi sen de çık."

"Eyvallah" dedi Hasan. "Yarın gece görüşürüz."

Hasan çıkınca Hayri yavaş yavaş Sedat'a yaklaştı. Kısık bir sesle sordu.

"Dışarda durum kötü mü Sedat? Harbi konuş."

"Yok be kardaş! Sana söylemişim, bu pezevenkler ödlektir diye. iki gün geçince akları boklarına karışmaya başladı. Her şey yolunda. Seni de zaten bu yüzden burada alakoyuyorum; son anda beklenmedik bir halt karıştırmasınlar diye."

Hayri birkaç dakika sessiz bekledi.

"Polise mektupdan bahsetmeyeceklerine emin misin?"

"Akılları varsa bahsetmezler."

Hayri'nin suratı asıldı

"Ne anlama geliyor bu? Yani...."

"Yapma be Hayri! Bari sen bu suali sorma bana."

"Bilmek istiyorum. Beni bu işe bulaştırırken kan akmayacak i demiştin."

"Akmayacak yine. Her halde şu bacak kadar çocuğu öldürecek] değiliz."

"Ya herif parayı ödemezse?"

O sırada yanlarına yakalaşan Mine'yi fark eden Sedat fısıldadı.

"Bu konuyu şenlen sonra konuşuruz."

Mine iki erkeğin konuşmalarını tam duyamamıştı.

"Sedat" dedi. "Bu çocuğun yıkanması gerekiyor. Çok kirlendi."

Bu son cümle iyiden iyiye tepesini attırmıştı Tilki'nin.

"Yıkanması mı? istersen Çağaloğlu hamamına götür ya da onun için jakuzili lüks bir otel odası ayarlıyayım. Ulan dalga mı geçiyorsun benimle kadın? Yıkanması da neymiş? Bir hafta yıkanmazsa bitlenir mi bu piç?"

"Öyle deme hayatım. Çocuk bu. Zaten çok zorlanıyor. Acıyorum ona."

"Dua et ki şu an yalnız değiliz. Yoksa ben sana acımanın ne olduğunu gösterirdim."

Mine suratını asarak yanlarından uzaklaştı. Bir yandan da söyleniyordu. Tilki zaten sinirliydi, bir de kapatmasının böyle inanılmaz bir istekle karşısına gelmesi neredeyse adamı çılgına çevirecekti, içinden homurdandı.

"Tanrım, inanamıyorum.. Şu kahpeye bak be! Yüzünü bile doğru dürüst görmediği oğluna mı benzetti piçi nedir? Analık damarları kabardı bunca sene sonra galiba.."

Sonra hışım ile yere tükürdü.

Son bir gayretle Hayri'ye döndü. En güvendiği arkadaşı bile sanki yüz çevirir gibiydi; ona hâlâ güveniyordu, lâkin dört günden beri bu fare deliğinde kapanmak, sadece korku içinde beklemek muhtemelen sinirlerini yıpratmıştı. Yoksa Hayri bu kadar kısa zamanda ümitsizliğe kapılacak biri değildi. Ona dönüp sırtını okşadı.

"Endişelenme" dedi. "Parayı mutlaka ödeyeceklerdir."

Dışarı çıkan Ökkeş az ilerde, deponun kapısını görebileceği bir yerde, kuytu gölgelerin karanlığına gizlenerek beş dakika sonra dışarıya çıkacak arkadaşını bekliyordu. Aksi gibi o gece insanı iliklerine kadar ıslatacak derecede yağmur yağıyordu. Soğuk da cabasıydı.

Beş dakika içinde Adanalı sıırıslıklam kesilmişti.

Hasan'ı gördü. Kendi mülkünden bir yabancı gibi, kimseye görünmeden sokağa süzülürmüşü. Her halde kendisini beklediğimi tahmin etmiştir diye, düşündü Ökkeş ve gizlendiği kuytu köşeden fırladı.

Hasan da onu görmüşü. Ökke. iki adımda yanına vardı. Bir süre sokağın içinde yan yana konuşmadan yürüdüler. Sessizliği Ökkeş bozdu.

"Eee, ne düşünüyorsun?"

"Bin pişmanım bu boktan işe girdiğime, ne olacak."

"Ben de."

"Yolu yok, Tilki hergelesi bizim de başımızı yakacak. Yakayı kurtaramayız. Baksana, iş fazla büyüdü. Televizyonlarda hâlâ haber konusu, gazeteler manşetlerden vermeye devam ediyor. Mutlaka polis iz sürüyordur. Yakında bize ya da Tilkiye ulaşırlar. Boku yiyeceğiz. Suça iştiraktan ömür boyu hapse çarptırılırız. Lanet olsun, bu iş bizim çapımızın üstündeydi, hiç bulaşmamız gerekirdi, ama oldu bir kere."

"Ne halt edeceğiz şimdi?"

"Bilmiyorum."

"Tilkiye biz artık yokuz diyelim mi?"

"Saçma sapan konuşma, hiyar.. Biz yokuz demekle meselenin kapanacağını mı sanıyorsun? Çocuk hâlâ benim depomda."

"Ne fark eder? Tilki'ye kaçırdığı veledi de alıp başka bir yerde saklamasını söyleriz."
"Ulan Adanalı hiç kafan çalışmıyor bu gece. Unutuyor musun, çocuğu hep birlikte kaçırdık. Biz de suça iştirak ettik. O yuvanın önünde bir yığın insan bizi gördü."
"Ama beni kimse görmedi. Ben direksiyonun basındaydım." Hasan yağmur altında hışımla dönerek arkadaşına baktı.
"Ne yani? Seni kimse görmedi diye yakayı sıyaracağını mı sanıyorsun?"
Ökkeş sustu, yaptığı gafı anlamış gibi.
Hasan huzursuzdu ama bir yandan da Sedat parayı koparabilir-se payına düşecek miktarı düşünüyordu. Bu miktar hayallerinin bile ötesindeydi. Kös kös yürümeye devam ettiler Balat sokaklarında.
"Eee, kararın nedir?" diye sordu Ökkeş yine.
"Gırtlığımızı kadar bu boka bulaştık artık. Kolay kolay çıkamayız."
"Yani?"
"Bekleyeceğiz.. Başka yapacak bir şey yok."
Ökkeş omuzlarını silkti. Can dostu Hasan varsa, o da var demekti.
"Hadi öyleyse kahveye gidelim" dedi. "Belki yolunacak bir kaz buluruz."
"Olmaz." "Neden?"
"Bu gece erkenden eve dönüp zıbarmak istiyorum. Yarın sabah karga bokunu yemeden hastahanede olmalıyım."
"Zinnur teyze için mi?" "Hı hıh."
"Sahi yahu, bu karambolde onu sormayı unuttum. Sıhhati nasıl?"
"Pek iyi değil. Kadıncağıza bir türlü teşhis koyamıyorlar. İvleşküre hep başında kalıyor. Ben iki gündür uğrayamadım. Yarın sabah erkenden Çapa'ya gideceğim. Yolunacak kazı yarın akşam ararız."
Ökkeş ısrar etmedi.
"Oldu" dedi. "Zinnur teyzeye benim geçmiş olsun dileklerimi de ilet."
Hasan başını sallamakla yetindi..
"Dinlemeye alınan telefonlardan hâlâ bir ses seda yok mu?"
"Yok sayılır âmirim" diye mırıraandı Muavin Yurdadön. "İlginç üç dört telefon tespit etmişler, arkadaşlar da araştırdı ama sonuç alamamışlar."
"Nasıl yani?"
Mehmet Yurdadön başını iki yana sallayarak açıkladı. "Bizim insanlarımızı bilirsiniz, fazla duygusaldır. Keskin ailesinin her nasılsa telefonunu ele geçiren sıradan vatandaşlar üzüntülerini beyan etmek, onlara destek olmak için aramışlar. Böyle dört telefon edilmiş. Açıkça kimliklerini de söylemişler zaten."
Fikret homurdandı.
"Yahu böyle ünlü aileler telefonlarını gizli tutarlar, rehberine geçirmezler."
"Rehberde kayıtlı değil zaten, 113'de söylemiyor, saklıyor ama yine de bir yakınları veya her hangi bir şekilde daha önce bilen birinden öğreniliyor işte. Ekip kurup arayanları biz de araştırdık. Sonuç yok. Temiz insanlar. Samimi üzüntü beyanları. Bir de gazeteciler grubu var. Baba ile bir röportaj yapmak için çok gayret sarfediyorlar. En başlarında da şu Yağmur Beler geliyor. O kız her türlü şansını zorluyor."
"O da kim? Tanımıyorum."
"Tanıyorsunuz Baş Komiserim. Hani Keskinlerin villasına ilk gittiğimiz gün sizi

çıkışta kapının önünde sıkıştıran kız."

Fikret, "Ha, hatırladım" diye mırıldandı.

"Kız âdeta Emre Keskin'in fabrikasının önünde kamp kurmuş. Adamın her giriş çıkışında ağzından lâf almaya çalışıyor."

"Ne yaparsın? Onlar da görevlerini yapmaya çalışıyorlar."

"Bahçevan ilyas'dan yeni bir gelişme var mı?"

"Yok efendim."

"Durum gittikçe sarpa sarıyor Mehmet. Çocuğu kaçırانların verdikleri sürenin ikinci günü, yarın mehil bitiyor. Herifler bir şekilde yeniden temas kuracaklardır."

"Evet ama nasıl?"

"Bu defa mektup yollamazlar. Başka bir yol deneyeceklerdir."

"Evi ve fabrikasını da devamlı kontrol altında tutuyorum âmirim. Giriş çıkışları kontrol eden adamlarımız var."

Fikret dudaklarını büküp burnunu kaşdı.

"Bu kez alışık olduğumuz vakalardan oldukça farklı bir olayla karşı karşıyayız. Herifler sanki profesyonel. Şimdiye kadar hiç açık vermediler. Her şeyi çok iyi planlamışa benziyorlar. Çocuğun yuvaya geliş gidiş saatlerini belli ki önceden tespit etmişler, kullandıkları Ford marka kamyonetin plakasını değiştirmişler, gönderdikleri mektubu hiç parmak izi bırakmayacak şekilde hazırlamışlar. Telefonları dinlediğimizi bildiklerinden telefonla irtibat kurmuyorlar, bütün bunlar karşımızda iyi organize olmuş muhtemel bir çetenin olduğunu gösteriyor. Bence bu iş aylar öncesinden tasarlanmış."

"Evet, öyle görünüyor."

"En kötüsü de ailenin polise güveni yok"

"Ne düşünüyorsunuz Baş Komiserim? Parayı ödemeye kalkışacaklar mı? Şahit olduk, Nülüfer hanım parayı ödemeye dünden razı."

"Biliyorum. Benim de endişem bu zaten. Yeni bir haber alırlarsa müdahalemize sed çekmek için gelişmeleri bize bildirmeyebilirler. Fakat Emre Keskin kararsız.

Başkalarının oyununa gelmekten korkuyor."

Fikret birkaç saniye düşüncelere daldı. Sonra cebinden sigara paketini çıkararak bir tane yaktı. Dumanını derin derin içine çekerken, "Ben hâlâ içerden birinin çocuğu kaçırانlara bilgi aktardığı kanısındaım" diye mırıldandı.

Muavin de önceleri böyle düşünüyordu ama araştırmalardan önemli bir sonuç çıkmayınca fikri yavaş yavaş değişmeye başlamıştı.

Fikret sigarasını yarılacağı zaman homurdandı.

"Şu bahçevanla bir de ben görüşmek istiyorum. Nerede oturuyordu?"

"Yeni Bosna'da. Haldun onu takip ediyor, efendim."

"Haldun'a haber ilet, benim temas kursun, Yeni Bosna'ya gidiyorum."

Fikret bu defa plakası resmi ofmayan eski bir Renault seçmişti ve arabayı kendi kullanıyordu. Mehmet'i merkezde bırakmayı yeğlemişti. Yol boyunca arabadan ekip memuru Haldun'la temas kurdu. Gideceği yeri onun tarifı üzerine çıkarıyordu. Baş Komiser bu havalinin oldukça yabancıydı, semt daha ziyade sanayi kuruluşlarının ve fabrikaların yer aldığı yerleşim merkeziydi. İçinden homurdanmaya başladı.

Telsizle yine irtibat kurdu.

"Yahu Haldun ben yolu şaşırdım galiba" dedi.

"Şu an neredesiniz âmirim."

"Sanırım Yeni Bosna'nın merkezi civarındayım. Buraları hiç bilmiyorum."

"Tamam Baş Komiserim. Bağlar mevkiine gelmek zorundasınız." "iyi de, nasıl geleceğim oraya?" "Tam yerinizi bildirin bana."

Fikret arabayı durdurup camı indirdi ve yoldan geçmekte olan bir delikanlıya seslendi.

"Evlâd bu sokağın adı nedir?"

"Üzeyir Ağa sokağı amca."

"Eyvallah" deyip elindeki telsize mırıldandı. "Üzeyir Ağa sokağındaymışım."

"Anladım âmirim. Daha epey mesafe var. Şimdi doğru o yolu takip ederek Atatürk Caddesine girin, sonra karşınıza sol kolda Güllü sokak çıkacak. Ben sizi o sokağın başında bekleyeceğim."

"Tamam, anladım" diyen Fikret telsizi kapattı, arabaya gaz verdi. Atatürk Caddesine girdikten sonra söylenen sokağı bulmakta güçlük çekmedi. Hem arabayı sürüyor hem de bir yandan çevreyi incelemeye çalışıyordu. Bağlar mevkiinde oldukça yoksul bir tabakanın yerleştiği mekânlardandı. Sokağın başında Haldun'u ayakta dikilmiş beklerken buldu. Memuru koşarak geldi ve arabaya atladı. "Nerede bahçevanın gecekondusu?" diye sordu. Haldun eliyle sokağın bitiş noktasını gösterdi.

"Daha da ilerde âmirim. Yolun sonu kırsal araziye açılıyor. Orada bir yığın gecekondular var. Onlardan birinde."

"Bahçevan evde mi?"

"Sizi karşılamak için buraya gelinceye kadar evdeydi. Bu sabah dışarıya hiç çıkmadı."

"Ya dün gece?"

"Gece nöbeti Selim'deydi. Ben bu sabah saat yedide devraldım işi. Bana verdiği rapora göre ne onlar dışarı çıkmış, ne de gelen giden olmuş."

"Herif bu gün çalışmıyor mu?"

"Her gün işe gitmiyormuş efendim."

"Hadi gidelim bakalım şu gece konduya."

"Efendim, bu sokağın sonundan itibaren biraz yürümek zorunda kalacaksınız. Söyleyeyim yol çok berbat ve çamurlu. Yer yer de derin çukurlar var. Bu arabayla oraya girmek biraz zor olacak."

Fikret göz ucuyla memurunun ayakkabılarına bir baktı. Yalnız ayakkabıları değil, pantolonunun paçaları da çamur içinde kalmıştı. Aldırmadan yüksek sesle küfür etti. Haldun ne şartlar altında çalıştıklarını ihsas etmek istercesine hafifçe gülümsedi ama sesini de çıkarmadı. Baş Komiser yolun sonuna kadar arabayı sürdü. Artık düzgün yolun bittiği balçık çamur arazinin başına geldiklerinde, arabadan inerek kapıyı kilitlediler. Fikret paçalarını sıvadı. Ayağında botları vardı. Söylene söylene çamura daldılar. Keskin ailesi bahçevanlarından memnundular ve adamın asla böyle işlere kalkışacak biri olmadığını söylemişlerdi. Altmış yaşlarında namazında niyazında halim selim biri. Ama Fikret kimsenin kanaatına kulak aşmazdı; adamı bir de kendisi incelemek isterdi. Göçmen İlyas belki söyledikleri gibi namus-u mücessem bir insandı ama o yaşta ki bir herifin körpecik bir kadını hem de imam nikahıyla tutması aklına pek yatmıyordu. O bir kanun adamıydı ve bu herifin yaptığı kanun indinde düpedüz suçtu. Ayrıca daha önceden Haldun'dan aldığı bilgilere göre bahçevanın ufak

tefek borçları da vardı. Herifin belinin gücüne bir şey diyemezdi ama o yaşta ki bir kadını kapatan adamdan her türfü suça teşebbüs beklenebilirdi.

Fikret uzak bir alanda üç dört gecekonduyla karşılaşacağını sanmıştı ama az sonra yanıldığını çabuk anladı. Beş dakika kadar yürümüşlerdi ki birden karşlarına nerdeyse mahalle diyebileceği kadar geniş bir iskân alanıyla karşılaştı. En az iki yüz gecekondu vardı karşılarında. Hatta ufak minareli insana mescitten bozma intibai veren camisi bile mevcuttu. Çamurlu sokaklar sanki parsellenmişti. Etraf tahmininden fazla kalabalıktı. Gecekonduların arasında yağın yağmura aldırılmadan oynayan ufak çocuklar vardı. Tutucu bir çevre olduğu hemen kadınların örtünmesinden belli oluyordu. Baş Komiser başı açık tek bir kadın görmemişti. Baraka gibi ufak bir bakkal dükkanının önünden geçerken Haldun fısıldadı.

"Ben bu bakkalın sahibi ile görüştüm âmirim."

"Ne dedi?"

"İlyas buradan veresiye alış veriş yapıyor. Bakkala kabarık borcu da varmış, ne var ki burada oturanların hepsinin, durumu aynı, yani bir ayrıcalık teşkil etmiyor. Lâkin bir husus dikkatimi çekti âmirim."

"Neymiş o?"

Bulgar göçmeni ya, burada onu pek sevmiyorlarmış."

"Neden peki?"

Haldun sırttı.

"Vallahi Baş Komiserim gerçek nedenini bilemem ama bana kalırsa mahallenin erkekleri adamı kıskanıyorlar."

"Genç bir kadını nikahladı diye mi?"

"Sanırım öyle."

"Sen kadını gördün mü?"

"Dün bir defa. Burada henüz tazyikli su dağıtım şebekesi yok. Zaten hiç bir şey yok, görüyorsunuz etrafta çamur deryası. Az ilerde bir çeşme var. Hayrat mıdır nedir, kadınlar köylerde ki gibi oradan gidip su alıyorlar. Dün kadını evden çıkarken pilastik bidonlarla gördüm. Bir süre arkasından baktım, ablak çehreli bir köylü güzeli. Şalvarla dolaşıyor ama yaşının ufaklığına rağmen fettan mı fettan. Anasının gözü birine benziyor. Şimdi ne yapmayı düşünüyorsunuz Baş Komiserim, bahçevanla görüşecek misiniz?"

"Niyetim öyle."

"Öyleyse hemen gidelim. Zira adam evde olduğu zamanlar namazlarını hep camide kılıyor. Çıkmadan yakalayalım."

Bahçevan İlyas'ın gecekondusu bahçe içinde tek katlı derme çatma bir yapıydı ama diğerlerinden farkı daha ilk bakışta anlaşılıyordu. Mesleği gereği ufak bahçesi gayet bakımlıydı. Ön tarafına çiçekler ekmiş, arka tarafında da meyve ağaçları yükselmişti. Kapıyı vurdular.

Aralıktan başörtülü genç kadının yüzü görüldü. Karşısında semtten olmayan iki yabancıyı görünce hemen irkilerek başörtüsünün sarkan kısmını yüzüne doğru tutarak çehresini örtmeye çalıştı.

"Kimi aramıştınız?" diye sordu.

Fikret kadının Anadolu aksanıyla konuşacağını sanmıştı ama fasih bir İstanbul şivesiyle karşılaşınca biraz hayret etti. Bu noktaya bir mim komalıydı. Kadının

Anadolu'lu olmadığını hemen anlamıştı.

Haldun sert bir şekilde mırıldandı.

"İlyas Efendi ile görüşmek istiyoruz."

"Niçin arıyorsunuz kendisini?"

"Biz polisiz" diyen Haldun cebinden kimliğini çıkarıp uzattı kadının suratına doğru. Kadın irkilmişti.

Karşısında iki polis bulacağını hiç ummuyordu anlaşılan. Tam o sırada içerden İlyas'ın sesi yükseldi.

"Kimmiş hanım? Musa Efendi mi?"

Kadın kapının aralığını bozmadan arkaya dönüp seslendi.

"İki polis memuru geldi. Seni soruyorlar."

"Al içeri, al.."

Arkalardan ayak sesleri aksetti. Kadın da bu arada ziyaretçilerin içeri girmeleri için kapıyı ardına kadar açmıştı. Hemen onlara çamurlu ayakkabılarını çıkarmaları için yerde duran terlikleri uzattı. Polisler ayakkabılarını çıkarırlarken bahçevanda yanlarına yaklaştı.

Adam gerçekten de altmış yaşlarında fakat dinç görünümlü biriydi. Fikret gözlerini Bulgar göçmenine dikti. Sırtında eski, çizgili pazen bir pijama vardı. Üstüne de uzun yeşil renkte bir yelek giymişti. Başına da beyaz bir takke geçirmişti.

Günün her hangi bir saatinde İki polis memurunun evine bu ani ziyaretinden hiç de şaşırılmış bir hali görünmüyordu.

"Buyurun, içeri geçin" diye mırıldandı yeniden.

Polis memurlarını kabul ettikleri küçük odada, ufak saç bir odun sobası gürül gürül yanıyordu. Fikret'in ilk dikkatini çeken şey odanın aşırı temizliği ve derli topluluğuydu. Eşyalar basit ve eskiydi ama olağanüstü temizdi. İçerde tütsüye benzeyen bir koku vardı. Baş Komiser etrafa göz atmaya devam etti. Yerin tahtaları bol sabunlu suyla yıkanmaktan cilalı gibi parlıyordu. Tam ortaya havı dökülmüş bir İsparta halısı serilmişti. Üstü alacalı bulacalı bir kumaşla örtülmüş bir kerevet odanın baş köşesine yerleştirilmişti. Bir kaç tanede de portatif sandalye serpiştirilmişti etrafa. Fikret'le Haldun yadırgayarak ortada beklediler. "Oturun lütfen" dedi bahçevan. "Ben de ziyaretinizi bekliyordum zaten."

"Bekliyor muydunuz? diye mırıldandı Fikret.

"Tabii. Beni aramanızın sebebi her halde Emre Beyefendinin kaçırılan küçük oğluyla ilgili olmalı. Ne de olsa ben de o evin müstahdemlerinden sayılırım. Haftada iki gün giderim oraya bahçelerinin bakımı için. Beni de sorguya çekmeniz çok doğal.

Hadiseyle bir ilgim olup olmadığını araştıracaksınız tabii."

Baş Komiser sesini çıkarmadı.

Ama İlyas Efendi'nin bu girizgahı hoşuna gitmemişti. Eli yine her zaman ki gibi burnuna gitti ve kaşımaya başladı.

"Bize verebileceğiniz bir bilgi var mı?"

"Bilgi mi? O konuda ne bilirim olabilir ki? Ama olaya çok üzülüğümü belirtmek isterim. Keskinler çok muhterem bir ailedir. , Gerek Emre Beyefendi ve gerekse Nilüfer Hanım efendi şimdiye kadar yanlarında çalıştığım en müstesna nitelikte insanlardır. Acılarının dayanılmaz olduğunu gördüm. Allah hiçbir aileye böyle faciayı mukadder etmesin."

Fikret hayretle bahçevana bakmaya devam etti.

Gerçi lehçesi biraz bozuktuk ama gayet düzgün bir şekilde konuşuyordu. Sanki görmüş geçirmiş, eğitilmiş bir insan gibi. Baş Komiser, bahçevanın genç karısının yanlarına gelmediğini, başka bir odaya çekildiğini gördü.

Bahçevan nasırlı ellerini yüzünde dolaştırıp içinden kısık sesle fısıltı halinde bir dua okuduktan sonra, "Evet, memur beyler hazırım, ne isterseniz sorabilirsiniz şimdi" dedi.

"Kaç yıldır Keskin ailesinin yanında çalışıyorsunuz?"

İlyas Soylu hiç düşünmeden cevap verdi.

"iki yıl, üç ay."

"Bulgaristan'dan göç etmişsiniz, öyle mi?"

"Doğrudur."

"Orada ne iş yapardınız?"

"Bahçevandım yine."

"Türkiye'ye geleli kaç yıl oldu?"

"On sekiz sene."

"Ailenizle mi göçtünüz?"

"Rahmetli eşimle."

"Çocuk yok mu?" "

ilyas efendi hafifçe kızardı.

"Tanrı çocuk nasip etmedi. Takdir-i ilâhi böyle imiş."

"Keskin ailesinden ne kadar maaş alıyorsunuz?"

"Ayda altıyüz milyon."

"Size yetiyor mu?"

"idare ediyorum."

"Galiba başka bir yerde daha çalışıyormuşsunuz, doğru mu?"

"Evet. Haftanın iki günü de Tarabya'da Selim Sırrı Bey'in köşküne giderim."

Fikret soruları birbiri ardına soruyordu.

"Keskin ailesinin yanındaki işi nasıl buldunuz?"

"Selim Sırrı Beyle Emre Keskin bey tanıştılar. Beni onlara Selim Bey tavsiye etmişti."

"Keskin ailesinin düşmanları ya da onlara kin besleyenleri var mıydı? Hiç kulağımıza böyle bir şey çalındı mı?"

"Hayır, beyim. Nereden bileyim? Benim işim gücüm bahçededir. Villanın içine bile çok nadir girmişimdir, Nilüfer hanımın birkaç ısrarlı çağırışı hariç.."

"Son zamanlarda bahçede çalışırken dikkatini çeken herhangi bir şey oldu mu?"

"Anlayamadım, nasıl yani?"

"Evi gözetleyen, ev halkının giriş çıkışlarını kontrole çalışan herhangi biri dikkatini çekti mi hiç?"

Bahçevan birkaç saniye düşündü.

"Sanmıyorum" dedi. "Öyle olsa hatırlardım."

Fikret yine burnunu kaşıdı. Muavin Mehmet onun bu hareketini görünce hükmünü verdi; işler kötüye gidiyordu, Baş Komiser burnunu kaşımaya başladıysa sonuç alamamış demektir. Altmış yaşına rağmen oldukça dinç görünen İlyas mırıldandı.

"Bu kötü havada buralara kadar zahmet edip gelmişsiniz, yolumuz da tam bir çamur

deryasıdır, müsaade ederseniz hanıma söyleyeyim de bize bir acı kahve yapsın."

"Teşekkür ederiz İlyas Efendi" dedi Baş Komiser. "Fazla vaktimiz yok."

"Size yardımımın dokunmasını istedim. O evlâd çok tatlı bir çocuktur. Başına bir hâl gelmesini hiç istemem. Sokulgan ve cana yakındır. Yaz aylarında bazen bahçeye çıkar, bıcır bıcır benimle konuşurdu. Umarım kazasız belâsız kurtulur." Bahçevan kısa bir duraklamadan sonra Fikret'in gözlerinin içine bakarak devam etti.

"Sormam haddim değil ama sizce ümit var mı? Yavrucağ acaba sağ salim ailesine kavuşacak mı?"

Baş Komiser yerinden kalkarken mırıldandı.

"Biz de bunun için uğraşıyoruz İlyas Efendi. Merak etme, kurtulacak. Suçluları da yakalayacağız. Adaletin elinden kimse kurtulamaz. O melunlar da cezalarını çekecekler. Şimdi bize müsaade et, daha yapacak çok işimiz var."

"Bir kahvemi bile içmediniz. Ayrıca size yardım da edemedim."

"Sağ ol. Yeterince yardımcı oldun zaten."

Bahçevan ayağa kalkan memurlara şaşkın bir şekilde bakarken mırıldandı.

"Ne yaptım ki ben?"

Fikret'le Haldun yeniden çamurlu yola revan olurlarken, Haldun dayanamayarak sordu. "Amirim soruşturmayı pek kısa kesmediniz mi? Çevrede bahçevanı tanıyanlarla da konuşmak istemiyor musunuz? Mesela o ufak bakkalın sahibiyile filan."

Baş Komiser sinirli sinirli homurdandı.

"Gerek yok. Bu adamın aradığımız kişilere yordakçı olacağını hiç sanmıyorum" dedi.

Haldun, âmirinin nasıl böyle bir hükme vardığını anlamadı ama sormaya da cesaret edemedi.. Aynı günün sabahı Dr. Muammer Bozok Çapadaki Üniversite hastanesinde yanında ki asistanlarıyla rutin servis muayenesini tamamlamış odasına dönüyordu.

Tam o sırada yanına genç bir kadınla bir adam yaklaştı. Kadının sırtında siyah bir manto başında da çenesinin altından bağladığı kalın yün bir eşarp vardı. Adam - ise ondan biraz daha yaşlıcana, traşsız, asık yüzlü, nemrut bir tipti.

Doktor onların tipik hasta yakınları olduğunu anlamıştı.

Her halde hastalarını hakkında bazı şeyler soracaklardı. Konuşmayı kadın sürdürdü.

Dr. Bozok'da gerekenleri söylemekle yetindi. Her gün yaşadığı sıradan bir olaydı.

Koğuştaki Zinnur Kuşçu adlı hasta ile ilgileniyorlardı. Onların annesiydi hasta..

Doktor mesleğinde anlayışlı bir insandı, hasta yakınlarının psikolojisinden iyi anlardı; o nedenle de elinden geldiği kadar onlara yardımcı olmaya ve gereken açıklamaları yapmaya gayret etti. Yanlarından ayrıldığında içinde tuhaf bir huzursuzluk hissetmişti ama nedenini çıkaramadı.-Belki de hasta kadının umutsuz vakasından

kaynaklanıyordu bu. O durumun hasta tarafından da yakınları tarafından da

bilinmesinden yanaydı. Hastası barsak kanseriydi. Odasına girdi, steteskopıfnu

boynundan çıkarıp masasının üzerine bıraktı. Koltuğuna çöktü. Az önce duyumsadığı

garip tedirginlik hali devam ediyordu. Ne olduğunu hâlâ çıkaramamıştı genç kadın.

Sanki beyni devamlı kendisini uyarıyor, bir şeyler anınsatmaya çalışıyordu. Neden

sonra bu halin koridorda konuştuğu o iki hasta yakınından sonra oluştuğunu hissetti.

Ama bir anlam veremedi. Ne olabilirdi ki? Omuzlarını silkti. Belki uykusuzluğunun

tevlit ettiği bir durumdu. Dün gece saat ikiye kadar evinde çalışmış, sabahta altıda

uykusunu almadan kalkmıştı yataktan. Başka bir neden gelmiyordu aklına.

Öğleden sonra fakültede bölüm başkanıyla önemli bir görüşmesi olacaktı. O görüşmeye zihinsel olarak dinlenmiş ve hazırlıklı çıkması gerekirdi. Üzerindeki o tedirgin hâle boş verdi. Ama oturamadı yerine, ayağa kalkıp odanın penceresine yaklaştı. Dışarda sabahtan beri yağın yağmur şimdi daha da hızını arttırmıştı Dalgın nazarlarla hastahane bahçesindeki koşuşturmaya başladı Derslerine yetişmeye çalışan öğrenciler hasta ziyaretçileri, kim olduklarını bilmediği bir kalabalık bahçede koşuşturup duruyordu. Tam geri çekileceği sırada az önce konuştuğu iki kardeşi gördü. Bahçede, yağmur altında tartışır gibi konuşuyorlardı.

Doktor bir daha irkildi. Sanki birisi beynine elektrik cereyanı naklediyormuş gibi sıçradı. Sorunu bahçede duran şu adamdı.. Önce inanmak istemedi. Doktor kendini ilime, pozitif düşünceye adanmış bir insandı. Kehânetin, ön sezilerin, içe doğmaların onun hayatında yeri olamazdı. Ama adamı galiba tanımıştı.. Bu oydu..

Yüreği deli gibi çarpmaya başladı. Odasının ısıyla hafif buğulanmış camı çılgın gibi silmeye başladı, gözlerini aşağıdaki yolun başında konuşmaya devam eden kardeşlere çevirdi. Böyle bir ihtimal hiç aklına gelmemişti, yani komşusunun çocuğunu kaçıranlardan birinin onun servisinde yatan hastasının yakını olabileceği, işin garibi, adamı daha önce, yani çocuğun kaçırılmasından evvel görüp görmediğini de anımsamıyordu. O halde beyninde ki kuşku yersizdi. Adamı görmemişse, küçük Alp'i kamyonete tıklararken ben bu adamı bir yerden tanıyorum demesinin mantıklı bir açıklaması olamazdı. Camın buğusunu yeniden sildi.

Hâlâ aşağıda konuşuyorlardı. Konuşmadan ziyade sanki ihtilafli bir konuyu tartışıyorlardı. Doktor'un heyecanı daha da arttı. Yanıldığını kabul etmeliydi. O adamı görmemişti. Belki de fidye olayı bir şekilde beyninde yer ettiği için onun etkisindeydi. Başka açıklaması olamazdı. Tam o sırada baş örtülü kadın adama hakaret eder gibi elini salladı. Genç kadın pencerenin önünde dikkat kesildi. Baş örtülü kadın arkasına dönüp gitmeye hazırlanıyordu ki, sakafı uzamış, başı kasketli adam birden onun koluna yapışarak durdurdu. Konuşma değil, münakaşaydı yaptıkları. Ayan beyan belli oluyordu Hatta adamın kızdığını ve kadına el kaldıracağını sandı doktor. Nefesini tuttu. Yeşil gözleri irileşti.

Adam kadına vurmadı. Ama yüzünün ifadesinden hakaretler yağdırdığı belliydi.

Kadın kolunu kardeşinden kurtarak yeniden yoluna devam etti. Dr. Bozok ayrıldıklarını sandı fakat adam hırsını alamamış gibi uzaklaşan kadının arkasından koştu. işte, o koşu genç kadının şüphelerini yeniden alevlendirdi. Bir an gözünün önünde Ford kamyonete koşan o iki adam canlandı. Çocuğu taşıyan solak ve diğeri.. Onları gayet iyi hatırlıyordu. Yüzlerinde maskeyle kamyonete koşuşları gözünün önünden gitmiyordu. Bahçede tartışan adamın o diğeri olduğuna inandı birden. Aynı bacak açışlar, paytak fuleler ve içe dönük adımlar. Yanılmıyordu, bu çocuğu kaçıranlardan biriydi.. Yemin edebilirdi. Dondu kaldı âdeta..

Kadın da adam da görüş alanından çıkmış, yolda kaybolmuşlardı. Artık istese de onları göremeyecekti. Bir süre pencerenin önünde öyle hareketsiz kaldı.

Aklına Baş Komiser geldi. Kendisine kart vizitini bırakmış, bir gelişme olur ve adamı hatırlarsa kendisini aramasını rica etmişti. Hemen koşup masanın üzerinde duran çantasını karıştırdı ve kart viziti aradı ama bulamadı. Neden sonra hatırladı, o küçük kartviziti evinde bırakmıştı. Parmakları titriyordu. Yeniden bir durum muhakemesi yapmaya başladı. Böyle bir hükme varmak ne sağduyuya ne de müspet düşünceye

yakışırdı. Onun ki sadece bir benzetmeydi ve iddiası asla mahkeme de veya polis nazarında bir hüküm ifade etmezdi. Kendisi gibi bir bilim adamına kesin görgüye dayanmayan bir benzetme ile her hangi bir insanı suçlamak yakışmazdı. Hem ne diyecekti Baş Komisere, hastalarımından birinin yakınıını, Alp'i kaçıranlardan adamlardan biri olarak teşhis ettiğini mi?

Alay konusu olabilirdi. Baş Komiser de inanmazdı kendisine.

içinin burulduğunu hissetti. "Unut, gitsin" diye homurdandı. Başında zaten yeterince sıkıntı vardı, şimdi bir de bu takıntıyla mı değerli zamanını harcıyacaktı.

Yeniden dönüp koltuğuna oturdu. Ama içindeki o sıkıntı devam ediyordu..

Baş Komiserin kaçırılan Alp Keskin'in araştırılması için kurduğu ekibe mensup olan memur Mümtaz, Büyükdere'deki ana cadde üzerinde ki dükkandan içeriye girdi.

Üzerindeki lacivert monthundan oluk oluk yağmur suları süzülüyordu. Dükkan kalabalık sayılmazdı, yaşlı bir kadın ve ufak bir çocuktan başka kimse yoktu içerde. Muhteşem burnuyla karedeniz yöresinden olduğu hemen belli olan dükkan sahibi çocuğun uzattığı listedeki malları hazırlamakla meşguldü. Yaşlı kadın ise envai çeşit peynirlerin sergilendiği cemaânın önünde aradığında karar verememiş bir yüz ifadesiyle olumsuzca peynirlere bakıyordu.

Mümtaz'ın dükkana giriş sebebi Keskin ailesinin yanında çalışan temizlikçi Fatma'nın küçük oğlunu görmektir. Çocuğun bakkalda çevre evlere getir götür işlerinde kullanıldığını ve dükkan sahibine çırak olarak yardım ettiğini biliyordu. Gözleri oğlanı aradı ama bulamadı. Her halde servise çıkmıştır, diye düşündü. Hiç acelesi yoktu. Bisküitlerin yığıldığı reyona yaklaşarak sanki aralarından birini seçecekmiş gibi ağırdan davranarak beklemeye başladı. Hatta birkaç tanesini yerinden çekerek ciddi ciddi inceledi. Siparişlerini toparlayan ufak çocuk aldıklarını poşetlere doldurarak dükkandan çıkmıştı. Karadenizli bakkal şimdi yaşlı kadına güçlülükle tercihini yaptığı beyaz peynirini satmaya çalışıyordu. Kadının aksi ve adamı daha bir hayli meşgul edeceğini sezinimişti. işine de gelirdi bu. Oyalanmaya devam etti. Az sonra dükkandan içeriye on altı on yedi yaşlarında yüzünde ergenlik sivilceleri olan çırak girdi. Daha dükkandan içeriye adımını attığı anda patronu tezgahın arkasından bağırdı.

"Nerede kaldın yahu? Saat on ikiye geliyor. Çabuk şu arkada ki paket'i al. Sema apartımanına gidecek. Yedi numaralı daireye.. Önce de efendinin isteğine bak."

Bakkal başıyla bisküi reyonunun önünde duran Mümtaz'ı işaret etmişti.

Oğlan isteksizce polis memuruna yaklaştı.

"Evet, ne istemiştiniz?" diye sordu.

Mümtaz arkasını dükkan sahibine dönerek fısıldadı.

"Her zaman böyle kırıcı mıdır patronun?"

Çırak biraz da şaşırarak şişman adamın ışıldayan, sevecenlik dolu gözlerinin içine baktı. Genellikle dükkana gelip giden müşterilerden böyle bir yaklaşıma pek alışık değildi. Hafifçe kızardı.

"Bakmayın öyle çıkıştığına. Aslında iyi bir insandır benim usta" dedi.

"Aferin.. Sen de akıllı bir jjojcuğa benziyorsun; adın ne senin bakıyım?"

"Okan."

Mümtaz sanki çocuğu tanıyormuş gibi birkaç saniye duraksayarak oğlanı süzdü yeniden. "Dur yahu, seni bir yerden gözüm ısıyor be.. Sen bizim Kemal'in kardeşi

değil misin?" dedi sevecen bir ses tonuyla.

Oğlan hafifçe irkilmişti.

"Siz de şoför müsünüz?" diye sordu.

"He ya.. Şoförüm. Geçenlerde sizi birlikte gördüm ama neredeydi onu çıkaramıyorum şimdi. Dört beş gün evveldi.. Sabah saatleriydi. Yolcu alıyordum arabaya. Şişli'demi, Levend'de mi, nerede.. Tuh, unutkan olduk bu yaşta. Hatta el salladım, ağabeyin beni görmedi."

Okan tuhaf tuhaf polis memuruna bakmaya başlamıştı.

"Yanılıyor olmalısınız" dedi kısık bir sesle.

"Yanılıyor muyum? Yok be! Sen Kemal'in kardeşi değil misin?"

Oğlan sıkıntılı bir şekilde mırıldandı.

(hunin. tvsıt

"Evet, kardeşiyim ama..."

"Hah, hatırladım. Levend'deydiniz. Ama yayandınız, Kemal'in arabası yoktu altında. Yoksa yine boşta mı?"

Yüzü ergenlik sivilcesi kaplı oğlan belirgin bir şekilde sıkılmaya başlamıştı. Adamla sohbete daldığına pişman olmuş gibi homurdandı. "Boşda değil, çalışıyor" dedi. "işinden de memnun."

Mümtaz'ı hafif bir heyecan dalgası sarmıştı. Çocuk, uydurduğu Levend'deki karşılaşma sahnesine hiç sesini çıkarmamış, yanıyorsunuz, gördüğünüz kişiler biz değildik gibi bir itiraz da bulunmamıştı. Uydurduğu yalan cuk oturmuştu. Ayrıca çocuğun kızaran yüzünden telâşa kapıldığını görüyordu.

Mümtaz şimdi onu biraz daha deşebilirdi; fakat tam o sırada büyük bir aksilik oldu ve dükkan sahibi oğlana seslendi.

"Hadi Okan, sen paketi al ve fırla. Doğru Sema apartımanı, yedi numaraya git. Ben beyle meşgul olurum."

Mümtaz başını çevirip baktı. Yaşlı kadın müşteri gitmiş, dükkan sahibi de tezgahın arkasından çıkarak yanına yaklaşıyordu. Oğlan konuşmanın kesilmesinden memnun olmuş gibi ok misali yanından seyirtip uzaklaştı.

Polis memuru, "Lanet olsun" diye mırıldandı içinden. Herif, oğlanın ağzını aramasının içine etmişti. Çocuk toy ve deneyimsizdi. Konuşurken ruh hâlini kesinlikle gizleyemiyordu. Yüz hatlarından paniğe kapılır gibi olduğunu sezinlemişti Mümtaz. Galiba fidyeye olayında ilk defa esaslı bir iz yakalamışlardı. Boş atmış ama dolu tutmuştu. Oğlan, ağabeyiyle o sabah Levend'de görüldüğünü inkâr etmiyordu. Oğlanı şubeye çekip esaslı bir sorgulamaya alabilirlerdi. Durumu hemen Baş Komiser'e bildirmeliyim, diye düşündü Mümtaz..

Yağmur devam ediyordu.

Şehrin üstünü kaplayan koyu gri bulutlar daha'da yoğunlaşmıştı.

Doktor Muammer Bozok çalışma masasının başında bir süre içindeki huzursuzluğuyla oturdu. Bunca işinin, arasında şu hastasının yakını aklını fazla kurcalamaya başlamıştı. Belki de yanılıyordu; gözüne birkaç saniye içinde çarpan koşan bir adamın yarattığı enstantane ile çocuğu kaçırın adamlar arasında bağ kurmanın ne ilmî ne de gerçeklere uyan bir tarafı yoktu, ama olayı incelemese içinin de rahat etmeyeceğini biliyordu. Dayanamadı, yerinden kalktı ve yeniden koğuşa döndü. Hastası altmış beş yaşlarındaki Zinnur Kuşçu'nun karyolasına doğru ilerledi.

Yaşlı kadın doktoru yanı başında görünce yatağın içinde hafifçe doğruldu. Olağan sabah vizitesi yapıldığı için doktorun neden tekrar yanına geldiğini anlamamıştı. Doktora gülümsemekle yetindi. Doktor içten bir edayla yatağın yanı başında durdu. "Ağrılarınız devam ediyor mu?" diye sordu hastasına.

Yaşlı kadın medet umarcasına, "Evet, doktor hanım" diye fısıldadı.

"Meraklanmayın acınızı hafifleteceğiz, gönlünüzü ferah tutun."

İ "Sağolun, doktor hanım."

"Elimizden geleni yapıyoruz."

"Ameliyat olmam gerekecek mi?"

"Yarın bir konsültasyon yapıp, bölüm şefiyle karar vereceğiz. Merak etmeyin, tıp artık çok gelişti, ameliyat sizi eski sağlığınıza kavuşturacaktır."

"inşallah."

"Kaç yaşındasınız Zinnur hanım?"

"Altmış dört."

"Kaç çocuğunuz var?"

"Üç., iki oğlum bir kızım var."

"Eşiniz?"

"O sizlere ömür."

"Az evvel oğullarımdan biri ve kızınız ile görüştüm dışarda."

"Evet, Hasan ile Meşkûre buradalardı."

"Şanslı sayılırsınız, hiç olmazsa evlâtlarınız var."

Yaşlı kadın durumun hiç de doktor hanımın düşündüğü gibi olmadığını, özellikle iki oğlunun da hayırsız ve ilgisiz olduğunu söylemek isterdi ama utandığından söz etmedi.

"Allah onlara uzun ömür versin" diye mırıldandı.

Dr. Bozok kuşkulandığı kişinin adının Hasan olduğunu öğrenmişti.

"Oğullarınız ne iş yapar?" diye sordu.

Kadıncağz hafifçe iç geçirdi.

"Küçük oğlumun bir kuru yemiççi dükkanı var. Sarıgazi'de."

"Hasan'ın mı?"

"Hayır, ötekinin?"

"Ya konuştuğum Hasan ne işle meşgul."

"Ah, sormayın Doktor hanım. O avarenin tekidir. Otuzunu geçti, bir iş tutamadı.

Rahmetli hayattayken onun zoruyla yanında çalışırdı ama vefatından sonra işi iyice aylaklığa vurdu. Çok hayırsız çıktı."

"Öyle demeyin, bakın bu sabah sizin için endişe edip buralara kadar gelmiş."

Kadıncağz utancından oğlu hakkında fazla bir şikayette bulunmak istemiyordu.

Suskun kalmayı tercih etti ama doktor üsteledi.

"Siz de Sarıgazi'de mi oturuyorsunuz?"

"Evet."

"Küçük oğlunuzla mı?"

"Biz aslen Balat'lıyız. Eşimin ölümünden sonra onun işini tasfiye edip Sarıgazi'de bir ev aldık, oraya göçtük. Hep beraber oturuyoruz."

Doktor dikkat çekmemek için başka sorular da sordu.

"Kızınız da sizinle mi?"

"Yok ama o da bize yakın oturur. Damadımın ufak bir tamir dükkanı var."

"Ne tamiri?"

"Otomobil lastikleri tamir eder. "

Doktor hastasının elini okşayıp gülümsedi. Hastahaneye müracaat kayıtlarından Sarıgazi'deki adresi rahatlıkla öğrenebilirdi artık, içindeki dürtü, hâlâ bu sabah gördüğü adam ile Alp Keskin'i kaçıranlardan biri arasındaki benzerlikte ısrar ediyordu. Şimdi bu olasılık beyninde daha da güçlenmişti. Çocuğu kucağında taşıyan solak adam da Hasan'ın kardeşi veya eniştesi olabilirdi. Biri kuruyemişçi diğeri lastik tamircisi.. O an ikisi birden potansiyel suçlu gibi göründü doktora.

Düşünmeye devam etti. Bu kadının ağzından bilgi almak oldukça kolaydı ama bunu dürüstlikle bağdaştıramıyordu. Kısa bir an bocaladı. Bu polisin işiydi ama o da namuslu ve dürüst bir vatandaş olarak polise yardımla mükellefti. Başka bir soru dilinin ucuna kadar geldi fakat sormakta tereddüt etti. Dayanamadı nihayet.

"Zinnur hanım ailenizde hji solak var mıdır?"

Hasta bir an afalladı.

"Solak mı dediniz?"

"Evet. Yani sol elini daha fazla kullanan kişiler. Mesela oğullarınızdan biri, kızınız veya damadınız?"

"Niye sordunuz, doktor hanım?"

Muammer Bozok yalan söylemekten nefret ederdi. Hele mesleği ile ilgili konularda, ama bunu salt yalan olmadığına kendini inandırmaya çalıştı.

"Sizin hastalığınızın irsiyet yoluyla çocuklarınıza da geçmesi söz konusu olabilir de."

"Yoo" dedi yaşlı kadın. "Çocuklarım solak değildir."

"Ya damadınız?"

"O da değildir."

Düş kırıklığı yaşadı doktor. Faraziyesi sanki birden çöküvermiş-ti. Baş Komisere çocuğu kucağında taşıyan kişinin solak olduğunu ifade etmişti. Tabii bu bir varsayımdı ve doktor şimdi de Hasan'ın yanındaki adamın, onun kardeşi veya eniştesi olduğu fikrinin tutmadığını görüyordu. Belki de en başından beri yanıliyordu. Çok yersiz düşüncelere saplandığını idrak eder gibi oldu. Kendini hafiyelik oynamaya kalkışmış biri gibi hissetti birden. Herkes kendi bildiği işi yapmalıydı. Sorularından dolayı pişman oldu. Tekrar kadının elini okşadı, "İyi öyleyse" dedi ve kadının yanından uzaklaştı. Odasına dönerken pişmanlık içindeydi. Yaptıklarını çok anlamsız bulmaya başlamıştı. En iyisi beynindeki kuşkuyu silkip atmaktı..

Nilüfer'in gözlerinde bitkin ve çökük bir ifade vardı. Göz çukurlarının etrafında uykusuzluktan siyah ve derin halkalar oluşmuştu. Nazarlarını kocasına dikerek hırçın bir sesle homurdandı. "Oğlumuzu kurtarmak zorundasın Emre. Onsuz yaşayamayız."

"Biliyorum hayatım" diye fısıldadı kocası. "Güven bana, onu sağ salim geri getireceğim, sana söz veriyorum."

"Sana güveniyorum ama benim asıl güvenmediğim polis. Şayet onlardan medet umuyorsan, bu sevdadan vazgeç. Kaç gündür bir arpa boyu ilerlemediler."

"Farkındayım. Ama onlar da ellerinden geleni yapıyorlar."

"Hayır. Ellerinde koca bir teşkilat, bunca adam varken ne yaptılar şimdiye kadar? En ufak bir şüpheli mi buldular?"

"Bu kadar kolay mı sanıyorsun Nilüfer, Burası yirmi milyonu aşkın bir şehir.

Suçluları arayıp bulmak, iğneyle kuyu kazmak gibi bir şey."

"Anlayamıyorum; bu onların işi. Uzmanları var, neden şimdiye kadar en ufak bir ipucuna rastlanmadı? ;Ne gönderilen fidye mektubundan bir sonuç çıktı, ne de o kamyoneti bulabildiler."

Emre cevap vermedi. Durumun ümitsizliği yavaş yavaş genç adamı da etkiliyordu.

"Onlara bağlı kalmayacaksın, değil mi? istenilen parayı ödeyeceksin."

"Lütfen, Nilüfer. Acele etme."

"Ne demek acele etme. Üçüncü günün dolmasına bir yarın kaldı. Oğlumuzu kurtarmak için gerekli paraya sahibiz. Yoksa fidyeyi ödememeyi mi düşünüyorsun?"

"Böyle bir şey söylemedim. Ama nasıl ve ne şekilde bir ödeme yapacağımızı henüz bize bildirmediler. Sabırlı ol biraz, hele bir haber çıksın. Bunu daha sonra düşünürüz."

"Parayı hazırladın mı?"

"Evet."

"Haber çıkınca polise bildirmeyi düşünmüyorsun, değil mi?"

"Dur hayatım dur.. Beni sıkboğaz etme lütfen. Çok zor bir karar arifesinde olduğumuzu idrak eimiyor musun?"

Genç kadın sinirli bir şekilde kocasına baktı.

"Ne demek istiyorsun yani? Polisi bundan haberdar mı edeceksin?"

"Bilemiyorum, işin vicdani ağırlığı bütün gücüyle omuzlarıma çöktü. Karar vermek de zorlanıyorum. Ya parayı ödememize rağmen oğlumuzla bir kötülük yaparlarsa, o zaman ne olacak?"

Nilüfer'in gözleri irileşti.

"Nasıl yani? "

"Düşünsene, parayı ödemek Alp'e kesin ulaşmamızı sağlayacak mı sanıyorsun?"

"Ne demek istiyorsun? Başka ne olabilir ki?"

"Çok safsın hayatım. Çocuğumuz çok şey görmüş ve işitmiş olmalıdır. Anlamaya çalış, belki de geleceklerini düşünerek..."

Cümlesinin sonunu getiremedi Emre. Sustu kaldı öylece.

Nilüfer sanki bu gerçeği ilk defa anlıyormuş gibi birden taş kesilmişti.

Ürkerek kocasını süzdü.

"Yani yine de ona bir şey yapacaklarını mı sanıyorsun?"

Emre neden sonra fısıldadı.

"Mümkündür. Aslında kimseye güvenmek istemiyorum."

Genç kadın da hırçınlaşmaya devam etti.

"Güvenmiyorsun ama çocuğumuzu bulmak için de hiçbir şey yaptığın yok." .

"Nilüfer!.. Ağzından çıkanı kulağın duymuyor galiba.."

"Yalan mı? Ben burada kahroluyorum ama sen sakın sakın her gün işine gitmeye devam ediyorsun. Bir şeyler yap, koş koşuştur ama bu kadar sessiz kalma."

"Haksızlık ediyorsun Nilüfer. Her halde sokaklara çıkıp kocaman şehirde tek başıma Alp'i aramamı beklemiyorsun, değil mi? Öncelikle istedikleri parayı tedarik etmek zorundaydım."

"Bu parayı rahatlıkla ödeyecek gücümüz var ama."

"Var olmasına var da, sonuçtan emin olmak istiyorum. Takdir edeceğimi umarım, bu da benim hakkım her halde."

Genç kadın perişan bir şekilde kocasına baktı yeniden.

"Ne demiye getiriyorsun yani? Parayı ödemeyecek misin, polisten mi medet umuyorsun yoksa?"

"Bilmiyorum henüz. Ama son kerteye kadar beklemeye kararlıyım."

Nilgün önce hışımla bir kere daha kocasını süzdü, sonra çaresizliğin verdiği teessürle yatak odasından fırlayıp aşağıya salona indi. Hâlâ bir ümit kocasının arkasından gelip kendisini teselliye çalışacağını sanıyordu ama boşuna bekledi. Emre ışığı söndürüp yatağa girmişti bile. Ama saatlerce gözünü uyku tutmadı. Yatağın içinde kıvranıp durdu. Hayatının gidişatı bir anda değişmişti. Önce çocuğunu kaybetmiş, şimdi de karısıyla arasında derin uçurumlar oluşmaya başlamıştı..

Baş Komiser Fikret sigarasını söndürüp önüne uzatılan dosyayı açmadan homurdandı.

"Özetleyin. Durum nedir?"

Keskin'in fabrikasından çıkarılan işçiler konusu inceleyen üç kişilik ekibin başı olan Feridun genzini temizleyerek konuşmaya başladı.

"Amirim, yirmi beş kişiden on dördü işten çıktıktan sonra memleketlerine dönmüşler. Her birinin gittiği yerlerin Asayiş Şubelerine faks çekerek acele araştırılmasını istedik. Geriye kalan on birinin, yedisi yine istanbul'da başka işlere girmişler. Onları bizzat inceledik, hatta olay günü iş yerlerinde olduklarını da tespit ettik."

"Ya diğer dördü?"

"Onları bulamadık efendim. Hâlâ araştırmaya devam ediyoruz."

Fikret sertçe söylendi.

"Ne demek bulamadık? Bu herifler buharlaşıp uçmadıya? Hangi cehennemin dibindeyse arayıp bulmanızı istiyorum."

"Emredersiniz efendim."

"Durun bir dakika."

Memur Feridun Baş Komiser'e baktı yeniden.

"Bu işçiler neden işten çıkarılmışlar."

"Bir kısmı gayri kanuni yasal sendikal faaliyetten. Ama asıl ilginç izini bulamadığımız dört kişiden ikisi Emre Keskin'e hakaretten atılmışlar."

"Hakaret mi?"

"Evet. Cabbar Tayfun adlı işçi patronunun üzerine demir bir çubukla saldırmış. Araya giren arkadaşları zor engellemişler onu."

"Sebep?"

"Diğer arkadaşlarının atılmasını protesto için. Fabrikada olayı gören bazı işçilerle de konuştuk. Hepsisi olayı hatırlıyor. Adam patronuna ana avrat küfür etmiş. Ertesi günde kapının önüne koymuşlar."

"Oturduğu yerde inceleme yaptınız mı?"

"Bakırköy ue oturuyormuş olayın cereyan ettiği tarihte. Fabrika kayıtlarından adresini alıp kontrole gittik ama taşınmış. Gittiği yer de belli değil. Muhtarlıkta ki kaydı hâlâ duruyor. Çevrede ki kimse de nereye taşındığını bilmiyor. Sağlam bir ayakkabı olmadığı belli, hiçbir komşusu lehinde konuşmadı. Kavgacı mizaçlı, kufurbazın tekiymiş."

Fikret burnunu kakımaya başladı.

"Ya diğeri?"

"Abbas Uzunhalay.. Otuz yedi yaşında, usta başı. Sabıkasız, işin garibi işçi arkadaşları tarafından sevilen ve sayılan biri. Herkes onu munis ve babacan biri olarak anımsıyor."

"Eee, o ne halt etmiş?" "Patronuna bıçak çekmiş." Fikret irkildi. "Bıçak mı çekmiş?" "Öyle dediler."

"Ne yani, durup dururken mi?"

"Kimse bilmiyor. Olayı hatırlayan tüm işçileri sorguya çektik. Gerçek nedeni bilen tek bir kimse çıkmadı."

"Allah Allah!" diye mırıldandı Baş Komiser. "Garip değil mi? insan hiç durup dururken patronuna bıçak çeker mi? Acaba aralarından her hangi bir sürtüşme filan olmuş mu, ya da Emre Keskin adama hakaret veya küfür mü etmiş?"

"Bıçak çekmesinin sebebi meçhul efendim. Bir gün öğleden sonra fabrikanın merkez binasına gidip zorla patronunun odasına dalmış. Sekreter kız onu durdurmaya çalışmış ama nafile, kızın söylediğine göre adamın gözü dönmüş haldeymiş ve kızını iterek doğru odaya girmiş. Allahtan oda da patronun misafiri olan dört erkek varmış." "Sonra?"

"O da belinden bir saldırma çıkarıp adamın üzerine yürümüş küfürler ederek. Neyse ki beş erkek güçlkle adamı yakalamışlar. Sonrası malum."

"Peki, Emre Keskin polise şikayette bulunmuş mu?"

"İlginçtir ama hayır. Olay ne polise ne de savcılığa intikal etmemiş."

Baş Komiser döner koltuğunda huzursuzca kımıldanıp durdu. L1

"Acaip.. Böyle bir saldırı karşısında neden şikayette bulunmamış acaba?"

"Biz de sekreterine sorduk."

"Ne dedi?"

"Emre Bey olayın fazla abartılmaması, zira Abbas Uzunhalay'ın geçmişinin temiz olduğunu ve muhtemelen o sırada cinnet geçirmiş olabileceğini söylemiş."

Fikret bir daha burnunu kaşdı.

"Bana hiç de inandırıcı gelmedi. Bu Abbas kayıp mı şimdi?"

"İzini bulamıyoruz efendim. Onu da son adresinden araştırdık. Aksaray'da oturuyormuş. Tanıyanlar çıktı, o olaydan sonra gerçekten adamın ruhî bir bunalıma düştüğünü ve ailesini alarak başka bir semte taşındığını söylediler."

"Ama kimse gittikleri yeri bilmiyor, öyle mi?"

"Aynen öyle, âmirim."

"Bu adamın mutlaka bulunmasını istiyorum. Hikaye bana inandırıcı gelmedi."

"Elimizden geleni yaparız, efendim."

Tam o sırada kapı vuruldu ve içeriye Büyükdere'deki bakkal çırağı Okan'la konuşan ekipten memur Mümtaz girdi. Baş Komiserin masasının önünü kalabalık görünce başıyla selam verip bir kenara çekildi.

Feridun ve maiyetindeki memurlar raporu bırakıp odadan . çıkınca Fikret homurdandı.

"Söyle Mümtaz, yeni bir şey mi var?"

"Amirim sanırım bir şey bulduk" dedi.

"Ne buldunuz?"

"İsteğiniz üzere gündelikçi Fatma'nın küçük oğluyla irtibat kurduk. Şu şoför Kemal'in kardeşi."

"Eee, ne öğrendiniz?"

"Oğlanın adı Okan. Çıraklık yaptığı dükkana müşteri gibi gittim. Ben de şoförüm, sen Kemal'in kardeşi misin dedim, inkâr etmedi. Ağabeyinle seni dört beş gün önce bir sabah Levend'de gördüm diye üsteledim, ona da ses çıkarmadı. Biraz entresan değil mi Baş Komiserim? ikisi de suçun işlendiği gün olay mahallindeler. Bu bir rastlantı olabilir mi? Zira oturdukları gecekondulu mahallesinde yaptığımız ilk araştırmada iki kardeşin aralarının pek iyi olmadığını öğrenmiştik. Sabahın köründe o mahalde ne işleri olabilir?"

Fikret'in bir an yüreği hopladı.

Galiba olayın vukuundan beri bu aldığı ilk müspet duyumdu. Bir iki saniye hareketsiz kaldı, sonra Mümtaz'a dönerek, " Her ikisini de içeri alın. Sorgularını bizzat ben yapacağım" diye homurdandı..

Hayret etti Mine; çocuk hiç sesini çıkarmadan ağlıyordu. Şayet tesadüfen gözünü Sedat'ın dün gece gelirken getirdiği gazeteden kaldırıp bakmasa, asla ağladığını hissetmeyecekti. Çok masum bir yüzü vardı Alp'in. Neredeyse bir haftaya yakın bir zamandır bu berbat pislik yuvasında gıkı çıkmadan oturmuş, her istediklerini itirazsız yapmıştı.

Mine içi ezilerek gazeteyi indirdi.

Çocuğa acıyordu aslında. Ona her bakışında sanki oğlu Cem'den bir parça görüyor, şimdi çok uzak bir geçmiş gibi gelen eski yıllar ve anılar canlanıyordu gözünde.

Ruhundaki özlemi ister istemez sesine yansıtarak yumuşacık bir tonla sordu.

"Ne var Alp? Niye ağlıyorsun yavrum?"

Küçük çocuk sesini çıkarmadı ama dudakları kendini tutamaz gibi biraz daha büzüldü. Tombul fakat gittikçe sararan yanaklarına inci misâli göz yaşları süzüldü.

"Alp?"

"Yok bir şey."

"Neden ağlıyorsun öyleyse?"

"Evime gitmek istiyorum."

Mine içini çekti. "Annemi babanı, evini özledin, değil mi?"

Çocuk sessizce başını öne arkaya salladı.

Gazeteyi elinden bırakan kadın, oğlanın oturduğu karyolanın kenarına ilişti. Çocuğa samimiyetle sarıldı, göğsüne çekip, sarı saçlarına bir öpücük kondurdu.

"Haklısın, biliyorum yavrum. Hiç üzülme, biraz daha sabırlı ol. Yakında kavuşacaksın onlara. Sana söz veriyorum."

Alp yaşından beklenmeyen bir sağduyu ile kadına sıcak davranıyordu. Ondan bir kötülük gelmeyeceğine inanmıştı. Tek anlamadığı nokta bu sevecen kadının neden diğerleri arasına karıştığıydı.

Alp hıçkırarak sordu.

"Ne zaman?"

"Dedim ya, yakında. Çok yakında."

"Ama ne zaman?"

Mine bir an düşündü. Hesabına göre üçüncü gün bu gün doluyordu. Sedat bir yolunu bulup oğlanın ailesiyle temas kurardı.

"Belki yarın" diye fısıldadı.

"Söz mü?"

Çocuğun saf gözyaşları kadını allak bullak etmişti. Senelerdir böyle hassas ve duygulandırıcı bir an yaşamadığını acı bir şekilde hatırladı. Çocuğu yarın serbest bırakmaları çok zayıf bir ihtimaldi ama Mine artık ona ümit kırıcı tek kelime edemeyecek haldeydi. Alp'e daha sıkı sarılırken, "Söz" diye fısıldadı kulağına. Aynı anda bakışları ufak portatif masanın yanındaki iskemlede oturan Hayri'ye takıldı. Yeni demlediği çayını yudumlayan adam kendisine kötü kötü bakıyordu. Belli ki çocuğu ümitlendirecek tarzda konuşmasından memnun kalmamıştı. Adamın bir kaşı hoşnutsuzluğunu ifade eden tarzda havaya kalkmıştı.

Mine aslında bu iğrenç depoda günlerini geçirdiği adamlarla fazla ilgilenmiyordu. Hepsi kaderin sillesini yediği, geçmişleri karanlık, kötü ve sabıkalı insanlardı; Sedat'ın arkadaşları olmaları bu hükme varması için yeterliydi. Ama bu güne kadar hiç birinden hatalı bir davranış ya da falsolarını görmemişti. Belki de Sedat'tan korktukları için kendisine saygılı davranmaya çalışıyorlardı. Yine de Hayri diğerlerinden farklıydı. Daha anlayışlı, daha babacan ve biraz daha insancıl. Zaten o kadar az konuşuyordu ki, onun hakkında daha kesin bir kanaat sahibi olmak adeta imkânsızdı. Bakışmaları bir süre devam etti. Nihayet adam kısık sesle mırıldandı.

"Benim üstüme vazife değil, ama senin de çocuğun var mı?"

Nâzik bir sualdi bu ve Mine bir an yüreğinin titrediğini duyumsadı.

"Neden sordun?"

"Hiç.. Çocuğa öyle yaklaştın ki, bunu ancak anne olan yapabilir."

Mine'nin gözleri buğulanmıştı ama bunu belli etmemeye çalıştı.

"Bir zamanlar vardı" diye fısıldadı.

Hayri kadına anlayışla baktı. Ama konuşmayı dinleyen küçük Alp, Mine'nin ifadesini yorumlamakta haklı bir yanılığa düşerek, hıçkırıklarını kesip sordu.

"Öldü mü?"

Kadın nazarlarını tekrar çocuğa çevirerek onu yeniden bağrına bastı ve kısık sesle mırıldandı. "Evet, Alp.. O öldü" dedi.

Hayri, kadının gerçeği sakladığını hemen anlamıştı ama kesinlikle üstelemedi.

"Neden öldü?" diye sordu Alp.

Uzun süre durakladı Mine. Gözleri geçmişinin anılarına kayd, mazisi flim şeridi gibi bir an önünden geçti, sonra zor duyulan bir sesle, "Hastalandı" diyiverdi.

"Neden? Doktora götürmedin mi?"

"Götüremedim yavrurum."

Ufak çocuğun havsalası bu gerekçeyi anlamamıştı ama o da daha fazla soru sormadı. Yine bir sessizlik oldu depoda.

Hayri, "Bir bardak çay içer misin?" dedi. "Belki bir de sigara tütürürsün."

"iyi olur, sağol."

Adam yerinden kalktı. Boş bardaklardan birine çay doldurarak kadına uzattı. Bir de sigara verdi. Mine sigaradan derin bir nefes çekerken düşünüyordu.

Hayri'de sırf bu işe para için mi bulaşmıştı? Herkesin paraya gereksinimi vardı, ama onun ki neydi acaba? Adamın yaklaşımından biraz cesaret almıştı Mine.

"Sedat'ı eskiden mi tanırısın?" diye sordu.

Hayri başını salladı.

"Evet, çok eskiden. Yıllar öncesinden."

"Yani diğlerleri gibi çocukluğundan mı?"

"Yok, o kadar değil."

İ Mine sigarasından derin birfiefes çekerken mırıldandı.

"Sedat sana çok güveniyor. O herkese pek güvenmez."

"Doğrudur. Ben de ona güvenirim. Sağlam çocuktur."

"Sen ondan büyüksün, değil mi?"

"On yaş kadar."

"Nasıl doğdu bu dostluk?"

"Eski ve uzun bir hikâye. Hiç kurcalama. Ama şu kadarını bil, ona bir hayat borçluyum. Bir kere beni ölümden kurtarmıştı."

"Anlıyorum" diye fısıldadı genç kadın. "Her halde bir çatışmada."

Adam başını salladı tasdik edercesine.

"Ben de sana üzerime vazife olmayan bir sual sorayım; evli misin?"

"Evet."

"Çocuğun var mı?"

"iki tane. Biri kız biri oğlan."

"Yaşları?"

"Boş ver, bilmemen daha hayırlı. Birbirimizi ne kadar az tanırsak o kadar iyi olur."

Mine gülümsedi. "Benden mi korkuyorsun yoksa?"

"Ben kimseden korkmam."

"Ama ailen hakkında bilgi vermekten kaçınıyorsun."

Hayri küçümser bir edayla kadını süzdü yeniden.

"Ben seninle ilgili hiç soru sordum mu bunca gündür? Merelisin, nerden çıktın, Sedat'a nasıl bulaştın filan gibi, ha?"

Mine çocuğu kollarından bırakıp, iliştiği yatağın kenarından kalkarak eski oturduğu iskemlesine dönerken ağır ağır homurdandı.

"Sormana gerek mi vardı? Burada ki herkes ne olduğumu anladı zaten. Sedat'ın kadınıyım tabii ki. Daha doğrusu kapatması.."

"Beni ilgilendirmiyor. Bilmek de istemem zaten."

"Tuhaf bir adamsın" dedi Mine Hayri'yi süzerek. "Konuşmayı da hiç sevmiyorsun. Buraya geldiğimizden beri mecbur kalmadıkça ağzını açmadın."

"Doğru, öyleyimdir."

"Eskiden beri mi?"

"Hapishane günlerinden kalma bir alışkanlık. İnsan mahpusta konuşmak yerine düşünmeye alışır."

Genç kadın ürkerek bir daha süzdü adamı.

"Çok mu yattın hapiste?"

"Soru sormayı bırak bacım. Ne yapacaksın benim kaç yıl yattığımı öğrenmekle.."

"Can sıkıntısı" diye homurdandı Mine. "Ben de burada kendimi hapisteymişim gibi hissediyorum, iki lâf edecek kimse yok."

"Oğlan var ya.. Seni oyalıyor işte."

"Çocukla sohbet insanın sıkıntısını gidermiyor, bilâkis afakanlar basıyor üstüme."

"Sabırlı ol. Az kaldı. Sedat işini bilir. Yakında çıkarız bu delikten."

Merak etme.."

"Hayırlısıyla yakayı ele vermeden bir çıksak, kurban keseceğim."

"Korkuyor musun?"

Mine bu defa sırttan adama inanmazmış gibi baktı.

"Ne yani, sanki sen korkmuyor musun?"

"Hamama giren terler derler. Her işin bir riski vardır, işi kabul ediyorsan onun riskini de kabul edeceksin."

"Hah, şimdi tam Sedat gibi konuştun. O da böyle söyler." "Doğru ama."

İkisi de sustular. Mine tekrar yataktaki çocuğa baktı. Alp ağlamayı kesmiş sessizce onları dinliyordu, konuşmalarından pek bir şey anlamadan. Çocuğa bakıp hafifçe güldü. Gazeteye uzandı tekrar, fakat dün geceden beri ilanlarına kadar her yanını okumuştur gazetenin. Bu lanet depoda zaman geçmiyordu bir türlü. Gazeteyi katlayıp çay içtikleri masanın üzerine koydu. Sonra yeniden Hayri'ye döndü.

"Ne dersin, bu işin içinden kazasız belâsız kurtulacak mıyız?"

"Umarım öyle olur."

"Sadece umuyor musun.'emin değil misin yani?"

"Kim emin olabilir ki?"

"Sizler tabii.. Bu işe girerken Sedat'ın ne tür bir dolap çevireceğini bilmiyor muydun?"

"Çok azını."

"Çok azını mı? Yani bunca tehlikeye sonunu görmeden balıklama mı atladın?"

"Ya sen?"

Mine omuzlarını silkti.

"Ben mecburdum. Sedat ısrar etti. Başka şansım yoktu."

"Ya para? Sedat sana hiç para teklif etmedi mi?!"

Genç kadın dudaklarını büzdü.

"Etmesine etti ama para teklif etmese de kabul zorundaydım."

(ismail .iy.sıı

Hayri bilgiç bir şekilde gülümsedi.

"Emin misin? İşin ucunda para kokusu almasan yine de bu işe girer miydin?"

Mine suratını astı, adama cevap vermedi...

Akşam üstü saat dörde doğru Muavin Mehmet Yurdadön, Baş Komiserin kapısını

açıp içeriye girdi. "Amirim, bizimkiler şoför Kemal'le kardeşi Okan'ı getirmişler.

Okan'ın başında Mümtaz var, çocuk hâlâ ne olduğunu anlamamış durumda ama

ağabeyisi biraz şirret, ileri geri konuşuyor, kepezelik çıkarmaya çalışıyor" dedi.

"Birlikteler mi?"

"Yok âmirim, birbirlerini hiç görmediler, ikisini de aşağıda ayrı ayrı odalara koyduk."

"Tamam, geliyorum şimdi" diye mırıldandı Fikret. Önündeki Keskin'lerin

fabrikasından çıkarılan işçilerin dosyasını kapatarak masasından kalktı ve muavinini

takip ederek Şube'nin alt katındaki sorgulama odalarına indiler. Penceresiz, taş ve

çıplak bir odaydı burası. Tam ortada çıplak bir masa ve tek bir iskemle vardı. Şoför

Kemal iskemleye iğreti bir biçimde oturmuştu. Kendisini buraya getiren memurlarla

tartıştığı sinirli halinden belli oluyordu. Fikret loş odaya girince şoförü baştan aşağıya

bir süzdü. Yaşını pek tahmin edemedi ama umduğundan genç çıkmıştı.

Yirmi sekiz, otuz arası olmalıydı. Sirtında koyu renk, pırtılaşmış bir ceket, içinde

rengi atmış lacivert kazak, ayaklarında da kalın tabanlı botlar vardı. Yüzü kızarmış ve

terlemişti. Parmaklarıyla önündeki masayı iki yanından tutmuş kızgınlıkla odaya yeni

giren iki memuru süzüyordu.

"Siz burada yetkili misiniz?" diye sordu daha Fikret ağzını açmadan.

Fikret gayet sakin, "Öyleyiz, neden sordun?" dedi.

"Avukat istiyorum.. Avukat olmadan beni sorguya çekemezsiniz. Bu yasal hakkım" diye homurdandı.

"Güldürme beni. Bu ağızları seyrettiğin Amerikan filmlerden mi öğrendin yoksa?"

"Ben yasal hakkımı kullanmak istiyorum."

"Kes sesini itoğlu it.. Ne yasal hakkıymış? Ulan buraya her çektiğimiz senin gibi çakala bir de avukat gelse, bizim alt kat Baro odasına dönüşür be! Manyak mısın sen?"

Şoför Kemal dik dik Baş Komiser'e baktı. Sonra yine homurdanmaya başladı.

"Yahu, ben kendi halinde, ekmek parası kazanmaya çalışan sıradan bir şoförüm.

Hiçbir suç işlemedim, benim Asayiş Şubesinde ne işim olabilir? En ufak trafik cezam bile yok. Adamlarınız apar topar beni çevirip, yaka paça buraya getirdiler ve bir Allahın kulu da çıkıp neler olduğunu anlatmadı. Ne istiyorsunuz benden?"

"Bırak saçmalamay. Buraya niçin getirildiğini bal gibi biliyorsun."

Baş Komiserin kararlılığı K%mal'i ürkütmeye başlamıştı. Yavaş yavaş yelkenleri suya indirmeye başladı. Bu sefer sesinin tonunu yavaşlatarak mırıldandı.

"Yemin ederim memur bey, hiçbir şeyden haberim yok. Söyleyin de anlayım."

"Ulan hergele, numara yapmayı bırak. Kafamın sigortalarını attırıyorsun. Bak, kafam kızarsa dümdüz giderim ha! Anandan doğduğuna pişman olursun. Burada konuşmaktan kaçınan senin gibi nice iti bülbül gibi konuşturdum ben. Hadi, ötmeye başla.."

Şoför sararmaya başlamıştı şimdi.

"Neyi öğrenmek istiyorsunuz?"

Fikret birden gök gürültüsü gibi gürledi.

"Çocuğu nereye kaçırdınız?"

Kemal titredi. "Çocuğu mu? Hangi çocuğu?"

"Alp Keskin'i"

"Haa, şimdi anlıyorum.. Şu televizyonların bahsettiği veled! Bizim valdenin yanlarında çalıştığı aile.. Tabii ya, ne olacak, gündelikçi Fatma orada çalışıyor ya, fakir oğlu Kemal'de hemen zanlı kabul ediliyor, öyle değil mi? Şimdi çaktım meseleyi.. Vay be! Şu işe bak! Polis gerçek fidyecileri bulamayınca hemen bizim yakamıza sarılıyor."

Fikret pis pis sırttı.

"Fidyeciler dedin; çocuğu kaçırانların fidyeye istediğini nereden biliyorsun?"

Kemal rahatlamış gibiydi.

"Öyle zengin bir herifin çocuğunu kaçırانlar başka ne isterler ki?" diye mırıldandı.

Baş Komiser masaya biraz daha yaklaştı. Parmağını uzatıp adamı göğsünden itti.

"Her şeyi itiraf etmen için sana bir dakika müddet veriyorum. Sonra başına geleceklerden sorumlu olmayacağım."

Şoför Kemal oturduğu iskemleden fırlamak istedi ama Fikret hızla omuzundan bastırdı. "Çök yerine. Verdiğim süre işlemeye başladı" diye gürledi.

"Siz çıldırmışsınız.. Benim bu işle en ufak bir ilgim yok. Yanılıyorsunuz. Ne yani,

bütün suçum orada çalışan temizlikçinin oğlu olmam mı?"

"Yanına aldığı suç ortağın her şeyi itiraf etti."

"Ne? Suç ortağım mı? O da kim? Blöf yapıyorsunuz. Adi bir taktik bu. Benim ne suç ortağım var, ne de öyle bir işe kalkıştım.."

Fikret güldü.

"Ortağın yan odada her şeyi çoktan itiraf etti."

Kemal'in gözleri irileşmişti.

"Kimden bahsediyorsunuz siz?"

"Kimden olacak, kardeşin Okan'dan tabii. Çocuk bülbül gibi öttü."

Şoför boncuk boncuk terlemişti. Ama onu asıl telaşa düşüren şey yüzündeki hayretin yarattığı ifadeydi, inanamıyordu.

"Vay teres vay! Size o mu söyledi bunu?"

Baş Komiser gülerek başını salladı.

"Evet.."

"Yalan., hepsi yalan.. Yemin ederim yalan. Benden hoşlanmadığımı bilirdim ama bu denli bir alçaklıkta bulunacağını hiç sanmazdım. Yediğim içirdiğim gözüne dizine dursun hayırsızın. Demek koynumuzda yılan beslemişiz. Ama ben ona yapacağımı bilirim."

"Yani inkâr mı ediyorsun?"

"Tabii memur bey. Bu iddia külliye yalan. Bana iftira ediyor."

"Yanlıyorsun. Suçu o da kabul etti. Çocuğu Levend'deki okulun önünden birlikte kaçırdığınızı üstlendi. Ayrıca sizi olay anında birlikte Levend'de görenler de var. Yani iddimizin görgü tanıkları da mevcut."

inanılmaz bir dehşet içindeydi Kemal..

işin kötü yanı Fikret bu şaşkınlığın samimi olduğunu sezinlemeye başlamıştı. Lanet olsun, diye mırıldandı içinden. Sezgilerinde hiç yanılmazdı. Yanındaki muavinine bir baş işareti yaptı. Birlikte sorgulama odasından çıktılar.

Mehmet Yurdadön koridorda mırıldandı.

"Ne dersiniz âmirim, herif inkârda ısrar ediyor, biraz daha sıkıştırılabilir mi?"

"Önce bir de kardeşi ile görüşmek istiyorum" dedi Fikret.

Aynı koridor üzerindeki başka bir odaya girdiler. Bir önceki odanın eşi gibiydi. Bu defa masanın arkasında onaltı, on yedi yaşlarında, yüzü ergenlik sivilcesiyle dolu, soluk benizli, saçları kısa ama kirpi gibi dik tüylü Okan oturuyordu. Sessiz ve ürkekti. Kemal'le Fikret içeriye girince korku dolu nazarlarını onlara çevirdi.

Fikret yanına yaklaştı.

"Adın ne senin?"

"Okan, efendim."

"Kaç yaşındasın?"

"On yedi."

"Kemal isimli bir ağabeyin var, değil mi?"

"Evet, efendim."

"Büyükdere'de bir bakkalın yanında çırak olarak çalışıyorsun, doğru mu?"

"Evet."

"Alp Keskin adlı çocuğu ağabeyinle beraber kaçırdınız, bu da doğru mu?"

"Hayır efendim, hayır... Biz öyle bir şey yapmadık."

"Yalan söyleme. Sizi çocuğun kaçırıldığı gün Levend'de görenler var."

"İmkansız efendim. Ben Levend'de değildim o gün."

"Yalan söyleme yoksa fena olur senin için. Henüz reşit olmadığından suçunu itiraf edersen cezayı hafifletiriz. Pişmanlık duyduğunu, nadim olduğunu ve polise her şeyi itiraf ettiğini bildirirsek az bir ceza ile yakayı sıyrırırsın da."

"Ama nasıl olur? Ben o çocuğu kaçırmadım ki?"

"Sana şahidimiz var dedim."

"Kim?"

"Sizleri tanıyan bir şoför. Yüzleşmek ister misin?"

"İsterim tabii.."

Baş Komiser, muavinine başıyla bir işaret yaptı. Mehmet sessizce odadan çıktı. Şimdi Fikret dikkatle delikanlıyı incelemeye başlamıştı. Çocuk da korkuyordu kuşkusuz, ama Asayiş Şubesi'nin sorgulama odasına düşen her insan bu kadarcık korkardı. Onun ergenlik dolu yüzünde yine de suçsuzluğuna inanan insanların kesin haklılığını okur gibi oldu Fikret, içindeki olumsuz duygu biraz daha yoğunlaştı.

Az sonra içeriye muavini yanına Mümtaz'ı alarak girmişti. Baş Komiser dikkatle, Mümtaz'ı görünce Okan'ın yüzünde hasıl olacak ifadeyi beklemeye başladı. Oğlan somurtarak Mümtaz'a baktı. Sesini çıkarmamıştı.

"İşte" dedi Fikret. "Ağabeyinle seni Levend'de okulun önünde gören kişi bu adam. O da ağabeyin gibi şoför. Ağabeyinin de arkadaşı.. Ne diyeceksin şimdi?"

Okan tepeden tırnağa Mümtaz'ı yeniden süzdü.

"O beyi tanıyorum. Dün çalıştığım dükkana geldi. Benimle konuştu. Ama..."

Oğlan duraklamıştı. Fikret bastırdı.

"Aması ne?"

"O size yalan söylemiş."

"Yalan mı? Niye yalan söylesin ki polise? Ne çıkarı var yalan söylemekte?"

"Orasını bilemem."

"Ağabeyinle seni Levend'de gördüğünü söylediğinde itiraz etmemiş, kabul etmişsin ama.."

"Ben sadece sustum, işte yüzü burada. Dürüst ve mert bir erkekse sizin yanınızda da tekrar etsin aynı şeyi." Okan bu defa Mümtaz'a dönüp konuştu. "Ağabeyimle beni Levend'de gördüğünü sen iddia ettin. Ben sana evet veya hayır dedim mi? Doğru cevap ver."

.1 Mümtaz kekeledi.

"Fakat yanıldığımı da söylemedin. En azından o gördüğün bizler değildik diyebilirdin."

Okan yaşının küçüklüğüne rağmen ağabeyinden daha akıllı ve sakin birine benziyordu; heyecanlanmasına rağmen itidalini kaybetmemişti.

"Sen de polissin, değil mi?" dedi. "Dükkana ağzımı aramaya geldin. Şoför filan da değilsin. Ağabeyimi de tanıdığını hiç sanmıyorum. Daha benimle ilk konuşmaya başladığında anlamıştım bunu. Bir kere ben ağabeyime hiç benzemem, oysa sen birbirimize çok benzediğimizi ve beni öyle tanıdığını söylemiştin. Düpedüz yalandı bu. Senden ilk defa o zaman şüphelenmiştim. Ayrıca olayın olduğu sabah ben erkenden saat yedi buçukta dükkana açmıştım. Her sabah dükkana o saatte ben açarım. Patron gelince de servislere çıkarım. O sabah da dükkanda olduğumu

patrondan öğrenebilirsiniz."

Baş Komiser asık bir yüzle Okan'a yaklaştı.

"iki de bir olaydan söz ediyorsun; seni hangi olay için buraya getirdiğimizi biliyor musun bakalım?"

"Bunu anlamamak için aptal olmak lâzım. Beni buraya niçin getirdiğinizi tahmin edebiliyorum tabii. Birlikte görüldüğümüz yerin Levend olduğunu söylediniz, anlamayacak ne var? Bizler Keskin ailesinin gündelikçisi Fatma hanımın oğullarıyız. Kaçırılan çocukla bizim aramızda bir bağ kurmaya çalışıyorsunuz ama yanılıyorsunuz. O işi biz yapmadık."

Mümtaz dayanamadı.

"Peki sizleri Levend'de gördüğümü söylediğim zaman neden inkâr etmedin, neden hiç sesini çıkarmadın?"

Oğlan saf saf memuru süzdü.

"inkâr etsem fark edecek miydi? Beni yine şubeye çekmeyecek miydiniz? Siz bu işi bizim yaptığımıza inanmışsınız bir kere."

Mümtaz sinirlenerek çocuğun üzerine yürümek istedi. Fikret bir el hareketiyle onu durdurdu.

"Var sayalım ki doğru söylüyorsun, tabii bu hususu yanında çalıştığın bakkalın sahibinden de araştıracağız ama bana şimdi gerçeği söyle bakayım. Bu işi ağabeyin başkalarıyla yapmış olabilir mi?"

Okan bir an sarsılır gibi oldu.

"Benden ağabeyim aleyhinde konuşmamı mı bekliyorsunuz?"

"Sadece fikrini öğrenmek istiyorum. Ağabeyini araştırdık. Uçan kuşa bile borcu varmış, pek sağlam bir ayakkabı değil. Ayrıca aranızın pek iyi olmadığını da biliyoruz. Sen dürüst bir çocuğa benziyor-sun, seni daha hırpalamak istemiyorum. Bu konu da bir şey biliyorsan hemen konuş, ben de seni serbest bırakayım."

"Ben hiçbir şey bilmiyorum."

"Ama bildiğini öğrenirsem seni kodese tıklarım."

Oğlan birkaç saniye düşündü.

"Evet, ağabeyimle anlaşamayız. O sorumsuzdur. Ne ailesine bakar, ne de çocuklarına. Annemi ve beni de daima üzer. Borcu olduğu da doğrudur. Ama asla böyle bir iş yapacağını tahmin etmem."

"Neden?"

Okan bunalmışa benziyordu.

"Bilmiyorum. Bir gerekçe söyleyemem size. Ama o bile bu kadar alçakça bir işe kalkışmaz. Hiç sanmıyorum."

Fikret burnunu kaşımaya başladı.

Uzun uzun oğlanın sararmış yüzüne baktı. Sonra ekibini toplayıp sorgulama odasından dışarıya çıktı. Muavin Mehmet hemen sordu.

"Amirim, ne yapacağız bu iki kardeşi?"

"Bu gece içerde tutun. Sonra dükkanın sahibiyle konuşun, şayet olayın cereyan ettiği saatlerde çocuğun gerçekten dükkan olduğu sabitleşirse, ikisini de salıverin."

Mümtaz sıkılarak soludu.

"Baş Komiserim ya yalan söylüyorlarsa?"

Fikret'in tepesi atmıştı. Ağzını bozarak homurdandı.

"Ulan, savcıya polisten şahit mi göstereceğiz? Kendimi küçük düşürmeye hiç niyetim yok. gfaçmalamayın. Ama Kemal denen herifi de yine izlemeye devam edin."

Baş Komiser odasına çıkmak üzere hızla merdivenlere yürüdü...

Akşam olmuştu. Yorucu bir gün geçiren Dr. Bozok hastahaneden çıktı. Yağmur altında arabasını park ettiği yere doğru yürüdü. Evine gidip sıcak bir banyo yapmak istiyordu. Saatine bir göz attı yine kahredici trafiğe kaldığını anladı. Suratı asıldı.

Levend'den Çapa'ya geliş gidiş gerçekten çekilmez oluyordu. Evine vardığında yollarda tam bir saat on dakika oyalandığını gördü. Işıkları yaktı. Kapısının dışındaki ufak posta kutusuna bırakılan mektupları gözden geçirdi, elektrik ve telefon faturalarını unutmamak için ortadaki masanın üzerine bıraktı ve tam o sırada bu gün aradığı Baş Komiser Fikret'in kartviziti gözüne çarptı.

Kartvizit bu gün hastahanece yaşadıklarını yeniden aklına getirdi. Bir süre kartviziti parmaklarının arasında tutarak düşündü. Öğrendiklerini acaba komisere anlatmasında bir yarar var mıydı? Karar veremedi. Ne öğrenmişti ki?

Somut hiçbir şey yoktu elinde. Sadece bir hasta yakınının J9J koşmasını, çocuğu kaçıranlardan birine benzettiğinden başka ne söyleyebilirdi Baş Komisere..

Bu komik bir iddia olabilirdi ancak. Kartı yeniden masanın üzerine bıraktı. Böyle bir benzetiş Baş Komisere söyleyemezdi. Ama neden içindeki o huzursuzluğu atamıyordu bir türlü? Üst kata çıktı, soyundu, önce banyoya girip bir güzel yıkandı, günün yorgunluğunu üzerinden attı. Elektrikli kurutucu ile saçlarını kurulamaya çalışırken aklı yeniden o konuya takıldı. Her zaman ki akşam yemeği olan ufak bir kâse yoğurt ile tek muzunu yerken benliğinde ki mücadele daha da hızlandı.

Canı o gece çalışmak istemedi. Salona geçip bir süre televizyon izledi. Genelde kanallardaki belgeselleri veya haber programlarını takip ederdi ama o saatlerde ilgisini çeken bir şey bulamayınca televizyonu kapattı. Yine kararsız kaldı bir süre.

Sonra ağır ağır yerinden kalkıp hâlâ masanın üzerinde duran kartı eline aldı.

Telefon etmezse rahatlayamayacağını anlamıştı. Saatin kaç olduğuna aldırmaksızın numarayı çevirdi. Baş Komiser ona, hangi saatte olursa olsun bir şey hatırlarsanız beni arayabilirsiniz, demişti... Fikret ensesini oğuşturdu ve koltuğunda uzun uzun gerindi. Yorgunluktan bitkin haldeydi. Alp Keskin olayıyla görevlendirildiğinden beri doğru düzgün gözüne uyku girmemişti. Sabahın köründe işinin başına geliyor ve gece saat onlara, on birlere kadar şubeden ayrılamıyordu. Fakat onu asıl yıpratın husus hâlâ meselede bir çıkış noktası bulamaması ve üzerindeki baskıların artmasıydı. Şube Müdürü, istanbul Emniyet Müdürü her gün telefonla arayıp her hangi bir gelişme olup olmadığını soruyorlar, onlar yetmiyormuş gibi Ankara'dan bazı siyasi mevkilerdeki kişilerin de üzerinde stress yaratan telefonlarına muhatap oluyordu. En tedirgin'olduğu husus da basının polis aleyhinde yürüttüğü kampanyaydı. Her gün gazetelerde polisin bu olaydaki yetersiz tutumu ve aradan bir haftaya yakın bir zaman geçmesine rağmen polisin en ufak bir ilerleme yapamadığı yolundaki tenkitlerdi.

Masasını toplayıp yerinden kalktı. Bu akşam ne olursa olsun evine erken gidip doğruca yatağa atmak istiyordu kendini. Tam o sırada telefonu çalmaya başladı. Hatta bir an açmamayı düşündü ama görev şuuru hâkim basarak telefona uzandı.

Arayan bir kadındı. Sesi tanıyamadı önce.

"Baş Komiser Fikret Ustanla görüşmek istiyorum, lütfen" demişti.

"Buyurun efendim. Benim."

"iyi akşamlar Fikret Bey. Ben Dr. Bozok."

Baş Komiser birden irkildi.

Kadının bu saatte araması bir hayli ilginçti. Saatine bir göz attı. Sekiz buçuktu.

Doğrusu ondan bir ses seda çıkacağını tahmin etmemişti.

"Evet hanımefendi, buyrun sizi dinliyorum."

Hattın öbür ucunda kısa bir duraklama oldu. Neden sonra doktor konuştu.

"Şey., umarım sizi rahatsız etmiyorumdur. Vakit de epey ilerledi.. Sizi makamınız da bulabileceğimi de sanmıyordum. Ama bana demiştiniz ki..."

"Hiç önemli değil hanımefendi. Yeni bir şey mi hatırladınız?"

Kadın yeniden duraksamıştı. Sanki ne söyleyeceğini bilemez gibi bir hava vardı sesinin tonunda.

"Aslını isterseniz bunu nasıl açıklayacağımı bilemiyorum."

Fikret karşılaştıkları gün kadının yaptığı ilginç tespitleri hatırlamıştı.

"Siz yine de söyleyin" dedi.

"Şey., acaba bunu size anlatabilmek için görüşebilir miyiz? Telefonda açıklarsam yanlış anlaşılmaktan çekiniyorum."

Doktor'un ne demek istediğini kavrayamamıştı Fikret, irkildi yeniden. Kadın ne söyleyebilirdi ki? Üstelik neden yanlış anlaşılmaktan çekiniyordu?

"Tabii.. Ne zaman isterseniz görüşebiliriz."

"Şayet şüphelerimi size açıklamazsam hasta olacağım."

Baş Komiserin ilgisi büsbütün artmıştı.

"Ne zaman ve nerede görüşmek istersiniz?" diye sordu.

"Bu gece sizin için uygun mu? Evime gelebilir misiniz?"

Fikret önce bir an evvel kavuşmak istediği sıcak yatağını, sonra da kadının bakmaya doyamadığı yeşil gözlerini anımsadı. Galiba o yeşil gözler yatağından daha sıcaktı.

"Benim için uygun efendim " diye fısıldadı.

"Anlaştık Komiser Bey, sizi bekliyorum."

Fikret, Şube'den 96 model eski Honda'sıyla çıktı. Yüreğini tatlı bir heyecanın sardığını kabul etti. Galiba şu fidye olayının tek olumlu yanı Dr.Bozok'la tanışmasıydı. Hayatında onun kadar güzel gözlü bir kadın görmemişti. Hiç şüphesiz güzel olan tek yanı gözleri değildi. Uzun boyu, çekici ve kıvrak vücudu, özellikle de pırıl pırıl zekâsı ile kadın müthiş biriydi. Fakat daha sonra kalbinin çarpıntısını çok anlamsız buldu, hatta yüreğinin derinliklerin de hafif burukluk hissetti. Aralarında derin sosyal ve kültürel fark vardı. Sıradan bir Baş Komiserdi kendisi, öyle bir kadının ilgisi çekmeyecek biri. Anlamsız hayale kapılmanın hiç gereği yoktu. Yine de Levend'e doktorun evinin önüne geldiğinde, arabadan inerken kendine çeki düzen verdi. Honda'nın dikiz aynasına bakıp gravatını düzeltti, ceketinin önünü ilikledi, boyattığı papuçlarına bir göz attı. Yapılı ve yakışıklı bir adam sayılırdı.

Kapının zilini çaldığında heyecanını biraz kontrol altına almıştı.

Fakat kapı açılıp doktor eşikte görününce tüm gayretinin boşuna olduğunu yeniden farketti. Kalbinin atışları inanılmaz derecede hızlanmıştı birden.

Gülümsüyordu Dr.Bozok. Sirtında yün bir kazak ve sıradan bir pantolon vardı. Çok hafif bir makyaj da yapmıştı, belli belirsiz. "Lütfen, içeri geçin" derken elini uzatmış Baş Komiserin elini sertçe sıkmıştı. Fikret pardösüsünü çıkarıp salona doğru yürürken midesinin kasıldığını hissetti. Koltuğa oturdu. Muammer'de tam

karşısındaki koltuğa ilişmişti. Doktor hiç bekletmeden hemen konuya girdi.

"Önce davetimi kabul ettiğiniz için size teşekkür borçluyum" dedi.

"Estafurullah hanımefendi. Bu benim görevim. Olayın aydınlanması için elimden, gelen her çabayı göstermek zorundayım. Son görüşmemizde ki tespitiniz beni bir hayli şaşırtmıştı. Biliyor musunuz, görüştüğüm tüm zanlı adaylarının solak olup olmadıklarına dikkat ettim."

Doktor yeniden gülümsedi.

"Demek teşhisime güvendesiniz."

"Kesinlikle."

Doktor birden meraklı bir ifadeyle sordu.

"Araştırmalarınız da yeni bir gelişme var mı? Gerçek suçluları bulabildiniz mi?"

"Üzgünüm" diye fısıldadı Fikret. "Birkaç şüpheli olmakla beraber henüz bir sonuca varamadık. Tahkikat devam ediyor."

Dr. Bozok durakladı. Biraz sinirli görünen bir edayla ellerini dizlerinin üzerinde kenetleyip kararsız bir edayla bekledi. Baş Komiser dikkatle kadını süzüyordu. O güzel yeşil gözlerde tereddüt ifadesi sezinlemişti.

"Evet, efendim. Sizi dinliyorum. Eminim önemli bir konuyu hatırladınız, değil mi?"

Dr.Bozok yine birkaç saniye bocaladı.

"Bilemiyorum" dedi nihayet. "Bu gün garip bir olay yaşadım. Bunu ifade etmem cidden biraz garip kaçacak, daha doğrusu polisin işine yarayacak bir bilgi olup olmadığından ciddi kuşkularım var ama söylemezsem rahat edemeyeceğimi biliyorum."

"Devam edin lütfen."

Doktor bir türlü konuya giremiyordu. Sonra birden misafirine ihmal de bulunmuş gibi hatırlayarak sordu.

"Oh affedersiniz, heyecandan unuttum. Bir çay veya kahve içmek ister misiniz?"

Baş Komiser akşam yemeğini bile yememişti henüz ama bozuntuya vermedi.

"Lütfen bir kahve " dedi. "Sizin için zahmet olmayacaksa?"

"Türk kahvesi mi yoksa Nestcafe'mi?"

"Bol şekerli Türk kahvesini tercih ederim."

Genç kadın sanki misafirine ikramda çok geç kalmış gibi belirgin bir telaşla ayağa fırladı. Hızla mutfuğa doğru seyrederken Fikret onu arkasından hayranlıkla süzdü. Kadının garip bir cinsel çekiciliği vardı ve işin ilginç yanı, nedense doğuştan sahip olduğu bu yeteneği gizlemek ister gibi bir gayret içinde oluşuydu. Yürüyüşünde yumuşaklık ve zerâfet mevcuttu , yeterince iri olmayan kalçaları her adım atışında ahenkli bir şekilde dar pantolonunun içinde inip kalkıyordu. Fikret, arkasından onu seyretmekten zevk aldığı halde birden utandı, ama doktor koridorda kayboluncaya kadar da nazarlarını başka yöne çeviremedi. Mutfaktan sesler işitiyordu.

Porselen bir fincanın tabağına konarken çıkardığı ses, ocağa konan muhtemel cezvenin tıkırdısı ve karolar üzerindeki ayak akisleri. Fikret mutfak kapısına kadar gidip doktorun nasıl kahve hazırladığını görmek isterdi ama tabii bunu yapamadı.

Oturduğu koltukta başını çevirerek genç kadının yaşadığı evi daha yakından tanımaya çalıştı. Eşyalar yeni ve günün modasına pek uygun değildi ama her yer tertemiz ve tertipliydi. Ayrıca çeşitli ülkelerden getirilmiş biblolar, vazolar ve tabaklar gördü etrafta. Soldaki duvarın önünde de kapalı bir piano duruyordu.

Baş Komiser etrafı incelerken doktor geri döndü. Kendine de bir kahve yapmıştı. Muammer Bozok ilk yudumu aldıktan sonra sessizce konuşmasını bekleyen Fikret'e baktı. "Biliyorum, şimdi benden dişe jç dokunur, sizin için somut mahiyette bir görgü ya da hukuki tabirinizle bir delil bekliyorsunuz. Üzgünüm ama size açıklayacağım şey bu vasıfta bir şey değil. Lâkin beni rahatsız ediyor."

Fikret gülümsedi.

"Beni cidden meraklandırıyorsunuz. Anlatın lütfen, ne buldunuz?"

Genç kadın hâlâ sıkıntılıydı.

Hafifçe kızardı.

"Umarım söylediğime gülmezsiniz."

"Estafurullah, neden güleyim. Anlatacağınız her ne ise, sizi bu kadar heyecanlandırduğuna göre mutlaka akla yakın bir nedeni vardır."

Doktor, Baş Komiserin sözlerinden cesaret bulmuş gibiydi. Elindeki kahve fincanını yanındaki sehpanın üzerine bıraktı. Tüm cesaretini topladı.

"Ben." diye kekeledi. "Çocukluğumdan beri iyi bir gözlemci-yimdir."

"Bunu kanıtladınız. Çocuğu kaçırarlardan birinin solak olduğuna beni ikna ettiniz."

"Sağ olun. Bana inandığınız için teşekkür ederim. Sanırım ben ikinci kişinin kim olduğunu saptadım."

Fikret'in dudaklarına götürdüğü kahve fincanı boşlukta kaldı.

"Yani çocuğu kaçırarlardan birini tanıdığınızı mı ima ediyorsunuz?"

"Daha da ötesini. Onunla konuştum."

"Konuştunuz mu?"

"Evet Adamın ismini, oturduğu yeri hepsini öğrendim."

"Nasıl?"

"O adam, hastalarımın birinin oğlu. Adı Hasan..işsiz, güçsüz takımından.. Ve Sarıgazi'de oturuyor."

Fikret kuşkuyla doktoru süzdü.

"Buna emin misiniz?"

Doktor yine kızardı ve başını salladı.

"Nasıl bu kadar emin olduğunuzu sorabilir miyim?"

Doktor yutkundu.

"Sorun da bu zaten" diye mırıldandı.

"Anlayamadım?"

Genç kadın tüm cesaretini toplayarak mırıldandı.

"Onu koşmasından tanıdım."

"Pardon, nesinden dediniz? Koşmasından mı?"

Doktor güzel gözlerini kapattı bir an. Fikret'in sorusundaki üstü kapalı garipsemeyi sezinlemişti..

"Biliyorum, tesbitimi yadırgadınız tabii. Ama eminim, çocuğu kaçırarlardan biri oydu. Bundan hiç kuşku yok.."

"Yani adamı koşarken gördünüz ve onun çocuğu kaçırın kişi olduğuna hükmettiniz, yanlış mı anladım?"

"Doğru anlamışsınız. Aynen öyle. Biliyorum durumu garipsediniz, anlattıklarımın o adam aleyhine yeterli delil olmadığını da farkındayım. Ama size bir yeteneğimden

bahsettim. Gözlerim objektif gibidir, beynime yansıyanı asla unutmam ve görüntüler hafızamdan silinmez. Lütfen, inanın bana. O sabah küçük Alp'i kaçıranları koşarken görmüştüm, ta kamyonetin arkasına atlayın-caya kadar, dün de aynı adamı hastanenin bahçesinde kız kardeşinin arkasından koşarken gördüm."

"Kimin?" diye fısıldadı Fikret.

Sesindeki güvensiz hava doktorun dikkatinden kaçmamıştı.

"Kız kardeşinin" dedi önce. Sonra karşısındaki komiserin kendisine pek inanmadığını gözlerindeki kuşkulu bakışlardan anlayınca, itiraz edencesine ellerini yukarı doğru kaldırıp

homurdandı. "Durun, durun" dedi. "En iyisi, her şeyi en başından anlatayım.

Çapa'daki servisimde yaşlı bir kadın hastam var. Adı Zinnur Kuşçu. Bağırsak kanseri teşhisiyle yatıyor. Yaklaşık on gün kadar önce hastahaneye giriş yaptı, ilk gün hastayı getiren iki yakınıyla da görüştüm. Yani oğlu ve kızıyla. Buraya kadar her şey, sizinde takdir edeceğiniz gibi tamamen normal, ikisi de eğitimsiz -|-insanlardı. Sıradan, her gün serviste gördüğüm binlerce kişiden sadece ikisi.. Fakat bir şey dikkatimi çekmişti, hastanın oğlunun hafif paytak yürüyüşü. Tabii o sıralar gözüme takılan bu hususu hiç önemsemedim, üzerinde bile durmadım. Çocuğun kaçırıldığı gün ise arkadan gelen kişinin koşuşundaki gariplik dikkatimi çekmişti ama size ifade verdiğim sırada hiç şüphesiz bu bağlantıyı kuramıyordum. Sanki o koşan adamı bir yerlerden görmüşüm gibi bir his vardı içimde ama çıkaramıyordum."

"Muammer hanım adamların yüzlerinin maskeli olduklarını unutmuyorsunuz, değil mi?"

Dr. Bozok hemen cevap verdi.

"Unutmuyorum tabii. Zaten bu benzetmemin adamın yüzüyle bir ilgisi yok, tamamen koşarken bacaklarının hareket tarzı ve hafif oraksı adım atışlarıyla ilgili. Bu gün iki kardeş hastaneden çıktıktan sonra bahçede bilmediğim bir nedenle tartışmaya başladılar. Onları üst kattaki çalışma odamın penceresinden seyrediyordum. Bir süre çekiştiler, >adam sinirli ve kızgın görünüyordu. Sonra kadın kolunu kardeşinin elinden kurtarıp hızlı hızlı uzaklaştı. Hasan denen adam ise arkasından baktı. Artık kadını göremiyordum. Ama nedense adam birden çileden çıkmış gibi kardeşinin peşinden koşmaya başladı, işte o an beynimde bir şimşek çaktı. Bu koşuyu daha önce gördüğümü hatırladım. Yanılmama imkân yoktu. O sabah kamyonete koşan iki suçlu birden gözümün önünde canlanıverdi."

"Ve siz de onlardan birinin hastanızın oğlu olduğuna karar verdiniz."

"Evet.. Aynen öyle."

Fikret gülmek için kendini zor tuttu. Son derece komik bir iddiaydı bu. Asıl şaşırtıcı yanı ise iddianın birtıp doçenti tarafından ileri sürülmesiydi. Bu gün sokağa çıksa, dışarıda kadının iddia ettiği gibi paytak yürüyen en az bin kişiye rastlayabilirdi. Yine de saygısızlık etmek istemedi.

"Doğrusu beni şaşırttınız" diye mırıldandı. "Haklısınız, bu varsayımınızın hukuki delil olduğu tartışılır tabii. Olsa olsa çocuğu kaçıran kişinin de paytak koşan biri olduğu düşünülebilir ama ne yazık ki fazla önemi olmayan bir tespit bu. Ne var ki..."
Doktor, Fikret'in sözünü kesti.

"Anlıyorum, sözüme itibar etmiyorsunuz."

"Hayır, hayır.. Beni yanlış anlamayın, ne olur. Yine de o şahsı bir araştıracağım;

bakarsınız tahkikat sonucu daha kesin ve mahkemeyi ikna edici somut sonuçlara ulaşabiliriz. En azından hukuki değeri olan ve savcılık tarafından gözönüne alınabilecek, itibar edilecek bazı sonuçlara."

"Ama şimdilik bu gözlemimin yetersiz olduğunu anlatmak istiyorsunuz, değil mi?" Fikret bir an ne diyeceğini şaşırıldı. Doktoru kırmak istemiyordu ama doğruyu söylemek zorundaydı.

"Üzgünüm ama Savcılığa böyle bir iddia İh gidemem."

Dr. Bozok anlayışla başını salladı.

"Tahmin etmiştim zaten" diyebildi.

"Çok üzgünüm. Ama küçük Alp'i kaçıranlardan birinin solak, diğerinin de paytak olduğuna inanıyorum artık. Bunlar bir görgü tanığının müşahedeleri ve o tanık bir doktor. Aslında bana bir hayli yardımcı olduğunuzun farkında mısınız?"

Genç kadın hüzünlü bir şekilde gülümsedi.

"Çok nâziksınız. Gönlümü almaya çalışıyorsunuz."

"Hayır, kesinlikle değil, inanın bana."

"Pekâlâ" diye mırıldandı doktor. "Ben hâlâ teşhisimde ısrarlıyım ama yapacağım bir şey yok. Bu konu da söz sahibi sizlersiniz Adını ve adresini ister misiniz?"

"Tabii" dedi Baş Komiser. Ama içinden de sokaktaki her paytak .yürüyenini olayın faili diye araştırmaya kalkarsam vay halime, diye düşünüyordu. Bu kez, güzel kadının iddiası ona son derece saçma gelmişti. Bunca işinin arasında hiç kuşkusuz hastahannede yatan bir kadının oğlunu fidyeci diye araştırmaya kalkmayacaktı ama iyi niyetle polise yardımcı olmaya çalışan bir görgü tanığını da kırmak, küstürmek istemezdi, içinden, acaba bunda biraz da kadının güzelliğinin tesiri var mı, diye düşünürken elini cebine atıp ufak not defteriyle kalemmini çıkarmaya hazırlandığı anda doktorun yerinden kalktığını gördü.

"Ben size gerekli her şeyi not edip hazırlamıştım" dedi Dr. Bozok.

Önündeki sehpanın üzerinden katlanmış ufak bir kağıt parçasını alıp Fikret'e uzattı. Baş Komiser kağıda bir göz attı. Muhtemel failin adı, soy adı, ikametgahının adresi, annesinin yatak numarası ve doktorun işinin telefon numarası yazılıydı. Üstelik doktorların alışılmış okunmaz el yazısıyla değil, gayet net, açık seçik bir biçimde. Fikret yine gülümsemesini zor tuttu. Dr.Bozok bu işi gereğinden fazla ciddiye alıyordu. Fikret gitmek için toparlandı. Burada daha fazla kalması için sebep kalmamıştı. Ayağa kalmak üzereyken genç kadının sorusuyla karşılaştı.

"Kaç yıldır bu meslektesiniz Fikret bey?"

"On yılı geçti."

Yoksa doktor şimdi de meslekteki liyâkat ve tecrübesini mi sorguya çekecekti, içinden ya sabır çekti. Kadına gözünün ucuyla baktı yeniden. Sanki gitmesini istemiyor gibi bir hava sezinlemişti. Galiba genç kadın inatçı, ısrarcı ve düşüncelerinin kabul edilmemesine pek alışık biri değildi.

"Her halde üstlendiğiniz görevlerde başarıya ulaşamadığınız vakalar da olmuştur, değil mi?"

Baş Komiser hafifçe gülümsedi.

"Haliyle olmuştur, tabii."

"O hallerde nasıl bir duyguya kapılırsınız? Neler hissedersiniz?"

Fikret farkına varmadan burnunu kaşımaya başladı.

"Bazen bir eziklik, vazifesini yapamamış insanın çöküntüsü filan gibi şeyler. Ama omuzlarımız da o kadar fazla yük vardır ki, olayın etkisini fazla yasayamadan yeni bir hadisenin akışına kapılırız."

"Yani başarıya ulaşamadığınız olayın üzüntüsünü fazla yaşıyacak zaman bulamazsınız, değil mi?"

"Öyle de denebilir. Ama ..."

Doktor, Fikret'in sözünü kesti.

"Anlıyorum, olayı hatırladığınız zaman aynı duygular avdet eder ve o ezikliği bir daha yaşarsınız."

"Doğru. Bana neyi anlatmaya çalışıyorsunuz hanımefendi?"

"Üç aşağı beş yukarı bizim mesleğimizde de bu böyledir. Bir hastayı kaybettiğimizde nerede ve nasıl bir hata yaptığımızı ararım ben. En azından olayın sonuçlanmasından meslekî bir kusurumuzun olup olmadığını çok düşünürüm. Her meslek dalında hata yapılır, bazen bunların telâfisi mümkün değildir. Bazı hallerde ise son anda yaptığınız hatayı idrak edip sonucu değiştirmek de olanak dahilindedir kuşkusuz."

"Evet?"

"Acaba siz de son anda hatanızı idrak edip sonucu lehinize şahsi gayretinizle çevirdiğiniz vakalar yaşadınız mı?"

Tekrar gülümsedi Fikret.

"Evet" dedi. "Birkaç defa."

"Sanırım Alp Keskin vakası da bunlardan biri olacak.. Benim sayemde."

Genç kadın kendinden o kadar emin ve rahat konuşmuştu ki Fikret kızamadı. Üstelik dudaklarındaki içten tebessüm o kadar cana yakın bir ifade vermişti ki yüzüne, Baş Komiser de elinde olmadan ona bakıp güldü.

"Çok ısrarcısiniz. Hâlâ fikriniz de inat ediyorsunuz."

"Doğru. Çünkü yanılmadığıma eminim. Daha önce de söyledim, gördüklerimi tüm ayrıntılarıyla hafızama nakşederim. Tekrarlıyorum, Hasan Kuşçu çocuğu kaçıranlardan biri."

"Pekâlâ" diyen Fikret yerinden kalktı. "Söylediğiniz bu şahsı araştıracağım."

"Söz mü?"

"Söz."

"Ne zaman?"

"ilk fırsatta."

"Yarın hastam için bir konsültasyon yapacağız servisin diğer doktorlarıyla. Yani kesin ameliyat kararı almak için. Sanırım hastamın kızıyla oğlu yine hastahaneye geleceklerdir. Siz de gelir misiniz?"

"Kaçta?"

"Saat on sizin için iyi mi? Gerekirse onları oyalarım, siz gelinceye kadar."

Baş Komiserin başka şansı kalmamıştı.

"Tamam, anlaştık doktor hanım" dedi.

Muammer Bozok'un yeşil gözleri ışıldamıştı.

Fikret'i kapıya kadar uğurlarken, "Yanılmadığımı anlayacaksınız" diye fısıldadı..

O gece derin bir uyku çeken Fikret ertesi sabah saat yedide Şube'den içeri giriyordu.

Koridorda Muavin Mehmet'le karşılaştı. Muavin keyifle mırıldandı.

"Amirim bizim çocuklar dün gece Cabbar Tayfun'u enselemişler."

"Emre Keskin'e demir çubukla saldıran işçiyi mi?"

Muavin başını salladı.

"Nerede?"

"Beyoğlu'n da bir pavyonda.. Kelebek Pavyonda."

"Pavyon da ha?"

"Herif pavyonda yanındaki yosma ile para yiyormuş. Üstelik üzerinde bir de ruhsatsız tabanca bulunmuş."

"Aşağıda mı şimdi?"

"Evet, efendim. Uykusuz olduğunuzu biliyorduk, sizi rahatsız etmedik. Bu sabah söyleriz dedik."

"Sorgulama yaptınız mı?"

"Sizi bekledik efendim. Zaten herifin ifade verecek hali yokmuş, körkütük sarhoştu dediler arkadaşlar. Şubeye niçin sevkedildiğin-den haberi bile yokmuş."

"Yanındaki kadını ne yapmışlar?"

"Bizim Feridun ihtiyaten onu da getirmiş."

"Tamam, inelim aşağıya. Önce şu kadının ağzını bir arayalım bakalım."

Kadının tutulduğu oda ilk katta, arka avluya bakan, pencereleri demir parmaklıklı ama bol ışık alan bir yerdi. Kapıda üniformalı bir polis memuru bekliyordu. Fikret'le muavinini görünce başıyla selâm verip kapıyı açtı.

Fikret hemen baştan aşağıya kadını bir süzdü.

Kırkına yakındı. Dün gece aldığı alkolün emareleri hâlâ üstündeydi. Bir gece evvelinden yaptığı makyaj yüzüne gözüne bulaşmış, rimelleri yanağına doğru akmıştı, iri dudaklarına cart kırmızı ruj sürmüştü. Odaya girenleri görünce koyu siyaha boyadığı önüne düşmüş saçlarını arkaya attı ve Fikret'e küçümseyen bir edayla baktı. Cüretkâr bir tavırla homurdandı.

"Siz Ahlak Zabıtasından değilsiniz, onlar nerede? Ne oluyor burada?"

Baş Komiser hiç sesini çıkarmadan kadının önüne dikildi.

"Adın ne senin?"

"Hangisini soruyorsun? Gerçeğini mi yoksa iş adımı mı?"

"Her ikisini de söyle."

"Naciye Razman. Ama çalıştığım muhitte Ayşegül diye tanılırım."

"Söyle bakalım Naciye, Cabbar'ın manitası mısın sen?"

Kadın kalın sesiyle homurdandı.

"Önce bir sigara verir misiniz? Dün gecedен beri boğuldum burada ayol.."

Muavin kadına paketinden bir sigara uzattı.

Naciye pişkin bir şekilde sırttı. "Paket ben de kalabilir mi?"

"Al bakalım, sen de kalsın."

Kadın damarlı elleriyle yanındaki çantasını karıştırıp içinden bir Tokai çakmak çıkararak sigarasını yaktı ve derin bir nefes çekti. Sanki aklına başına gelmiş gibi yine aynı soruyu yöneltti Baş Komiser'e.

"Kuzum beni niye buraya getirdiniz? Burası Ahlak Zabıtası değil."

"Sen soruma cevap ver şimdi."

Naciye aksilenerek homurdandı.

"Nesi olmamı bekliyorsunuz? Kız kardeşimi?"

"İlişkiniz ne zamandan beri devam ediyor?"

Kadın yine tuhaf tuhaf Fikret'e baktı.

"On gün oluyor tanışalı.. Kuzum, biri bana açıklamayacak mı? Neler oluyor burada? Bunlar ne biçim soru? Sanki cinayet sanığı gibi hissediyorum kendimi.. Benim bildiğim.."

"Kes sesini" diye kükredi Baş Komiser. "Sana ne soruyorsam ona cevap ver."

Kadın sustu, tedirgin bir şekilde Fikret'e baktı tekrar.

"Nerede tanıştın Cabbar'la?"

"Kelebek Pavyon'da.. On gün önce. Dedim ya."

"Ne iş yapar bu Cabbar?" -

"Emlâk komisyoncusu."

Baş Komiser sırttı.

"Emlak Komisyoncusu ha? Sana kendini öyle mi tanıttı?"

Naciye kaşlarını çattı.

"Değil mi yoksa?"

"Feleğin çemberinden geçtiğinizi sanırsınız ama siz orospular yine de çok safsınız ulan! Hiç o herifte emlak komisyoncusu halı var mı be?"

Kadın irkilmmişti. Hemen itiraz etti.

"Ne peki? Bana kendini öyle tanıttı."

"Sen de hemen yuttun, değil mi?"

"Dükkânını gördüm ayol.. Yazıhanesini yani?"

"Neredekini?"

"İkitelli'deki Başka da var mı?"

"Onda dükkân çok!.." Baş Komiser sinsi sinsi gülüyordu.

"Ne yani? O dükkân onun değil mi? Bunu mu demek istiyorsunuz? Yahu camında yaldızla adı yazılıydı."

iki memur bir an bakıştılar.

"Demek dükkanda adı yazılıydı ha?"

"Ha şunu bileydin. Ruhsatı bile var. Duvarda asılı.. Ben okudum.."

"Yok yahu? İkitelli'nin neresinde bu dükkân?"

"Ne bileyim neresinde? Zaten İkitelli'yi ilk defa oraya gittiğimde gördüm."

"Nerede düzüşüyorsunuz? Herifin evinde mi yoksa otellerde mi?"

Kadın bu soru karşında huzursuzca Baş Komiseri süzdü.

"Ne biçim soru bu?"

"Kes tatavayı yoksa şimdi şamar yüzüne iner, ahmallah feleğini şaşırırsın."

Kadın korkmuş gibi oturduğu yerde biraz geri çekildi.

"Genellikle evine gideriz."

"Karısı da size katılır mı?"

"Daha da neler? Hem Cabbar yıllar önce eşinden ayrılmış, haberiniz yok mu?"

"Sana öyle mi dedi?"

Naciye ilgisizce omuzlarını silkti.

"Müşterilerimin medeni hali beni ilgilendirmez. Ben sadece koyunlarına girerim."

"Sana iyi para veriyor mu?"

"İdare ediyoruz, işte."

"Cabbar'ın bol parası var mı?"

"Ne bileyim? Öyle gözüküyor."

"Hiç bu paranın kaynağını düşündün mü?"

"Kaynak mı? Beni hiç ilgilendirmez. Hem iyi işleyen bir yazıhanesi var, dedim ya."

"Onun polis tarafından arandığını biliyor muydun?"

"Hayır" dedi Naciye. "Suçu neymiş?"

Fikret duymamış gibi devam etti.

"Peki, eskiden ne iş yaptığını biliyor muydun?"

Kadının tepesi atıyordu yavaş yavaş.

"Yahu neler oluyor, hiçbir şey anlamıyorum valla.. Herifin eskiden ne iş yaptığını nereden bileyim ben? Tamam, fişli, müseccel orospuyuz ama bizi iş tutarken yakalamadınız. Ne oluyor? Ben polise karşı gelmedim, kuzu kuzu itaat ettim. Bu farklı muamele niye? Hem burası nezerathane de değil, neden beni bütün gece burada beklettiniz?"

"Ulan sorgulamayı sen mi yapıyorsun, yoksa biz mi? Sen sorularıma cevap ver ve zevzeklenme. Yoksa seni yakarım ha.."

Naciye ürkmeğe başlamıştı.

Neden sonra homurdandı.

"Narkotikten misiniz?"

Baş Komiser aksi aksi bakmaya devam ediyordu.

"Pekâlâ" diye homurdandı. "Bir iki defa esrarlı sigara içtiğine şahit oldum, hatta bana da ikram etti ama yemin ederim içmedim ben. Uyuşturucu kullanmam. Eskiden ne iş yaptığını gelince, bilmiyorum.. Hiç bilmiyorum."

"Yalan söylüyorsun."

"İster inanın, ister inanmayın. Tüm bildiğim bu.."

Fikret her zaman ki gibi burnunu kaşımaya başladı...

O sabah Ökkeş küçük kamyonetini durdurarak Hasan'a döndü.

"Burada mı ineceksin?"

"Evet, burada ineyim ben."

"Tilki nerede olduğunu sorarsa, ne diyeyim ona?"

"Doğruyu söyle yahu? Hastahaneye gidiyorum."

"Bozulacaktır. Bilirsin, inanmaz yine."

"Ulan, anama ameliyat kararı verecekler bu gün. Meşkûre'ye de para götürmek zorundayım. Dün birbirimize girdik zaten, ileri geri konuştu, az kaldı elimde kalacaktı kaltak, fena halde tepemi attırdı. Kardeşim olduğunu unutup yüzüne iki tokat aşkedecektim. Ama haklı da; bizim valdeyle hiç meşgul olamadım. Bu gün gitmezsem olmaz."

"Depoya dün akşam da uğramadın. Tilki bozuluyor. Anasını bu kritik zamanda mı hatırladı diyor."

"Ne yapayım yani? Kocakarının ameliyatının bu ana rastlamasını ben mi istedim? Oldu bir kere."

Ökkeş kayıtsızca omuz silkti.

"Sen bilirsin ama şu sıralar Sedat'ı kızdırmaya pek gelmez de."

"Cehenneme kadar yolu var, teresin. Ben elimden geleni yaptım. Depomu emrine verdim, o piçin kaçırılmasına yardımcı oldum, daha ne yapayım? Zaten onun da bir bok yaptığı yok, daha ne bekliyor bilmiyorum, neden harekete geçmiyor ki? Her geçen gün bu işin biraz daha suyu çıkıyor gibi geliyor bana. Durum hiç hoşuma

Fnlcy

gitmiyor Daha kaç gün veledi depoda saklayacağız ki? Her an bir bokluk olabilir, birilerinin dikkatini çeker. Boş bir depoda sabahlara kadar ışık yanıyor."

"Tamam, tamam" diye mırıldandı Ökkeş. "Ben Tilki'yi ikna etmeye çalışırım."

"Akşama görüşürüz" diyen Hasan kapıyı açıp kamyonetten

atladı. Gri tayyörünün üzerine beyaz doktor önlüğü giymişti Muammer Bozok. iki de bir saatine bakıyordu. Hastasının çocukları, Hasan denen adamla kardeşi Meşküre kendisiyle görüşebilmek için koridorda bekliyorlardı ama Baş Komiser hâlâ görünürlerde yoktu. Kolundaki saate bir daha göz attı. Ona beş vardı..

Şimdiye kadar burada ohtiası gerekirdi. Genç kadın aniden sinirlendi, insanlara hiç güven olmuyordu; verilen söz mutlaka yerine getirilmeliydi, Baş Komiser dün gece mutlaka geleceğini söylemişti. Oysa ona inanmış, daha da önemlisi onu diğer polislerden farklı görerek güvenmişti de. Üzerinde sözüne itimat edilir, vazifesinas ve dürüst bir insan intibai uyandırmıştı. Teşhis ve şüphesinden kuşkuya düşmesini anlayışla karşılayabilirdi ama verdiği sözü tutmamasına asla hoşgörü gösteremezdi. Yerinden kalktı, sinirli adımlarla odasında dolaşmaya başladı.

O iki hasta yakınını daha ne kadar oyalayabilirdi? Önünde sonunda onlarla konuşmak zorundaydı. Hasan denen adam hastahaneye sık sık gelmiyordu, belki bir daha annesi ameliyat oluncaya kadar da gelmeyebilirdi.

"Tabii" diye homurdandı içinden. "Bana inanmadığı için başından savdı. Çok ayıp, doğrusu bunu beklemezdim."

Gerçi hasta yakınlarını oyalamak fazla bir sorun değildi, onları biraz daha bekletebilirdi, şayet Baş Komiserin geleceğine emin olsa ama bundan emin değildi, insan en azından bir telefon eder, mazeret beyan ederdi. Bir daha baktı saatine. Ona iki vardı. Fikret Uskan'ın kartviziti bu kez yanındaydı, hatta bir an telefonla onu aramayı bile aklından geçirdi ama gururuna yediremedi, şayet Baş Komiser ters veya kırıcı bir cevap verirse ya da yüzüne karşı düşüncesini alenen ifade ederse, her şey kopabilirdi. Bu mesele aydınlanıncaya ve içi rahat edinceye kadar Komiserle bağlantısını koparamazdı.

"Lanet olsun" diye mırıldandı.

Kendisi görgü tanığıydı, suçlu ile fiziki bağlantıları anlattığı halde Baş Komiser ona güvenmiyordu. Nasıl bir polisti bu? Hiddetlenmişti şimdi. Odasında fır dönüyordu. Gelmeyeceğini anlamıştı artık. Ama Dr. Bozok mücadeleden yılmayan bir kadındı, ani bir kararla odasının kapısını açtı ve koridorda bekleyen kardeşleri gelmeleri için içeriye çağırdı. Gerekirse yoluna tek başına da devam edebilirdi..

Meşküre yaşça daha küçük olmasına rağmen ağabeyisinin yanında daha iri, daha yapılı duruyordu. Boyu neredeyse bir seksene yakındı ve oldukça şişmandı. Sırtında ki kalın ve uzun siyah manto kadını daha da heybetli kılıyordu. Odaya girince başındaki kalın eşarpı çekip çıkardı. Doktor'un yer göstermesi üzerine masasının önündeki iskemlelerden birine oflayarak oturdu. Kalın telli, bakımsız saçları yeterince yıkanmamaktan yol yol olmuştu. Hasan da öteki iskemleye ilişti.

Dr. Bozok bir süre ikisini de sessizce inceledi. Sanki söze nereden başlayacağını bilemeyen bir hava içindeydi. Aslında o an kendi vicdanı ve sorumluluğunun baskısı altında beynindeki son tereddüt kırıntılarını yenmeye çalışıyordu. Yaptığı işin mesleğinin genel ahlâk kurallarına uymadığının bilincindeydi, lâkin gayesinin

insanlık ve küçük bir çocuğun hayatı ile ilgili olduğu düşüncesi ona cesaret ve şans veriyordu. Ne olursa olsun, aklından geçeni uygulayacak ve emin oluncaya kadar bu işin peşini bırakmayacaktı. Sessizlik uzadı.

Doktor nihayet pes bir sesle konuştu.

"Evet" diye mırıldandı. "Annenizin ameliyat olması gerekiyor."

Hastasının çocukları son ümitlerinin de yıkılmışlığı içinde doktora baktılar.

Meşkûre titrek bir sesle sordu.

"Başka çare yok mu doktor?"

"Maalesef yok. Fakat sizi buraya çağırmanın yalnız ameliyat kararını bildirmek için değildi" dedi.

Hasan hareketsiz ve sessizdi. Bu haber onu fazla ırgalamamış görünüyordu. Ama Meşkûre merakla sordu.

"Mesele nedir?"

"Sizlersiniz.."

"Nasıl yani?"

Doktor, Hasan hakkında bilgi toplamak zorundaydı. Hiç istifini bozmadan devam etti.

"Annenizdeki kanser türünün sizlerde de görünmesi mümkün."

"Bizde mi? Ama bizim öyfe'bir şikâyetimiz yok ki?"

"Biliyorum ama henüz şimdilik yok."

Hasan tedirgin bir şekilde homurdandı.

"Ne demek istiyorsunuz doktor hanım? Bizler turp gibiyiz, nezle bile olmayız.

Sağlıklı insanlarız.."

"Ama bu hastalığa yakalanma riskiniz yüksek." "Eee?"

"Şimdi bir ön tedbir olarak size bazı sualler soracağım. Siz de lütfen bu suallerime tam ve doğru cevaplar vereceksiniz."

Meşkûre ister istemez telâşlanmıştı. Hasan'ın ise sıkılmış gibi suratı asıldı.

Doktor önüne beyaz bir kağıt çekerken bilmiyormuş gibi sordu. "Önce büyük kardeşten başlayacağım. Hanginiz büyüksünüz?" "Ben" dedi Hasan. "Pekâla.

Adınız?" "Hasan.. Hasan Kuşçu."

"Kaç yaşındasınız?"

"Otuz altı."

"Kan grubunuz?"

"Kan grubum mu? Bilmiyorum."

"Hiç şimdiye kadar öğrenmediniz mi?"

Hasan durakladı.

"Vallahi galiba bir kere askerliğim sırasında bakmışlardı ama., hatırlamıyorum."

"Çocukluğunuz da geçirdiğiniz hastalıklar?"

Hasan anlamsız gelen bu suallerden bezmiş gibi homurdandı.

"Yapmayın doktor, yıllar önceki hastalıkları nereden hatırlayım?"

"Ama bunlar önemli."

"Öyleyse anneme sorun. O bilir."

Meşkûre lâfa karıştı.

"Kızamık olduğunu biliyorum. Ondan bana da geçmişti."

Doktor sanki önemliymiş gibi önündeki kağıda not düşmeye başladı.

"Başka?"

"Hatırlamıyorum."

"Ne iş yapıyorsunuz, Hasan bey?"

Adam bu suale bozulmuş gibi sıkıldığını belirten bir jest yaptı. Doktor dikkatle onu süzüyordu. Kız kardeşi hafifçe gülümsemişti.

"Şey., şu an boştayım.. Yani işsizim."

"Ya daha önce?"

"Daha önce...."

Hasan uygun bir şey söylemek için düşünüyordu sanki.

Meşkûre yeniden müdahale etti.

"Şuna hep işsizim desene. Ne zaman doğru dürüst bir iş tuttun ki? Rahmetli babamın yanında geçirdiğin birkaç yıl hariç.."

Hasan sertçe homurdandı. "Sen karışma. Kapa çeneni. Yine | tepemi attırıyorsun."

Dr. Bozok iki kardeş arasındaki sürtüşmeyi duymamış gibi 'davranarak sormaya devam etti. "Daha önce babanızla mı çalışıyordunuz?"

Hasan kızgın nazarlarını kardeşinden alarak yeniden doktora döndü.

"Evet" diye mırıldandı.

"Nasıl bir işti bu?"

"Babam ufak çapta bir zahire tüccarıydı."

Doktor biraz afalladı. Hasan'ın babasının bir tüccar olacağını hiç sanmamıştı. Ama bozuntuya vermedi.

"Bakın, bu ilginç" diye mırıldandı.

iki kardeş de irkilmişlerdi.

Hasan, "Nesi ilginç?" diye ordu.

"Yani babanız, buğday, arpa, kuru fasulye, bakliyat gibi şeyleri satardı, değil mi?"

"Evet?"

"Babanız da kanserden mi vefat etti?"

"Yoo, kalbden."

"Peki, anneniz sık sık onun dükkanına gider miydi?"

Bu kez soruya Meşkûre cevap verdi.

"Kesinlikle gitmezdi doktor hanım. Belki bir iki kere Unkapanın-da ki yazıhaneye gitmiştir ama Balat'taki depoyu bile babamın ölümünden sonra gördü. Hem anlamıyorum kanserle işin ne alakası olabilir, açıklar mısınız lütfen?"

Dr. Bozok kızardı.

Bu yaptığı mesleği için bir lekeydi ama yalan söylemekten başka çaresi yoktu Nasıl olsa karşısındaki bu iki cahil insan meseleyi kavrayamazlardı. Hafifçe yutkundu sonra kendinden emin bir şekilde konuştu.

"İlmen kesin olarak nedeni sabit olmamıştır ama annenizin tutulduğu kanser türünde zahirenin rolü olduğu tıp literatüründe hâlâ tartışılan bir konudur, ihtiyatla yaklaşmak gerekir."

"Ama" diye söylendi Hasan. "Artık ne yazıhanede ne de depoda zahire filan yok. O iş bitti. Tasfiye ettik. Babamın işi ile uğraşmıyoruz."

"Peki yazıhane ile depoya ne oldu?"

Bu çok anlamsız bir soruydu.

Yaptığı hatayı kavradı ama ağzından çıkmıştı bir kere. Durumu kavrar kavramaz

kardeşlerin yüzüne baktı.

Meşkûre şaşkın şaşkın doktora bakmaya devam ediyordu.

"Yani kanserin zahireden geçtiğini mi söylemeye çalışıyorsunuz? Bunu hiç duyamamıştım daha önce."

Doktor yaptığı hatayı düzeltmeye çalıştı.

"Hayır mikrobik olduğunu ilmen söyleyemeyiz ama istatistikler zahire ile meşgul olanlarda bu hastalığa yakalanma oranının yüksek olduğunu gösteriyor."

Hasan huylanmaya başlamıştı ama huylanmasının sebebi kanser ile zahire arasındaki münasebetten ziyade depodan söz edilmesiydi.

Hafifçe titredi. Şu anda en duymak istemediği şey depo ile ilgili konuşmaları.

Kaşları çatıldı birden. "Bakın, doktor hanım" diye homurdandı. "Biz buraya annemizin ameliyatını sizinle konuşmaya geldik. Konu ne bizim sağlığımız ne de kahrolası zahire. Siz şimdi bunları bırakın da ameliyat için ne diyecekseniz onu söyleyin. Fazla vaktim yok benim."

Aslında konuşmanın gidişatından Meşkûre de şaşkındı. Ama doktor'un sinsisi ağabeysinini geçmişini ve halini değerlendirmek istediğini anlayamazdı tabii. Onun için de öncelikli mesele annesinin ameliyatıydı; bu nedenle ağabeysinini sert çıkışına ses etmedi. Dr. Bozok fazla ileri gittiğini anlamıştı. Çabuk toparlandı ve kaşlarını çatarak Hasana baktı. Yüzünde genellikle taşıdığı soğuk ifade oluştu birden.

"Ben görevimi yapmaya çalışıyordum, sizleri uyarmak zorundaydım. Gerisi sizin bileceğiniz iş. Annenizin ameliyatına gelince, biz operasyon kararı aldık. Gününü ve saatini ameliyatı yapacak cerrahlarla konuşun" dedi ve konuşmayı kesti.

Hasan çoktan ayağa kalkmıştı. Sinirli bir şekilde kız kardeşine homurdandı.

"Hadi yürü, gidelim. Burada işimiz bitti. Öğreneceğimizi öğrendik."

Meşkûre süklüm püklüm ayağa kalktı. Yine de doktorun iyi niyetle kendilerini uyardığını düşünüyordu. O iri vücudundan umulmayan bir sadelikle, "Teşekkür ederiz" diye mırıldandı. Odana çıktılar. Doktor derin bir nefes verdi. Hasan'ın ağzından fazla bir bilgi alamamıştı. Elindeki kalemi paşanın üzerine bırakıp arkasına yaslandı. Ne öğrendiğini düşünmeye başladı, izlenimleri yetersizdi. Adamın boş gezenin boş kalfası olduğunu anlamıştı, biraz da sinirli ve çabuk alevlenen biri olduğunu. Ama bu izlenimleri şüphesinin pekişmesi için henüz yeterli değildi. Hasan denen adam anladığı kadarıyla mirasyediydi. Babas'ı bir tüccar olduğuna göre ölümüyle onlara miras bırakmıştı. Acaba bıraktığı mirasa ne olmuştu? Hasan kişiliğindeki aylak ve çalışmayı sevmeyen biri çoktan o mirasın altından girip üstünden çıkmış olabilirdi. Ayrıca kılık kıyafetleri hiç de varlıklı olduklarını göstermiyordu, iki kardeş arasında da gözle görülür bir çekişme mevcuttu.

Hasan'ın hâlâ tehlikeli biri olduğunu düşünüyordu...

Gece soğuk ve nemliydi. Havanın dondurucu rüzgârı, şehrin karanlık ve تنها sokaklarında uğultulu girdaplar yaratarak dolanıyordu. Vakit gece yarısına yaklaşırken Yıldız Posta Caddesindeki ankesörlü telefon kulübelerinin önüne ağır ağır bir araba yaklaştı ve farlarını söndürerek durdu.

Cadde gecenin ilerlemiş saatinde oldukça ıssız ve boştu. Kaldırımlardaki birkaç kişi ise bir an önce evlerine ulaşmanın telâşi içinde hızlı hızlı yürüyorlardı. Duran arabanın içinde ki Sedat bir süre yerinden hiç kıvıldamadan caddenin durumunu kontrol etti. Az ilerisindeki telefon kulübelerinin tamamı boştu. Yine de arabasından

inmedi. Hiç acelesi yoktu. Bir süre daha oturduğu yerden etrafını kolaçan etti. Günün her saati hınca hınç kalabalık olan cadde de şimdi yalnız hızla seyreden arabalardan başka seyir eden kimse yoktu. Burası Keskin ailesi ile telefon irtibatı kuracağı en uygun yerlerden biriydi. Usulca arabasından çıktı. Paltosunun yakasını kaldırarak kendisini biraz daha, yanından hızla geçen arabalardan kamufle etmeye çalıştı. Sonra hızla telefon kulübelerine doğru seyirtti. Etrafa son bir kere göz attı.

Yüz metre kadar ilerdeki Dedaman Oteli'nin önü hareketliydi ama bu son derece doğaldı, otel çevresinde sabaha kadar hareketlilik yaşanırdı. Keskin ailesinin telefonlarının dinlendiğinden emindi; dolayısıyla kuracağı irtibatın süreyle kısıtlı olduğunu da gayet iyi biliyordu. Teknolojik imkânlar aranan bir numaranın nereden arandığını en az üç dakika geçtikten sonra tesbite müsaitti şimdilik. Bu nedenle Sedat İsteklerini en fazla iki buçuk dakika içinde bildirmeye mecburdu. Şayet telefonu tesbite çalışan teknikerler bunu başarlarsa, anında polise mahal bildirerek yakalanmasına olanak sağlayabilirdi. Gecenin ayazına rağmen soğuk bir terin ensesini kapladığını duyumsadı. Polis mutlaka aranan numarayı tesbit imkânı sağlamak için Keskinlere mükalemeyi uzatmaları yolunda ikazda da bulunmuştur, diye düşündü. Zamanı gerçekten kısıtlıydı. En sağdaki kulebinin önünde durdu. Reseptörü kaldırdı, münhal sesini aldı. Artık işe girişebilirdi. Derin bir soluk aldı. Sol bileğini uzatıp saatine bir göz attı. Bakışlarını asla saatinin kadrından kaldırmamalıydı. Yaptığının ne denli tehlikeli bir iş olduğunu biliyordu. Cebinden çıkarttığı kartı deliğe soktu ve Levend'deki evin telefonunu tuşladı. Bir gözü de saatteydi. Zaman işlemeye ancak karşı tarafın telefonu açmasıyla başlayacaktı.. Numara düştü ve zil çalmaya başladı..

Tilki âdeta nefesini tuttu. Tek isteği telefonu çocuğun babasının açmasıydı... Zil sesi salonda yankılar yapmıştı. Nilüfer bir an oturduğu kanepeden ayakta duran kocasına baktı. Emre telefona daha yakındı. Genç kadının kalbi gümbürtüyle atmaya başlamıştı yine; zaten elinde değildi, oğlunun kaçırıldığı andan beri telefonun her çalışında yüreği ağzına geliyor ama yine her seferin de arayanın ilgisiz kişiler olduğunu anlayınca da ümitleri sönüp kararıyordu.

Kocasını telefona açmaya giderken yüreği bir kere daha ümitle hoptu. Acaba bu kez biricik yavrusundan bir haber alabilecek miydi? Nilüfer her geçen gün biraz daha eriyor, direnci kırılıyor, mücadele gücü zayıflıyordu, inanmadığı tek şey, evlerinde ki yaşamın her geçen gün biraz daha normale dönmesi, kocası dahil herkesin olayı yavaş yavaş kabullenip Alp'in yokluğuna ve acı gerçeği kabullenmeye başlamış olmalarıydı. Kocasıyla bir an göz göze geldiler.

Saat on ikiye on vardı. Yakınları dahi bu saatte aramazlardı..

Genç anne yeniden umutlandı. Sanki içine doğmuştu; bu kez sevgili oğluya ilgili bir mesaj alacaklardı. Ağzından tek kelime çıkmadı.

Emre hemen telefona atıldı.

"Efendim?"

"Emre Keskinle mi görüşüyorsunuz?"

Hafif metalik, boğuk ve sert ifadeli bir sestir bu. Ama sesin sahibini tanıyamıyordu genç baba. Birden yüzü sarardı.

"Evet benim, buyurun."

"İstedüğümüz parayı hazırladın mı?"

Böyle bir an için kendini çok hazırlamıştı Emre. Mektubu aldığı andan beri en pratik ulaşım olan telefonu kullanacaklarına inanıyordu çocuğunu kaçıranların. Sakin ve soğukkanlı olması gerekirdi ama elinde olmadan tüm vücudunun titremeye başladığını hissetti. Hemen kendisini toparlaması ve konuşmayı elinden geldiğince uzatmaya çalışması gerektiğini de biliyordu. Saniyeler bile önemliydi. Şu anda bilmediği bir yerde bu konuşmanın banda alındığının ve polisin yeri tespit eder etmez harekete geçeceğinin de farkındaydı. Zaman kazanması gerekiyordu.

Kekeleyerek sordu. "Kiminle görüşüyorum?"

"Abuk subuk sorularla vakit kazanmaya çalışma. Kim olduğumu biliyorsun."

"Nereden bileyim? Ya oğlumu kaçıran siz değilseniz?"

"Saçmalama.. Yarın oğlunun sol kulağının evine postalanmasını ister misin?"

Dona kaldı Emre.

Güçlkle, "Hayır" diyebildi.

"O halde soruma cevap ver. Parayı hazırladın mı?"

"Hemen hemen hazır diyebilirim."

"Ne demek hemen hemen?*Sana üç gün mehil vermiştik."

"O kadar parayı üç günde hazırlamak kolay değil. Bunu takdir edeceğinizi umarım ama bir iki güne kadar tamamlayacağım."

"Yalan söylüyor ve büyük bir hata yapıyorsun."

"Bana yarın akşama kadar fırsat tanıyın."

Kısa bir sessizlik oldu hattın öbür ucunda ama çok kısa bir sessizlik..

Sonra madeni ses homurdandı.

"Tamam. Yarın akşam tekrar arayacağım ve parayı nasıl teslim edeceğimi söyleyeceğim."

Emre'nin kalbi duracak gibiydi.

Gözleri karısına takıldı. Nilüfer sessiz sessiz ağlıyordu..

Keskin ailesinin telefonu açıldığı anda otomatik ses bandı dönmeye başlamıştı. Kayıt teknisyeni ilgisizce muhavereyi dinlemeye başladı Nöbeti sırasında tek ilginç ve şüphe çekecek konuşma olmamıştı. Zaten son arama yaklaşık bir buçuk saat önce "- *- kayda geçmişti, ilk günler hiç susmayan ailenin telefonu günler geçtikçe sıklığını kaybetmiş arayanların sayısı düşmüştü. Konuşmaları duyunca birden irkildi ve tekerlekli koltuğunu iterek az ilerde uyuklayan polisi uyandırdı.

"Uyan Rıfkı, fırla.. Herifler arıyor.."

Asayiş Şube'sinin memuru Rıfkı gözlerini uğuşturarak yerinden sıçradı. Hemen teknisyenin masasının önündeki panoya yaklaştı, işin teknik yanını pek anlamazdı ama yanan sönen ışıklardan ve hareketli oklardan önündeki cihazın arayanın yerini saptaması için faaliyete geçtiğini tahmin edebiliyordu.

Heyecanla sordu Rıfkı.

"Numarayı saptayabilecek misin?"

"Umarım.. Biraz da beklememiz gerekecek."

Teknisyenin tüm dikkati önündeki cihazdaydı. Şimdilik yapabileceği fazla bir şey yoktu. Zamanla boğuşuyor ve sürenin biraz daha uzaması için dua ediyordu.

Saniyeler geçmek bilmiyordu.

Rıfkı dayanamadı. "Bir şey öğrenebildin mi?"

"Henüz yalnız aranan semti çıkarabildim."

"Neresi?"

"Gayrettepe."

"Ya numara?"

"Bekleyeceğiz. Cihaz tarıyor."

"Lanet olsun! Şunu biraz daha çabuklaştıramaz mısınız?"

"Üzgünüm ama elimden bir şey gelmez. Dua et de konuşmaları biraz daha uzasın.

Herif sistemin nasıl çalıştığını biliyorsa üç dakikadan önce kapatır."

"Nereden bilecek yahu?"

"Hiç belli olmaz."

iki memur pür dikkat önlerindeki panoya bakıyorlardı. Az sonra band stop etti.

Konuşma kesilmişti.

"Allah kahretsin!" diye bağırdı teknisyen.

"Ne oldu?"

"Görmüyor musun? Herif kapattı telefonu."

Küçük dinleme odasında buz gibi bir hava esti. Numarayı saptayamamışlardı..

Nilüfer tüyleri ürpermiş bir şekilde kocasına bakıyordu.

Güçlkle sordu. "Ne dedi?"

"Parayı tamamlayıp tamamlamadığımı sordu."

"Neden gerçeği söylenmedin? Neden para hazır demedin?"

"Konuşmayı uzatmak zorundaydım Nilüfer. Zaman kazanmak için."

Genç kadın hışımla konuştu.

"Hâlâ aynı masal, değil mi? Polisin söyledikleri.. Telefonun dinlenmesi hikâyesi..

Onlara güvenmeye devam ediyorsun.. Hâlâ Alp'i bulacaklarını sanıyorsun."

"Başka çaremiz yok Nilüfer. Tek başımıza biz ne yapabiliriz, anlamaya çalışsana.

Onların elinde kocaman bir teşkilat ve yüzlerce memur var."

Nilüfer söylenmeye devam etti.

"iyi de bu güne kadar ne buldular? Bir tek şüpheli ele geçirdiler mi? Asıl gerçeği göremeyen sensin. Tek umudumuz bu paranın ödenmesi."

Emre karısını teskin etmek için yanına yaklaştı ama genç kadın ondan uzaklaştı hemen. "Dokunma bana. Bu kadar lakayt kalışına şaşıyorum, inanılmazı gibi değil."

Emre de sesinin tonunu yükseltti.

"Mâkul olamıyorsun. Kaç kere söyleyeceğim, gerekirse bu parayı ödeyeceğim. Ama sonuna kadar polise yardımcı olmak zorundayız. Oğlumuz kavuşmanın başka yolu yok. Paranın ödenmesi Alp'in kesin kurtuluşu anlamına gelmiyor."

"Ne anlatmaya çalışıyorsun? Adamları istedikleri para değil mi? Parayı verir, çocuğumuzu kurtarırız."

"O kadar emin olma. Ya ödemeyi yapmamıza rağmen Alp'e bir kötülük yapmışlarsa veya daha sonra yapmaya kalkıştırlarsa, o zaman ne olacak?"

Nilüfer bu ihtimali düşünmemiş gibi duraksadı.

"Sorunları para değil mi? Onlara istediklerini verince oğlumuz neden bir kötülük yapsınlar ki?"

"Üzüntü, yaşadığın kâbus, seni doğru dürüst düşünmekten alakoyuyor sevgilim. Ama artık gerçeklerle yüz yüze gelmen gerekiyor. Şunu iyice kafana koy Nilüfer; istenen parayı vermem Alp'in yüzde yüz kurtuluşu anlamına gelmiyor."

"Neden ama?"

Emre'nin yüzü kızardı. Aklından geçenleri karısına söylemenin ne derece sağlıklı bir davranış olduğunu tartmaya çalıştı. Karısı zaten moral olarak tam bir çöküntü içindeydi ama yetişkin bir insan olarak muhtemel gelişmelere de hazırlıklı olması gerekiyordu. Yine de kelimeleri itina ile seçerek konuşmasına devam etti.

"Şunu kabul et. Alp uzun bir süredir ellerinde. Çocuğumuzu nereye kaçırıp sakladıklarını henüz bilmiyoruz. Ama artık Alp onlar için potansiyel bir tehlikedir." Nilüfer bağırdı.

"Alp mi? Beş yaşındaki bir çocuk mu onlar için tehlikelidir diyorsun?"

"Evet, hayatım. Muhtemelen onların hepsini görü ve tanıdı. Bu işi kimin organize ettiğini bilmiyoruz. Önceleri o Baş Komiserin söylediklerini pek dikkate almamıştım. Fakat zaman geçtikçe adama hak vermeye başladım."

"Nasıl yani?"

"Bu kaçırma olayı oldukça organize bir teşebbüs. Çocuğumuzu kaçıranlar her şeyi iyiden iyiye incelemişler. Okula gidiş geliş saatlerini, ona olan düşkünlüğümüzü, tek çocuğumuz oluşunu vesaire. Zamanlamaları mükemmel ve de çok profesyonelce. Bana kalırsa onlar yakın çevremizden birinden bilgi almışlar."

Nilüferin gözleri irileşti.

"Yakın çevremizden mi?" diye mırıldandı.

"Sanırım öyle."

"Kimden ama? Çevremiz de bize bu kötülüğü kim yapabilir?"

"Bilmiyorum ama bir sürü insan olabilir."

"Çalışanlardan birini mi kastediyorsun?"

"Neden olmasın?"

"İnanmıyorum. Onların hepsi dürüst insanlardır. Böyle bir soysuzluğa kalkışacaklarını hiç sanmıyorum."

"Yine de bu hususu düşünmeliyiz."

Nilüfer oturup arkasına yaslandı. Kocasını haklı ise, bu kim olabirdi? Dürdâne yıllardır bu ailenin yanında çalışan biriydi, çocuk denecek yaşta gelmişti, ayrıca Alp'i çok severdi. Onu bir kalemde saf dışı bırakmalıydı. Şoför Niyazi Efendi mi? Asla ihtimal veremezdi; yaşını başını almış, namusuyla çalışan biriydi. Bahçevanları İlyas Soylu, namazında niyazında yaşayan, halim selim bir adamdı. Polis mutlaka onu da incelemiş ama bir sonuca varamamış olmalıydı. Geriye bir tek gündelikçi Fatma kalıyordu. Saf, sessiz, kendi halinde, temiz bir kadındı Fatma. Gayri ihtiyari oğlunun fabrikalarında şoför olarak çalışma isteğini atlattığını ve kocasına bile açmadığını anımsadı genç kadın. Acaba bu nedenle kendilerine karşı nefret duygusuna kapılıp intikam almak için Alp'i kaçırmaya kalkışmış olabilir miydi? Baş Komiser o hadiseye takılmıştı. Ama genç kadına pek uygun bir sebep olarak gözükmedi bu olasılık.

"Ayrıca" diye fısıldadı Emre. "Çevremizde bize dost görünen kötü niyetli bir yığın insan olabilir. Mutluluğumuzu, huzurumuzu, maddi durumumuzu kıskanan kişiler. Bilemeyiz ki. Hiç ummadığımız bir insan da olabilir bu."

Nilüfer homurdandı.

"İğneyle kuyu kazmak gibi bir şey bu. Ayrıca bana biraz da saçma geliyor, yakınlarımızdan, dostlarımızdan da şüphelenmeye başlarsak sonu ne olur bu işin? Nasıl bir neticeye varırız?"

"İşte ben de sana bunu anlatmaya çalışıyorum. Polisin desteğine ihtiyacımız var."

Nilüfer ümitsizce başını önüne eğdi.

Kocası haklı olabilirdi ama polis hiçbir ilerleme kaydedemiyordu ki.

Yarım saat sonra Keskin'lerin villasının kapısı çalındı. Kapıyı açmaya Emre davrandı, Dürdâne'yi iki saat önce yatmaya göndermişlerdi. O gün Nilüfer'in annesi ve babası da kendi evlerine dönmüşlerdi. Emre gelenlerin polis olduğundan emindi, telefon konuşması hakkında sorular soracaklardı muhakkak.

Kapıyı açtığı anda karşısında Baş Komiserin muavinini buldu.

Mehmet Yurdadön nâzik bir ifadeyle mırıldandı.

"Sizi bu saatte rahatsız ettiğimiz için başışlayın efendim, fakat şu telefon konuşması için sormak istediğimiz birkaç soru vardı da."

"Geleceğinizi tahmin ettim Muavin Bey. Lütfen içeri geçin."

Mehmet çekinerek salona doğru yürüdü. Genç anne koltuklardan birinde oturuyordu. Memuru görünce hemen ayağa fırladı. Daha Mehmet ağzını açmadan sordu.

"Telefonun edildiği yeri tespit edebildiniz mi?"

"Bölgeyi saptadık hanımefendi."

Nilüfer heyecanla sordu. "Neresi?"

"Gayrettepe."

Karı koca şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar.

"Ya numara? Onu da saptadınız mı?" dedi Nilifer.

"Üzgünüm ama hayır. Telefon eden adam konuşmayı kısa kesmiş."

"Allah kahretsin" diye homurdandı Emre. "Daha fazla oyalayamadım."

Mehmet bilgiççe başını salladı.

"Arayan sanırım dinleme tekniği hakkında bilgi sahibi, isteklerini fazla uzatmadı.

Şimdi size birkaç soru sormak istiyorum. Telefon ' eden adamın sesi siz de her hangi bir çağrışım yaptı mı?"

"Nasıl yani?" diye sordu Emre.

"O sesin sahibini tanıyor musunuz?"

"Hayır, kesinlikle tanımıyorum."

"İyi düşünün lütfen."

"Düşünmeme gerek yok. Tanısam hemen çıkarırdım."

"Eskiden yanınızda çalışan işçilerden birine ait olabilir mi? Özellikle işten kovulanlardan birine?"

Emre birkaç saniye düşündü.

"Hatırlamam imkânsız. Zten işçilerimle fazla temasım olmazdı. Özellikle kastedtiğiniz biri var mı?"

Mehmet birkaç saniye kararsız kalmış gibi davrandı.

"Aklımıza ilk gelen Abbas Uzunhalay adlı işçiniz oldu, efendim" dedi.

"Abbas mı? Hatırlıyorum onu. Bana iş yerinde bıçakla saldırmıştı."

"Biliyoruz. O olabilir mi?"

Emre huzursuzca yerinde kıpırdandı.

"Kesin bir şey söyleyemem. Sesini anımsamam olanaksız. Zaten tanınmamak için sesini değiştirmeye ya da ağzına bir şey koyarak konuşmaya çalışmış da olabilir."

"O hususu merak etmeyin. Bandı laboratuvarımıza gönderip uzmanlarımız tarafından inceleteceğiz, benim şimdi öğrenmek istediğim sesin, size az daha olsa bir çağrışım yapıp yapmadığı."

"Üzgünüm ama kesin bir şey söyleyemem. Galiba onun sesine benzemiyordu. Şayet işten kovulan eski personelden şüpheleniyorsanız, o tarihlerde kayıplara karışan bir de Cabbar Tayfun vardı.

O da bana kalın bir boru ile saldırmıştı. Polis onun da izini bulamadı daha sonra."

"Onun için endişelenmeyin."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Onu gözaltına aldık. Sorgulaması sürüyor. Baş Komiserim şu an onun başında."

Emre sevinçle sordu.

"Demek yakaladınız?"

"Evet, efendim."

"Oğlum o kaçırmış olabilir mi?"

Mehmet dudaklarını büzdü.

"Adı şüpheliler listesinde ama şahsi kanaatimi soruyorsanız bu işin faili o değil."

"Emin misiniz?"

"Hemen hemen."

Muavin kısa bir an evli çifti süzdü.

"Gayrettepe'den telefon edildiğini artık biliyoruz; tabii bu umuma açık ankesörlü telefonlardan biri de olabilir ama o havalide oturan ve size şöyle veya böyle, husumet, kırgınlık veya antipati hatta kin besleyen her hangi bir tanıdığınız var mı?"

Karı koca yeniden göz göze geldiler.

Nilüfer mırıldandı. "Öyle birini hatırlıyor musun?"

Emre sakın bir şekilde söylendi. "Bizim Haşim Cansöz oturuyor orada, fakat onun böyle bir işe tevessül edeceğini düşünmem çok abes olur."

"Kimdir bu zat?"

"Unutun gitsin, imkânsız, o olamaz. Pazarlama müdürümüz."

"Adresini biliyor musunuz?"

"Size hemen bildirebilirim ama dediğim gibi ondan asla şüphelenemem."

"Beyefendi sizi anlıyorum fakat şüpheli görebileceğimiz herkesi aramak zorundayız, müsaade ederseniz onu da bir tahkik edelim."

Emre'nin yüzü asıldı.

Polisin elinden geleni yaptığına bir kere daha inanmıştı ama evladına kavuşmamak düşüncesi benliğini kavradı yeniden. Polise Pazarlama Müdürü'nün adresini verdiği anda güvendiği sivriymiş elemanını da suçlular listesine sokacağını anlamıştı ama başka çaresi de yoktu..

Aynı gece saat ikiye yaklaşırken Mehmet Yurdadön, Asayiş Şubesi'nde Baş Komiser Fikret'in odasına giriyordu. Az önce CabbarTayyar'ın uzun süren sorgulamasını tamamlayan Fikret'de odasına dönmüştü, ikisi de yorgunluktan ve uykusuzluktan bitkin haldeydiler.

"Keskinlerden ne haber?" diye sordu Baş Komiser.

"Yeni bir şey yok âmirim. Gayrettepe de bildikleri tek isim şirketin pazarlama müdürü ama çocuğun babası kesinlikle suçlu o olamaz diyor."

Fikret sesini çıkarmadı. Gözlerini uğuşturdu.

"Bence Cabbar denen serserinin de bu işle bir ilgisi yok. Herif hakikaten emlak komisyonculuğu yapıyormuş, işleri de tıkırında. Ayrıca çocuğun kaçırıldığı gün Şile taraflarında bir çiftlik arazisinin pazarlaması için o yöreye gittiğini de kanıtladı. Yani

onu da listeden çıkarmak zorundayız."

"Serbest bıraktınız mı?"

"Hayır, ruhsatsız silah taşımaktan dolayı içerde tutuyoruz ama bir şey ifade etmiyor bu. Önünde sonunda çıkacaktır."

Muavin ümitsizce homurdandı.

"Artık zamanımız kalmadı âmirim. Kısır döngü içindeyiz."

"Haklısın. Aradan bu kadar zaman geçti, dişe dokunur bir iz bulamadık."

"Bana sorarsanız Nilüfer Hanım paranın ödenmesinden yana."

"Biliyorum. En başından beri kadının niyeti o zaten. Bize güvenmiyor."

"Umarım teslimat sırada bir suçüstü yaparız."

Fikret burnunu kaşdı.

"Ben ondan da kuşkuluyum."

"Neden?"

"Çocuğu kaçırانların bir daha telefon edeceklerini hiç sanmıyorum."

"Niçin âmirim?"

"Telefonların dinlendiğini biliyorlar. Aptal değiller ya, bizim teşebbüse kalkacağımızı düşüneceklerdir."

"Ama bir şekilde paranın kendilerine nasıl teslim edileceğini Keskinlere bildirmek zorundalar."

"Mesele de bu ya. Bizim duymamızı istemeyeceklerdir. Ailenin gözünü yeterince korkuttular, polisin başarılı olamadığını onlara kanıtladılar. Aile artık bize güvenmiyor, şimdi Keskinlerin tek isteği çocuklarına sağ salim kavuşmak. Paranın ne şekilde teslim edileceğini bizden saklayacaklardır."

"Fakat..."

"Bundan kuşkun olmasın. Suçlular onların umurunda değil. Haklı olarak evlâtlarını düşünüyorlar. Tek istekleri bu."

Mehmet esnedi, elini ağzıyla kapatırken, "Amirim çok geç oldu, gidelim mi artık?" diye mırıldandı. Fikret de büroyu terke hazırlanırken birden sabah ki Dr.Bozok'a olan randevusunu hatırladı.

"Tuh be!" diye homurdandı. "Şu Cabbar yüzünden kadına verdiğim sözü unuttum."

"Hangi kadına?"

"Doktor'a yahu.."

Muavin, Baş Komiser bakıp gülümsedi.

"Hayrola âmirim, ne sözü bu?"

"Sırtma öyle.. Sandığın gibi değil. Tutturmuş hastalarından birinin oğlu çocuğu kaçırان suçlulardan biri olduğunu iddia ediyor. Kadının garip saplantıları var."

Mehmet ilgiyle Fikret'e baktı.

"Doktor ilginç bir insan. Failin solak olduğu varsayımına benim bayağı kafam yatmıştı, gözlemleri çok yerinde."

"Ama biraz aşırı. Şimdi de adamların birinin paytak olduğunu ileri sürüyor, onu koşusundan tanımış."

"Koşusundan mı?"

"Boş ver" dedi Baş Komiser, "ipe sapa gelen bir iddia değil. Her paytak yürüyeni incelemeye kalkarsak çeceleğimiz var demektir."

Mehmet yine de ilgilenmişti.

"Yine de bir iddiadır âmirim. Unutmayın ki failleri gören elimizde ki ender görgü tanıklarından bul o."

Fikret hayretle muavinini süzdü.

"Saçmalama, bize ne yararı dokunabilir ki?"

"Hiç belli olmaz, keşke görüşseydiniz."

Baş Komiser omuzlarını silkti.

"Boş ver atladım bir kere. Sadece ayıp oldu kadına, bu sabah geleceğimi söylemişim, gidemedim. Bu Cabbar'ın işi beni çok oyaladı. Dur bakalım, belki yarın bir telefon eder, gönlünü alırım."

Muavin, Fikret konuşurken kıs kıs gülmeye devam ediyordu..

"Kim ne derse desin, çok hoş bir hanım, değil mi Baş Komiserim?"

"Bırak şimdi tatavayı.. Gecenin bu saatinde dalga mı geçiyorsun benimle?"

"Yok be âmirim, onun da sizden hoşlandığına kalıbımı basarım."

"Hadi yürü, git işine. Şaklabanlığı bırak, çok yorgunum."

Dr. Bozok da meseleyi biraz fazla büyüttüğünün farkındaydı; kaçırılan çocuğun suçlularının peşinden koşmak kesinlikle onun görevi değildi, yapacağını yapmış, bir görgü tanığı olarak teşhis ve tespitlerini polise bildirmişti. Bundan sonrası polisin işiydi, gözlemlerine değer verir veya vermezlerdi ama bir vatandaş olarak vicdanen rahattı, üstüne düşeni fazlasıyla yerine getirmişti.

Yine de anlayamadığı bir husus vardı; failerin kimliklerini neden bu kadar merak ettiğini bir türlü açıklayamıyordu kendine. Belki de olaya bizzat şahit olmasının yarattığı bir tür şoktu bu. Ufak çocuğu kamyonete tıkarlarken ki pasifliği, gereken reaksiyonu gösterememesi, bağırıp çağırması, en azından faileri korkutamaması içine ukde olmuştu. Onları engelleyebilir miydi?

Bu suali kendisine çok sormuştu. Her halde önleyemezdi fakat pencerenin arkasında taş gibi kalıp yalnızca olayı seyretmekle yetinmesini de bir türlü affedemiyordu. Ne olursa olsun, pencereyi açıp bağırması, yardım istemesi gerekirdi. Kim bilir, belki de paniğe kapılan suçlular çocuğu orada bırakıp kaçmaya kalkışabilirlerdi.

Onu rahatsız eden ikinci bir nokta da polisin kendisine gereken ilgiyi göstermemesiydi. Birinin solak, diğerinin de paytak olması iddiasına, o güvendiği Baş Komiser bile fazla değer vermemişti, hatta belki içinden alay etmiş de olabilirdi. Dr. Bozok'un ağırına gidiyordu bu durum. O sabah erkenden Çapa'ya gitti.

Hastahanenin bahçesinde park ettiği arabanın içinden çıkmadı. Ok yaydan çıkmış ve genç kadın her ne olursa olsun, kendisini ilgilendirmeyen bu konuyu sonuna kadar sürdürmeye karar vermişti. İki kardeşin bu sabah da hastahaneye geleceklerinden emindi. Annelerini ziyaretten sonra onları izlemeye karar vermişti. Hastasının kızı nasıl olsa her gün geliyordu, tek endişesi Hasan'ın gelmemesiydi. Buz gibiydi hava. Hafif hafif kar taneleri atıştırıyordu. Bunun uzun bir bekleyiş olacağını biliyordu doktor. Kararını dün gece vermişti ama daha şimdiden kalkıştığı işin ne denli zor olduğunu anlamakta gecikmedi. Bir an kendini filmlerde gördüğü polislerle benzetti, sanki amatör ve meraklı bir hafiyeye. Sabır, metanet ve dikkat istiyordu bu iş, fakat sözkonusu niteliklerin hepsi mevcuttu kendisinde. Beklemeye başladı.

Arabanın burnunu ana girişe çevirmişti. Bulunduğu yerden gelenleri rahatlıkla görebiliyordu. Önce saatler geçmek bilmedi, sıkılmaya başladı. Hatta bir an giriştiği teşebbüsten pişmanlık duyar gibi de oldu. Düşündüklerinde yanılıyorsa, sonuç tam

bir rezalet olacaktı, neyse ki kararlılığı nedametini bastırdı. Saat dokuzda doğru korktuğu başına geldi. Hastasının kızını gördü. Şişman, iri yarı kadın, uzun mantosunun içinde tek başına görünmüştü giriş kapısının önünde. Ağabeyisi yanında yoktu. Bir an bütün ümitleri kırılır gibi oldu. Onun beklediği Hasan'dı. Adam bu gün gelmeyecekse bütün planları suya düşecekti. Kadın ana yoldan ilerleyip ilgili servise doğru yöneldi. Dr. Bozok ne yapacağını şaşırıldı. Adamın da geleceğinden yüzde yüz emindi oysa. Karar veremedi hemen, belki biraz daha beklemekte yarar vardı, aynı evde oturmalarına göre farklı zamanlarda gelmeleri de mümkündü. Sonunda beklemeye devam etti. Aradan yaklaşık yarım saat daha geçmişti. Doktor iki de bir buğulanan ön camı silerek görüntünün netliğini sağlamaya çalışıyordu. Birden yüreği deli gibi çarpmaya başladı. O paytak yürüyüşünden adamı hemen tanıdı. Tüm dikkatine rağmen adamın ana kapıdan girişini görememiş ancak önündeki yolda ilerlerken fark etmişti. Yanılmadığına bir kere daha emin oldu. Bu adam kesin kes çocuğu kaçıranlardan biriydi. Alp'in kaçırıldığı sabah gördükleri bütün netliğiyle tekrar gözlerinin önüne geldi. Yanılmıyordu. O Baş Komiser kendisini ne kadar hafife alırsa alsın, gözleri bir kameranın objektifi gibiydi, gördükleri beynine nakşolurdu ve bu adam o suçlulardan biriydi. Bütün mesele şimdi bunu inkâr edilemeyecek kesin ve somut delillere bağlamaktı. Ama nasıl?

Bu önemli sorunun cevabını da doktor, anacak adamı takip etmek ve çocuğu sakladıkları yere ulaşmakla bulacağına inanıyordu. Yapacağı tek şey sabırlı olmaktı. Dün öğleden sonra cerrah arkadaşlarıyla konuşmuştu. Ameliyat ancak iki gün sonra yapılacaktı ve hastanın çocukları bunu az sonra servisin ilgililerinden öğreneceklerdi. Hasan hastahane de fazla oyalanmayı sevmiyordu, muhtemelen az sonra çıkıp giderdi. Doktor derin bir nefes aldı. Biraz daha beklemek zorunda kalacaktı. Umursamadı, morali yerine gelmişti, en azından takip edeceği kişi buradaydı artık. Bundan sonrası şansının biraz yaver gitmesine bağlıydı..

Doktoru tarifsiz bir heyecan sarmıştı. Alışık olmadığı bir serüvene sürüklenmek üzere olduğunun bilincindeydi ve ister istemez bir tedirginlik hissediyordu. Dakikalar geçmek bilmedi, çıkış kapısında Hasan'ı gördüğünde yüreği hopladı.

Tahminin de yanılmamıştı, adam her halde ameliyat gününü öğrendikten sonra içerde fazla kalmamayı yeğlemiş olmalıydı. Çıkışa doğru yürüyordu paytak adımlarla.

Doktor arabasının motorunu çalıştırdı. Macera asıl şimdi başlıyordu...

Dr. Bozok'un arabası ağır ağır park yerinden çıktı. Hasan'ın nereye gideceği konusunda hiçbir fikri yoktu henüz. Gaza basıp ondan önce caddeye çıkmak istedi evvela ama son anda adamın kendisini görebileceği endişesiyle ayağını gaz pedalından çekti. Hayatında ilk defa bir yayayı arabasıyla takip edecekti ve onu kaybetmekten korkuyordu. Sanki Hasan kararsız gibiydi.

Soğuk havaya rağmen gezintiye çıkmış gibi hastane girişini terkedince sağına soluna bakınmaya başladı. Durdu, kasketini çıkarıp kısa kesilmiş saçlarını kaşdı bir süre. Sonra yeniden kasketini başına geçirip yaya geçidine doğru yürüdü.

Doktor, adamın Aksaray istikametine gideceğini anlamıştı.

Karşı caddeye geçmesini sağlayacak ilk sapak yaklaşık elli metre ilerisindeydi, hemen arabasına hız verdi ve sapağa yollandı, bu arada dönüş sinyalini de yakmıştı. Dikiz aynasından trafik ışıklarına bakmaya da devam ediyordu. Işıklar yeşile dönmüştü. Hasan'ın diğer yayalarla birlikte yürümeye başladığını gördü.

Acele etmesine gerek yoktu, direksiyonu sola kırdı ve dönüş istikametine girdi. Arabayı ağır ağır sürüyordu. Adam kaldırım kenarına gelmişti. Minübüs veya otobüs bekleyeceğini sanmıştı ama önünden geçen ilk boş taksiye el etti Hasan. Doktor oturduğu yerden boynunu uzatarak Hasan'ın bindiği arabanın plaka numarasını okumaya gayret etti, son iki numarayı görebilmişti ancak..

Bu kadarı yeterliydi. Öndeki taksi hızlandı. Dert değildi doktor için, şehir trafiğinde onu gözden kaçırmaması söz konusu olamazdı, araya belirgin bir mesafe bırakarak peşine takıldı. Aksaray'a kadar her şey yolunda gitti. Taksi Aksaray'dan Saraçhane başına doğru giderken daha da hızlandı. Dr' Bozok'da gazı köklede. Taksi, Manifaturacılar Çarşısını geçtikten sonra sağa kıvrıldı, Abdüzel Caddesine saparak Cibali yönüne doğruldu. Acaba adam nereye gidiyor, diye düşünmeye başladı doktor. Henüz hiçbir fikri yoktu. Tek çaresi Hasan taksiden ininceye kadar takip etmektir. Küçük Mustafa Paşa ve Fener iskelesinin bulunduğu yerleri de geçince doktor uyandı. Hasan Balat'a gidiyor olmalıydı. Hastasının söylediklerini hatırladı, yaşlı kadın karşı yakaya geçmeden önce Balat'a oturduklarını ifade etmişti. Muhtemelen Hasan doğup büyüdüğü yerlere gidiyordu. Balat iskelesine giden yakın bir yerde öndeki taksi durdu. Doktor da yavaşladı. Paytak Hasan arabadan inip, şoförü savdıktan sonra kara tarafındaki sokaklardan birine doğru yürümüştü Doktor bu havalinin oldukça yabancıydı, hatta yöreyi hiç tanımadığı söylenebilirdi; yıllardır Balat'a da gelmemişti. Kısa bir tereddüt geçirdi. Hasan şimdi yaya olarak yoluna devam ediyordu. Buraya kadar takip ettikten sonra peşinden gitmek zorundaydı. Sinyalini verip adamın girdiği sokağa daldı o da. Belki de bu takipten hiçbir sonuç alamayacaktı, boşuna zaman kaybı olabilirdi ama bu saatten sonra geri dönemezdi. Hasan paytak adımlarla ilerlemeye devam ediyordu. Girdiği sokağı kesen başka bir yola sapınca, doktor arabayı yolun başında durdurdu. Hasan'ın girdiği yeri görmüştü, arabanın burnunu kırıp sokağa saptı. Yavaş yavaş sürdü aracı. Adamın girdiği yer tipik bir mahalle kahvesiydi. Doktor bu tür kahvelerden nefret ederdi. Bir yığın işsiz güçsüz aylak erkeğin sabahtan akşama kadar yoğun sigara dumanı altında vakit öldürdüğü, kumar oynadığı yerler olarak görürdü. Tam Hasan'ın vaktini geçireceği bir yer olarak düşündü, o da avarenin tekiydi. Ancak bir kahve Dr. Bozok'un ulaşmak istediği yer değildi. İçini karamsarlık kapladı ilk defa. O bir suçlu ise kahvede ne işi vardı? Kaçırdıkları çocuğun yanına gitmesi gerekmez miydi? En azından suçlu psikolojisi onun çocuğun yanına çekmeliydi. Ama bu düşünceden çabuk sıyrıldı; Alp'i kaçırılanlar bir çete olmalıydı. Asgari üç kişi. Bunu hesaplamak çok kolaydı; o görgü tanığıydı ve olayı bizzat görmüştü. Çocuğu kaçırılan ve kamyonetin içine çocukla binen iki kişi vardı; solak adam ve paytak Hasan. Haliyle bu işe karışan ve kamyoneti süren biri daha olmalıydı. Bu basit hesaba göre üç kişi ediyorlardı. Düşünmeye devam etti. Üç kişi olduklarına göre belki de çocuğun başında nöbetleşerek bekliyorlardı; ya tam bir gün veya belirli saatlerde. Muhtemelen Hasan geceleri nöbete kalıyordu. Bekârdı ve gece nöbetleri için uygun sayılırdı. Doktorun bu olasılığa aklı yatmıştı. Ama keyfi kaçtı; düşündüğü doğru ise geceye kadar ne yapacaktı şimdi? Er veya geç Hasan mutlaka çocuğu sakladıkları yere gidecekti, lâkin bütün zamanını Balat'ın bu bilmediği yerinde adamı bekleyerek geçiremezdi ki. Çıkar bir yol bulmalıydı. Arabasıyla sokağın içinde bir tur daha attı. Ne yapabileceğini kararlaştırmaya çalışıyordu. Önce arabasını uygun bir yere park ederek duracak sonra

uygun bir çözüm arayacaktı. Kaldırım kenarlarına bakıp uygun bir yer aradı. Ayrıca Hasan'ın kahvede ne kadar kalacağı hakkında da bir fikri yoktu; belki de sırf birini görmek için uğramış da olabilirdi ve az sonra dışarıya çıkacaktı. Doktor birini gizlice takip etmenin hiç de sandığı kadar kolay olmadığını anladı nihayet. Aklına çeşitli olasılıklar geldikçe rahatsız oluyor ve karar vermekte zorlanıyordu.

Bir yandan da arabayı park edecek uygun bir yer aramaya devam ediyordu. Durduğu yerden kahve çıkışını da kontrol edebilmeliydi. Allahtan günün bu saatinde kaldırım kenarları oldukça boş sayılırdı. Sonunda kahve kapısından beş metre kadar ötede boş bir yer bulup arabasını oraya çekti. Karşı kaldırımın kenarındaydı ve kahveye girip çıkanları gayet iyi görebileceği bir yerdi. Motoru stop ettirdi ve beklemeye başladı. Bakalım, Hasan içerde ne kadar oyalanacaktı, bunun saatler sürmesi de mümkündü. Kahveye giriş çıkışlar fazlaydı. Dikkat ettikçe işsiz güçsüz insanların sayısının ne kadar fazla olduğunu hayıflanarak fark etti. Kahve arı kovarı gibiydi. Dakikalar geçtikçe doktor, girip çıkanların hepsini potansiyel suçlu gibi değerlendirmeye başlamıştı. O zamanı kıymetli biriydi ve bir ara içindeki anlamsız müdahale duygusundan sıkılmaya başladı. Ne işi vardı burada? Yaptığı şey artık vatandaşlık görevini çoktan aşmaya başlamıştı. Polise verdiği ifade ile kendisine düşeni ziyadesiyle yapmıştı zaten, bundan sonrası işgüzarlık, vazifekeslik olmuyor muydu? Ayrıca içindeki heyecan, yüreğinin deli gibi atması, biraz da korkudan değil miydi? Kazaran Hasan kendisini görürse ne olacaktı? Şüphelenmez miydi?

Kısa bir an bu işten vaz geçip, Çapa'ya hastahaneye dönmeyi bile aklından geçirdi. Ama yapamadı. Amatörce sürdürdüğü polislik oyunu heyecanı, korkusunu ve tereddütünü bastırdı, hatta içinden hafifçe gülümsedi bile. Eğer dünyaya erkek olarak gelseydi, belki polislik mesleğini bile seçebilirdi. Zira ruhundaki tüm ürpertilere rağmen yaptığından zevk aldığını şaşkıncu bir şekilde duyumsuyordu.

Kahve kapısını gözetlemeye devam etti. Biraz sıkılmaya başlamıştı. Balat genellikle yaşam standardı belli bir seviyenin altında olan insanların toplandığı semtti. Sokaktan geçen hırpani kılıklı birkaç kişi arabanın şoför mahallinde oturan kadına ters ters bakmışlardı. Doktor oyalanmaya çalıştı. Kahve kapısındaki giriş çıkışları kaybetmeden etrafı da kolaçan etmeye başladı, işte o an gözü tesadüfen arkasına park ettiği arabaya takıldı. Gri, ufak bir kamyonetti bu. Bir Ford..

Bir an nefesi kesilir gibi oldu. Beyninde şimşekler çaktı. Bu kamyonet ona hiç de yabancı gelmemişti. Soluk soluğa nazarlarını eski Ford'a odakladı. Bu oydu. Çocuğun içine tıkalıp kaçırıldığı araba.. Acaba mı, diye homurdandı içinden. Yanılıyor olabilir miydi? Arabayı arkasından incelemeye devam etti. Olay anında kamyoneti yandan görmüştü. Plakası tutmuyordu ama kaçırma ameliyesi sırada plakayı değiştirip, sahtesini kullanmaları mümkün değil miydi? Bu çok sık başvurulan bir yöntemdi. Çok güvendiği hafızasını zorladı ve kamyonetle ilgili yeni bir şeyler hatırlamaya çalıştı fakat pek başarılı olamadı. Anımsaya bildiği eski ve gri bir Ford olduğuydu sadece. Ne var ki önünde ki kamyonet de bu vasıfları taşıyordu. Ayrıca kamyonetin hemen Hasan'ın girdiği kahvenin yanı başında durması sadece bir tesadüf müydü? Buna pek ihtimal vermedi, önünde ki eski kamyonet çocuğun kaçırılmasında kullanılan araç olmalıydı. Şüpheleri pekişti Doktor'un.

içinden taşan güçlü bir his, Alp'in bu civarlarda bir yere getirildiğini söylüyordu şimdi. Buralarda her hangi bir yer olabilirdi, hatta şu pis kahve bile. Ama biraz daha

sakinleşince bunun pek mümkün olmadığını kavradı. Beş yaşındaki bir çocuk kahvede barındırılmazdı. Bu civarlar da bir yerde olmalıydı.

Baş Komiseri anımsadı ve sinsi sinsi gülümsedi. Bakalım, o kendini beğenmiş polis şefi şimdi bu buluşuna ne diyecekti? Yine küçümseyecek miydi kendisini? Fakat her şeyden önce kamyonetin o olayda kullanıldığına emin olmalıydı, iyi de bunu nasıl öğrenecekti? Aksi halde Baş Komiseri yine ikna edemeyebilirdi.

Tam bunları düşünürken birden kahvenin kapısından çıkan orta boylu, tıknaz, esmer tenli, sakalı uzamış bir adamın kamyonete doğru yaklaştığını gördü. Adama fazla bakmadı, yabancılığı hemen dikkat çekebilirdi. Gayri ihtiyari yerinde kaykıldı, oturduğu koltukta görünmek istemezcesine biraz daha eğildi. Kamyonete yaklaşan adam Ökkeş'den başkası değildi. Ama ne Ökkeş Doktoru, ne de Doktor Ökkeş'i tanımıyordu. Doktor ürkerek adamı arabasının içinden süzmeye devam etti.

Ökkeş dalgındı, kamyonetin arkasında duran özel arabaya bakmadı bile. içine atladığı gibi aracı çalıştırdı. Kamyonet gidiyordu. Doktor yine kısa bir süre kararsız kaldı, ne yapacağını şaşırı. Hasan'ın çıkışını mı bekleyeyim yoksa bu yeni suçlu adayının peşinden mi gideyim, diye bocaladı. Sonra ani bir kararla arabayı çalıştırıp kamyonetin peşine takıldı. Belli olmazdı belki kamyoneti süren adam Alp'i sakladıkları yere gidebilirdi. Dr. Bozok'un kalbi yine güm güm atmaya başlamıştı. Yeni bir iz peşinde olduğuna inanıyordu. Bu arada eski kamyonet çoktan sokağın başına varmıştı bile. Genç kadın da kamyoneti gözden kaybetmemek için hızlandı. Hiç bilmediği sokaklarda ilerliyordu şimdi. Az sonra kamyonet bir evin önünde durdu. Doktor da ister istemez yavaşlamıştı, bu kez kamyonetin arkasında duramazdı, sürücünün dikkatini her an çekebilirdi. Önce sokak boyunca düz ilerlemeyi düşündü ama çevreyi iyi bilmediği için solunda rastladığı ilk başka bir sokağa sapmayı yeğledi. Kamyonet artık kendisini göremezdi. Arabayı uygun bir yere çeken genç kadın hemen arabasından çıktı. Hızlı adımlarla koşup sokağın başına gelerek kamyoneti görmeye çalıştı. Sürücü kamyonetten inmişti. Ama doktor hangi eve girdiğini görememişti ne yazık ki. Sokağın başında durup beklerken bir yandan da düşünüyordu yine. Hasanla bu adam mutlaka işi birlikte yapmışlardı. Çocuğu kaçırdıkları kamyonetin sahibi de bu tipsiz adam olmalıydı. Eski kamyonetin, Hasan'ın gittiği kahvenin önünde durmasının başka açıklaması yapılamazdı.

Esen sert karayelle üşümeye başladı genç kadın. Hafif hafif kar atıştırmaya devam ediyordu ve sokaklar müthiş soğuktu. Bir yandan ümitsizce kamyoneti gözetlerken bir yandan da ya yanılıyorsam diye, düşündü. Tüm bulgularının güçlenmesi kahvenin önünde gördüğü şu eski Ford'du. Kesin bir şey ifade etmiyordu ama o arabayı tanımıştı. Hatta aradan zaman geçtikçe aynı kamyonet olduğuna inancı daha da artmıştı. Sokak pek kalabalık değildi ama gelip geçenlerin yavaş yavaş dikkatini çekmeye başlamıştı. Bu semte uygun düşmeyen giyimi ve zerafetiyle ilgileri üzerinde topluyordu. Hele sokağın başında öyle hareketsiz bir şekilde durması da dikkat çekiciydi. Bir ara huylandı ve meraklı birinin çıkıp, ne bekliyorsunuz, sorusuna muhatap olmaktan ürküdü. Ne söyleyebilirdi ki? Köşenin başında o durumda daha fazla dikilip bekleyemeyeceğini aklı kesti. Gözleriyle karşısındaki evlerin pencerelerine baktı. Daha şimdiden kendisini seyreden iki mütecessis kadının bakışlarını yakalamıştı. Bir ara en iyisi arabaya dönüp, arabasını kamyonetin olduğu sokağa sokmayı düşündü, en azından meraklı bakışlardan ve dondurucu soğuktan

kurtulurdu. Kararını vererek hızla arabasına döndü. Kontağı açtı, arabayı vitese takıp ağır ağır burnunu çıkardı ve yan sokağa girdi. Niyeti yönünü kamyonetin gidiş istikametine çevirmekti. Uygun bir yer arayıp buldu ve dikiz aynasını ayarlamaya kalkıştı. Şimdi olduğu yerden kamyoneti izleyebilecekti. Fakat aynaya baktığı anda birden tüyleri diken diken oldu. Kamyonet yerinde yoktu..

Baş Komiser Fikret parmaklarını şakaklarına bastırdı. Kişiliğinde yenilgiyi kabul edememek gibi bir özelliği vardı. Ama kabul etmek zorundaydı ki bu kez görevde basarız sayılırdı. Olayın üzerinden bir hafta geçtiği halde bir sonuç alınamamıştı ve suçlular iki kere çocuğun ailesiyle temas kurmalarına rağmen somut tek bir delil bırakmamışlardı geride. Baş çatlayacak gibi ağrıyordu ve üstüne üstlük daha yüksek mevkide ki âmirleri durmaksızın kendisini sıkıştırıp duruyorlardı.

Önce bir sigara yaktı, sonra düşüncelere daldı. Dr. Bozok'u da o sırada hatırladı. En azından kadına birtelefon edip randevusuna gelemediği için özür dilemeliydi.

Muammer Bozok'un teşhis ve tespitlerinde" ziyade inanılmaz güzellikte ki gözleri aklına gelmişti. Gerçekten çok hoş bir kadındı doktor; onunla başka şartlar altında ve başka kisveyle tanışmış olmayı çok isterdi. Telefona uzandı.

Fakültenin santralı doktorun odasını bağlamıştı ama telefon açılmıyordu, her halde odasında değil, diye düşündü Fikret. Belki de serviste ya da dershanedeydi. Tam başka bir zaman yeniden ararım diye aklından geçiriyordu ki, birden fikrini değiştirip elinde tuttuğu kartvizitte ki cep telefonunun numarasını tuşladı. Şimdi arayamazsa belki yine ihmal edebilirdi, inşallah münasebetsiz bir anda rahatsız etmiyorumdur, diye düşünürken doktorun sesini işitti.

"Evet?"

Ses kısık ve boğuk gelmişti kulağına. Hatta bir an karşısındakinin Dr. Bozok olduğundan bile şüpheye düştü.

"Dr. Muammer Bozok'la mı konuşuyorum?"

"Evet, benim. Siz kimsiniz?"

"Baş Komiser Fikret.."

İ Kısa bir sessizlik oldu hattâ. Fikret hemen mırıldandı.

"Şayet sizi uygun olmayan bir zamanda rahatsız ettiysem başka bir zaman...."

Genç kadın hızlı hızlı cevap verdi.

"Hayır, hayır.. Aramanız çok iyi oldu. Yardıma ihtiyacım var Fikret Bey.."

Doktor'un sesindeki telâşlı hava şaşırtmıştı Fikret'i.

"Ne tür bir yardım?" diyebilirdi.

"Sanırım, takip ediliyorum."

"Takip mi? Kimin tarafından?"

"Küçük Alp'i kaçırarlardan tarafından tabii."

Baş Komiserin şaşkınlığı daha da artıyordu.

"Neredesiniz şu anda, hastahanede değil mi?"

"Hayır.. Balat civarında bir yerdeyim ama neresi olduğunu tam bilmiyorum. Sokaklar arasında dolaşıp duruyorum."

"Balat mı dediniz? Ne işiniz var orada?"

"Bu uzun bir hikâye Baş Komiser ama sanırım peşinde olduğum adam kendisini takip ettiğimi anladı."

Fikret bir an içinden, bu kadın çıldırmış olmalı, diye düşündü. Ama hemen sormaktan

da kendini alamadı.

"Şu paytak bacaklı adam mı sizi takip ediyor?"

"bayır. Çocuğu kaçırın kamyonetin sürücüsü."

Fikret bir an irkildi. Soru gayri ihtiyari dudaklarından döküldü.

"Kamyoneti buldunuz mu?"

"Buldum."

"Kendi arabanızın içinde misiniz şu an?"

"Evet, öyle."

"Bulduğunuz yeri tam olarak söylerseniz hemen size en yakın polis arabasını gönderebilirim."

Genç kadın muzaffer bir ifade ile gülümsedi.

"Buna gerek yok. Şu an ana caddeye çıktım. Hâlâ peşimde ama artık bana bir şey yapmaya kalkışacağını sanmıyorum. Yine de size söylemek istediğim çok şey var."

"Tamam" diye mırıldandı Fikret. "Sizi nerede bulabilirim."

"Şu anda Unkapanı istikametine gidiyorum. Sirkeci'de buluşalım."

"iyi de, nerede?"

Dr. Bozok bir an düşündü.

"Konya Lezzet Lokantası sizin için uygun mu?"

"Mükemmel. Orayı biliyorum."

"Polisten yardım istemediğinize emin misiniz?"

"İşte, sizden istedim ya.. Umarım bu sefer sözünüzde durursunuz."

Baş Komiser utandığını hissetti, ağzında bir şey geveleyecekti ki, telefon kapandı.. Fikret bakışlarını o muhteşem, iri, yeşil gözlerden alamadı. Hatta alışılmıştan bir hayli uzun süre gözlerle odaklandığını hissetmesine rağmen. Sanki o yeşil gözler bu gün biraz daha farklı, heyecan, huzursuzluk, biraz korku ama en ziyade başarıya ulaşmış ve incinen gururunu onarmış insanlara özgü parıltılarla hareleniyordu.

"Neler oluyor doktor hanım?" diye sordu Baş Komiser.

Muammer Bozok tırnakları kısa kesilmiş parmaklarını, lokantanın arkalardaki iki kişilik masalarından birinin üzerinde trampet çalarmış gibi vururken muzaffer bir eda ile mırıldandı.

"Başardım" dedi. "Artık gerisi size kalmış bir mesele. Onları yakalar, konuşturur ve küçük çocuğa ulaşırsınız."

Fikret hafifçe gülümsedi.

"Siz bu gün yaşadıklarınızı en başından bir anlatsanız çok iyi olacak. Neler oldu?"

Genç kadın müstehzi bir edayla karşısındaki polisi süzdü.

"Hadi itiraf edin, benim tespitlerime hiç inanmadınız, değil mi? iddia ederim ki beni, maceraperest, hayali güçlü, hırsız polis oyununa kalkışan, amatör bir meraklı olarak gördünüz."

"Estafurullah efendim, ne münasebet."

"Boşuna inkâra kalkışmayın, biliyorum."

"Yanılıyorsunuz, sadece bizler meslek gereği sabit ve somut delillere ihtiyaç duyarız. Varsayımlar ve şüphelerle Savcılığa evrak gönderemeyiz. Sizin, şüpheleriniz veya tasavvurlarınız bir varsayıma dayalı olabilir ama bizi neticeye götürmez. Benim endişem sadece buydu."

"Öyle mi? Ama benim bir görgü tanığı olduğumu unutuyorsunuz. Maskeli de olsalar

çocuğu kaçıranları ve kullandıkları aracı görmüş biriyim. Size adamlardan birinin solak, birinin de paytak yürüyüşlü olduğunu gördüğümü söylemişim. Bana inanmadınız, hatta söz verdiğiniz halde o şüpheliyi incelemeye gelmediniz."

"Bunun için üzgünüm ve sizden özür dilerim ama..."

"Sözümü kesmeyin. Ben hastamın oğlu olan paytak yürüyüşlü Hasan'dan kuşkulanıyordum. Göz hafızamın çok güçlü olduğunu söylemişim. Dün onunla bir kere daha görüştüm ve onun aranan suçlulardan biri olduğuna kanaat getirdim."

"Ama nasıl?"

"Dinleyin lütfen. O konuşmadan sonra kararımı verdim. Siz araştırmasanız, incelemeseniz dahi o adamı ben takip edecektim."

Fikret sesini çıkarmadı ama hayret ve biraz da alaycı bir bakışla genç kadını süzdü. Dr. Bozok aldırmadan devam etti.

"Nitekim bu sabah Hasan'ın peşine takıldım. Hastahanedен çıkınca Balat'a da berbat ve pis bir kahveye gitti. Sonuna kadar izleyecek'tim. Arabamı o sokağa parkedip kahveden çıkışını bekledim. Orada ne kadar oyalanacağını tahmin edemiyordum ama önünde sonunda dışarıya çıkacaktı. Düşünceme göre çocuğun kaçırılması ancak bir çetenin marifeti olabilirdi ve bu çete en azından üç kişiden teşekkül etmeliydi. Yani Hasan, çocuğu kucığında taşıyan solak adam ve bir de kamyonetin sürücüsü."

"Sonra?" diye mırıldandı Fikret.

"Beklemeye başladım. Bir yandan da etrafımı kolaçan ediyordum ki tam burnumun dibinde duran Ford'u neden sonra fark ettim."

"Yani çocuğun kaçırıldığı kamyoneti mi?"

"Tabii ki onu."

"Plakası hâlâ üzerinde miydi?"

"Bu kadar saf olamazsınız Fikret Bey. Tahmin edemiyor musunuz, benim ilk gördüğüm plaka sahte olmalıydı, yani çocuğu kaçıranları kullandıkları sonra da söküp attıkları bir plaka. Şimdi üzerinde duran gerçeğiymiş tabii."

"Kamyonetin çocuğun kaçırılması sırasında kullanılan araç olduğuna emin misin?"

"Hiç şüphem yok."

"O aracı size hatırlatan bir şey var mıydı üzerinde?"

"Nasıl yani?"

"Her hangi bir ezik filan."

"Hayır."

"Ya belirgin bir çizik veya yazı?"

"O da yoktu."

"Yani siz sadece eski ve gri bir Ford gördünüz, öyle mi?"

"Evet."

"Ama bu özellikte yüzlerce Ford kamyonet gösterebilirim size."

"Yapmayın, size Alp'i kaçıran araba oydu diyorum."

"İyi de renginden ve markasından başka hiçbir şeyini hatırlamadığınız bir aracın o araba olduğuna nasıl emin olabilirsiniz?"

Dr. Bozok burnundan soluyarak kötü kötü baktı Fikret'e.

"Ya siz Hasan'ın kamyonetin önünde durduğu kahveye gelişini nasıl izah edersiniz?"

"Kamyonetin kahvenin önünde durması Hasanla direk bir bağlantısı olduğunu"

kanıtlamaz ki?"

"Bence kanıtlar. Ayrıca az sonra kahveden çıkan üçüncü bir kişi o kamyonete bindi ve uzaklaştı."

"Yani size göre o adam da çocuğun kaçırılmasında rolü olan çetenin üçüncü adamıydı öyle mi?"

"Evet, aynen öyle."

"Hasan'ı o adamla konuşurken gördünüz mü?"

"Hayır."

"Şu halde birbirlerini tanıdıklarını nereden çıkarıyorsunuz?"

Doktor yine kızgın bir şekilde homurdandı.

"Dışarda görüşmediler ama kahvenin içinde konuşmadıklarını siz bana kanıtlayabilir misiniz?"

Baş Komiser kısa bir an düşündü.

Yılların verdiği tecrübe ve polis mantığıyla izaha kalkışılırsa pek inanılacak bir hikâye değildi ama aklından geçenleri hemen açığa vurmadi.

"Sonra ne oldu?" diye sordu.

Doktor aynı heyecanla devam etti.

"Bir an kararsız kaldım, sonra kamyonetin sürücüsünü takibe karar verdim."

Fikret bu defa açıkça güldü.

"Çok cesursunuz."

"Öyleyimdir. Ama bir hata yaptım galiba.."

"Nasıl bir hata?"

"Sanırım adam kendisini takip ettiğimi hissetti."

"Ne şekilde?"

"Hasan'ın girdiği kahvenin önünde duran arabamı fark etmiş olmalı ya da daha sonra peşine takıldığım sırada beni görmüş olabilir. O civarlardaki başka bir sokağın önünde durdu ve arabadan indi. Ben arabamı parketmeye çalışırken adamın hangi eve girdiğini göremedim, sokakta durup onu bekledim. Biraz telâşlıydım tabii, ne de olsa böyle bir heyecanı ömrü hayatımda ilk defa yaşıyordum, o sırada şayet bir eve girmemişse gizlendiği yerden beni izlemiş de olabilir."

"Sonra o mu sizin peşinize takıldı?"

"Üzgünüm ama evet."

"Nereye kadar sizi takip etti?"

"Balat iskelesine kadar. Caddede birden peşimden yok oldu."

"Sizi takip ettiğinden emin miydiniz?"

"Kesinlikle. Çünkü havaliyi bilmediğim için rastgele sokaklara girip çıkıyordum, o da hep peşimden geliyordu. Nihayet ana caddeye çıkan bir yol buldum zaten sizin telefonunuz da tam o sırada geldi. Şimdi inandınız mı bana?"

Fikret sessizce başını salladı.

"Kamyonetin plaka numarasını aldınız mı?"

"Kaçar mı hiç? Aldım tabii."

Doktor numarayı Baş Komisere söyledi. Fikret'de cebinden çıkardığı ufak not defterine kaydetti.

"Araştıracaksınız, değil mi?"

"Mutlaka" diye mırıldandı Fikret.

Doktorun yeşil gözleri ışıltılı parıldadı.

"Alp'i Balat'da bir yere sakladıklarına eminim" diye fısıldadı. "Keskin ailesine müjdeli bir haber vermeye hazırlanın artık. Eminim yakında çocuklarına kavuşurlar." Baş Komiser huzursuz bir şekilde genç kadının güzel yüzünü inceledi. Onun tıp sahasında bir otorite olduğuna inanıyordu; zeki ve akıllı bir kadındı da ama anlamadığı husus bu kadar sıradan olayları nasıl bir araya getirip tutarsız sonuçlara varması ve de buna inanmasıydı.

"Yemeğiniz soğuyor" diye mırıldandı..

"Ne var Ökkeş? Niye beni kaldırdın yahu masadan?" diye söylendi Hasan.

Adanalı arkadaşını kolundan çekiştirerek kahveden çıkarmaya çalışıyordu. Daldığı okey partisinden kaldırılmasına bozulmuştu Hasan.

"Ulan konuşsana, ne oldu?"

"Burada olmaz."

Dışarıya çıktılar. Kar atıştırmıyordu artık ama hava buz gibi soğuktu. Hasan montunun yakalarını kaldırdı. Ökkeş'in yüzündeki korkulu ifadeden rahatsız olmuştu. Adanalı kısık sesle söylendi.

"Takip ediyoruz."

"Takip mi? Kimin tarafından? Polis mi?"

"Bilmiyorum."

Hasan sert sert arkadaşının yüzüne baktı.

"Dalga mı geçiyorsun ulan?"

"Ne dalgası Hasan? Vallahi billahi peşimizde biri var."

"Çıldırma insanı.. Kim?"

"Bir kadın."

"Kadın mı? Bir kadın polis mi yani?"

"Ne bileyim, olabilir."

Hasan huylanarak etrafına bakındı.

"Buralarda mı?"

"Yok, kaçırdım elimden."

"Elinden mi kaçırдың? Nasıl?"

"Dinle, sen öğleye doğru buraya gelince ben dışarı çıktım ya.."

"Eee?"

"Benim kamyonetin arkasında bir özel araba parketmişti. İçinde bir kadın oturuyordu ama önce bir şey sezinlemedim. Ben hareket edince o da peşime takıldı."

"Ne var bunda? Tesadüfen o da aynı anda hareket ediyor olamaz mıydı?"

"Önce ben de öyle düşündüm, aldırmadım. Ama sonra kadın peşimden ayrılmadı."

Hasan huylanmıştı.

"Yoksa depoya mı gittin?"

"Yok canım, ne münasebet."

"Eee, ne yaptın?"

"Bizim Selo'nun sokağına girince birden kamyoneti durdurup içinden atladım.

Kadının arabası önce gelip beni geçti ama hemen yan sokağa saptı. Ben de hızla Rıfkı'nın dükkanına daldım, içime kurt düşmüştü bir kere, dükkanda biraz oyalandım, Rıfkı'dan bir sigara, çakmak filan aldım, hemen de çıkmadım. Cemekânın ucundan sokağa baktım, o kadın arabadan inmiş sokağın köşesinde durmuş benim kamyoneti

dikizliyordu."

"Uzaktan mı?"

"Hee.."

"Yani senin kamyonetten şüphelendiğini mi söylemek istiyorsun?"

Ökkeş aşağı yukarı başını salladı. Hasan pirelenmeye başlamıştı, ağzını dolan tükürüğü gürültüyle sokağa fırlattı. Belki Ökkeş buluttan nem kapıyor, gereksiz yere evhamlanıyordu, Adanalı oldu olası öyleydi zaten.

"Siktir et" diye homurdandı. "Bir bok olmaz. Boşuna telâşlanmışsın. Kimsenin arabayı tanınmasına imkân yok, unuttun mu üzerindeki plakaları sökmüş, sahtelerini takmıştık. Kim bilir kaç yüz tane senin ki gibi hurda Ford dolaşiyor şehirde, nereden tesbit edebilirler ki? Takma kafana.."

"Ama kadın niye benim kamyonetin arkasında bekliyordu? Neden ben çıkınca da peşime takıldı?"

"Ne bileyim ulan? Belki de karı seni gözüne kestirmiştir."

Bu defa Ökkeş sinirlendi.

"Dalga geçme. Karı öyle birine benzemiyordu."

"Nasıl yani?"

"Anlaşana ulan! Bizim gibi çulsuza bakacak bir tip değildi. Oturaklı bir karıydı. Özel arabalı, havalı, sıkı bir gaco.."

"İyi ya, demek ki polis de değil. Sen öyle polis gördün mü hiç?"

"Yahu o halde peşimde ne işi vardı?"

"Belki yanılıyorsun be Adana'lı, belki de kadın senin peşinde değildi."

"Öyleyse neden ben kamyonetle uzaklaşır uzaklaşmaz yine arabasına atlayıp beni sokaklarda aramaya başladı?"

Bu defa Hasan pis pis arkadaşını süzdü.

"Sonra ne oldu?"

Ökkeş duraladı bir an.

"Galiba biraz huylandım, daha doğrusu korktum. Kafam attı birden ve anlamsız bir işe kalkıştım."

"Ne yaptın?"

"Rıfkı'nın alt sokağında birden karının arkasına çıktım. Beni arkasında görünce hızlandı, kaçmaya kalkıştı."

"İyi bok yemişsin. Yani karıyı ürküttün, öyle mi?" "Ne yapayım? Asıl korkan bendim."

"Yuh ulan! Cüssenden utan be! Öyle bir kadından mı korktun?"

Ökkeş bir an susup önüne baktı. Sonra kararlı bir şekilde konuşmaya devam etti.

"Hasan, bence o karı bizi takip ediyordu" dedi.

"Öyle bile olsa, bizi değil, seni. Baksana senin peşinde dolaşmış."

Ökkeş manidar bir şekilde mırıldandı.

"Bundan o kadar emin olma."

"Ne demek istiyorsun ulan? Şimdi sen söylemedin mi karının seni takip ettiğini?"

"İyi de bizim kahveyi nasıl buldu? Oraya senin peşinden gelmiş olamaz mı?"

"Devenin papucu! Korkak hergele! Ulan ben bu sabah kahveye doğru hastaneden, annemin yanından geldim. Kim peşime takılacak?"

"Ne bileyim? Belki birkaç günden beri bizi izliyor olabilirler. Dün, bu gün her hangi bir şey hissettin mi?"

"Nasıl yani?"

"Peşine takılan kimseler veya ağzından lâf almaya kalkışanlar ya da..."

Hasan'ın kaşları çatıldı aniden.

Dün sabah hastahanedede annesinin hekimi Dr. Bozok'la yaptığı konuşmayı anımsadı. Ama bu çok komikti; annesinin doktorunun işledikleri suçla ne ilgisi olabilirdi? Gerçi geçmişini kurcalamak istemiş, bir yığın münasebetsiz sorular yöneltmişti kendisine ama bunlar tamamıyla annesinin hastalığıyla ilgili şeylerdi. Okkeş'in anlattıklarıyla Doktor arasında münasebet kurmak çok saçmaydı.

Yine de kendini tutamadı.

"Şu kadını biraz tarif etsene bana" dedi. "Kızıl saçlı mıydı?"

"He valla, saçları kızıldı." "Gözleri de yeşil mi?"

"O kadarını göremedim. Neden sordun?"

"Hiç.." dedi Hasan.

Aklına takılan şüpheden şimdilik Adanalıya bahsetmenin hiç anlamı yoktu. Sonra omuzlarını silkti; olacak şey değildi bu, doktorun saçlarının kızılığıyla Okkeş'in gördüğü kadının saç renginin aynı oluşu, olsa olsa bir tesadüf sayılırdı. Doktor'dan endişelenmek saçmalığın dik âlasıydı.

Ama Adanalı sıkıştırdı.

"Peki niye kadının yeşil gözlü olup olmadığını sordun?"

"Hiç.. Yok bir şey dedim ya."

Ökkeş kuşkuyla arkadaşını süzmeye devam etti.

"Sen benden bir şey saklıyorsun galiba. Ulan Hasan, yoksa asıl sen mi ağzından bir-şeyler kaçırdın."

"Hadi ulan serseri, kafamı kızdırma. Ben öyle bok yer miyim hiç?"

Ökkeş rahatlamamıştı.

"Ne yapacağız şimdi?" diye sordu.

"Hiçbir şey yapmayacağız. Bir iki gün daha Tilki'yi bekleyeceğiz elbette."

Adanalı tereddütle mırıldandı.

"Bu hadiseden Sedat'a bahsedecek miyiz?"

Hasan birden köpürdü.

"Daha da neler? istersen gördüğün rüyaları da anlat ona.. Delirdin mi ulan? Sokakta bir kızıl saçlı peşime takıldı mı diyeceksin?"

"Şey., bilmem ki.. Anlatmak belki doğru olur diye düşünmüştüm."

"Saçmalama. Elâleme kendine güldürmek mi istiyorsun?"

ikisi de sustular.

Ama Hasan'ın da keyfi birden kaçmıştı. Beynini kurcalayan olasılık hemen hemen imkânsız gibi bir şeydi ama dün sabah ki doktorun yaptığı konuşma ve anlamsız soruları, bu gün de Ökkeş'in anlattıkları aklını karıştırmıştı. Bu konuyu bizzat araştırmalıydı... Muammer Bozok tabağında soğumaya yüz tutmuş ince döner dilimlerinden birini ağzına atmaya hazırlanırken, durup tekrar Baş Komisere baktı.

"Yoksa söylediklerimi yine ciddiye almıyor musunuz?" diye sordu.

Fikret önce yutkundu, aklından nasıl bir cevap vermesi gerektiğini düşündü. Doktor hem ısrarcı hem de iddalarının kesin doğru olduğuna inanan biriydi. Nuh deyip

peygamber demiyor, daha da kötüsü üstüne vazife olmayan şeylere karışmaya başlıyordu. Ona bir şekilde durumu açıklamak zorundaydı. Yeşil gözlerine bakışlarını çevirince içi bir tuhaf oldu. Çok güzel bir kadın olduğu münakaşa götürmezdi. Doğrusu onunla görev gereği değil, salt doğal bir kadın erkek ilişkisi olarak şu masada oturmayı yeğlerdi. içini çekti, derin bir nefes verdi.

"Bakın doktor" dedi.

Genç kadın, daha şimdiden Komiserin itiraz edeceğini, tüm yaşadıklarını dikkate almayacağını anlamıştı. Kaşları çatıldı, "Tamam" diye mırıldandı. "Gerekçe göstermenize lüzum yok yine. Bana inanmıyorsunuz."

"Sorun inanıp inanmamak meselesi değil. Polis müspet ve güçlü delil arar. Bunu size söyledim, ileri sürdüğünüz iddialar, çok üzgünüm ama yeterli değil."

"Yaa! Acaba o adamları araştırmanız için daha ne gerekli? Hasan Kuşçu'yı olayda kullanılan kamyonetin bulunduğu kahvenin önüne kadar izliyorum ve o kahveden çıkan kamyonet sahibi birden beni takibe kalkışıyor; daha ne istiyorsunuz?"

"Bunun olayımızla irtibatlı olduğu ileri sürülemez. Kamyonete gelince, dediğim gibi o evsafa bir yığın eski Ford bulabiliriz. Yine de endişelenmeyin, size söz veriyorum o arabayı araştıracağız. Belki araştırmadan bir şey çıkar. Ama size tavsiyem artık bu işle daha fazla meşgul olmamanız ve her şeyi polise bırakmanız. Siz vatandaşlık görevinizi fazlasıyla yaptınız."

"Demek öyle? Yardımlarımı geri çeviriyorsunuz?"

"Lütfen Muammer Hanım, beni yanlış anlamayın..."

"Boşuna çabalamayın, sizi gayet iyi anladım. Sanırım konuşacak bir şeyimiz kalmadı."

Doktor sinirli ve gergin bir şekilde oturduğu iskemleden kalktı birden. Fikret'e tek kelime etmeden lokantadan çıktı.

Baş Komiser ne yapacağını şaşırılmıştı. Her şeye rağmen o kadından hoşlanıyordu.

"Allah kahretsin" diye mırıldandı içinden...

Genellikle neticeye gidecek en kestirme yolun, en basit ve ulaşılması en kolay yol olduğunu düşünürdü Tilki Sedat. Artık sahneye çıkma zamanı gelmişti ve şimdi son kozunu oynamaya hazırdı. Paranın ne şekilde kendisine verilmesi gerektiğini açıklayan son mektubu Keskin ailesine göndermeye hazırdı, ikinci mektubu da ilki gibi eldivenle ve gazete kupürlerinden kesilmiş yazılarla hazırlamış, kağıda itina ile yapıştırmıştı Parmak izi yoktu, postahane seçimi de sorun değildi. Her şey düşündüğü gibi geliyordu. Aradan geçen günler, polisin çaresizliği, hiçbir suç deliline ulaşamamak, tüm gayretlere rağmen tek bir suçlu adayının ortaya çıkarılamaması, medyanın menfi neşriyatı Keskin ailesinin son ümitlerinin de yıkılmasına neden olmalıydı.

Sedat, Keskin'lerin artık her istediğini kayıtsız ve şartsız yerine getireceklerine emindi. Gerçi şimdi işin en zor ve en tehlikeli bölümüne gelmişlerdi ama Sedat bu riski göze almak zorundaydı. Başarıya ulaşması için başka çaresi de yoktu.

Her hangi bir aksilik zuhur etmezse iki akşam sonra zengin biri olacaktı. O gece planını son bir kere daha baştan aşağı gözden geçirdi. Aksayan bir yan göremiyordu, tabii en önemli husus Emre Keskin'in verilen talimata aynen uyması zorunluluğuydu. Ama adam çaresizdi ve her hangi bir çılgınlığa kalkışacağına ihtimal vermiyordu Sedat. Aksi halde çocuğu öldürmek zorunda kalacaktı.

Sedat bundan evvel dört kişiyi öldürmüştü ama vicdanen rahattı; bunların hiç birini isteyerek katletmemiştir, hepsi çaresizlik tahtında ve tehdit altında olmuştu. Hatta nefsi müdafaa bile denebilirdi, dördünde de silahlı bir çatışmanın ortasında bulmuştu kendini ve o öldürmezse hasımları kendisini vuracaklardı. Yine de küçük ve masum bir çocuğu öldürmenin kolay olmayacağını biliyordu ama çaresiz kalırsa, bunu da gözünü kırpmadan yapabiliyordu. Yaşamın değişmez kuralıydı bu, yaşamak için öldürmek zarureti. Pek insanî bir yanı yoktu fakat tabiatın kurallarını o tanzim etmemiştir ki. O sadece bu oyunun bir piyonuydu ve oyunu kurallarına göre oynamak zarureti vardı. Keskinlere teslim edeceği mektup hazırды.

Eldivenlerini çıkarmadan mektubu kaldırıp sakladı. Yarına kadar zarfi evinde güvenli bir yere koydu. Sonra saat yediye yaklaşırken evinden çıktı. Şimdi Balat'taki çocuğu sakladıkları depoya gidebilirdi, iki gece de bir bu ziyareti yapıyordu. Sürenin uzaması başta Hayri olmak üzere Mine'yi de oldukça rahatsız etmişti. Uzun müddettir kapalı, boş bir depoda ve gerilim altında zamanın geçmesini beklemek herkesin sinirlerini yeterince yıpratmıştı. Onları her gördüğünde asaplarının daha da bozulduğunu fark ediyordu. Ellerinden geldiğince bunu belli etmemeye çalışsalar da rahatlıkla anlıyordu. Asıl hayret verici nokra ufak, çocuğun şartlara inanılmaz uyumuydu. Oğlanın sorun yaratacağını, belki de şiddete baş vurmak zorunda kalacağını düşünmüştü hep, oysa çocuğun gıki bile çıkmamıştı. Sanki yıllardır o insanlarla yaşıyormuş gibi uyumluydu. Küçük Alp uysal, sessiz ve genelde sokulgan bir çocuktur. Kesinlikle onun kafasına bir kurşun sıkmak istemezdi lâkin mecbur kalırsa yapacağı başka bir şey de yoktu. Evinden çıktı.

Akşam vakti sokaklar evlerine dönmeye çalışan insanlarla doluydu. Arabasına bindi've Balat'taki depoya doğru sürmeye başladı. Bu akşam diğer ortaklarına işin sonuna geldiklerinin müjdesini verecekti artık. Hayri'ye her zaman güvenirdi; nitekim depoda Hasan ve Ökkeş'e tampon olma görevini eski dostu yine başarıyla ifa etmişti. Gerçi itiraf etmeliydi ki planının en zayıf halkaları olan çocukluk arkadaşları da şimdiye kadar açık vermemişler, uyumsuzluk sağlamamışlardı. Özellikle Hasan'dan hep çekinmişti; o dengesizin tekiydi, menfaati uğruna babasını dahi satabilecek karaktere sahipti ama bu ana kadar olumsuz bir davranışta bulunmamıştı. Yine de onlardan huylanıyordu, şayet Hasan o depoya sahip olmasaydı asla onu bu işe sokmazdı, ne var ki çocuğu saklayabilmek için o metruk depo en ideal yerdi.. Hepsine birer birer baktı Tilki Sedat. Solgun ışığın altında küçük Alp sıhhsiz ve yorgun görünüyordu. O yaşta ki çojiuk normalde hareketli ve cevval olurdu, oysa on günden beri oğlan devamlı portatif karyolanın üzerinde kıvıldamadan oturuyordu. Kabul etmeliydi ki beş yaşında ki bir çocuk için oldukça zor günlerdi, içinden umarım babası da Alp kadar uyumlu çıkar, diye düşündü.

Mine'yi tanımakta zorlandı. Sanki on yıl yaşlanmış gibiydi. Adeta çökmüştü. Gözlerinin çevresinde halkalar oluşmuş, zayıflamış gibi geldi Sedat'a. Cildi normal gün ışığına hasretten sararmış solmuştu. Saçları dağınık ve bakımsız, sırtındaki eşofman bumburuştu. Tahammülünün son kertelerinde olduğu açıkça belliydi. Yine de iyi dayandığını kabullenmek zorundaydı. Hayri'de öyleydi.

Gergin ve sinirli. Onun özgürlüğüne çok meraklı olduğunu iyi bilirdi. Bu kadar süre bir mahpus gibi deponun içinde tıklı kalmak asabını bozmuş olmalıydı.

Ağır ağır bakışlarını Hasanla Ökkeş'e çevirdi: En rahatı onlar olmalıydı, ne de olsa bu

ikisi tüm vakitlerini dışarıda geçiriyor, sadece günde iki defa depodakilerin ihtiyaçlarını karşılamak için uğruyorlardı. İçerde kalışları da yarım saati geçmiyordu. Fakat nedense Tilkinin tecrübeli bakışları onlar üzerine kayınca ikisi de tedirgin olmuş gibi yerlerinde huzursuzca kıpırdandılar. Sedat hepsini süzmeye devam etti. Hâlâ konuşmaya başlamamıştı. Yüzünün keskin hatlarından ise bir mâna çıkarmak imkansızdı. Suratı kötü bir haber verecek gibi gergin ve asıktı.

Merakını yenemeyen Mine ilk soruyu sordu.

"Bir terslik mi var? Keyifsiz görünüyorsun Sedat."

Küçük çocuk dahil hepsi Tilkiye baktılar, içlerini huzursuz bir hava kaplamıştı.

Sedat soruyu cevapsız bıraktı.

Depodakilerin birer birer yüzlerine bakmaya devam ediyordu.

"Ağabey bir şey oldu, değil mi?" diye mırıldandı Ökkeş. Korkuyordu, bu gün kendisini takip eden o kadından pirenlenmişti. "Yoksa polis izimizi mi buldu?"

Soru Sedat'a yönelikti ama müdahale Hasan'dan geldi.

"Saçmalama. Bir şey olduğu yok.. Yine ödlekleme başlama."

Sedat birden gülümsemeye başladı.

"Haberler iyi. İşin sonuna geldik. İki gün sonra bütün sıkıntılarımız bitiyor ve hepiniz hakkettiğiniz paralara kavuşacaksınız. Yarın son mesajımı Keskin ailesine ulaştıracağım. Sonra ki gün de her şey bitecek. Parayı alıp çocuğu teslim edeceğiz." Tilki'yi dinleyenler de rahatlama oldu. Nihayet bu azap bitiyordu. Yalnız Sedat'ın gözünden bir şey kaçmadı. Herkesin yüzü sevinçle aydınlandığı halde Hasan memnun görünmüyordu.

"Ne o, bu habere sevinmedin mi Hasan?" dedi Sedat.

"Sevinmez olur muyum Sedat abi? Ayıp ettin.."

Tilki üstelemedi ama sezileri güçlüydü; beklediği sevinç emarelerini alamadığını duyumsamıştı. Bunun bir nedeni olmalıydı. Aralarında en aç, en az sevinç göstereniydi. İlk sevinç dalgası geçince Hayri, Sedat'a yaklaştı.

"Çocuğu nasıl teslim edeceğiz?" diye sordu.

"Takma kafana. Onun da yolunu buldum."

"iyi de, nasıl ve ne zaman? "

Tilki güvendiği arkadaşına soğuk bir şekilde baktı.

"Acele etmeyin. Her şeyin bir sırası var. Zamanı gelince size söyleyeceğim."

Hayri işkilli bir şekilde fısıldadı.

"Çocuğa bir zarar gelmeyecek, değil mi Sedat?"

Aralarında babalık duygusunu tatmış tek insan Hayri'ydi. Onun bu soruyu sormasının tek nedeni depoda ufak Alp'le geçirdiği on gün olmalıydı. Çocuğa ısınmıştı zahir.

Bakışları gayri ihtiyari Alp'e kaydı. Çocuk süzölmüş, yorgun haliyle bile cana yakın ve sevimliydi. Onun başına bir şey gelmesini Tilki'de içtenlikle istemiyordu.

Hayri'nin sorusuna hemen karşılık vermedi.

"Sana bir soru sordum Sedat. Cevap ver.."

Hayri'nin sesi ilk defa sert ve otoriter çıkıyordu. Depodakiler bu tonu yadırgamaldı.

Az konuşan bu adam şimdi sonucu kesin öğrenmek istercesine dikleşiyordu.

"Biraz da babasına bağlı" dedi Sedat. "Parayı öderse sorun yok."

"Ya ödemezse, ya son anda bir aksilik zuhur ederse, o zaman ne olacak?"

Depoda ki olumlu ve neşeli hava birden yerini bir sessizliğe bıraktı. Gözler yeniden

Tilki'ye çevrildi. Mine, Sedat'tan çıkacak cevabı beklemeden usulca çocuğa kollarını doladı. Tilki kısa bir duraklamadan sonra homurdandı.

"Her şey yolunda giderken böyle olumsuz şeyler düşünmeyin. İşin yüzüp kuyruğuna geldik. Şimdi parsayı toplama zamanı."

Hayri'nin sesi daha da dikleşti.

"Bilmek istiyorum Sedat. Çocuğun âkibeti ne olacak?"

Tilki'nin kafası yavaş yavaş atmaya başlıyordu. Hayri'nin ısrarı hoşuna gitmediği gibi sıkıcı olmaya da başlamıştı. Hayri'ye güvenir ve severdi ama mazesinin sağladığı deneyim, işlerin aksi gitmesi halinde çocuğu yaşatmalarına imkân kalmayacağını bilecek nitelikteydi. Hâlâ bu ısrarını anlamıyordu, gevşeklik, merhamet tepkileri niye idi?

"Gerekirse ne yapacağımı bilmen gerekir" diye homurdandı Tilki.

Hayri de aynı kararlılıkla karşılık verdi.

"Bu çocuğa daha fazla kötülük yapılmasını istemiyorum."

iki eski dost hasım gibi bakıştılar. Kritik bir an yaşıyorlardı.

Hasan, Ökkeş ve Mine merakla sürtüşmenin sonucunu beklemeye başladılar. Her üçü de Sedat'a karşı gelenemeyeceğini bilirlerdi. Tilki onların lideriydi ama Hayri'yi yeterince tanımıyorlardı. Bu kadarlık karşı koyusu bile cesaretti.

Sedat bakışlarını eski arkadaşının gözlerinden ayırmadı. Ne var ki artık ona güvenemeyeceğini gayet iyi anlamıştı. Planı son safhasına gelmişken aralarında bir ihtilâfın patlak vermesini de istemiyordu.

Gülümsemeye çalıştı, lâkin yüzüne yayılan tebessümü buz gibi soğuktu. İş alttan almaya çalıştı.

"Belli ki hepiniz, yorgun düşmüşsünüz, sinirleriniz laçka olmuş. İşin tam sonuna geldiğimiz bir anda bu tartışma çok yersiz. Dua edin de her şey yolunda gitsin, bir aksilik çıkmasın. O zaman sonuç herkesin istediği gibi olur."

Yine bir sessizlik oldu. Bu sessizlikten istifade eden Hasan, Hayri'ye bir göz attı.

Galiba Hayri de daha fazla üstelemeyecekti.

"Abi" dedi Tilki'ye. "Başka bir emrin yoksa ben gideceğim. Yarın annem ameliyat olacak da, hastahaneye bir uğramak istiyorum."

Sedat bakışlarını zoraki Hasan'a çevirdi. "Git!" diye mırıldandı. "Ama yarın akşam yedide burada ol. Size son talimatlarımı vereceğim."

"Tamam abi, anlaşıldı" diyen Hasan aceleyle çıkışa doğru

yürüdü. Bir an evvel onlardan uzaklaşmak ister gibi bir hâli vard, Sanki Ökkeş de bu sıkıcı ortamdaki kaçmak istiyordu. Hasan depodan ayrılınca o da Tilki'ye dönüp kısık sesle sordu.

"Benden bir isteğin var mı Sedat abi?"

"Sen bekle" dedi Sedat.

Hoşuna gitmese de beklemek zorunda kaldı Adana'lı. Huzursuzca gözlerini kırıpıştırdı. Acaba Tilki neden kendisini bekletmişti? Depoda kalanların yarınki gereksinimlerinin listesini mi verecekti? Hayır, diye düşündü, ihtiyaç listelerini hep Mine ile Hayri yazdırırlardı, Tilki onu bekletiyorsa başka bir nedeni olmalıydı.

Huylanmaya başladı. Bilmediği bir şeyler mi dönüyordu acaba? Yoksa Tilki, Hayri denen arkadaşından huylanmış yeni bazı angaryalar mı yıkacaktı üstüne? Hasan'ın bahane bulup sessizce ortadan kaybolmasına bozulup küfretmeye başladı içinden. O

deyyus da hep böyle zor anlar da sıvışmayı becerirdi. Bunca yıllık arkadaşı olmasına rağmen Adanalı müthiş çekinirdi Sedat'dan. Acaba niçin bekletiyordu kendisini? Tilki'nin kapatmasıyla da, Hayri ile de soğuk bir şekilde veda-laştığını gördü. "Hadi gidelim" dedi Ökkeş'e. Birlikte sokağa çıktılar.

Hava her zaman ki gibi soğuktu. Ökkeş kalın gemici tarzı yarım ceketinin yakasını kaldırdı soğuktan korunmak için. Etrafa bakındı, Tilki'nin arabasını göremedi.

"Araban nerede abi?" diye sordu.

"Az ilerde, iskeleye yakın."

"Seni benim kamyonle iskeleye bırakayım mı, ister misin?"

"Yürü bakalım, biraz şöyle. Seninle konuşacaklarım var" diye hourdandı Sedat.

"Hayrola abi? Bir şey mi oldu?"

"Asıl olanları sen bana anlatacaksın."

"Neyi abi?"

"Zevzeklenme Ökkeş. Sizleri iyi tanırım. Neler oluyor?"

Ökkeş'in korktuğu başına geliyordu. Titremeye başladı. Tilki'yi sinirlendirmeye gelmezdi. Kafası atınca en olmayacak şeyleri rahatlıkla yapabiliyordu. Hasan inkâra kalkışmıştı, ama Hasan'ın da o kızıl saçlı kadından huylandığını gayet iyi anlamıştı Ökkeş. Neden acaba Hasan o olayı umursamaz tavırlar takınmıştı, yoksa bilip de kendisine açıklamadığı bir durum mu vardı? Belki de polisin peşlerinde olduğunu Tilki de biliyordu. Ama korktu Ökkeş, kadının kendisini takibe kalkışmasını da özellikle bir hata varsa, kendi üzerine yıkılmasına sebep olabilirdi. Hatta Hasan bilerek de hatayı üzerine yığabilirdi. Akıllı davranmaya çalıştı Adana'lı.

"Yok bir şey be abi.. Hayri'nin dikleşmesini mi kastediyorsun?"

"Hayır. Hasan'ı soruyorum. Siz ikiniz de aynı kaba sıçarsınız, söyle şimdi ne haltlar çeviriyorsunuz?"

Ökkeş birden kıpkırmızı oldu. Ne diyeceğini şaşırıldı. Galiba Tilki ağzını arıyor, kendisine olanları anlatıp anlatmayacağını deniyordu.

Aniden paniğe kapıldı.

Gerçekten de bir şey bilmiyordu; fakat bu gün peşine takılan o kızıl saçlı kadının polis olma ihtimali fazlaydı. Kim ne derse desin, Hasan ondan huylanmış, sonra da kendisini uyutmaya kalkışmıştı. Bir şeyler gizliyordu Hasan..

Ökkeş'in yüzünde ki kızarıklık daha da arttı. Susmaya gelmezdi. Ortada bir tehlike varsa bu hepsi için geçerliydi. Polis birinin izini ele geçirdiyse, gerisi çorap sökücü gibi gelirdi. Yutkunmaya başladı.

Tilki birden top gibi patladı.

"Ulan Ökkeş, ötsene.. Bekletme beni.."

"Vallahi abi, ben bir şey yapmadım. Anam avradım olsun kimseye ağzımdan tek bir kelime çıkmadı. Ama..."

"Eee?"

Adana'lı biliyordu; bu günkü takip olayını Tilki'ye anlatırsa Hasan müthiş bozulacak, belki de ömür boyu kendisiyle selam sabahı kesecekti. Çünkü Sedat'a olayı anlatma diye tenbihde bulunmuştu. Fakat Sedat gerçeği biliyorsa, susması çok daha kötü sonuçlar doğurabilirdi. Bir suçlu gibi önüne baktı.

Sonra her şeyi tüm detayıyla aklının erdiği kadar Tilki'ye anlattı. Hasan'ın bozulmasını, Sedat'ın gazabına tercih ederdi.. Tilki sadece dinledi...

Hasan o gün öğleden beri kuşkuyla kıvranıp duruyordu. Aklına gelen ihtimal çok zayıftı; Üniversite Hastahanesi'nde ki doçent hanım polis olamazdı, Ökkeş'in tarifi üzerine nedense çağrışımla aklına gelen tek kişi o doktor olmuştu. Kadın kızıl saçlı ve havalıydı, ayrıca çok da güzel yeşil gözlen vardı. Öyle bir tipi değil polis, kendini ilime adanmış bir kariyer mensubuna bile yakıştıramamıştı. Cidden çok havalıydı Yanılıyordu. Muhakkak yanılıyordu. Zaten sinirleri çok gergindi. Benim ki bir vehim, gerginliğin ruhumda yarattığı yersiz bir yakıştırma, diye düşündü. O kadının polis olmadığı gün gibi ortadaydı. Lâkin aklını karıştıran bir olay da, doktorun bu gün hakkında yaptığı anlamsız sorgu sualdi. Zahir stoklarının kansere yol açtığı iddiasını şimdiye kadar hiç duymamış ve bundan pirelenerek Balat'ta eskiden tanıdığı bir tecrübeli eczacıya giderek aynı soruyu sormuştu. Yaşlı eczacı, babasını da, annesini de tanırdı. Hatta annesinin kanser teşhisiyle hastahaneye yattığını da biliyordu adam. Hasan'ın sorusunu işitince gülmüş, yok canım, ben doktor değilim ama böyle bir iddiayı ilk defa işitiyorum, demişti. Eczacıdan aldığı bu cevap Hasan'ın huzurunu daha da kaçırmıştı. Doktor neden böyle bir yalana tevessül etmişti? Onlara yalan söylemesi için ortada hiçbir gerekçe yoktu. Kadının polis olmadığına hâlâ emindi ama neden yalan söylediği ve geçmişini araştırdığını da anlayamıyordu. O kadında hâlâ çözmediği bir bit yeniği vardı. Ayrıca Ökkeş'i takip etmesi de başka bir sorundu. Hadi bir şekilde kendisiyle ilgilenmişti, zira onu hastasının oğlu olarak tanıyordu, fakat Ökkeş'le uzaktan yakından hiçbir ilişkisi yoktu; şu halde Ökkeş'i takibe kalkışması nasıl açıklanabilirdi? işi başından aşkın bir doktorun, sıradan bir çalışma gününde, üniversitede ki görevini bırakıp Ökkeş'i takibe kalkışması ne şekilde yorumlanabilirdi? Ben yanılıyorum, diye düşündü yeniden. O kızıl saçlı kadın her halde annesini tedavi eden doktor değildi. Her kızıl saçlı kadın, Dr. Bozok olacak değildi ya? Ama beynine takılan bu düşünceler, Balat'ta ki depodan çıkan Hasan'ı Çapa'ya kadar götürdü. Şuursuzca gitti Çapa'ya. içindeki korku adeta onu oraya çekiyordu. Emin olmalı, rahatlamalıydı..

Hastahanenin ana kapısından girerken pişmanlığı daha da artmıştı; bu kez Tilki Sedat'a uymakla boylarından büyük işe kalkışmışlardı. Çocuk kaçırmak ciddi bir suçtu ve onlara göre bir iş değildi. Adana'lı ve o basit semt kabadayılardı. Biraz kumarda hile yaparlar, itiraz edeni tersleyip korkuturlar, yollarını bulurlardı. Ufak kavgalar, marazalar, sustalı kullanmalar onların harçlarıydı ama daha ötesine uygun tipler değildiler. Bunu kabullenmeliydiler. Eski dostları Tilki onları ifsat etmiş, akıllarını karıştırmış, para uğruna boylarından büyük işlere sokmaya kalkışmıştı. Hataydı bu, çocukluklarında da böyleydi zaten; Tilki çıkarı uğruna onları korkutarak kullanırdı. Belki de bu yüzdendi onu sevmemesi. Hastahane kapısından içeri girdi. Bu saatte girenler değil, çıkanlar çoğunluktaydı. Hasan birden uyandı, saati hatırladı. Doktor şimdiye kadar çoktan evine gitmiş olmalıydı. Onu artık burada bulamazdı. Şaşkınlıktan yavaş yavaş kurtuluyordu. Hem bulsa ne diyecek, kadına ne soracaktı? Neden kendisini araştırdığını mı? Servise giden adımları yavaşladı.

Her halde bu saatte ameliyatı bekleyen annesini ziyaret edecek değildi. Servisin kapısına kadar yaklaştığı halde annesini görmekten vazgeçti. Şu an annesinin sitem dolu lâflarına tahammül edemezdi. Durdu, bezgin bir şekilde hastahanenin bahçesinde kafasını toparlamaya çalıştı. Buraya neden gelmişti sanki, Dr. Bozok'la sohbet edecek değildi ya! Kadınlı konuşmanın âlemi yoktu. Anlamsız yere ürküntüye

kapılmıştı; Ökkeş'in marifetiydi bu, yok yere paniğe sevk etmişti kendisini. Ani bir kararla geri döndü. Adımlarını sıklaştırdı. Zaten yarın sabah yine gelecekti buraya. Ana kapıya giden yolda ilerlemeye başladı. Yolu üniversite hocalarının arabalarını park ettikleri yerden geçiyordu. Birden irkildi, binadan iki kadının çıktığını görmüştü. Yanılıyor muyum acaba, diye gözlerini kısıp kadınlara bir daha baktı. Dışarıya çıkanlardan birini Dr. Bozok'a benzetmişti, ikisi de çantalıydı. Bunlar kesinlikle hasta ziyaretçisi değil binada vazifeli hocalara benziyorlardı. Hemen yolu aydınlatan elektrik direklerinin ışığından uzaklaştı Hasan. Emin olmadıkça kendisini göstermek istemiyordu. Saat her halde yedi buçuk filan olmalıydı, hastahanenin bahçesi oldukça tenhaydı. Gözlerini kadınlardan alamıyordu. İkisi de parka doğru yürüdüler ve orada kısa bir vedalaşmadan sonra arabalarına ilerlediler. Artık hiç kuşkusu kalmamıştı.

Kadınlardan biri Dr. Bozok'tu. Arabasına binerken elektrik direğinin yetersiz ışıltısında parıldayan kızıl saçlarından tanımıştı onu. Yüreği heyecanla atmaya başladı. Ökkeş kadını takip ederken arabasının plaka numarasınaalmıştı, gözlerini yeniden kısıp harfleri ve numaraları görmeye çalıştı. Ökkeş'in verdiği plaka numarası tutmazsa, rahatlayacak ve tüm endişelerinin boşuna olduğunu anlayacaktı. Ama birden dona kaldı. Numara tutuyordu. Hasan ne yapacağını şaşırıldı. Bahçenin nispeten karanlık bir köşesinden arabasına binmeye hazırlanan doktora bakakaldı. Akı hâlâ almıyordu; bu kadının Ökkeş'in peşinde ne işi olabilirdi? Ya da Adanalının iddia ettiği gibi kendisinin peşinde? Kaçtırdıkları çocukla da bir ilişkisi olamazdı, aralarında ki bağlantıyı kurması mümkün değildi ama ortada bir gerçek vardı; sebebi ne olursa olsun bu kadın kendilerini gözetliyordu. Hasan gerilmeye başladı.

Bu işin nedenini öğrenmek zorundaydı. Bakışları doktorun arabasına odaklanmıştı. Tam o sırada arkasından yükselen klakson sesiyle irkildi. Başını çevirip baktı. Boş bir taksiydi. Bundan iyi fırsat doğamazdı; hiç tereddüt etmeden taksiye işaret etti. Araba durunca da arkaya atladı. Şoför bıçkın bir delikanlıya benziyordu. Taksimetreyi açarken, "Ne tarafa abi?" diye sordu.

"Şu parktan çıkan yeşil Mondeo'yu takip et" diye homurdandı Hasan.

"Tamam" diyen şoför sadece dikiz aynasından geriye bir bakmış fakat başka bir şey söylemeden yola çıkan Mondeo'nun peşine takılmıştı.

Hasan düşüncelere boğulmuştu. Doktorun peşinden giderken içinde ki karamsarlık yoğunlaşıyordu. Burnuna tatsız kokular gelmeye başlamıştı.

Bu kadın tehlikeliydi... Dr. Bozok kendini yorgun hissediyordu, biraz da sinirli. Baş Komiser haklıydı, her ne olursa olsun yaptığı işgüzarlıktı. Toplumda herkes kendine düşen görevi yapmalıydı; o hastalarıyla meşgul olmalı, polis de suçluların peşinden koşmalıydı. Davranışı bir üniversite hocasına yakışacak şey değildi, gereğini fazlasıyla yapmış, bulgularını polise anlatmıştı bundan sonrası artık onun işi olmaktan çok uzaktı. Sonunda bu gerçeği kabullenmek zorunda kalmıştı ama yine de sinirli ve komişere de kırgındı. Onu işinin ehli, zeki ve uyanık biri tahmin etmişti; oysa ukala, kendini beğenmiş ve çevresindekileri küçümseyen biri çıkmıştı. Yazık, diye mırıldandı içinden; söylediklerine biraz önem verse muhtemelen ilerleme kaydedecek, belki de suçluları armut gibi toplayacaktı. Doktor hâlâ Hasan ile o kamyonet sürücüsünün Alp Keskin'i kaçırılması olayının failleri olduğuna inanıyordu. O ikisinin izlerini tesadüfen de olsa bulmuştu, geriye bir tek solak olan

üçüncü fail kalıyordu, henüz onunla ilgili bir şey bulamamıştı ama ikisi polisin eline düşünce nasıl olsa bülbül gibi konuşurlardı. Adam sen de, diye mırıldandı Doktor. Bundan böyle bu işe karışmıyacaktı, Baş Komiser ne hali varsa görsündü. Elinden .gelen yardımı polise yaptığına inanıyordu, daha fazla zorlayamazdı. Levend'e kadar geldi. Bu gece evine dönmekte biraz geç kalmıştı, ne var-ki şansı yaver gitmiş tam kapısının önünde arabasını park edecek bir yer bulmuştu. Bir iki manevrayla ufak alana arabasını soktu. Sonra yorgun bir şekilde arabasından çıktı, Mondeo'sunu kilitleyip çantasının içine tıktığı evinin anahtarını aramaya başladı. Aynı anda kendisini Çapa'dan beri takip eden taksi de sokağa girmiş ama durmadan yoluna devam etmişti. Ne yazık ki doktor takip edildiğinin farkına varmamıştı.. Hasan'ın tüyleri diken diken oldu. Hatta bir an gördüklerine inanamadı. Böyle bir aksiliği mantığı kabul edemiyordu, doktorun evi çocuğu kaçırdıkları sabah Ökkeş'in kamyonetini parkettikleri yerin tam karşısıydı. Doktorun kendisiyle neden ilgilendiğini, o anlamsız sorularla geçmişini neden karıştırdığını, Ökkeş'i niçin takip ettiğini şimdi daha iyi anlıyordu. Doktor onları görmüş vçiteşhis etmiş olmalıydı.. Gerçi kendisinde ve Sedat'ta kar maskeleri vardı ama bu evden rahatlıkla kamyonetin şoför mahallinde oturan Ökkeş'i de kadının görüp tanınması kolaydı. Fakat akli yine karışıkta, yüzünde ki kar maskesine rağmen kendisini nasıl teşhis etmişti? Hasan suratlarındaki maskeyi kamyonete bininceye kadar çıkarmadıklarını gayet iyi anımsıyordu. Bu kadın her halde tüm gördüklerini polise bildirmiş olmalıydı. Acaba mı, diye düşündü. Öyle olsa, polisler şimdiye kadar onları kısıkvrak yakalarlardı. Ama henüz polisler tarafından aranmadıklarına emindi. Ne yapacağını şaşırđı. Bu konuda tek başına karar veremezdi. En iyisi Tilki'yi hemen durumdan haberdar etmesi gerekirdi, ancak çözümlü o bulabilirdi. Arabadan indi, şoförü savdı ama biraz düşünmek istedi. Tilki işin tam bu safhasında zuhur eden aksiliğe kıyametleri koparacak, fena halde öfkelenenecekti, hatta belki onları suçlayacaktı.. Belki de polis her şeyi biliyor fakat çocuğu kurtarabilmek için bir suçüstü planı gerçekleştirmeye çalışıyordu. Soğuk ve karanlık sokakta uzun süre düşüncelere boğularak kararsız kaldı. Tilki'yi durumdan haberdar etmek hiç işine gelmiyordu ama başka çaresi de kalmamıştı. Cebinden cep telefonunu çıkardı ve Sedat'ı aradı. Sedat zilin ilk çalışında telefonu açtı.

"Ne var?"

"Önemli bir sorunumuz var abi" dedi Hasan.

"Konuş."

"Bence Ökkeş'i de alıp hemen buraya gelmeye yarar var."

Tilki'nin söyleneceğini, hatta bağırp çağıracağını sanmıştı. Oysa Tilki gayet sakin bir şekilde, "Neredesin?" diye homurdanmıştı.

"Çocuğu kaçıırken kamyoneti park ettiğimiz sokaktayım" diyebildi Hasan.

Tilki'nin irkildiğini hissediyordu.

"Ne işin var orada?"

"Bir an evvel buaraya gelin abi. Gelince anlayacaksınız."

Tilki telefonu kapatmıştı...

Aynı gün Gayrettepe'de ki Şube binasına dönen Baş Komiser odasına girerken koridorda karşılaştığı ekibindeki adamlarından birinin eline Dr.Bozok'dan aldığı kamyonetin plaka numarasını sıkıştırırken, "Şunu bir araştırın bakalım" diye

söylendi. Her şeye rağmen güzel gözlü doktora verdiği sözü yerine getirmek istiyordu, hem de onun saçma iddialarından hiçbir sonuç çıkmayacağını düşünmesine rağmen. Anlattığı hikaye onun indinde hâlâ komikliğini koruyordu. Her halde kadıncağız şahit olduğu olayın etkisindeydi ve şimdi de çevresinde karşılaştığı insanları da o olayın failleri olarak görüyordu. Kamyonetin peşinden gelmesi ya da onu sıkıştırmaya kalkması da koca şehirde her gün vuku bulan sıradan vakalardan biriydi, İstanbul bu tür magandalarla doluydu.

Odasına girip bir çay istedi. Az sonra muavin Mehmet de yanına gelmişti.

"Hayrola âmirim, habersiz ortadan kayboldunuz, neredeydiniz? Sizi Şube Müdürü'nün çağırdığını düşündüm ama onun da yanında değilmişsiniz."

Fikret gülümsedi.

Sonra işi şakaya boğarak mırıldandı.

"Güzel bir hanımla yemektedirim."

"Yok yahu! Yoksa doktor hanımla mı?"

Yalancılıktan kaşlarını çatarak homurdandı.

"Nereden bildin?"

"Tahmin etmek kolaydı Baş Komiserim. Doktorun da sizden hoşlandığı çok belli."

Fikret inanmazmış gibi muavinini süzdü.

"Daha da neler? Bunu da nereden çıkardın şimdi."

"Yapmayın âmirim, öyle olmasa niye yemeğe çıkacaksınız ki?"

Fikret içini çekti. Keşke gidişat Mehmet'in aklından geçen gibi olsaydı, diye düşündü ama gerçek hiç de öyle değildi.

Kısıksesle homurdandı. "Çok safsın be Mehmet! O kadınla benim ne işim olabilir?"

Hiç bana yüz verir mi o doktor?"

Muavin şaşırarak âmirine baktı.

"Yani onunla yemekte değil miydiniz?"

"Yemekte olmasına yemektedir de, durum senin düşündüğün gibi değil."

"Nasıl yani?"

Fikret, Dr. Bozok'un ettiği telefonda başlayarak her şeyi muavinine nakletti. Sonra da, "Bu kadın üşütmüş yahu" diye söylendi. "Hayali senaryolar üretiyor, Balat'taki iki adamla kaçırılan çocuk arasında bağ kuruyor. Hasta edecek beni."

Mehmet'in kaşları çatıldı.

Düşünceli bir şekilde Baş Komiserini süzdü.

"iddiasını doğru olabileceğini hiç düşündünüz mü?" diye sordu.

Fikret hayretle karşısındaki elemanına baktı.

"Yapma Mehmet! Bunun doğru olabileceğini senin aklın kesiyor mu?"

O sırada Fikret'in istediği çay getirilmişti. Aralarındaki konuşma kesildi. Bu kısa ara muavine düşünme fırsatı vermişti.

"Vallahi Baş Komiserim" diye mırıldandı. "Doktor hanım beni oldukça etkiledi, çok zeki bir hanım. Müthiş gözlem yeteneği var, hatırlıyor musunuz, faillerden birinin solak olduğunu iddia etmişti, epey düşündüm ve bana oldukça mâkul geldi. Neden olmasın, belki diğeri de paytak biri olabilir. Hem unutmayın ki o bir görgü tanığı. Ne yuvada çalışan Olcay adlı kız, ne de servis şoförü Niyazi bize bunları söyleyemediler, halbuki onlar da failleri görmüştü."

Fikret ters ters muavinini süzdü.

"Yani onun doğru söylediğini mi düşünüyorsun?"

"Neden olmasın? En azından bir araştıralım, ne kaybederiz ki? Zaten somut hiçbir şeye kavuşamadık."

Fikret sırttı.

"Yani koca şehirde bir solak, bir de paytak yürüyüşlü iki kişi arayacağız ha? Sonra da onları sorguya alacağız. Yahu neyi kanıtlayacağız ki?"

Muavin cesaretini topladı.

"Hiç belli olmaz âmirim."

Kaşları çatılan Fikret düşünmeye başladı. Bir süre sesini çıkarmadı.

"Sahi bu iddiaya inanıyor musun?" diye sordu.

"En azından bir kaybımızın olmayacağını düşünüyorum efendim."

Fikret bir amatörün böyle planlı ve organize bir kaçırma olayını karakuşu benzetme ve tespitlerle çözebileceğine aklı yatmıyordu ama yeniden düşünmek zorunda kaldı. Nihayet dayanamayıp fısıldadı.

"Doktor'a söz verdim zaten. Gelir gelmez kendisini takip eden kamyoneti araştıracağımı söyledim. Bizim çocuklardan biri araştırıyor şimdi."

Tam o sırada Baş Komiserin görevlendirdiği memur kapıyı vurarak içeri girdi

"Amirim plakayı tahkik ettik. Seksen altı model bir Ford kamyonet. Sahibini de araştırdık. Ökkeş Yudum adlı biri. Adana merkez doğumlu. Balat'ta mukim. Sabıkalı." Baş Komiser ile muavini birbirlerine baktılar.

"Sabıkası neymiş?"

"Ufak tefek suçlar. Darp, kumar, silahla tehdit vesaire. Hatta belki işinize yarar diye Balat'tan ekipler âmiri Komiser Orhan'a da sordum."

"Ne dedi?"

"Adamı tanıyor. Sıradan bir sokak kabadayısı, dedi. Eskiden birkaç defa karakola çekip ifadesini alarak, okşamış da. Ama işsiz güçsüz takımından değil, kamyonetiyle halden sebze, meyve filan çekermiş."

"Tamam, sağol" diye mırıldandı Fikret.

Memur odadan çıkınca Mehmet yeniden sordu.

"Ne dersiniz Baş Komiserim, adamı buraya celbedelim mi?"

"Pekâla, sen kazandın: Yarın bu herifi bizzat sen incele, bakalım bir şey çıkacak mı? Ama bu arada Keskinlerin evini sıkı bir gözetlemeye alalım. Telefonda verilen süre bitti. Adamın bir daha telefon edeceğini sanmıyorum. Mutlaka onlara son talimatı daha değişik bir şekilde ulaştıracaktır."

"Zaten evi tarassutta tutan devamlı üç memurumuz var efendim, yetmez mi?"

"Orayı gözetleyen daha fazla adam istiyorum. Sayıyı ona çıkaralım."

"Fakat âmirim..."

"Sen ne diyorsam onu yap Mehmet. Yarın bizim için en uzun gün olacak."

Muavin sessizce başını salladı..

Saatler ilerledikçe gecenin ayazı da artıyordu. Hasan o lanet sokağın ortalarında bir yerde, kaldırımın üzerinde dikilmiş titreyip duruyordu. Gözlerini doktorun evinin ışıklarına dikmiş, olacıklardan endişeli kıvranıyordu. Tilki bu başarısızlığı kabul edemezdi; tepkisi mutlaka çok sert olacaktı ama bir yandan da kendi kendine telkinlerde bulunuyordu. Onların bir taksiri yoktu, hatta olay derinine düşünülürse bütün suç Sedat'ındı; planı o yapmıştı. Asıl aksayan ise plandı. Tüm detayları iyice

hesaplanmadığı şimdi ortaya çıkıyordu. Ufak bir çocuğu kaçırmak zor değildi, ama görgü tanıkları, onların vereceği ifadeler iyi hesaplanmamış, kaçırılış mahalli muhtemelen kötü seçilmişti. Tabii bir büyük aksilik de annesini tedavi eden doktorun evinin tam olayın geçtiği yerde olmasıydı. Ama bunu ne Hasan ne de Sedat bilemezdi. Aksiliğin sadece kötü bir şans olarak değerlendirilmesi gerekirdi.

Acaba Tilki de böyle mi düşünecekti?

Hasan'ın hâlâ beyninde çözemediği bir soru vardı. Doktor onları nasıl tanımıştı? Yüzleri maskeliydi ve kaçırma sırasında giydiği elbisleri bir daha kullanmamışlardı. Nasıl olurdu da kadın, yalnızca bir iki saniye gördüğü failleri bu kadar rahat tespit edebilmişti? Sonra Ökkeş'in kamyonetin içinde beklerken yüzünde maske olmadığını anımsadı. Sokaktan geçenlerin dikkatini çekmemesi için Ökkeş maske takmadan oturmuştu kamyonetin içinde. Ama nüfusu on milyonu geçen bir şehirde doktor nereden bulmuştu Ökkeş'i? Mantıklı bir çözüm bulamıyordu, keza doktorun kendisinden şüphelenmesinden de..

Saat gecenin dokuzuna geliyordu.

Etraf artık iyice tenhalaşmıştı. Sokak sakinleri çoktan evlerine dönmüşlerdi. Hasan birden sokağa sapan arabanın farlarıyla irkildi. Tilki geliyordu.

Araba önünde durdu.

Hasan ürkererek içine atladı. Sedat dışarının havası kadar soğuktu. Ökkeş korkulu ve somurtuk bir çehreyle ön koltukta oturuyordu.

"Neler olduğunu anlat bakalım" diye homurdandı Tilki.

Yutkundu Hasan. Söze nereden gireceğini bilemedi. Gecenin soğuşuna rağmen buram buram terliyordu şimdi.

"Büyük bir aksilik" diyebilirdi ancak.

"Ne aksiliği ulan?"

Hasan işaret parmağını uzatarak sol yanda ışıkları yanan doktorun evini gösterdi.

"Şu evde oturan kadın.. Çocuğu kaçırdığımız sırada bizi ve kamyoneti görmüş olmalı. Bizleri tanıdı.."

"Manyak mısın sen? Hepimiz maskeliydik."

"Ama Ökkeş değildi. Hatırlıyor musun abi, kamyoneti tam evin karşısına bırakmıştık."

"Eee, ne olacak? Plakası sahteydi, ayrıca trafikte o kamyonetten hâlâ yüzlercesi var, Ökkeşi nereden bulacak?"

"Fakat buldu işte.. Peşine de takıldı."

"Kim bu kadın? Tanıyor musun?"

"Evet, abi." /

Tilki hışımla şoför mahallinden geri dönüp Hasan'a baktı.

"Nereden tanıyorsun?"

"O kadın annemin doktoru.."

"Ne?"

"Dedim ya, annemin doktoru abi.. Çapa'daki hastahane çalışıyor."

Tilki buz gibi bakışlarını Hasan'dan ayırmadı.

"Ulan hergele, yoksa yaptığımız işi ailenede mi anlattın?"

"Amma yaptın abi? Deli miyim ben? O doktoru hastahane gördüm ilk kez. Ama dün bana yerli yersiz, özellikle de ailemle, geçmişimle ilgili bir yığın soru sordu."

Huylandım ama ne yalan söyleyeyim aklıma bu bağıntı gelmedi. Lâkin Ökkeş bu gün kızıl saçlı bir kadının onu izlediğini söyleyince uyandım. Yine de zayıf bir ihtimaldi ama doktoru incelemeyi kafama koydum ve hastahanedен çıkınca onu izledim.

Levend'de ve tam bu sokakta oturduğunu görünce meseleyi çaktım. O hepimizi gördü ve bizi tanıdı. Henüz polise gidip gitmediğini bilmiyorum ama gittiye işimiz bitiktir abi. Polis şimdi bizi arıyordur. Ben de hemen seni aradım."

Hasan, Tilki'nin ana avrat küfür edeceğini sandı. Ama tahmini hilâfına Sedat son derece sakindi. Yeniden önüne dönüp uzun uzun düşündü. Hasan ve Ökkeş biraz da korkarak neticeyi bekliyorlardı. Tilki Sedat neden sonra, "Aferin Hasan" dedi. "Adam olalı ilk defa doğru düzgün, akıllı bir iş yaptın, iyi ki zamanında bana haber verdin." Ökkeş titrek bir sesle sordu.

"Şimdi ne yapacağız abi?"

Tilki'den bir süre yine ses çıkmadı. Gözlerini kısmış, doktorun evine bakıyordu. Neden sonra kararlı bir şekilde homurdandı ama bu defa sesi soğuk ve hırçın çıkmıştı.

"Kıçınızı kurtarmak için o karıyı susturmanız lâzım. Belliki sizleri teşhis etmiş."

"Ya polise de gitmişse" diye fısıldadı Ökkeş.

"Manyak manyak konuşma" diye tersledi Sedat. "Gitseydi şu an çoktan içerdeydiniz, belli ki henüz polise ihbarda bulunmamış. Ama bu günkü aptalca onu takibinden sonra mutlaka polise baş vuracaktır. Büyük hata etmişsiniz, kendi kendinizi yaktınız. Hıyarlar, neden o kadından şüphelenir şüphelenmez beni aramadınız? Onu susturmak için avantajlı olurduk."

Hasan ürkerek mırıldandı.

"Susturmak için mi?"

"Tabii ya, ne sandınız? Yoksa küçük bir çocuğu kaçırmaktan dolayı ömür boyu kodeste yatmak mı istiyorsunuz?"

"Fakat abi...."

"Fakatı makati yok, o kadın susturulmalı."

"Nasıl yani?"

"Aptal aptal konuşmayın ulan. O kadını öldürmelisiniz."

Ökkeş de Hasan da aynı anda isyan ettiler.

"Ama abi, sen bu işte kan akmayacak demiştin bize.. Şimdi ise adam öldürmekten, cinayetten bahsediyorsun."

"Ulan hıyartolar başka şansınız kaldı mı? Bir doktor kadın, ne bok yemeğe sizlerin peşine takılıp tâ Balat'taki mundar kahvelerinize kadar sizi takip etsin? Düşünmüyor musunuz, siz bittiniz artık.. Tek şansınız o karıyı ortadan kaldırmak.."

Ökkeş bön bön işittiğini düşünmeye başladı. Kafası iyice karışmıştı.

Bu genç yaşında ömrünün geri kalan kısmını hapisane koğuşlarında geçirmek istemiyordu. Titremeye başladı ama ondan çok daha zeki ve hızlı muhakeme gücüne sahip olan Hasan, Tilki Sedat' in cinayeti onların omuzlarına yüklemeyi tasarladığını sezinlemişti. Kurnazca sırttı.

"Demek üçümüz de boku yedik, öyle mi?"

Sedat homurdandı.

"Hayır, boku yiyen sizlersiniz. Kadının benim varlığımdan haberi bile yok. O sizleri teşhis etti ve sizin peşinizde. Bu pisliği temizlemek de size düşer."

"Bundan o kadar emin olma Sedat."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kadının seni de teşhis etmediğini nereden bilebilirsin?"

"Bana numara yapmaya kalkışmayın ulan. Ben kadının yüzünü bile görmedim. Beni de a/asaydı, bir şekilde peşime düşerdi, ama benim peşimde kimsecikler yok."

Hasan susmak zorunda kaldı.

Ökkeş perişan bir şekilde inledi.

"Ben kimseyi öldüremem. Cinayet bana göre değil."

Tilki gök gibi gürlledi.

"Ulan pezevenkler, zaten hata bende ki sizlere güvenip bu işe dahil ettim. Eski arkadaşlarımdır, biraz nemalansınlar, cepleri para görsün, dedim. Aptal kafam, nene gerek iyi niyet senin? Bırak dürzülere ne hallari varsa görsünler. Kabahat ben de. Ulan sizlere acımaya da gelmiyor.."

Haşan yine konuştu.

"Ama anlaşmamızda cinayet yoktu. Şimdi bizden bir görgü tanığını öldürmemizi istiyorsun?"

"Başka şansınız mı var? Kendi kuyunuzu kendiniz kazdınız." iki kafadar sustular. Hepsi birer sigara yakıp düşünmeye başladılar. Arabanın içi kesif duman dolmuştu. Tilki yanındaki pencereyi hafifçe indirdi.

"Başka şansınız yok. Bu işi bu gece bitirin. Hemen şimdi."

Bu kez itiraz yükselmedi Balat'lı iki kabadaydan.

Hasan güç belâ mırıldandı.

"Neyle yapacağız o işi?"

"Sustalın yanında mı?"

Hasan, evet anlamında başını salladı.

"Yetmez mi? Her halde iki kişi bir kadını elinizden kaçtırmazsınız artık.."

Kendini yorgun hissediyordu Dr. Bozok. Öğleden sonra hastahe-nede akşamın geç saatlerine kadar çalışmıştı ama yorgunluğunun asıl nedeninin fizikî değil, sinirlerinin aşırı gerginliğinden kaynaklandığının da farkındaydı, ne de olsa o birtabibti. Bu gece evde çalışmayacak, sıcak bir duş alıp, erkenden uyuyacaktı.

Evine girince doğru yatak odasına çıktı. Soyundu, sırtından çıkanları itina ile yerlerine astı. Hiç aç değildi, yoğurdu ile muzunu da yemeyecekti bu gece. Önce banyoya girdi uzun uzun dişlerini fırçaladı. Taze mentol kokusu içine ferahlık vermişti. Ağzındaki beyaz köpükleri çalkalayıp tükürünce aynaya baktı.

Yorgun ve gergin görünen yüzüne rağmen hâlâ güzel bir kadın olduğunu düşündü. Yaşı ilerliyordu, dikkatle flotal aynada ki aksini inceledi. Göz uçlarındaki kırışıklıklar biraz daha keskinleşmiş gibi geldi. Hiç fazla kilosu yoktu, ilerleyen yaşına rağmen vücudu genç bir kız kadar diri ve çekiciydi henüz. Fakat gerçeği de kabul etmek zorundaydı, bu gidişle tüm güzelliğine ve cazibesine rağmen evde kalacaktı.

Yaşamına girecek ve hayatına çeki düzen verecek bir erkeğin gerektiğine inanıyordu, ne var ki henüz böyle bir erkeği bulamamıştı. Evet, kendisiyle evlenmek isteyen bir yığın talibi olmuştu ama o bunların hiç birini beğenmemişti.

Meslekdaşı Refik'i, mimar Ünal'ı, Hürriyet Gazetesinin köşe yazarı Hüseyin'i anımsadı bir çırpıda. Hepsi de kendisine âşık olmuş, evlenme teklifinde

bulunmuşlardı. Sahalarında sivrilmiş, isim yapmış kimselerdi ama nedense onlara bir türlü ısınamamış, daha doğrusu hayatını birleştirecek kadar sevememişti. Belki de aşka ayıracak zaman bulamamıştı; bütün hayatı çalışmak, koşuşturmakla geçmişti. Sonra içinden yo, diye mırıldandı. Bu yaşa kadar evde kalışında kendi payı da vardı, çok seçici, hatta müşkülpesentti. Karşısına çıkan her erkeğe bir kulp takmıştı, belki de ne aradığını kendi de tam bilmiyordu. Erkeklerden yalnızca sevgi değil, anlayış, saygı, takdir ve beğeni de beklemişti. Kişiliği ile galiba onları yıldırıyor, sonunda uzaklaşmalarına yol açıyordu. Omuzlarını silktiler, her şey olacağına varırdı. Üzerinde de fazla durmadı, hayatından fazla şikâyeti olduğu da söylenemezdi. Soyunup duşun altına girdi. Sıcak su ruhundaki gerginliği biraz atmıştı. Saçlarını fön makinesiyle kuruttu, yatak odasına geçip pijamalarını giydi. Saate bir baktı, erken yatağa girmek istiyordu bu akşam ama yorgunluğuna rağmen henüz uykusunun gelmediğini anladı. Geçen hafta sonu büyük alışveriş merkezlerinden birindeki kitapçıdan aldığı romanları anımsadı. Tarihi romanlar hep ilgisini çekerdi. Kitapları almak için alt kattaki kütüphanesine indi. Bu gece birisini okumaya başlayabilirdi.

Her zaman ki gibi evin içi çok sessizdi. Belki de yalnız yaşamının yarattığı sorunlardan biri de buydu, iki lâf edecek birinin evde bulunmaması. Yalnız yaşayan her insan gibi Muammer de zaman içinde kendi kendine konuşmaya alışmıştı, hatta bazen bunu yüksek sesle de yapardı. Nitekim aldığı kitapları koyduğunu sandığı yerde bulamayınca homurdanmaya başladı. Nereye tıkmıştı acaba? Yoksa onları yatak odasındaki ufak komadinin üstünde mi bırakmıştı?

Tam yeniden yukarıya çıkmayı düşünüyö.rdu ki evin derin sessizliği içindeki o sesi duydu. Kulağına ters gelen, alışık olmadığı, o garip tıkırdıyı..

İrkildi. Yanlış mı duymuştu acaba?

Durdu, sesin geldiği yönü tayine çalıştı.

Galiba arka bahçeye açılan mutfak istikâmetinden gelmişti o garip tıkırdı. Her evde kendine özgü sesler çıkardı bazen, duran ahşap levhaların, mobilyaların zaman zaman genleşmesinden doğan kesik çatırdılar gibi.

Ama bu öyle değildi..

Mutfağa doğru yürüdü, yani sesi duyduğu yöne. Mutfağın kapısı açık, ışıkları sönmüktü. Genç kadının eve gelince tüm ışıkları yakmak gibi bir alışkanlığı vardı; muhtemelen yalnız yaşamının verdiği, evinde kendini güvenli hissetmek arzusunun bir tezahürü. Ama o gece evine girdiğinde akşam yemeğini yemekten vaz geçtiği için mutfağa yönelmemiş, sadece salonun ışıklarını yakmakla yetinmişti.

Doktor asla korkak biri değildi. Ayrıca canını veya malını tehdit eden bir saldırının varlığını somut şekilde görmedikçe neden korkacaktı ki? Burası onun güvenli yuvasıydı. Babasının ölümünden sonra uzun zamandır yalnız yaşıyordu ve şimdiye kadar başına en ufak bir vaka gelmemişti. Cesaretle koridoru aştı ve mutfak kapısının önüne geldi. Elini iç duvardaki komandötöre uzattı. Mutfak aydınlandı birden. Herhalde yanılmıştı. Her şey alıştığı düzendeydi. Derli toplu mutfağında dikkatini çekecek tek bir şey yoktu. Ne olabilirdi ki zaten?

Bahçeye açılan mutfak kapısının kilidine baktı. Kapı kilitliydi.

Kendi kendine gülümsedi. Anlamsız bir evhamdı bu; sabah yaşadıklarının, oynadığı hırsız polis oyununun sonucu.. Baş Komiser Fikret'e ukala demiş, adamı küçümsemişti ama esasta haklıydı komiser; herkes kendi işini yapmalıydı. Bu sabah

kendini hiç ilgilendirmeyen bir işe kalkışmış ve sonuçta da sınırları gerilmişti işte. Evinde var olmayan sesler duyuyordu..

Geriye döndü kitaplarını aramak için tekrar üst kata çıkan merdivenlere yöneldi.

Bu sefer işittiği garip bir ıslık sesiydi..

Zınk diye yerinde durakladı genç kadın. Ses sanki çok yakınından gelmişti.

Evin içinden mi? Hayır..

Ama sokaktan da olamazdı. Sokakta çalınan bir ıslığın evin içinde bu denli güçlü yankılanmasının imkânı yoktu..

Yoksa bahçede birileri mi vardı?

O zaman az önce mutfak yönünden gelen tıkrıdıyla şimdi işittiği ıslık arasında bir bağıntı kurmaya çalıştı. ıslık dışardaki kişilerin kendi aralarında haberleşmeleri olabilir miydi? Mesela tehlikenin var olduğu, ya da evin içinde birinin dolaştığını eve girmeye çalışan kişiyi uyararak için çalınan bir haber niteliğinde olamaz mıydı?

Doktor salondaki sürmeli büyük cama doğru koştu. Cesaretle perdeleri açıp dışarıya baktı. Ön bahçe de sokak ta ıssızdı. Dikkatini çekebilecek hiçbir şey göremedi.

Sadece özel bir araba hızla sokaktan geçiyordu. Dışarda sert rüzgâr-esiyordu. Başını soğuk cama dayayıp bahçesini gözleriyle iyice aradı. Uzaklaşan arabanın homurtusu ve rüzgârın uğultusundan başka ses de yoktu, hatta tek bir canlı göremedi.

Huylanmıştı ve bu*evinde yaşamaya alışık olmadığı bir duyguydu.

Bunca yıldır evini daima sığınacağı bir kale gibi görmüştü. Bahçe içinde eski bir villa olmasına rağmen hemen hemen hiç hırsızlık vakası yaşamamıştı. O halde duyduğu o sesler ne olabilirdi? Özellikle de o ıslık.. Ses sanki hemen az ilerisinden gelmiş gibiydi.. Salon camının perdelerini kapattı.

Yanıldığını ya da evhamlandığını kabul edip aldığı kitapları aramaya çalışmalıydı ama yapamadı doktor, istemediği bir gerginlik yeniden bedenini kapladı. Korku muydu bu? Hayır, korku denemezdi ama tedirgin olmuştu sadece.

Ne yapacağına karar vermeden salonun içinde dolaşmaya başladı. Yorgunluğu devam ediyordu ama yatağına girip uyuyama-yacaktı. Düşün sağladığı rahatlamanın tümü kaybolmuştu. Bu sabah ki kovalamacaya aklı takıldı yeniden.

Yoksa...

Ürperdi aniden. O adamlar evine kadar gelmiş olabilirler miydi?

Aklına gelen ihtimali, hayır diye reddetmeye çalıştı. Onlar olamazdı, çocuğu kaçırarak kişilerin kendisinden şüphelenmeleri imkânsızdı. Hasan Kuşçu denen adamın, annesinin doktorunun aklından neler geçirdiğini ve kendisini bir görgü tanığı olarak teşhis ettiğini bilmesinin imkânı yoktu. Bu bağı kuramazdı asla..

Kuramaz mıydı acaba?

Ya kamyonetin sürücüsü arkadaşına her şeyi anlattıysa? Sürücü kendisini yakından görmüştü, o nasıl kamyonetin plakasını tespit ettiyse, kamyonetin sürücüsü de arabasının plakası okumuş olamaz mıydı? Ama Hasan arabasının plakasını nereden bilecekti? Sürücüden öğrenmiş olabilir tabii, diye mırıldandı kendi kendine..

O bunca şeyi nasıl bulduysa, çocuğu kaçırarakların da evinin burada olduğunu anlamalarıyla her şeyi kavramaları işten bile değildi. içindeki ürperti birden korkuya dönüştü. Duyduğu sesler onlarla ilgiliyse tehlikede demektir.

Önce içinde bir panik hissi doğdu. Apışıp kaldı, ne yapacağını bilemedi. Şimdiye kadar kendi evinde hiç böyle bir çaresizlik yaşamamıştı; her zaman güvenli ve huzur

dolu evi bir anda korku fanusuna dönüşmüştü. Duvarlar üstüne doğru geliyormuş gibi bir hisse kapıldı, sessizliğin hiç bu kadar ürkütücü olabileceğini düşünmemişti. Bu kez o çevresinde âşinâ olduğu sesleri aradı. Babasından kalma, pandüllü, eski duvar saatinin muntazam çıkardığı tik takları, oda kapırdılarının açılıp kapanırken hasıl ettiği gıcırtiları, modeli eskimiş buz dolabının çalışırken çıkardığı gürültüyü.. Ama hiç birini duyamıyordu sanki. Korkuyla etrafına bakınmaya devam etti. Salonun ortasında durmuş, kımıldamadan bekliyordu. Kasları gerildi. Her an büyücek eşyaların birinin ardından veya koridorun durduğu yerden görünmeyen bir kısımdan salona Hasan veya kamyonet sürücüsü birden dalıverse hiç şaşırmayacaktı.. Birkaç dakika öylece kalıp bekledi. Hiçbir şey olmuyordu.. Evin sessizliği devam ediyordu. Şimdi tek duyduğu sokakta esen sert rüzgârın oluşturduğu uğultuydu. Neden sonra toparlanmaya başladı. Korkusunun anlamsız ve yersiz olduğunu düşündü. Burada güvendeydi, evinin bahçeye ve sokağa açılan kapıları da kilitliydi. Eve girer girmez, sokak kapısını içerden kilitlemek gibi bir alışkanlığı vardı, yine de emin olmak için kapıyı bir daha kontrol etti, zincir sürgüyü taktı. Hızlı adımlarla mutfağa gidip, mutfak kapısını da bir daha gözden geçirdi, o kapı da kilitliydi. Biraz daha rahatladı. Hem alt tarafı dağ başında yaşamıyordu ve elinin altında telefonu vardı, her hangi bir şey hissederse polisten yardım da isteyebilirdi. Zoraki de olsa gülümsedi, kendine kızdı. Ancak bir çocuk veya saf bir kız bu tür paniğe kapılabilirdi; ufak bir çıtırdı ve bahçeden geldiğini sandığı bir ıslıkla korkuvermişti. Oysa o kocaman ve yetişkin bir kadındı, kendi evinde bu tür bir paniğe kapılmakla gülünç duruma düşüyordu. O ana kadar hiç açlık hissetmiyordu ama şimdi birden acıktığını duyumsadı... Depodaki havasızlık dayanılmaz ölçüde artmıştı. Hele kapısı içerden sürgülenmedikçe tam kapanmayan tuvaletten gelen kokular dayanılmayacak boyuttaydı. Mine tuvalete zor belâ giriyordu, rezarvar bozulmuş, etrafı kazurat ve sidik kokusu kaplamıştı. Korku belasına üst pencereleri açamadıklarından hiçbir şekilde içeriye hava giremiyordu. Üstüne üstlük, küçük Alp'in midesi bozulmuş ve çocuk o gece üç kere istifra etmişti. Kusmukları temizlemek Mine'yi kahretmişti. Allahtan.geçirdikleri süre içinde konuşmayı sevmeyen Hayri ile dostlukları bir hayli ilerlemişti. Adam görüldüğünden çok daha yumuşak ve sevecen biriydi; gerektiğinde son derece haşin ve yırtıcı tabiata sahip olduğu açıkça belli olmasına rağmen, iç dünyasındaki yumuşaklığı gizlemesini çok iyi beceriyordu. Mine bunu anlamıştı. Kusmukları temizlerken Mine'nin zorlandığını anlamış, üstüne vazife olmamasına rağmen kıza mani olarak tüm pisliği o temizlemiş ve bundan da yüksünmemişti. Artık birbirlerine de daha içten hitap ediyorlardı.

"Hayri ağabey burayı havalandırmanın bir yolu yok mu? Artık dayanamayacağım" diye inledi Mine.

"Biraz daha sabırlı ol, bacım. Çoğu gitti azı kaldı. Sedat'ın ifadesine göre buradaki son gecemiz. Umut edelim de, her şey yolunda gitsin."

Mine sesini çıkarmadı.

Cidden zor günler geçirmişti bu depoda, hatta şimdi buna değip değmeyeceğini düşünüyordu. Tünel'deki eski apartımanda sürdürdüğü günleri mumla arar olmuş, en azından özgürlüğün insanoğlunun sahip olduğu en kutsal şey olduğunu anlamıştı. Burada geçirdiği on günlük hapis hayatı yalnız bedenini değil ruhunu da çok yıpratmıştı.

Dalgın bakışlarını Hayri'ye çevirdi.

"Hayri ağabey" dedi.

Cümlesine devam etmeyince eski sabıkalı mırıldandı.

"Evet, bacım?"

Kadının bakışları adamın üzerinden bitkin bir şekilde karyolasında uyuyan çocuğa kaydı. Yastığın üstüne saçılmış sarı saçları pislikten yol yol olmuştu.

"Sedat bu masum yavruya bir kötülük yapar mı acaba?" diye sordu.

Dilinin ucuna gelen vurucu kelimeyi kullanmaktan özellikle kaçınmıştı.

Hayri hemen karşılık vermedi. Bir süre düşündü.

"Bilmiyorum.. Umarım öyle bir işe kalkışmaz."

"Ya kalkışırsa? Ya çocuğa....."

"Sus bacım, sus. Bizim Tilki sert ve acımasızdır ama böyle bir tıfila gaddarca bir muamelede bulunacağını düşünmek istemiyorum."

Mine biraz cesaret bulmuştu.

"Bu akşam ona karşı çıktın. Bravo doğrusu.. Sedat'ın çok sinirlendiğini hissettim ama yine de seni kıracak lâf etmekten kaçındı. Bunu çok az insana yapar. Onu iyi tanırım, ne de olsa onun kadınıyım. Anladım ki senin yerin onun gözünde ayrıcalıklı."

"Buna pek güvenme bacım. Bizlerin belli bir tahammül sınırimız vardır. O sınır aşılnca ne olacağı hiç belli olmaz."

Mine hıçkırdı.

"Bu çocuğun öldürülmesine ben de tahammül edemem."

"Ben de bacım. Alp çok uysal. On gündür gıkı çıkmadı. Duruma bizden iyi tahammül etti. Hem garibanın ne günahı vardı ki? Tek suçu babasının zengin olması mı? Neden babasının zenginliğinin ceremesini bu yavru çeksin?"

Mine tekrar karşısındaki adamı süzdü.

"Hayri abi" dedi yumuşak bir sesle. " Sen bunların hepsinden farklısın. Hemen belli oluyor. Hassas, duygulu, ince bir adama benziyorsun. Neden bulaktın bu işe? Zorun neydi?"

Hayri bir an dalgınlaştı.

"Pekâlâ, madem bilmek istiyorsun söyleyeyim" diye mırıldandı sonra. "Ben ıslah-ı nefis etmiş bir sabıkalıyım. Uzun süredir bu tür pis işlerden uzaktım. Bir daha da döneceğimi hiç sanmıyordum. Ama bizlerin kaderidir bu. Geçmişinden kaçamazsın. Olaylar bir yerde seni mutlaka bulur ve özüne döndürür. Yanıldığın nokta şu; aslında ben gördüğün bu kabadayılardan bin beter ve acımasızdım. Gaddar Hayri diye namım çıkmıştı. Çok kan döktüm, karda yürüdüm izimi belli etmedim. Pek çok varta atlattım. Lâkin bir yerde bu işin sonunun olmadığını anladım ve bir noktada bok yoluna gitmemek için elimi ayağımı tüm bu işlerden çektim. Kolay olduğunu hiç sanma. Büyük mücadele verdim. Namuslu yaşamak namussuzca yaşamaktan çok daha zordur. Belâları devamlı üstüne çekersin, çamur lekesi bir kere üstüne bulaşmasın, çıkaramazsın. Benim için de müşgül oldu. iki evlâdım vardı ve büyüyorlardı. Geç de olsa, onları öksüz bırakmamaya ve geleceklerini kirli geçmişimle lekelememeye karar verdim. Muhitimden uzaklaştım, şehrin başka bir köşesinde ufak bir nalburiye dükkanı açtım. Zar zor durumumu idareye başladım. Ticaret bana göre değildi ama nafakamı çıkarıyordum."

"iyi ya, neden bu işe bulaştın yeniden?"

"iki sebebi var. Birincisi değişmeyen tek neden. Paraya duyulan ihtiyaç. Karımın hemen ameliyatı gerekiyor. Bütçem masrafları karşılamaya müsait değil. Kızım da evlilik arifesinde.."

Mine içini çekerek başını sallamıştı.

O lanet olası paraya duyulan ihtiyacın ne demek olduğunu iyi bilirdi.

"Ya ikinci nedenin?" diye sordu.

Hayri kuşkuyla dudaklarını büktü.

"Bunu anlayacağından pek emin değilim" diye fısıldadı.

"Olsun, hele sen bir anlat. Belki anlarım. Baksana on gündür ilk defa seninle iki kardeş gibi konuşuyoruz. Keşke bunu daha evvel deneseydik."

Hayri daha da durgunlaştı.

Ağzından çıkacak kelimeleri tartmak istercesine ağır ağır ve düşünerek konuştu.

"Bu geçmişteki hayatımızın bize yüklediği bir borç, örf, kural ya da o hayatın raconu gibi bir şey işte.."

"Gerçekten de pek anlamadım. Ne demek istiyorsun?"

"Sedat'a bir hayat borcum var. Bir keresinde beni ölümden kurtarmıştı. Üstelik o yıllarda daha çok gençti. Yeni yetme, tüysüz bir delikanlı. Ama gözüpek ve atılgandı. Silahlı bir çatışmada kısıtılmış ve bunalmıştı. Kurşunum bitmişti ve herif üstüme öldürmek için yürüyordu. Hızır gibi yetişti ve herifi mıhladı. Böylece hayatımı ona borçlandım."

"Yani hepsi bu mu? O duruma Sedat düşse, her halde sen de aynı şeyi yapardın."

"Ben eski kafalı bir adamımdır, bacım. Haklısın, ben de aynı şeyi yapardım ama bu ona olan borcumdan beni beri kılmaz. Mesleğin raconu, elden ne gelir. Bir gün senden bu borcun ödenmesi istenirse, yerine getirmek zorundasındır. işte şimdi o borcu ödüyorum ben."

Mine şaşkın şaşkın Hayri'ye baktı.

"Sahiden böyle mi düşünüyorsun?"

"Evet."

"Haklısın, seni anlayamıyorum. Bir vefa borcu olduğunu kabul edebilirim ama bunu ödemek için tüm kurulu düzenini bozmak, namusunla kurduğun yeni hayatını berbat etmenin ne anlamı var?"

"Anlamayacağını söylemiştim. Hem unutma ki paraya da ihtiyacım var. Ayrıca bilemiyorum, belki paraya bu denli gereksinimim olmasa belki de Sedat'ın teklifini red ederdim."

Mine nazarlarını tekrar uyuyan Alp'e çevirdi. Dalgın bakışlarla çocuğu seyre devam etti. Hayattan nefret ediyordu. Herkesin kendine göre bu pis işe bulaşmasının bir gerekçesi vardı elbette ama gerçek sebep hep parada toplanıyordu.

"Şu paranın gözü kör olsun!" diye homurdandı.

Bu defa Hayri'den ses çıkmamıştı. Başını sallayarak onaylamakla yetindi sadece.

Mine yüreklenmişti; biraz da on gün sohbetsiz geçen beklemişin ve ruhundaki konuşma ihtiyacının verdiği iştiyakla devam etti. içini dökme arzusuna kapıldı.

"Yakın tarihlere kadar bir pavyonda konsomatrislik yapıyordum. Tam bir lağım çukurunda. Bir gece ansızın pavyona Sedat geldi. Birlikte şampanya içtik. Allah için, yakışıklı çocuktu ve benle ilgilenmeye başlamıştı. Böylelerini bilirsin, tipi hoşuma gitmişti ama bizim mesleğimizde de taş yüreklilik esastır, müşterilerle içli dışlı

olmaya hiç gelmez. Hele bir şeyler ummak, çılgınlıktır. Lâkin ertesi gece Sedat yine geldi ve beni o çukurdan çekti aldı. Pavyon sahibi gıkını bile çıkaramadı. Sedat, Kör Behzat namıyla mâruf ünlü bir mafya babasının sağ kolu olarak çalışıyormuş meğer. O sıralar bilmiyordum tabii."

"Doğru" diye başını salladı Hayri.

"Bana birlikte yaşamayı teklif etti. Ben de hiç düşünmeden kabul ettim, her şartın pavyondaki hayatımdan daha iyi olacağına emindim. Tünel'de bir daire kiralayıp beni oraya kapattı. Yedirdi, içirdi, baktı da. "

Hayri alaycı bir şekilde sırıttı.

"Ama pek memnun olmadın galiba?"

Mine'nin gözleri daldı, hayatının muhasebesini yaparmış gibi düşündü.

"Bilmiyorum" diye fısıldadı, "insanoğlu nankör yaratık, tatmin olmasını bilmiyor, her zaman daha iyisini arıyor. Sedat iyidir ama mükemmel olduğu da söylenemez tabii. Onu sen de tanıyorsun, kafası atınca haşin ve nadandır. Kimsenin gözünün yaşına bakmaz. Kırar geçirir. Zaman zaman beni de çok üzüyor."

"Dövüyor mu seni?"

"Hangi erkek kadına el kaldırmaz ki? Ama yine de iyi sayılır. Şimdilik katlanmak zorundayım, şartlar onu gerektiriyor."

"Anlıyorum.."

"Hayri abi..."

"Evet, bacım?"

"Yine şu çocuk meselesine aklım takıldı. Acaba Sedat işler kötü giderse onu öldürür mü, bu hunharlığı yapar mı?"

Eski tövbekar bıyıklarını burdu, oturduğu yerde dikleşti, gözlerini kıstı.

"Yok bacı, yok.." diye homurdandı. "Buna izin veremem. Artık Sedat'a borcumu ödedim sayılır. On gün bu boktan depoda oturup istediğini yaptım, vefa borcumu eda ettim. Hem anlaşmamızda cinayet yoktu, bu yaştan sonra ufacık bir çocuğun katline iştirak edemem."

Mine birden içinin rahatladığını hissetti.

Minnet ve şükranla adamın yüzüne baktı.

"Böyle diyeceğine emindim zaten" diye fısıldadı. "Ama ya Sedat ısrar ederse, ya sana rağmen çocuğu öldürmeye kalkışırsa?"

"O zaman Tilki ile külahları değiştirmek zorunda kalırız bacım."

Tilki Sedat'ın kapatması, adamın fikrinde kararlı olduğunu anlamıştı ama yüreğinin daralmasına engel olamadı. Bu mutlak bir kapışma demektir. Galiba yapabileceği tek şey bundan sonra oturup Alp'in babasının istenilen fidyeyi ödemesi için dua etmesiydi...

Dr. Bozok buz dolabından light yoğurt kabını çıkardı Ufak tepsisinin içine bir de muz koydu. Akşam yemeği her zaman bu kadardı. Mutfağın ışığını söndürüp salonuna doğru yürüdü. Artık korkmuyordu, içinde ki o sinsî düşmanı yenmişti.

Boş zamanlarında, hatta evinde çalışırken, ya da bir şey okurken klasik müzik dinlemek ona terapi gibi gelir, dinlenmesine, rahatlamasına yol açardı. Müzikçalarına Jean Sibelius'un "Kullervo" adlı senfonik şiirinin CD'sini yerleştirdi. Eski bir Fin efsanesinden alınan müziğin âşinâ olduğu ezgileri salona yayılırken yavaş yavaş

gevşemeye başladı. Boş yoğurd kapıyla, muz kabuğunu bulunduğu tepsiyi masanın üzerinde bıraktı, salonun uzun ve geniş kanepesine uzandı, başının altına da kuştüyü yastıkları çekti. Evinde Sibelius'un büyüleyici nağmelerinden başka hiçbir şey duyulmuyordu şimdi. Gün boyu yaşadığı heyecan, hastanedeki yorgunluğu ve evinde yaşadığı alışık olmadığı korkunun verdiği gerginlikten sonra Fin müziğinin yatıştırıcı etkisi kendisini göstermeye başlamış, parçanın sonuna doğru genç kadının göz kapakları ağırlaşmaya başlamıştı. Uykusunun geldiğini anlayınca kalkıp odasına çıkmak istedi ama bastıran rahavet engelledi bunu. Gözleri kapandı.

Ve ne zaman uykuya daldığını da fark etmedi..

Aynı günün akşam saatlerinde muavin Mehmet Yurdadön yanında iki sivil memurla Balat'ta ki bir sokağa girmişlerdi. Trafik Şubesinden aldıkları adresteki ev Ökkeş'in ikâmetgâhıydı. Kapıyı yaşlıca, kara kuru bir kadın açmıştı. Karşısında tanımadığı üç yabancıyı görünce başörtüsünün ucunu hafifçe yüzüne çekerek sordu.

"Kimi aramıştınız?"

"Ökkeş'le görüşmek istiyoruz" diye mırıldandı muavin.

Kadın biraz yadırgıyarak sordu.

"Neden ararsınız ki?"

"Kendisine sormak istediğimiz bazı şeyler var."

Kadın tedirgin bir şekilde kapıya dayanan üç kişiyi baştan aşağıya süzdü. Bu adamları daha evvel hiç görmemişti, semtin yabancıları olduklarını ve Ökkeş'in kahve arkadaşları olmadığını hemen sezinlemede de gecikmedi.

"Evde yok" diye mırıldandı.

"Nerede bulabiliriz kendisini?"

"Nereden bileyim, çalışan adam, kim bilir nerededir bu saatte."

Muavin sert bir sesle homurdandı.

"Siz Ökkeş'in nesi olursunuz?"

"Annesiyim, ne olacak ki? Ya siz?"

"Biz polisiz, teyze. Oğluna birkaç soru sormak istiyoruz."

Yaşlıca kadın birden telâşlanmıştı.

"Ne oldu? Yoksa yine başına bir hâl mi geldi?"

Mehmet kadını süzdü.

"Nasıl bir hâl?"

"Ne bileyim, arasıra kahvede birileriyle dalaşır da.."

"Hangi kahvede?"

"Ha, şu iki sokak berimizde ki kahvede.. Arab'ın kahvesi derler, kime sorsan sana gösterir. Ne oldu ki, memur bey, neden ararsın oğlu mu?"

"Önemli bir şey değil, hanım. Sadece birkaç soru soracaktık."

"Neyle ilgili?"

"Dedim ya korkmanı gerektirecek bir şey değil, eve gelirse bir yere ayrılmamasını söyle.."

Kadın başını salladı ama polislere pek de inanmadı. Ökkeş'in yine kahvede maraza çıkardığını düşündü. Hep yapardı bunu..

Mehmet Yurdadön ve adamları kadının tarif ettiği kahveyi çabuk buldular ama Ökkeş yoktu. Arab namıyla meşhur kahveci onlara Ökkeş'in sabahleyin kahveye geldiğini ve öğleye doğru çıktığını söyledi. Bir daha da görünmemişti. Bir de az ilerdeki Gençlik

Kahvesine bakmalarını önerdi, bazen oraya da takıldıklarını sözlerine ilave etti. Mehmet'le ekibi Gençlik Kahvesine de baktılar ama sonuç yine menfi idi. Ökkeş bulunamamıştı henüz..

"Onun tuzu kuru" diye sümsüklendi Ökkeş. "Herif cinayete bizi itiyor. Bak, bir köşeye çekildi, karıyı öldürmemizi bekliyor. Oh, ne âlâ memleket be!.."

"Kes sesini Ökkeş" diye homurdandı Hasan.

"Neye ulan, yalan mı söylediğim?"

"Yine kafan çalışmıyor Ökkeş, zaten ne zaman çalışır ki? Her şeyi biz bok ettik sevgili arkadaşım, biraz düşünmeye çalışsana. Karı bizleri tanıdı."

"Tanıdıysa tanıdı, ne yapalım? Onu öldürmek zorunda mıyız yani?"

"Ya polise giderse, ya kimliklerimizi bildirirse, ne yaparız o zaman? Hem ömür boyu hapiste çürürüz, hem de alacağımız para uçar gider. Ben hayatımın sonuna kadar hapis yatmayı göze alamam. Anlıyor musun şimdi. Tilki haklı, bu pisliği bizim temizlememiz gerek."

Ökkeş sustu önce. Ama hiç ummadığı bir anda karşılaştığı bu durumu bir türlü kabullenemiyordu. Suskunluğu uzun sürmedi.

"Tereyağından kıl çeker gibi bu işten sıyrılmamalıydı" diye mırıldandı. "Sonuç da bizim başımızı derde o soktu. Bu teklifi getirmeseydi, bunların hiç biri olmayacaktı ama."

"Bırak artık saçmalamay. Bunları işin başında düşünseydin. Olan oldu bir kere, artık yapacak bir şey yok. Sakin ol, dikkatli davranırsak o kadını sustururuz."

Ökkeş köpürdü.

"Sen ne diyorsun be? Asıl saçmalayan sensin. Bizler ufak işlerin adamıyız, cinayet işlemek bizim harcıımız değil. Ben şimdiye kadar kimseyi öldürmedim. Yapamam." |

"Yapacaksın, başka çaren yok. Birlikte yapacağız hem."

Tilki Sedat'ın arabasından inmiş doktorun sokağında ağır ağır eve doğru ilerliyorlardı. Poyraz rüzgârı sokakta anoforlar yaratarak esiyordu. Hafif hafif yağan yağmur altında yürüyorlardı.

"Eve nasıl gireceğiz?" diye sordu Ökkeş.

"Hiçbir fikrim yok, ama bir yolunu bulacağız her halde."

"iyi de nasıl?"

"Henüz bilmiyorum, araştıracağız."

Ökkeş homurdandı.

"Şunu bir daha düşünsen ne olur sanki? Bu kadını susturmanın cinayetten başka bir yolu yok mu yahu?"

"Varsa sen söyle. Benim aklıma başka bir yol gelmiyor."

Ökkeş yürümeye devam ederken kısık sesle fısıldadı.

"Bir bahane bulup Tilki'yi atlatalım, mesela kadını temizledik diyelim."

"Vallahi Tilki haklıymış! Ulan senle kenefe bile gidilmez be.. Ne aptal herifsin. Sedat'ın bu yalanı yutacağını mı sanıyorsun? Hem ona yalan söylediğimizi anladığı anda alimallah ikimizi de o anda temizler. Herif zaten katil, ne gözümüzün yaşına bakar, ne de eski arkadaşlığımıza. Ben aklımı peynir ekmekle yemedim."

Ökkeş yine kendi kendine homurdandı.

"Lanet olsun, keşke bu işe hiç bulaşmasaydık."

"Bak, onda haklısın ama bulaştık bir kere, hem de dönüşü olmayan bir şekilde."

Doktorun evinin önüne kadar gelmişlerdi. Hasan dönüp arkaya baktı. Tilki ışıkları sönük arabanın içinde onları bekliyordu. Araba sokağın nihayetinde gecenin karanlığında zar zor seçiliyordu. Hasan bu defa başını çevirip doktorun villasının yanan ışıklarını gözden geçirdi.

"Bekleyeceğiz" dedi.

"Neyi?"

"Kadının uyumasını tabii. Baksana evin ışıkları yanıyor, daha saat erken, kadın yatmamış henüz. Uyumadan önce eve giremeyiz."

"Ya uyumazsa?"

"Allahını seversen sus Ökkeş. Saçma sapan sorularla kafamı ütüleme. Her insan gibi o da belirli bir saat gelince odasına çekilecek ve uyuyacaktır. Bizim yapacağımız şimdilik sadece içeriye uygun bir giriş yolu bulmak."

Ökkeş bu defa karşılık vermedi. Saçmaladığını anlamıştı..

Dr: Bozok rahat ve derin bir uykuda değildi, nitekim dışarıda artan rüzgârın pencerelerde yarattığı ilk titreşimle gözlerini açtı. Salonun sürme camlan bu kadar etkileniyorsa belli ki hava fırtına dönüşmek üzereydi. Gözlerini kırıştırdı, esnedi. Kanepenin üzerinde uyuya kalmasına şaşırılmıştı. Duvardaki antika saatine bakışları kaydı, on buçuğa geliyordu. Hâlâ erken sayılırdı. Doğrulup yerdeki terliklerini ayağına geçirdi. Kısa şekerlemesi iyi gelmişti, şimdi kendisini dinlenmiş hissediyordu. O anlamsız korkudan da tamamen sıyrılmıştı. Esnemeye devam ederken, bir an düşündü acaba çalışsam mı, yoksa hafta sonu aldığım kitabı bulup yatmaya mı gitsem, diye. Nedense bu gece üzerinde hiç de alışık olmadığı bir tembellik vardı, sonunda yatak odasına çekilmeye karar verdi. Kanepeden kalktı. Salondaki kitaplarının bulunduğu raflara doğru yürüdü. Osmanlı'da kadınların yaşamıyla ilgili ciddi bir çalışmaydı geçen hafta aldığı kitap ama bir türlü aramasına rağmen bulamamış, nereye koyduğunu hatırlayamamıştı. Birden gülümsedi, kalın kitap tam hizasındaki üçüncü rafın üstünde duruyordu. Bazen böyle olurdu, insan karşısında duran nesnelere bakar ama çıkaramazdı. Kalın kitabı raftan çekti.

Artık ışıkları söndürüp yatak odasına çıkabilirdi.

Önce üst kata çıkan merdivenleri aydınlatan ışığı yaktı. Sonra yıllardır yalnız yaşamının verdiği alışkanlıkla evindeki son kontrolleri yapmaya başladı. Dışarıya açılan iki kapının da kilitli olduğunu biliyordu, daha önce bakmıştı onlara fakat yeniden kontrol etmek için sokak kapısına gitti. Anahtar hep kapının üzerinde dururdu, çevirdi anahtar yuvasında dönmedi, zaten kilitliydi. Bu defa rahat ve emin adımlarla karanlık mutfağa doğru yürüdü. Işığı yakma gereğini duymamıştı. O kapının da kilitli olduğunu görünce, üstünde ki sürgüyü de itti. Bunlar her gece yaptığı rutin kontrollerdi. Tam güven içinde ve rahatlamış bir şekilde kapının önünden ayrılmak üzeriyken, birden tül perdenin arkasından bahçenin karanlığında bir cismin hızla hareket ettiğini görür gibi oldu. Sıyrıldığı korku yeniden içine çörekledi. Yanılmış mıydı acaba? Hayal mi görüyordu? Genç kadın bir an bu gün yaşadıklarının hâlâ etkisinden sıyrılmadığını düşündü önce. Ne de olsa alışık olmadığı bir maceraya atılmıştı ve inancına göre bir suçlu tarafından takip edilmişti bu gün. Her ne kadar adam izini kaybetmiyse de bundan mutlak emin olamazdı. Bahçeye açılan kapının önünde donmuş gibi kaldı. Yanılmadığına emindi. Bahçede bir hareket görmüştü. Hızla sokak istikâmetine kayan bir kımıldayış. Başiboş bir

sokak köpeği veya komşu evlerin kedisi olamazdı. O tür yaratıklar alt tarafı yükseklikleri fazla olmayan canlılardı, oysa bahçesinde kayıp geçen gölge en azından bir insan iriliğindeydi. Boğazı kurudu, vücudunu soğuk bir ter kapladı.

Bahçesinde evini gözetleyen, içeri girmeye çalışan biri olmalıydı. Bir hırsız mı? Hırsız pek umurunda değildi, şayet dışarda biri varsa, bunun hırsız olmadığından da kesin emindi.. Onlardan biri gelmişti..

Hasan ya da kamyonetin sürücüsü.. Belki de her ikisi birlikte.. Hatta çocuğun kaçırılmasında yer alan üçüncü solak kişi de.. O şimdilik yalnızca tek bir gölge görmüştü ama neden üçü beraber olmasını ki?

Baş Komiser Fikret kendisine inanmıyordu ama galiba çocuk kaçırılan tehlikeyi çoktan sezmişlerdi. Kendisi bir görgü tanığıydı, filhakika Baş Komiser onun tanıklığını bir şekilde basına sızdırıp suçluları uyandırmamıştı ama evine kadar takip etmişlerse suçlular her şeyi kendileri anlamış olabilirdi. Genç kadın yerine mihlanıp kaldı. Ne yapabileceğini düşündü. Potansiyel tehlike şimdi kapısına dayanmıştı. Bunlar cahil ve gözü kara insanlardı, her türlü eyleme kalkışabilirlerdi. Hatta kendilerini teşhis ve tespitte başarılı olan bir şahiti ortadan kaldırmaya da..

Yeniden ürperdi. Bunun anlamı cinayetti. Her halde kendisini de kaçırdıkları çocuğun yanına götürmek gibi bir tasavvurları olamazdı. Çaresiz olarak polisten imdat istemeyi düşündü. 155'e telefon edebilirdi, ya da Baş Komiser'e..

Baş Komiser'e bozuluyordu, hatta bozulmaktan öte sinirleniyordu. Ukala, kendini beğenmiş, her şeyi bildiğini sanan ama yalın hakikatleri göremeyen bir polisti o.. Onu asla aramazdı.. Tam o sırada kulaklarında çınlayan sesle yerinden sıçradı. Ödü kopmuştu. Neden sonra o rahatsız edici sesin telefon olduğunu anladı. Biri kendisini arıyordu..

Fikret Uskan saat altıya yaklaşırken hâlâ masasında düşünceleriyle boğuşuyordu. Tüm olasılardan müspet sonuç çıkmamıştı. Burnunu kaşırken muavini anımsadı. Bu saate kadar Mehmet'den hâlâ ses seda çıkmamıştı.

Şunu bir arayım, diye söylendi ve telefonuna sarıldı. Az sonra hattın öbür ucunda Mehmet Yurdadön vardı.

"Nerelerdesin yahu?" diye sordu.

"Amirim hâlâ şu Ökkeş denen adamın peşindeyim. Evini, gittiği kahveleri araştırdık ama herif ortalarda yok. iyiden iyiye huylanmaya başladım."

"Neden?"

"Adamın gizlendiğinden şüpheleniyorum. Annesiyle görüştüm, yerini bilmiyorum dedi ama gizlice herife polisin kendisini aradığı haberini biriyle uçurmuş olabilir." Baş Komiser düşünmeye başladı. Aklından acaba doktoru fazla hafife mi aldım, diye geçirdi. Gerçekten de söylediği gibi Balat'lı o iki serseri aradıkları kişi olabilir miydi? Olayla aralarında bir bağ kuramıyordu ama belli de olmazdı. Yine de muavininin Balat'da boşuna zaman harcadığını sanıyordu.

"Ne zaman merkeze dönüyorsun?" diye sordu.

"Bir netice alır almaz âmirim."

"Ökkeş denen herifi buluncaya kadar bekleyecek misin?"

"Valla Baş Komiserim, şu doktorun söylediklerine pek aklınızın yatmadığını biliyorum ama benim içimden gelen bir his kadının kadının doğru söylediği yolunda, izin verirseniz beklemek istiyorum."

Fikret gülümsedi, galiba Mehmet de o güzel yeşil gözlerin etkisindeydi, itiraz etmedi, muavininin şevkini kaçırın bir şey de söylemedi. "Nasıl istersen" diye mırıldandı sadece. Telefonu kapatıp işine daldı. Canı son derece sıkındı. Bu ana kadar hâlâ bir sonuca varamadıkları gibi ümit verici en ufak bir gelişme de olmamıştı. Şimdiye kadar temas kurduğu bütün zanlı adaylarını yeniden ve birer birer gözden geçirdi. İç güdülerini onu yanıltmazdı, polislik mesleğinde ona en yardımcı olan şeylerden biri de ilerleyen bilimin sağladığı teknolojik gelişmeler yanında deneyimli bir polis olarak güvendiği yeteneğiydi. Her şeye rağmen Keskinlerin villasında çalışan personelden birinin, kaçırma olayında suçlulara fiilen yardım ettiği inancını sürdürüyordu. Tuttuğu notları açıp birer birer inceledi yeniden. Ama tüm gayretine rağmen çıkar bir yol bulamıyordu. Bir ara dışarı çıktı, civardaki bir hamburgerciye giderek karnını doyurdu. Soğuk sokaklarda oyalandı, sonra yeniden büroya döndü ve işinin başına geçti, iş yerinden ayrılamıyordu. Saat dokuzda doğru yeniden muavinini anımsadı. Hâlâ ses seda yoktu Mehmet'ten. Bir daha telefon etti. Muavin hemen açmıştı.

"Bir haber var mı?"

"Galiba bir şeyler bulduk âmirim. Siz kapatın ben hemen sizi arayacağım."

Fnlvc

"Tamam" diyen Fikret telefonu kapattı. Acaba neden hemen cevap vermemişti? Bir şeyler bulduk demekle neyi kastediyordu?

Beklemeye başladı.

Aradan yirmi dakika geçmiş ama Mehmet hâlâ aramamıştı. Bu defa huylanmaya başladı. Tam yeniden Mehmet'i arayacaktı ki, telefonu çalmaya başladı.

"Evet?"

"Benim, Baş Komiserim."

"Neler oluyor Mehmet?"

"Burada bir vatandaşın ifadesini aldık efendim. Adı Salih Turna. Balıkçı, burada onu herkes Kaptan diye çağırıyor. Ökkeş ile Hasan denen adamların kahveden kumar arkadaşı."

"Eee, ne olmuş?"

"Adam bize ilginç bir hikaye anlattı efendim."

"Ne hikâyesi Mehmet? Şunu doğru düzgün anlatsana.."

"Tabii âmirim. Bu adam bir hafta on gün önce Ökkeş'e Balat'ta rastlamış. Her zaman ki gibi sıradan bir karşılaşma işte. Hep kahvelerde kağıt oynadıkları için, hadi demiş yine bir el iskambil çevirelim. Fakat Ökkeş işi olduğunu bahane ederek teklifi geri çevirmiş."

"Bu mu anlatacağın olay?"

"Sabırlı olun âmirim. Bu değil tabii ama ilgisi var."

"Neyle ilgisi var?"

"Kaptan denen adamın kahveye gidip iskambil oynamakta direnmesi ile."

Fikret bu defa sabredip sustu.

"Baş Komiserim, anlaşılan bu Ökkeş ile Hasan zaman zaman oyunda hile yaparak çevresindekileri soymaya kalkışıyorlarmış; kısacası Salih Kaptan'da onların tuzağına düşmüşlerden biri, adam dört göz onlarla bir daha masada kapışmayı bekliyormuş. Bizim polis olduğumuzu anlayınca açtı ağzını yumdu gözünü, veryansın edip

çekiştirdi, işte o gün Okkeş'in hareketlerinden, özellikle de başından savmaya kalkışmasından işkillenmiş."

"Devam et."

"Bu karşılaşma sırasında Ökkeş kamyonetinin başındaymış." "Eee?"

"Salih Kaptan, bize verdiği ifade de Ökkeş'in kamyonette bir şey sakladığını düşünmüş."

Fikret birden ırkildi. Dikkat kesildi.

"Nasıl? Ne görmüş?"

"Adamı sıkıştırdım. Ben de aynı şeyi sordum. Ne saklayabilir ki dedim. Önce kem küm etti, sonra kuşkulu ve müteredit bir şekilde bilmiyorum, hiçbir fikrim yok ama tuhaf bir ses işittim kamyonetten gelen, iyi hatırlıyorum dedi. Tabii hemen bastırdım, ne işittin diye sordum. Ne tahmin edersiniz? Bir çocuk sesi demez mi?" Fikret'in tüyleri diken diken olmuştu.

Neredeyse sevinçten bir çığlık atacaktı. Güçlkle, "Sonra?" diye fısıldadı.

"Hatta Kaptan, Ökkeş'i sıkıştırmış, duyduğu çocuk sesinin Hasan ait olduğunu kamyonetten konuşmaları duyup güldüğünü sanmış. Ama Ökkeş halden döndüğünü manavlara mal teslim ettiğini söylemiş. Sonra Zeki'nin kahvesine gitmişler Ökkeş'le hani size daha önce söylediğim Gençlik Kahvesine."

"Yani Kaptan dediğin adam kamyonetin içine bakmamış, öylemi?"

"Ne yazık ki bakmamış, efendim. Ökkeş'e inanmış."

Fikret heyecanla sordu.

"Adam bu iki ahbap çavuşun çocuk kaçırma olayıyla bir ilgileri olduğundan şüphelendi mi?"

"Hayır âmirim, bu hususta en ufak bir açık vermedim."

"Peki onları ne için aradığını sormadı mı?"

"Sordu efendim ama adlarının ufak bir darp hadisesine karıştıklarını söyledim."

"Yuttu mu?"

"Kesinlikle."

"Öyleyse çocuğu mutlaka o civarda ki bir yerde tutuyorlardır. Doktor da böyle bir tahmin de bulunmuştu."

"Size söyledim Baş Komiserim, Dr. Bozok inanın bu konuda bizden baskın çıktı."

"Kes şimdi o konuyu. Şu Kaptan denen adama ağzını sıkı tutmasını da tembih etmişindir, değil mi?"

"Şüphemiz mi var, efendim? Gayet tabii.."

"Adresini de aldın mı adamın?"

"Amirim bana acemi bir polismişim gibi soru sorduğunuzun farkında mısınız?"

"Kusura bakma Mehmet, çok heyecanlandım birden. Galiba on günden beri ilk defa diş dokunur bir iz peşindeyiz."

"Ben de öyle düşünüyorum, efendim."

Fikret zevkle telefonu kapattı. Bir süre yerinden kıvıldaamadı, sonra aklını toparlayabilmek için bir sigara yaktı. Galiba güzel gözlü doktoru aramanın zamanı gelmişti artık. Ona karşı hem mahcup hem de özür borçluydu. ;

Telefona uzandı ve doktorun evini aradı.

Hayret telefon çalıyor fakat açılmıyordu.

Kızıl saçlı dilber evinde evinde değil miydi yoksa?...

Fikret kolundaki saate bir göz attı. Onu geçiyordu. Doktor genellikle akşamları evinden pek çıkmayan bir tipti, ama bunun hiçbir anlam ifade etmediğini düşündü, her hangi bir toplantıya, ahbap ziyaretine, ya da bir eğlenceye gitmesi kuvvetle muhtemeldi; her gece evinde oturup çalışacak değildi ya..

Ama birden huzursuzluğu arttı.

Kadın bu gün muhtemel suçlular artık Ökkeş'le Hasan'ın olayın faileri oldukları inancı beyninde güçleniyordu tarafından takip edilmişti. Takip olayı da suçluların bir şekilde doktorun varlığından korktuklarının karinesiydi. Öyleyse her an kadıncağıza bir kötülük edebilirlerdi. Bunu düşünmek bile Baş Komiserin beyninin karıncalanmasına yol açtı. Deli gibi yerinden fırladı.

Derhal Levend'e kadının evine gitmesi gerekiyordu. Çılgın gibi arabasına koşmaya başladı. Ona şimdi her zamankinden fazla ihtiyacı vardı. Dr. Bozok kaç kere kendisini uyarılmış, kişiler ve olaylar arasında deneyimli bir hafiye gibi bağıntı kurmuş ama her defasında o kadını hafife almış, amatör bir meraklının fantastik heyecanı diye yorumlamıştı. Eğer başına bir hal geldiyse kendini asla affedemezdi..

Telefonun çalan sesi korkutmuştu Dr. Bozok'u..

Önce telefonu açmak üzere salona doğru bir hamle yaptı. Fakat sonra durdu. Bu saatte genellikle arayanı olmazdı. Saat on buçuğa geliyordu. Aklına sevimsiz bir ihtimal geldi. Arayan muhtemelen onlardı, dışardaki adamlar. Evine gizlice girmeye çalışan suçlular.. Gözdağı verecekler, korkutacaklar, belki de tehdit edeceklerdi. Hatta daha da öteye gidip öldürmeye kalkışacaklardı. Kanın çekildiğini duyumsadı. içindeki yendiğini sandığı korku, tüm şiddetiyle geri gelmişti.

Genç kadın amatör hevesinin yavaş yavaş kendisi için bir kâbusa dönüştüğünü hissetmeye başlamıştı. Oynadığı oyun geri tepmişti ve gerçek de bu asla bir oyun değildi. Ne yazık ki çok geç farkına varmıştı hakikati. Telefonun zili çalmaya devam ediyordu.. Üç, beş, on ve daha fazla. Ötesini sayamadı doktor.

Yerine mihlanıp kalmıştı. O an taciz edici, kanını donduran zil sesinin durması için varını yoğunu vermeye hazırdı. Tüyleri ürperiyor, soğuk terler döküyordu..

Arayan bir başkası olabilir mi acaba, diye düşündü. Hayır, mutlaka onlardı.

Belki de evini kontrol ediyor, içerde bir başkası var mı, diye araştırıyorlardı. Hayır, dedi kendi kendine; mutlaka yalnız yaşadığını biliyorlardı. Bu telefon onu sindirmek, daha da korkutup paniğe uğratmak içindi..

Zil sesi birden kesildi..

Sesin kesilmesi de ürkütmüştü genç kadını. O zaman farkına vardı, kendi evinin sessizliği şimdi bir mezar sessizliği gibi geliyordu ürkek ruhuna. Buna daha fazla dayanamazdı, birilerini aramalı, yardım istemeliydi. Tabii öncelikle de polisi..

Ama ne diyecekti polise? Çocuğu kaçıran suçluların şimdi kendisini öldürmeye geldiklerini mi? Kim inanırdı buna? Suç Yeri Ekibinin ilk ifadesini almaya geldikleri sıra inanmaz ve alaycı tavırlarını hatırladı. Baş Komiser Fikret bile inanmamıştı kendisine, üstelik onu diğerlerinden çok farklı görmesine rağmen..

Her hangi bir açıklama yapması da şart değildi, bahçemde hırsız var, birilerini gördüm, bana yardım edin demesi, yetmez miydi? Başka çaresi de yoktu zaten.

Evinden kaçır gibi, tek başına sokağa çıkması da çözüm değildi. Niyetleri kötü ise daha sokağa çıkar çıkmaz karanlıkta üstüne saldırırlardı. En azından evine yardıma gelecek polislere ihtiyacı vardı. Şayet bu geceyi dışarıda birinin yanında geçirecekse

polislerle beraber çıkmalıydı evinden. Şaşkın şaşkın etrafına bakındı. Tehlike karşısında bu kadar paniğe kapılacağını hiç sanmamıştı. Hâlâ salonun ortasında dikildiği yerden kımlıdayamıyordu. Kalbi güm güm atıyor, şakakları zonkluyordu. Aynı anda evin sessizliğini bozan bir ses duydu. Sanki kalın bir tahtaya vuruluyormuş ya da tahtayla başka ahşap bir düzeye darbe indiriliyormuş gibi bir gümbürtü. Ama bu sefer ki bir hırsızın gizlenerek çıkaracağı veya yapacağı gizli kapaklı bir gürültü değildi; çekinmeden, bilerek, pervasızca yapılmış bir girişimdi. Genç kadının dizleri titremeye başladı. Dışarıdakiler eve girebilmek için bu defa alenen harekete geçmiş olmalıydılar, ilk gürültüyü takiben ikinci bir gürültü daha çıktı. Sesler üst kattan geliyordu.

Acaba yatak odasının camını mı kırdılar, diye düşündü, ama işittiği sesler bir camın kırılmasına hiç benzemiyordu, daha tok, daha kaba ve gümbürtülüydü. Doktorun gözleri üst kata çıkan merdivenlere takıldı. Artık her an yukardan aşağıya inecek birilerini bekliyordu. Hemen telefona sarılıp polisten yardım istemezse çok geç kalmış olacaktı, hatta belki elindeki son şansı da yitirmişti de farkında değildi. Geriye doğru ürkek birkaç adım attı.

Bakışlarını merdivenden alamıyordu. Sonra birden sesin nereden geldiğini anladı. O gürültüler tavan arasından aksediyordu. O duyduğu tahta sesi, çatıya açılan kapağın yerinden oynamasından çıkmış olmalıydı. Adamlar çatıdan içeriye girmeyi başarmışlardı. Telefon için artık çok geçti. Sokak kapısının kilidini açıp kendini sokağa atmak istedi. Sokağa çıkınca da avazı çıkıncaya kadar bağıracaktı. Nasıl olsa konu komşudan biri çığlıklarını duyar kendisiyle ilgilenir, yardıma koşardı. En azından gözü dönmüş caniler belki konu komşu yardımına koşarken ona saldıramazlardı. Yıldırım gibi sokak kapısına koştu. Fakat tam elini kilidin üzerinde ki anahtara attığında durdu. Kendisine bir çözüm gibi gelen sokağa çıkmak fikri belki de en tehlikelisiydi. Adamların üç kişi olduklarını biliyordu, biri çatıdan içeriye girmeye çalışıyorsa, mutlaka ikincisi salondaki sürmeli camın önünde, üçüncüsü de sokak kapısının başında olmalıydı. Hepsinin çatıdan girmeye kalkışması çok mantıksızdı. Eli anahtarın üzerinde kaldı. Dışarıya çıkmaya kalkışmak intihardı. Gözleri doldu genç kadının, çocukluğundan beri ilk defa çaresizlikten ağlamaya başlamıştı...

Gayrettepe'den Levend'e doğru arabasını çılgınca sürüyordu Fikret. Bir aksiliğin olduğuna emindi artık. Mehmet'in o iki serseriye bu saatlere kadar Balat'da bulamamasının başka açıklaması olamazdı. Doktorun kendilerini teşhis ettiğini anlayınca tek çareyi kadını susturmakta bulmuşlardı mutlaka.

"Allah kahretsin" diye homurdandı içinden. Bu gün kadının anlattıklarını ciddiye almalıydı ama bu basireti gösterememişti.

Levende vardığında kendisi onca yolu koşmuş gibi ter içindeydi. Sokağa girince ilk gördüğü şey doktorun villasının ışıklarının hepsinin yandığı oldu. Demek doktor evdeydi ama çalan telefonunu açamıyordu veya açamamıştı.

Sinirden büsbütün gerildi. Acı bir frenle arabayı durdurup dışarı fırladı. Ama o an bunca yıllık meslekî birikimiyle ihtiyatı yeniden eline aldı. Önce dikkatle evi dışardan inceledi. Yanılıyor muydu acaba, sanki evin damında bir gölge görür gibi olmuştu. Koltuk altındaki kılıfından tabancasını çekip ön kapıya koştu...

Tilki Sedat gözlerini kısıp sokağın karanlığında gözden kaybolan çocukluk

arkadaşlarına son defa baktı. Hata yaptığını kabul ediyordu; bu iki sersemi asla planına dahil etmeyecekti ama olan olmuştu bir kere ve geri dönemezdi. Onları sadece piyon olarak kullanmayı düşünmüştü ve aslına bakılırsa görevlerini de yerlerine getirmişlerdi. Bu beklenmedik sürpriz, o doktor kadının, çocuğun tam kaçırılması sırasında park ettikleri kamyonetin evinin önünde durması ve kadının da onları görmesiydi. Böyle bir aksilik asla önceden tasavvur edilemezdi. Kötü şans demek lâzımdı. Ökkeş aptalın tekiydi, Hasan da öyle ama ikisinin de ağızlarının sıkı olduklarını bilirdi, şimdiye kadar da sır vermemişlerdi. Hatta ellerinden geleni de yapmışlardı. Umarım kadını da temizlemeyi başarırlar diye, düşündü. Yine de bu konuda acele karar verdiğini kabul ediyordu. Belki de o kadını kendisi öldürse daha hayırlı olurdu, işi son kertesine getirdiği bir anda ortaya bir görgü tanığının çıkması, her şeyi bir anda tehlikeye sokmuştu. O kadını merak da ediyordu, anlayamadığı bir nokta da maskeli olmalarına rağmen doktorun onları nasıl teşhis etmiş olduğuydu. Bu adeta imkânsız gibi geliyordu Sedat'a. Her şey birkaç dakika içinde olup bitmişti. Olay anını yeniden düşündü. Ökkeş arabanın içinde oturuyordu, gerçi dikkat çekmemesi için o maske kullanmamıştı ama kendisinin ve Hasan'ın yüzleri kalın kar maskesiyle örtülüydü. Koşarak yuvadan uzaklaşmışlar ve hemen doktorun evinin karşısında duran kamyonetin içine atlamışlardı. Süreç olarak bu çok kısa bir zamandı ve hareket halindeydiler. Basit bir gözlemlerle kadının o kişileri tanıması olanaksızdı. Geriye tek bir olasılık kalıyordu. Doktor, yüzü maskesiz Ökkeş'i görüp tanımıştı. Ama aklının almadığı bu koca şehirde Okkeş'in izini nasıl bulduğuydu. Koca polis teşkilatı bu işi beceremezken, bir doktor nasıl iz sürüp sonuca gidebilirdi? Mutlaka atladığım bir nokta var, diye düşündü. Hasan, doktorun kendisini tanıdığını iddia ediyordu ama nasıl ve nereden? Kadın*nasıl olur da Balat'taki kahveye kadar Okkeş'in kamyonetini izleyebilirdi?

Beyninde çözemediği bazı sorunlar vardı henüz. Ama kesin emin olduğu tek şey doktorun her nedense öğrendiği şeyleri polise bildirmemiş olduğuydu, yoksa Ökkeş de, Hasan' da şimdiye kadar çoktan tutuklanmış olurlardı.

Neden konuşmamıştı acaba kadın? Ne bekliyordu?

Şahsi bir beklentisi olamazdı, ayrıca Keskin ailesi çocuğu bulana veya o konuda bilgi veren kimselere bir ödül vaadinde de bulunmamıştı. O halde şimdiye kadar neden susmuştu? Bu işe bulaşmak mı istemiyordu?

Tilki kendi kendine mırıldandı, bulaşmak istemiyorsa, neden Ökkeş'i veya Hasan'ı takibe kalkışmıştı? Anlamadığı ve izah edemediği bir şeyler vardı işin içinde.

Tilki saatine bir göz attı yeniden, zaman ilerliyordu. Arkadaşları görünmüyorlardı artık. Her halde eve girmenin bir yolunu buldular diye yorumladı Hasan'ın kafası daha fazla çalışırdı, nitekim bu pisliği siz temizlemek zorundasınız dediği zaman, en ufak bir itirazda bulunmamıştı. Sinsi, içten pazarlıklıydı ama ne zaman rota değiştirip, kimin dümen suyundan gideceğini de iyi bilirdi. Sanki dakikalar geçmiyordu.

Tilki iki de bir saatine bakıyordu. Kadının evine girememişler miydi acaba? ikisinin arabadan çikalı yarım saat olmuştu. Şimdiye kadar eve girip kadını temizlemiş olmaları gerekmez miydi? Sınırları gerilmiş, arabanın içinde sigaranın birini söndürüp birini yakmaya başlamıştı. Ne halt karıştırıyordu bunlar? Yoksa kadın mukavemet mi ediyordu? Tilki bir emri vaki ile karşılaşmıştı, zayıf bir ihtimal de

olsa, doktorun evinde silahı olabileceğini düşündü. Gerçi bizim toplumumuz da, hele istanbul'da, okumuş kadınların silaha düşkünlüğü yoktu ama belli de olmazdı, zorda kalan insanlar her çareye baş vurabilirlerdi. Dakikalar ilerledikçe endişesi artıyordu. Cinayeti kendisi üstlenmediği için hayıflanmaya başlamıştı artık. Zaten çok tehlikeli bir kumar oynuyordu ve tüm planının altüst olma tehlikesi söz konusuydu. Kadının görgü tanığı olması ihtimali yüksekti ve polis önünde sonunda bu cinayet ile kaçırılan çocuk arasında bir rabıta kuracaktı. Sedat birden sokağa hızla giren ve tam doktorun kapısı önünde âni frenle duran arabayı gördü. Ürperdi bir an. Kadın mutlaka yardım istemiş olmalıydı. Gözlerini kıstı gelen arabaya dikkatle baktı. Ama bu bir polis arabası değildi, ne 155 ne de alarm vererek gelen resmi plakalı bir otomobil. Gerçi bulunduğu yerden arabanın plakasını göremiyordu ama arabanın içinden tek bir adamın fırladığını seçmişti. Gelen polis olamazdı, devriye nöbetine çıkan polisler en az iki kişilik ekip oluşturlardı. O halde bu doktorun bir yakını olmalıydı.. Ayrıca hane halkı hakkında da hiç bilgisi yoktu. O yaşta ki bir kadın evli olmalıydı ve en azından evde kocası bulunurdu. Kendini tutamadı ağzından sunturlu bir küfür çıktı. Ama şimdi kendine kızıyordu.

Arabanın kapısını açıp dışarı fırladı. Arabayla gelen adam evin girişine doğru koşmuş ve bahçede kaybolmuştu. Oraya doğru adımlarını sıklaştırırken bir yandan da düşünüyordu. Kadın veya kocası, yahut hane halkından birisi acaba neden polisden değil de, bu adamdan yardım talebinde bulunmuşlardı?

Tilki duruma müdahale etme zamanı geldiğini anlamıştı.

Koşmaya başladı...

Kapının zili çalınıyor ve dışarda biri, "Dr. Bozok!" diye bağıırıyordu.

Genç kadın hâlâ donmuş gibi hareketsizdi. Gözlerini üst kata çıkan merdivenlerden akmıyordu. Saldırganların az sonra aşağıya ineceklerini anlamıştı artık.

Neden sonra kapının zilini çalan ve yıkacakmış gibi kapıya vuran kişinin sesini tanıır gibi oldu. Bu ses yabancı değildi ama korkudan beyni öylesine uyuşmuştu ki, bağırın kişiyi tanımakta zorlanıyordu. Yavaş yavaş kapıldığı panik halinden sıyrılmaya başladı. Dışardaki adam saldırganlardan biri olamazdı; canına da kast etseler bütün mahalleyi ayağa kaldıracak şekilde gürültü etmeleri mantıksızdı.

Doktorun gözleri parıladı birden, içinde ümit ışıkları doğdu.

Nihayet sesin sahibini çıkarmıştı.

Baş Komiser'di bu. Son bir gayretle kilitin üzerindeki anahtarı çevirdi. Zaten başka yapacağı bir şey de kalmamıştı.

Fikret elinde silahı olanca gücüyle aralanan kapıyı omuzladı. Az kaldı kanatın çarpmasıyla doktor yuvarlanacaktı. Baş Komiser gülle gibi antreye girmişti. Gözleri etrafı tararken, "Siz iyi misiniz doktor?" diye gürledi.

Doktor önce derin bir nefes verdi, sonra ağzından bir sevinç çığılığı çıktı ve her şeyi unutarak çılgınlar gibi kollarını Fikret'in boynuna doladı. Baş Komiseri Tanrı yollamış olmalıydı, bundan daha iyi bir zamanlama düşünülemezdi, içine dolan güvenle genç kadın yaşadığı korkudan ve panik halinden çabuk kurtuldu. Düşünme gücü ve mantığı yerine geliyordu. Sardığı kollarını hızla Fikret'in boynundan çekerken kısık sesle kulağına fısıldadı.

"Üst kattalar. Eve girdiler ama kaç kişiler bilmiyorum. Üç kişi olabilirler."

Baş Komiser, doktorun aşırı heyecanını başka bir zamanda zevk ve keyifle

karşılatabilirdi, güzel kadının umutla boynuna sarılmasından hoşlanmıştı ama kulağına fısıldadığı evin içinde üç saldırganın bulunduğu haberi Fikret'in hemen toparlanmasına yol açtı. Bakışlarını genç kadının işaret ettiği merdivenin yukarısına çevirdi. Bire karşı üç..

Bu tehlikenin hâlâ devam ettiği anlamına geliyordu. Adamların kesin niyetlerini bilemezdi, belki her şeyi göze alıp polise de saldı-rabilirdi. Fikret insiyaki olarak önce kadını emin bir yere saklamak, çatışmadan uzaklaştırmak istedi. Saldırganların kolay teslim olmayacaklarını tahmin etmek kehânet değildi. Üstelik aşağıdaki gürültüleri duymuş olmaları lazımdı ve her an yukarıdan saldırıya geçebilirlerdi. Çatışmaya hazırlanmak için çok az zamanı kalmıştı. Hızla etrafına bakındı. Hâlâ antredeydiler. Önünde uzun bir koridor vardı. Evin bütün ışıkları yanık olduğundan tam karşısındaki yerin mutfak olduğunu gördü. Sağ tarafta kalan salon genişti ama apaydınlıktı ve genç kadının saklanması için kesinlikle uygun sayılmazdı. Doktoru saklayacak başka bir yer aradı. Sol tarafta kapısı kapalı duran bir yer daha mevcuttu. Bakışlarını merdivenin üst basamaklarından ayırmadan sordu.

"Solumuzdaki kapı nereye açılır?"

"Tuvalete."

"Siz orada saklanacaksınız ve ben gelip sizi alıncaya kadar da kesinlikle dışarı çıkmayacaksınız, anladınız mı?"

Doktor, anladım dercesine başını salladı önce. Ama Baş Komiseri hızır gibi yanı başında görünce kapıldığı korku selinden yavaş yavaş kurtulduğunu da duyumsamaya başlamıştı. Zor duyulan bir sesle sordu.

Fi tiye

"Adamlarınız nerede?"

"Yanımda kimse yok, yalnız geldim."

Doktorun yeniden yüreği hoptadı.

"Yalnız mı?"

Fikret işaret parmağını dudağına götürüp sus işareti yaparken genç kadının önüne geçip siper oldu, sonra kolundan tutarak hafifçe tuvaletin kapısına doğru çekti. Gözleri hep merdivenin en üst basamağındaydı ve hareket halinde birilerini görmeye çalışıyordu. Doktor hâlâ bir şey anlamamıştı; Baş Komiserin bir baskına ekibini bırakıp yalnız gelmesi olacak şey değildi, bir mana veremiyordu, içinden yine bir isyan hissi yükseldi, kendisini korumak belki Baş Komiserin göreviydi ama evine gizlice ve menfur emellerle giren saldırganların sayısı birden fazlaydı, ne kadar profesyonel olursa olsun Baş Komiser onlarla tek başına mücadele edemezdi.

Ona yardımcı olmak zorundaydı, üstelik bu çatışma kendi evinde cereyan edecekti!

"Olmaz" diye fısıldadı. "Ben de size yardım etmeliyim."

"Saçmalamayın. Siz ne yapabilirsiniz ki? Bir de sizi düşünmek zorunda bırakmayın beni, ben böyle şeylere alışığım, işim bu."

"Ama sayıca...."

Fikret, genç kadının daha fazla konuşmasını engelleyerek tuvaletin kapısını aralayıp onu içeriye itti, kapıyı da çekti. Tuvaletin dışdaki elektrik düğmesini açmadığı için Muammer Bozok karanlık dört duvar arasında kalmıştı. El yordamıyla duvarı bulup sırtını yasladı. Ne olursa olsun, evin içindeki düşmanlarıyla Fikret'i tek başına bırakmak ağırına gidiyordu, bir şeyler yapması ona yardımcı olması gerekiyordu.

Oysa Şimdi zifiri karanlık tuvalette ũrkuntüsüyle baş başa kalmıştı. Baş Komiser silahını doğrultup merdivenlere doğru yũrũdũ. Şimdi evin içinde çıt ıkılmıyordu. Her tarafı az ũnceki sessizlik kaplamıştı. Merdiven dar ve ilerlemek için elveriŐsiz bir alandı, yukarıda gelişini bekleyenler varsa mũkemmel hedef olabilirdi. Ani bir kararla geri dũndũ. En akıllıca yapılacak iş ekiplerinden yardım istemektir. Salona çekildi, cebinden telefonunu çıkarıp Merkez'den adres verip, âcıl yardım talebinde bulundu. Ekip on dakikaya kadar burada olurdu. Salonun yan duvarını kendine siper almıştı, bulunduğu yerden hem merdivenin iniŐini hem de doktorun saklandığı tuvalet kapısını kontrolũnde tutabilirdi. Eli silahının tetiğindeydi ve her an gũrdũđu hedefe kurşun sıkabilirdi. Yardım gelinceye kadar beklemeye geçti..

Tilki, Fikret'in kapısını açık bıraktığı arabaya yaklaştı. Açık kapıdan içeriye bir gũz attı. Bakar bakmaz da içeriye giren adamın polis olduğunu anladı, zira yan koltuğun ũzerine bırakılmıŐ telsizden parazitler yũkseliyordu.

Kuşkusu kalmamıştı artık, bu karı her Şeyi mahvetmiŐtı. Polis sinsice izlerini bulmuş ve son darbeyi indirmek için harekete geçmişti. Çok geç kalmıştı artık. Kusursuz bulduğu planının bũyle çok aksi bir tesadũf nedeniyle bozulmasına çıldırarak gibi olmuştu, içinden Hasan'ın hasta annesine kũfũrlere savurdu; bu olacak aksilik değildi, o kadının tam kamyoneti bıraktıkları evin karşısında olması, kadının onları tanınması ve izlerini sũrmesi başka Şekilde açıklanamazdı.

Bir an kararsız kaldı. Acaba eve girip kadını ve o polisi ũldũrmeye kalkışsa bir yararı olur muydu? Lanet olsun, diye soludu, hiçbir faydası yoktu. Şimdiye kadar bũtũn polis teŐkilatının hadiseden haberi olmuştu mutlaka, artık o iki kişiyi ũldũrmesi, kendisine hiçbir fayda sağlamazdı. Bu defa paniğe kapılma sırası Tilki'ye gelmişti. Polis Hasan'la Ökkeş'i yakalayınca onları bũlbũl gibi konuşturur ve çocuğun sakladıkları yeri de ũđrenirlerdi. Belki de çoktan o depoyu tesbit etmişlerdi bile. Amaçları çoğu kazasız belâsız, başına bir hâl gelmeden kurtarmak olmalıydı. Polisin kesin baŐarısı buna bağlıydı. Tam o Őırada acı acı çalan sirenleri duydu.

Takviye polis gũleri yardıma geliyorlardı. Tilki bencil bir insandı, bundan sonra tek dũŐũneceđi Şey kendisiydi artık. Hasan'ı da Ökkeş'i bir anda unuttu. Siren sesleri yaklaşıyordu, en fazla otuz saniye sonra arabalar sokağa girerdi. KoŐmadan fakat hızlı adımlarla kendi arabasını bıraktığı sokağın diğer ucuna doğru uzaklaştı. inanamıyordu Tilki Sedat, her Şey bitmişti. Hem de ihtimal bile veremeyeceği çok ucuz, inanılmaz bir tesadũf sonucu. Arabayı çalıştırdı ve sokaktan uzaklaştı. Aynı anda yardım ekibi doktorun sokağına giriyordu..

Hasan ile Ökkeş atıdan eve girmiş ama tavan arasında sıkıŐıp kalmışlardı. Tavan arasından ũst kata inecek yeri bulamıyorlardı. Buldukları yer zifiri karanlıktı ve çok gũrũltũ çıkardıklarında farkındaydılar. Ökkeş olumsuzca sũyleniyor, Hasan da durmaksızın kũfrediyordu. Kadın mutlaka yukarıda birilerinin olduğunu anlamıştı. Bir ara Ökkeş arkadaşını kolundan tutarak çekti.

"Daha fazla aptallık etmeyelim. Burada sıkıŐıp kaldık. Hemen geldiğimiz yerden tũyelfũn, yoksa tavuk gibi yakalanacağız. Enayiliğin lũzumu yok."

"Olmaz" diye kũkredi Hasan. "AŞağıya iniş buralarda bir yerde olmalı."

"Bu işi beceremeyeceğiz Hasan. Bir el fenerimiz bile yok. Baksana, gũz gũzũ gũrmũyor. Kadın çoktan varlığımızı duymuŐtur. Boş duracağını mı sanıyorsun? Polis

çağırırsa iyice başımız derde girecek. Belki çağırmıştır bile. Hazır vakit varken kaçalım. Sonra fırsatını bulur, yine deneriz."

"Artık çok geç" dedi Hasan, "iş şimdi beceremezsek Sedat bizi öldürür valla."

"Her iki halde de boku yedik. Ben daha fazla durmayacağım, geldiğimiz yerden kaçacağım."

"Dur diyorum sana.."

"Durmam azizim. Ben bu işte yokum. Enselenmek istemiyorum."

Ökkeş'in yakasına yapıştı Hasan. Arkadaşının haklı olduğunu biliyordu ama Tilki'nin istediğini yerine getiremezse her şeyin sona ereceğini de. Tam o sırada çatının açık kalan kapağından yaklaşan polis arabalarının siren seslerini duydular.

"Lanet olsun" diye kükredi Ökkeş. "Basıldık işte.. Sana söylemişim, bırak yakamı, ben toz olmak istiyorum."

Hasan yakasına yapıştığı arkadaşından ellerini çekti. Her koyun kendi bacağından asılırdı. Hem o ödeğin yanında bulunmasıyla bir yarar sağlamayacağını da anlamıştı artık.

"Defol, git!" diye homurdandı.

Ökkeş arkasına bile bakmadan çatıya açılan kapağa doğru koştu, iki saniye sonrada kendisini kiremitlerin üstüne çekip karanlıkta kaybolmuştu.

Hasan'ın kaderi de o anda çizildi.

Ökkeş tam kaybolmuştu ki ayağı yerdeki bir metale takıldı. Ne olduğunu anlamak için el yordamıyla metali tutunca bunun bir kulp olduğunu anladı. Yeni bir ümitle hızla çekti. Üst kata inen kapak açılmıştı. Geç de olsa aşağıya iniş yolunu bulmuştu artık.

En alt katın elektrik ışığı ta yukarılara kadar aksediyordu. Hasan başını eğip aşağıya bakınca duvara merbut sabit merdiveni gördü. Başka çaresi kalmamıştı.

Vücudunu sarkıtıp hızla merdivenleri inmeye başladı. Siren sesleri de bu arada iyice yaklaşmıştı. Doktor da bu sesleri mutlaka duyuyor ve umutlanıyor olmalıydı. Acele etmesi gerektiğini anladı. Hızla merdivenleri indi. Artık evin içinde ve üst kattaydı.

Yukarıda üç oda gördü. İkisinin kapıları kapalı fakat üçüncüsünün kapısı ardına kadar açık ve ışığı yanıktı. Hiç tereddüt etmeden odaya dalarken cebinden de sustalısını çıkardı. Oda boştu. Doktoru orada bulamayacağını tahmin etmişti zaten. Kadın muhtemelen çıkardıkları gürültüleri duyunca korkudan en alt kata kaçmış olmalıydı.

Polisler eve girmeden önce kadını bulmalıydı. Hasan normal muhakeme kabiliyetini yitirmişti artık; öldürme güdüsü beyninde sabit bir fikir haline girmişti.

Kendi canını kurtarmaktan ziyade, tek kurtuluşu doktoru bulup öldürmekmiş gibi dayanılmaz bir istekle yanıp tutuşuyordu. Hızla alt kata inen merdivenlere atıldı. Evin içinde hâlâ tek bir canlıya rastlayamamıştı. Fakat tam merdivenlerin ortasına geldiğinde binanın sessizliğinde gök gürültüsü gibi patlayan bir sesle irkildi.

"Polis.. Kımıldama, teslim ol!"

Hasan kana susamış gözleriyle aniden karşına çıkan adama bakakaldı. Elindeki tabancanın namlusu üzerine çevrilmişti.

Bir an k; nıldayamadan basamaklarda öylece kalakaldı. Demek & polis çoktan eve girmişti. Bu bir tuzak olmalıydı. Hepsinin yuttuğu ve düştüğü bir pusu. Mutlaka dışarıda da tedbir almış olmalıydılar; Ökkeş'de, Tilki de yakayı ele vermişlerdi..

Şimdi doktoru hafife aldığını daha iyi anlamıştı artık. Evin her yanından fişkiracak diğer polislerin ortaya çıkmasını bekledi.

Durduğu yerde öylece kaldı.. Kımıldamıyordu..

"At o sustalıyı elinden usulca."

Karşısındaki polis emrediyordu. Hasan umutsuzca adama baktı. Hayatının karardığını anladı. Polisle bundan önce de başı bir iki kere derde girmiş, ufak marazalardan dolayı karakola çekilmiş, nezarethanelerde kalmış, hatta polis dayağı da yemişti'. Ama bu sefer ki farklıydı, ortaklarıyla işlediği suç, belki de ömrünün sonuna kadar hapisanelerde çürümesine neden olacaktı.

Polis tekrar kükremişti.

"At diyorum o bıçağı elinden.."

O zaman uyandı. Diğerleri neredeydi? Siren seslerini hâlâ duyuyordu ama ortalıkta ondan başka kimseyi göremiyordu. Yoksa bu adam yalnız mıydı? Başkaları olsa şimdiye kadar meydana çıkmaları gerekmez miydi?"

Hasan birden cesaretlendi. Bir terslik vardı bu durumda. Hiçbir polis böyle bir pusuyu tek başına kurmazdı. Bu adam yalnızdı, belki polis bile değildi. Kendisini korkutmaya çalışıyordu, içindeki yabancı olduğu öldürme güdüsü yeniden alevlendi, damarlarında ki kan gibi ılık ılık akmaya başladı.

Hâlâ bir umudu vardı.

Hırıldar gibi konuştu. "Sıkıysa gel de kendin al."

"Son kez uyarıyorum seni. At onu elinden."

Hasan kısa boylu bir adamdı ama yükselen basamaklarda bulunması ona bir avantaj sağlıyor ve Baş Komisere tepeden bakıyordu. Şayet bulunduğu yerden son bir hamleyle üstüne atlarsa belki elindeki bıçağı adama saplayabilirdi. Zaten kaybedecek nesi kalmıştı ki? Fazla düşünmedi, basamakların üzerinden kendini boşluğa bıraktı. Elindeki sastalının sivri ucunu polisin göğsüne doğru uzatmıştı. Baş Komiser de her an Hasan'ın öldürücü bir hamleye kalkışacağını bildiğinden tetikteydi. Boşlukta üzerine doğru uçtuğunu gördüğü anda çevik bir hamle ile yana kaçtı. Hasan duramamış boylu boyunca zeminin parkelerinin üzerine düşmüştü. Yerden doğrulmaya fırsat bulamadan sırtının tam orta yerine komiserin diz çökerek bindiğini farketti. Ense köküne polisin tabancasının namlusu yapışmıştı. Düşerken elinden sustalıyı fırlamış bir metre ileriye kaymıştı. Hasan her şeyin bittiğini o an acı acı bir kere daha anladı.. Tilki arabasını son sürat Balat'a sürüyordu. Üzerindeki ilk şoku atınca cebinden telefonunu çıkarıp Mine'yi aradı. Genç kadın telefonun ekranında Sedat'ın numarasını görünce irkildi. Bu gece Sedat depoya gelmişti, yeniden araması için önemli bir sebep olmalıydı. Heyecanla karşılık verdi.

"Efendim? Hayrola ne var?"

"Çabuk depoyu terk etmeye hazırlanın."

"Ne oldu Sedat, kötü bir şey mi var?"

"Sen ne diyorsam onu yap. Bana Hayri'yi ver."

Mine bir şeylerin ters gittiğini sezinlemişti. Yüzü birden sapsarı kesildi. Dikkatle kadını izleyen Hayri, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Sedat seninle konuşmak istiyor" diyebildi boğuk bir sesle.

Kadının elinden telefonu alan Hayri mırıldandı.

"Evet, Sedat?"

"Her şey bitti Yakalanacaksınız, polis her an depoyu basabilir. Acele orayı terk edin. Hasan ve Ökkeş polisin elinde. Onları tutukladılar."

"Allah kahretsin!" diye söylendi eski sabıkalı. "Peki çocuk ne olacak?"

Tilki hiç tereddüt etmeden cevap verdi.

"Çocuğu depoda bırakın. Nasıl olsa polis oraya da gelecek, eli kulağındadır. Hiç durmayın, acele edin."

Hayri'nin kaşları çatıldı.

Tilki'yi iyi tanırdı. Kararlı ifadesinden yalan söylediğini anlamıştı ama henüz çözemediği çocuğun âkibetiydi. Tilki bu kadar çabuk teslim olmayan biriydi.

Hasan'la Okkeş'in yakayı ele vermelerinin işin sonu anlamına geldiği, doğruydu ama Tilki kesinlikle bu kadar çabuk pes etmez ve olayların hıncını bir şekilde çıkarmaya kalkıştırdı. Beyni karıncadır gibi oldu. Çocuğu depo da bırakarak kaçmaya

kalkışmaları mantıklı bir istek olabilirdi ama ya Sedat depoya gelerek çocuğu öldürmeye kalkışırsa, diye düşündü. Buna izin veremeyeceğini biliyordu.

Kısa bir an kararsız kaldı.

Gerçekten Tilki'nin niyeti çocuğu öldürmek olabilir miydi? Bu saçma ve anlamsız bir girişim olmaz mıydı? Durup dururken masum bir çocuğu katletmenin Sedat'a ne faydası vardı? Kendini toparlamaya çalıştı Hayri.

"Sen ne yapacaksın?" diye sordu.

"izimi yok etmeye çalışacağım."

"Nasıl?"

"Önce Kıbrıs'a gideceğim, sonrasına Allah kerim."

inanmadı Hayri. Ama bozuntuya vermeden söylendi. "Tamam, hemen buradan çıkıyoruz."

Telefonu kapatıp Mine'ye uzatırken bakışları ufak Alp'e kaydı. Çocuk hâlâ uykudaydı. Mine, Hayri'ye yaklaştı.

"Ne yapacağız şimdi?"

"Sen hemen toparlanıp gidiyorsun."

"Ya sen Hayri abi?"

Adam birkaç saniye durakladı.

"Sen beni düşünme."

Mine biraz şaşırarak adamı süzdü.

"Sen gitmiyor musun?"

Kadını başından savmak için, "Daha sonra" diye mırıldandı Hayri.

"Ya çocuk ne olacak?"

"Sedat gelinceye kadar ona ben göz kulak olacağım."

Mine irkilmişti.

"Sedat buraya mı geliyor?"

Hayri diklendi. "Hadi bacım sen konuşmayı bırak da bir an önce uzaklaşmaya bak. Polisler her an burayı basabilirler. Hasan'la Ökkeş yakayı ele vermişler."

Mine dona kaldı.

"Yakalanmışlar mı?"

"Evet, bacım evet.. Hadi durma, hazırlan ve çık."

Kadın kuşkuyla Hayri'ye baktı.

"Nerede? Ne zaman yakalanmışlar?"

"Bilmiyorum bacım. Sedat daha fazlasını anlatmadı."

"Madem buranın her an basılma tehlikesi var, o halde Sedat neden geliyor? Sedat'ı

tanırım bu riski göze almaz, bizi haberdar da etti. Neler oluyor Hayri abi?"
Hayri aklından geçenleri kadına söyleyemedi.

"Sen ne diyorsam onu yap, konuşarak vakit öldürecek zamanımız yok."

Mine titremeye başlamıştı ama yerinden kıılmıdamadı.

"Peki, çocuk ne olacak?"

"Onu burada bırakmamızı bildirdi Sedat."

"Tek başına mı?"

"Hadi kımilda, artık çocuğu düşünecek zamanımız yok. Merak da etme, az sonra polisler burada olacakmış."

"O halde sen ne bekliyorsun?"

"Uzattın ama bacım. Dedim ya, bir an evvel çık git buradan."

Mine anlamlı bir şekilde adamın yüzüne baktı.

"Aklından ne geçirdiğini tahmin ediyorum.. Yanılmıyorum, değil mi? Sedat buraya sırf çocuk için geliyor."

Hayri, Mine'yi kolundan tutup itekledi.

"Ne söylüyorsam onu yap be kadın! Şimdi tartışmanın sırası değil."

Mine hâlâ minnetle adamı süzmeye devam ediyordu.

"İyi düşündün mü?" diye fısıldadı. "Unutma senin de bakmak zorunda olduğun iki çocuğun ve hasta bir karın var. Onlar da sana muhtaç. Sedat'la dalaşma. Sonunda sen kaybedebilirsin."

içini çekti Hayri.

"Bacım ben zaten bitmişim. Ama ömrümün geri kalanını eğer buradan kaçarsam yaşayacağım vicdan azabıyla geçiremem. Sedat'ı senden iyi tanırımV Niyeti kötü, bunu sezinledim. Hatam bu işi en başından kabul etmemdi, olan oldu bir kere, hiç olmazsa bu masum yavrunun hayatını kurtarayım."

"Ya yanılıyorsan, ya Sedat gerçekten gelmezse, o zaman polisin eline pisi pisine geçeceksin, yazık değil mi?"

"Artık hiç birimizin şansı kalmadı. Lâfi uzatma ve kaç. Belki sen kurtulursun."

Mine'nin ufak bir valizi vardı. Hayri'nin sözünü dinledi, paltosunu giyip valizini eline aldı. Korkusu baskın çıkmıştı. Son bir kere uyuyan çocuğa baktı. Sonra Hayri'ye yaklaşp içtenlikle yanağına bir'öpücük kondurdu.

"Sen gerçekten mert ve sapına kadar erkek bir adammışsın. Bunu çok geç anladım; umarım beni de bağışlarsın."

Kadının bu samimi davranışını ve jestini beklemiyordu eski sabıkalı.

Gözleri ışıldıyarak Mine'yi süzdü.

"Sen de iyi bir insansın bacım. Keşke bunları hiç yaşamaysaydın. Şansın açık olsun."

Mine yaşaran gözleriyle kapıya koştu.

Az sonra Balat'ın soğuk ve nemli havasını teenffüse başlamıştı. Kendini on gündür kapalı kaldığı depodan azat edilmiş bir mâhkum gibi hissediyordu, içine dolan korkuyla deponun etrafını sarmış polisleri bulacağını sandı bir an. Ama تنها sokakda değil polis, tek bir canlı bile görünmüyordu..

Tilki son sürat ilerliyordu. Henüz sâkinleşememiş, hırsını yenememişti. Beklenmeyen ve asla hesaba katılamayacak bir aksilik bütün planının bir anda yıkılmasına neden olmuştu. Kimsenin suçu yoktu bu sonuçta. Hatta iki aptal çocukluk arkadaşının da. Ama onlara acımıyordu; su testisi su yolunda kırılırdı. İçindeki hiddetin asıl nedeni

hayallerinin bir anda sona ermesiydi. Hayatı bitmişti artık. K r Behzat'la yolları çoktan ayrılmıştı, eski işine kesinlikle dönemezdi. Bu olay duyulunca K r Behzat zaten daha fazla beklemez, böyle bir işe kalkıştığı için asla müsamaha göstermezdi. Olayın saklanması ve  rt bas edilmesi söz konusu değildi, medya bile hadisenin peşini h l  bırakmamıştı. Dünya  lem sonucu öğrenecekti. Galata köprüsünü geçip arabasını Cibali'ye doğru kırdı. Mine ile Hayri depoyu şimdiye kadar çoktan terk etmiş olmaları gerekirdi. Onlara yeteri kadar zaman tanımıştı. Yaptığının dengesizce bir davranış olduğunu biliyordu ama içinde yoğunlaşan başarısızlık hissini şimdi tek sebebini o ocuk gibi görmeye başlamıştı. O piç kurusu hayatını söndürmüştü. Uğursuz veledin tekiydi. Hırsını bir şekilde birinden almalıydı ve tek günah keçisi olarak onu görüyordu. Balat'taki depoya yaklaşırken elleri ter içinde kalmıştı. Belindeki tabancasını yokladı. Silahın metal varlığı parmaklarının ucunu kaşındırmaya başlamıştı...

Korkarak arkadaşını bırakıp kaçan Ökkeş çatıya çıkınca apışıp kaldı. Ne yapacağını şaşırdı. Çatıya tırmanmaları zor olmamıştı ama o zaman şartlar farklıydı. Peşlerinde kimse yoktu ve Hasan'dan cesaret alıyordu. Oysa şimdi siren sesleri yaklaşmış ve doktorun kapısının  n  polislerle dolmuştu. Çatıda sıkışıp kaldığını anladı. İçinden lanetler okudu. Eve dolan polisler damdan girdiklerini anlayınca mutlaka dama da çıkacaklar ve etrafi araştıracaklardı. Yakayı ele vermişti. Korkmaya başladı, hatta dokunsalar ağlayacaktı. Aşağıdan gürültüler, bağırışmalar, konuşmalar aksediyordu. Gecenin soğuğu ve çılgın gibi esen r zg r da cabası. Aşağıdaki heng me içinde değil damdan inmek, kiremitlerin üzerinde ayakta durma şansı bile yoktu. Bir iki adım atınca t kezlenir gibi oldu. Tek çare olarak ıslak kiremitlerin üzerine boylu boyunca uzandı. Kiremitler ıslak ve kırılıgandı.

Sonra yattığı yerde sürünerek bacalardan birinin arkasına doğru kaymaya uğraştı. Siren sesleri, polis otomobilleri ve gürültüler, ister istemez sakin mahalleyi'de harekete geçirmiş, komşu evlerin ışıkları yanmış, olayı öğrenmeye çalışıyorlardı. Ökkeş  mitsizdi. Polisler az sonra girdikleri yolu bulacaklar ve dama çıkacaklardı, yakayı ele vermişti artık. Nefesini dahi tutuyordu ve tam siper kiremitlerin üstüne boylu boyunca yatmıştı. Az sonra sesler yaklaştı.

İki polis memuru damdaki açık kapağın ağzında göründüler. Biri aşağıya doğru yüksek sesle bağırdı.

"Buradan girmiş.efendim. Kapak açık."

Aşağıdan akseden sesi işitti Ökkeş.

"Bakın bakalım, damda başka biri var mı?"

İki polis memuru kiremitlerin üzerine ıktılar. Birinin elindeki cep fenerinin huzmesi etrafta dolaşmaya başladı. Ökkeş bacanın arkasına kaydığından onları göremiyor sadece çıkardıkları sesleri işitebiliyordu.

Memurlardan biri söylendi.

"Kimseyi görüyor musun Hüseyin?"

Fenerin ışığı bütün damı tariyordu. Nihayet Hüseyin'in sesi ıktı.

"Burada başka kimse yok."

Ter içinde kalan Ökkeş rahat bir nefes alır gibi oldu. Öteki memur homurdandı.

"iyi bak.. şu bacanın arkasını da gözden geçir."

Hüseyin bacaya doğru birkaç adım daha attı. Ökkeş onu göremiyor ama yaklaştığını

ayak seslerinden anlıyordu. Biraz daha yakınına gelirse mutlaka görürdü. Hüseyin'in ağırlığını çekemeyen iki ıslak kiremit kırıldı. Memur az kalsın yuvarlanıyordu. Bir küfür savururken homurdandı.

"Yok dedim ya yahu.. Bu havada kim durur burada? Baksana, rüzgâr bizi bile uçuracak, ayak da bile durulmuyor. Eğer iki kişiyse diğeri çoktan buradan inip toz olmuş olmalı."

Hüseyin bacanın yakınına daha fazla yaklaşmayı göze alamamıştı. Ayağı yeniden kayarsa soluğu bahçenin çimenleri üzerinde alırdı. Ağır ağır geri döndü, iki memur çatı katına atladılar. Damın kapağını da kapattılar.

Ökkeş inanamıyordu.

Hiç ummadığı bir sırada polislerden yakayı sıyırmıştı. Ama şimdi başka bir sorunu vardı. Mahsur kaldığı damdan nasıl aşağıya inecekti?

Dr. Bozok hâlâ tuvaletin içindeydi. Evine bir sürü yabancı insanın dolduğunu duyunca cesaretlenip kapıyı açtı. Polisler evi basmıştı. Merdivenlerin başında yerde, kıskıvrak ve elleri kelepçeli vaziyette Hasan'ın görünce gözleri tam bir zafer belirtisiyle ışıldadı. Verdiği savaşı kazanmıştı.

Eve dolan polislerin arasında hemen Baş Komiseri gördü. Etrafındaki adamlarına emirler verip duruyordu. Fikret'in yanına yaklaştı. Ceketinin düğmesi kopmuş, gravatı iyice yana kaymıştı. Genç kadını karşısında görünce utanır gibi ona baktı.

"Galiba siz haklı çıktınız doktor hanım. Şu yerde yatan adamı tanıyor musun?"

"Tabii.. Hasan Kuşçu. Hastamın oğlu ve on gün evvel küçük Alp'i kaçıranlardan biri."

Bozok'un iri yeşil gözlerinde haklı çıkmanın gururu vardı. Fakat hemen sordu.

"Ya öteki? Diğeri de yakaladınız mı?"

"Adamlarım her tarafı arıyorlar doktor. Şayet başka biri daha varsa mutlaka bulacaklardır."

"Ne demek varsa? Olduğunu biliyorum. Seslerini duydum."

"Ötekini henüz bulamadık."

"Damı, çatıyı, üst katta ki odaları aradınız mı? Bir yere gizlenmiş olabilir."

"Başka birini bulamadık, varsa bile kaçmış olmalı ama merak etmeyin. Nasıl olsa suçlulardan birini yakaladık, bundan sonrası çorap söküğü gibi gider. Onu sorgulamaya alınca bülbül gibi konuşacaktır." /

Fikret, genç kadının yanına yaklaştı tam bir teslimiyet ile elini kavrayıp avuçlarının içine aldı, özür diler gibi konuştu.

"Meğerse haklıymışsınız. Sizi hafife aldığım için utanıyorum. Bir dedektiften daha iyi gözlemlerinizin olacağını ve olaylar arasında bağıntı kuracağınızı doğrusu düşünememişim."

Doktor gülümsedi.

"O kadar da büyütmeyin. Benim bir şansım vardı ve çocuğu kaçıranları görmüştüm. Geri kalanı sadece biraz sezgi ve biraz da şansın yardımındı."

"Tevazu gösteriyorsunuz."

Doktor birden ciddileşti.

"Ama yakaladığınız sadece suçlulardan biri. En az iki kişinin daha olduğunu her halde kabul ediyorsunuz, değil mi?"

Fikret başını salladı.

"Biliyorum. Kamyonetin sahibi Ökkeş ve şu sizin solak diye yorumladığınız üçüncü

kişi. Her halde onun kimliğini de Hasan'ın sorgulamasında ortaya çıkarırız." Doktor başını sallarken mırıldandı.

"Artık söylemeye çekiniyorum ama bana kalırsa bu çetenin ele basısı o solak."
"Sizi bu kanaate iten nedir?"

"Bilmiyorum, sezilerim her halde. O adamda reis havası vardı. ocuğu bizzat taşıması, elinde silah bulundurması ben de öyle bir intibaa doğurdu. Yanılmış da olabilirim tabii."

"Hayır, artık teřhis ve dūřuncelerinizdeki isabete inanıyorum. Çetenin bařı bence de henüz ele geçirilmedi. řimdi iřimiz daha zor ve zamanla yarıřa bařladık. Planlarının bozulduđunu sanan diđerlerinin intikam duygusuyla hareket etmelerinden ekiniriz. Bu tūr kaırmalarda en mūřkūl safha kaçıranların bozgun ānıdır. Ne yapacaklarını, nasıl davranacaklarını kestiremezsiniz. Panik bazen ūzūcū neticelere yol açabilir." Genç kadın kekeleydi.

"ocuđa bir kūtūlūk yapmalarından mı korkuyorsunuz?"
"Ūzgūnūm ama evet."

"Haklısınız; bunlar cahil ve cūretkār insanlar. Ne yapacakları belli olmaz." Aralarında kısa bir sessizlik oluştu. Bař Komiser ekibini toplayıp gitmeye hazırlanıyordu.

Dr. Bozok dayanamayıp sordu.

"Evimde bir saldırıya uğradığımı nasıl tahmin ettiniz?"
Fikret de içtenlikle gūlūmsedi.

"Ūnceleri sizi hafife aldıđımı itiraf ettim ama muavinim size eni konu inanmıřtı, hele o Ford kamyonetin takibinden sonra dūřuncelerinizin hiç de yabana atılır olmadıđı konusunda beni ikna etti."

"Yani benim yapamadığımı muavininiz becermiş."

"Beni tekrar utandırmayın. Onu Balat'a Hasanla Őkkeř'i aratmak ūzere yolladım. Akřama kadar izlerine rastlayamayınca endişelenmeye başladım. Bu arada size telefon ettim, telefonunuz açılmadı. O zaman sizi ziyaret etmeye karar verdim." Doktor başını salladı.

"Demek o arayan sizdiniz. Korkudan telefona erişemedim."

"Artık korkacak bir řey yok. izin verirseniz, tūm suçlular yakalanıncaya kadar biri evinizin içinde, diğerleri de dışarıda olmak kaydıyla iki adamımı burada bırakmak istiyorum."

Genç kadın bir an durakladı.

"Buna gerek var mı?"

Fikret, doktoru korkutmak istemiyordu ama bundan sonra neler olabileceği hususunda henüz kesin bir tahminde bulunamıyordu. Doktor en az iki kişinin evine saldırdığı konusunda ısrarlıydı ve o ikinci kiři yakalanmamıştı. Polisler çekilince şansını bir daha denemeye teřebbūs edebilirdi, bunun kesin garantisi yoktu.

"Sizi gūvende bırakmak isterim" dedi Bař Komiser.

"Pekālâ, nasıl uygun gūrūyorsanız. Ama artık ben de size bir teřekkūr borçluyum. Tam zamanında gelerek hayatımı kurtardınız. Biraz daha geç kalsaydınız bu adamlar sanırım beni ūldūreceklerdi."

"Artık bunları dūřūnmeyin."

Doktor birden içindeki minnet duygusuyla mırıldandı.

"Sizleri ağırlamam lâzım. Kahve içer misiniz?"

"Çok isterdim. Sizin gibi zeki ve..." cümlesinin sonunu getiremedi Fikret. Zeki ve güzel bir hanımla karşılıklı kahve içmek kim bilir ne kadar hoş olurdu, diyecekti ama son anda ağızından çıkacak kelimeyle ne denli bir patavatsızlığa sebebiyet vereceğini düşünerek vaz geçti. Kendini toparlayıp fısıldadı.

"Bir başka zaman inşallah" diyebildi. "Şimdi merkeze dönüp Hasan'ın sorgulamasında bulunmak istiyorum. Kaybedecek zamanım yok."

Doktorun yeşil gözleri harelenmişti. Az önce komiserin tamamlamadığı cümlesinde ki eksik kalan kelimenin ne olduğunu anlayacak kadar da zekiydi.

Gülümseyerek ona baktı.

"Anlıyorum" dedi. "Fakat bana bir kahve borcunuz var. ilk fırsatta bunu yerine getirmelisiniz."

Fikret bu sıcak dialoğu beyninde yorumlamaya çalıştı. Düpedüz davetti bu istek. Ilık ve coşturucu bir duygunun tüm benliğini kapladığını duyumsadı. inşallah hatalı bir yorumda bulunmuyorum, diye geçirdi içinden...

Tilki Sedat depoya yaklaşınca arabasının hızını yavaşlattı. Bu teşebbüsten geriye kalan son parçayı da kendi elleriyle temizlemek istiyordu. Depoya yüz metre kala arabayı durdurdu. Ne de olsa bu semte âşinâ sayılırdı, onun çocukluğu ve gençliği de Balat'ta geçmişti; her caddeyi, her sokağı avucunun içi gibi bilirdi. Arabayla deponun önüne kadar gitmemeyi yeğlemişti, artık her an yeni bir sürprizle karşılaşması mukadderdi. Tilki kendi sonunun da geldiğini biliyordu ama yine de tüm kozlarını kullanmadan polisin kendisini yakalamasına fırsat vermeyecekti.

Keskin gözleriyle sokağı taradı.

Gecenin bu saatinde sokak oldukça تنها görünüyordu. Park eden arabaları inceledi birer birer. Hepsi boş görünüyordu. Sonra usulca arabadan indi. Bir süre arabasının başında bekledi. Etrafta bir hareket, gelişinden rahatsız olacak, kıyılayacak gölgeler aradı. Şüpheli hiçbir şey çarpmadı gözüne. Her şey normaldi. Soğuk ve esintili bir kış akşamı. Evlerin çoğunda ışıklar yanıyor henüz. Muhtemelen huzur içinde yaşayan ailelerin evlerinde televizyonda ki dizi filmleri seyrettiği saatler.

Denizden esen sert rüzgâr yüzüne çarpıyordu. Paltosunun yakasını kaldırdı ve ağır adımlarla depoya doğru yürüdü. Küçük Alp'i depoya tıktıklarından beri kapının bir yedek anahtarını da Hasan'dan almıştı. Tedbirli adımlarla yaklaştı ama hemen deponun kuytu girişine yönelmedi. Önce önünden ilgisizce geçti. Her şeye rağmen karanlıktaki gölgeler arasında pusuya yatmış polislerin olmasından ürküyordu.

Gözlen bir radar gibi kaldırımları, karşı binaların kapı içlerini, yakın arabaları tarıyordu durmadan. Neden sonra rahatladı. Galiba endişesi yersizdi. Burası gayet temiz görünüyordu. Yeniden geri döndü.

Tam o sırada karşıdan gelen iki kişiyi farketti. Karanlıkta tiplerini seçemedi.

Huzursuz ve ürkekdi, belindeki silahını gerekirse hemen çekebilmek için paltosunun düğmelerini çözdü. O iki adam yaklaşıyordu.

Sokağın yetersiz ışığında adamlardan birini tanıır gibi oldu; tam çıkaramamıştı ama galiba bu semtin esnaflarından biriydi, yüzü tanıdık gelmişti. Aradan dört beş sene geçtiği için hafızası ihanet ediyordu. İyice yaklaştıklarında o yüzü tanıdık gibi gelen, "Uğurlar olsun" diye selamladı.

Sedat'da hiç bozmadan, külhanbey ağzıyla, "Eyvallah" dedi.

Adamlar yürüdüler ama Tilki hâlâ tetikteydi, hatta hafifçe başını çevirip arkada kalan adanjlara baktı. Hiç oralı olmadan yollarına devam etmişlerdi. Burada ki erkeklerin pek çoğu gibi muhtemelen semt kahvelerinden birine oyuna gidiyorlardı. Özellikle çevre esnafının en fazla takıldığı yerlerden biri de kahvelerdi. Kendisi de eski yıllarda oranın müdavimlerindendi. Sokak yeniden sakinleşmişti.

Her yan ıssızdı şimdi. Güveni yeniden geldi Tilki'nin. Hızla deponun önüne yürüdü. Cebinden anahtarı çıkardı, kilide sokmadan önce kulağını kapıya dayayıp içeriyi dinledi. En ufak bir ses aksetmiyordu dışarıya. Mine ile Hayri gitmiş olmalıydılar. Tilki elindeki anahtarı hafifçe kilide soktu ve çevirmeden önce son bir tereddüt yaşadı; acaba polisler çoktan içeri girip bir tuzak hazırlamış olabilirler mi, diye. Sonra içinden hayır, diye mırıldandı. Daha Hasan ile Ökkeş'in yakalanışının üzerinden yarım saat bile geçmemişti,,bu süreç içinde onları konuşturup içerde mevzilenmeleri düşünülemezdi ama kilidin üzerindeki parmakları yine de durdu bir müddet.Levend'deki o kadın doktorun her şeyi öğrendiğini biliyordu artık, Hasanla Ökkeş'in varlığını nasıl tesbit ettiyse, depoyu da bulması o denli mümkündü. Belki de buradan çekip gitmem en iyi çözüm, diye geçirdi bir an ama yapamazdı, içindeki başarısızlığın | hırsını söküp atamazsa kahrolacaktı. Bu iş için de çocuğu seçmişti. Biliyordu, akıllı ve mantıklı bir çözüm değildi, hele hele masum bir çocuğu öldürmek vahşetti. Ne var ki ona başka şans tanımamışlardı artık..

Belindeki kılıfından tabancasını çekip çıkardı, sonra usulca kilidi açıp demir kapıyı itti. Kapı sessizce açılmıştı. Tavandaki çıplak ampulden pis ve kirli bir ışık saçılıyordu. içerde karyolasında uyuyan çocuktan başka kimse yoktu.

Tilki rahat bir nefes aldı. Her halde Mine ile Hayri giderlerken, çocuk uyanırsa korkmasın diye ışığı yanık bırakmış olmalıydılar. Gözü yeniden karyolaya kaydı. Küçük çocuğu karşısında görünce bir an içindeki merhamet duygusunun depreşeceğini, aklının hissiyatına galip geleceğini sanmıştı ama düşündüğü gibi olmadı. Aksine yattığı yerde huzur içinde uyuyan çocuk içindeki nefreti körükledi. Kapıyı ayağıyla itip karyolaya doğru bir iki adım attı.

Pislik kokusu tüm depoyu kaplamıştı. Çocuğun bu ağır koku altında nasıl böyle deliksiz uyuduğuna şaşmak gerekirdi.

Aynı anda arkasından duyduğu sesle boş bulunarak sıçradı. Sesin tanıdık olduğunu geç idrak etmişti.

"Geleceğini biliyordum."

Hızla geri döndü Tilki.

Demir kapının arkasında saklanan Hayri ile burun buruna gelmişti. Ama onu asıl şaşırtan şey eski sabıkalının elinde tuttuğu ve üstüne çevrilmiş silahtı.

Bir an dona kaldı Tilki.

Hayri'yi burada hiç beklemiyordu.

"Ne işin var burada? Niye kaçıp uzaklaşmadın?" diye sordu.

"Asıl senin ne işin var? Kıbrıs'a Balat'tan gidilmez dostum."

Tilki pis pis arkadaşını süzdü.

"O elindeki silah da neyin nesi? Neden üstüme doğru tutuyorsun?"

"Artık oyun bitti Sedat.. Aklından geçeni gerçekleştirmene izin vermeyeceğim."

"Çıldırılmışsın sen. Can borcun olan arkadaşına ateş mi edeceksin?"

"Gerekirse dostum. Bu çocuğu öldürmeni istemiyorum."

Tilki arkadaşına kötü kötü bakmaya devam etti.

"Galiba hâlâ anlamıyorsun. Planımız yattı ve hepimiz kaybettik."

"Bunu gayet iyi görüyorum."

"Bu çocuk hepimizi gördü, konuşursa depodaki herkesi teşhis edebilir."

"Yani beni mi?"

"Tabii ki seni de. Unutuyor musun, on gündür burada onunla birlikteydin."

Hayri acı acı gülümsedi.

"O senin iki çocukluk arkadaşın da beni görüp tanıdı. Onları unutuyor musun?"

"Belki konuşmazlar."

"Komik olma Sedat. Onlara hiç güvenmiyordun."

"Ama..."

"Aması filan yok. Beni çocuğun başına niye diktin? Onlara güvenmediğin için değil mi? Şimdi mi gözünde ağzı sıkı kişiler oldular?"

Tilki hiddetleniyordu.

"Senden hakikaten iş geçmiş. Paslanmışsın, beynin uyuşmuş. Galiba yaptığım en hatalı iş ortaklarımı yanlış kişilerden seçmem oldu. Güvendiğim insanlar beni sukutu hayale uğrattılar. Hasanla Ökkeş aptalca yakayı ele verdiler. Şimdi de sen, can borcun olan kardeşine karşı çıkıyorsun."

"Beni zorlama Sedat.. Seni sevdiğimi bilirsin lâkin kararlıyım; bu çocuğun kılına hâle gelmesini istemiyorum."

Tilki homurdandı.

"Seni hiç anlamıyorum. Bu ani merhamet numarası da nereden çıktı."

"Anlamadığının farkındayım, zaten yaptığım numarada da değil."

"Hayri, beni yokuşa sürme. Bu çocuğu geride canlı bırakamam."

Eski sabıkalı elindeki silahın namlusunu hâlâ Tilki'nin göğsüne doğru tutuyordu.

"Asıl beyni uyuşmuş olan sensin. Ne yaptığının farkında da değilsin. Bu sübyanı öldürmekle eline ne geçecek? Kendi kendini tatmine mi çalışıyorsun? Anlaşana artık, boku yedik. Kendi hesabıma söyleyeyim, benim hiç şansım kalmadı. Senin ne dolaplar çevirdiğini bilemem, sana boşuna Tilki dememişler, belki hâlâ bir kaçış yolun vardır. Eğer varsa, durma git.. Bilirsin, benim ağzımdan lâf çıkmaz, sana da bir zararımın dokunmasını istemiyorum. Bu suçu da üstlenmeye hazırım. Gerekirse polisler de organizasyonu benim yaptığımı, her şeyi benim tasarladığımı söylerim. Unutmadım, sana bir can borcum var, böylece ödeşmiş oluruz."

Tilki karşılaştığı teklifi bir düşündü.

Ama artık çok geçti. Dönüşü olmayan viraja çoktan girmişlerdi. Hasan'la Ökkeş muhtemelen şu anda bülbül gibi polise ötüyorlardı.

"Yararı olmaz" diye olumsuzca başını salladı. "Hasan da, Ökkeş de çoktan adımları polise vermişlerdir. Suçu üstlenmenin hiçbir anlamı yok."

"iyi düşün" diye yalvarır gibi hırladı Hayri. "Elini bir de masum çocuğun kanına bulaştırma."

Tilki küstahça arkadaşını süzdü.

"Elim çoktan kana bulaştı Hayri. Bilmez gibi konuşma. Şu tuttuğum tabancanın kabzasında tam dört çentik var, ha bir fazla, ha bir eksik, ne farkeder ki?"

"Son sözün bu mu?"

"Evet.."

"Öyleyse beni de öldürmen gerekiyor. Başka yolun yok."

içinden lanet olsun, diye homurdandı Sedat. Hayri'nin de çok iyi silah kullandığını bilirdi. Ve bu hiç hesapta olmayan bir çatışma olacaktı. Çok dikkatli olmalıydı.

Aslında dik başlı arkadaşına hiç acımıyordu, ama çekiniyordu ondan. Bu kadar yakın mesafeden hangisi daha önce tetiğe aşılırsa o galip çıkardı, ikisi de hedefi şaşırmazdı. Tilki'nin gözleri üzerine çevrik namluya takıldı.

Tam kalbine çevrilmişti. Her şey bir iki saniye içinde bitebilirdi. Soğukkanlılığını yitirmedi; başarıya ulaşması için ünlü kurnazlığına baş vurmalıydı. Tek çare, Hayri'nin tavsiyelerine uyar gibi davranıp pundunu kollamaktı. Gafletinden istifade edip, boş bulduğu anda da silahını ateşleyebilirdi.

Zaman kazanmak için, "Seni vurmak istemem Hayri" diye söylendi.

"Az önce son sözünü söyledin."

"Yapma Hayri, sen bapim eski arkadaşımısın."

"Öyle ama birbirimizi iyi tanırız. Sen tilkiysen, ben de kurdum."

"Ne demek istiyorsun?"

Hayri soğuk bir şekilde gülümserken ince dudakları iyice gerildi. "Şu an fırsat kolladığınızı adım gibi biliyorum. Kendini hazır hissettiğiniz an tetiğe asılacaksınız Sedat. Pundunu yakalamaya, kısacık bir gaflet anımı bulmaya çalışıyorsunuz. Ayrıca benden korkuyorsunuz da. Sen de iyi silah kullanırsınız ama ben senden daha ustayım. Cümle âlem bunu bilir. Hadi, vaz geç bu sevdadan ve bas git."

Tilki kımıldamadan duruyordu.

ikisi de birbirini tartar vaziyetteydiler..

işte tam bu esnada beklenmeyen bir şey oldu ve Sedat'ın cep telefonu çalmaya başladı. İki eski can yoldaşı bakıştılar.

Tilki telefonunu açıp açmamakta kararsız kaldı. Telefon çalmaya devam ediyordu.

"Hadi, aç telefonunu" diye bağırdı Hayri. "Belki hayırlı bir haberdir."

"Bu saatten sonra hayırlı haber olmaz. Kendimizi aldatmayalım."

"Korkma, sen telefonda konuşurken kancıklık yapıp ateş etmem, merak etme. Asıl niyetim seni vurmak değil, çocuğa kötülük etmeni engellemek, isteseydim daha depoya ilk girdiğiniz anda sırtından mihlardım."

Tilki arkadaşının samimi olduğuna inandı ve usulca elini cebine sokup telefonunu çıkardı. Bir an arayan numaraya baktı. Numarayı tanıdı.

"Ökkeş arıyor.. Tuzak olmasın?" diye fısıldadı.

"Ne tuzağı?"

"Belki polis aratıyordun yerimi tespit için."

"Boş ver, cevapla."

"Hiç gereği yok."

"Ya yan ılıyorsan?"

"Ne yanılması Hayri? Polisin yaptığı baskını gördüm. Yakalandı onlar."

"Emin misin?"

Hiç kuşkusu yoktu Tilki'nin. Yine de acaba mı sorusu beynin ie yer etmeye başlamıştı. Sonunda dayanamayıp telefonu açtı.

"Evet?"

Hattın öbür ucundan Ökkeş'in titrek, korku dolu sesi yükseldi.

"Abi neredesin? Bana yardım et.. Fena halde sıkıştım."

Sedat'ın kaşları çatıldı.

"Neredesin ulan?"

"Doktorun evinin damındayım. Hasan'ı polisler yakaladı. Durum çok kötü. Yalvarırım gel beni kurtar.."

"Damda mısın?"

"Evet abi.. Herifler dama da çıktılar ama beni göremediler, şimdilik paçayı sıyırdım ama durumum çok kötü. Yardım etmezsen buradan kurtulamam. Mutlaka evi gözetleyen polisler vardır aşağıda. Yerimden kımıldayamıyorum. Elini ayağını öpeyim abi, tek umudum sensin."

Hayri ancak Tilki'nin verdiği cevapları işitebildiğinden neler olduğunu tam anlayamamıştı.

"Ne istiyor?" diye sordu.

Tilki bir an ümitlenir gibi olmuştu.

"Ökkeş şimdilik paçayı sıyırmış. Yardım istiyor benden."

"Demek yanılmışsın, bak Ökkeş kurtulmuş. Belki de umduğun kadar tehlikede değiliz."

"Buna kurtuluş denmez, içinde polislerin kaynadığı bir evin damında mahsur kalmış."

Hayri bir şey anlamadan arkadaşının karasız yüzüne baktı. "Neler oldu? Bana da özetlesene."

"Uzun hikaye. Bir kadın doktor bizimkilerin kimliğini tespit etmiş. İnanılması zor bir aksilik, tam bir kötü şans. Kadının evi çocuğu kaçırdığımız sokakta kamyoneti park ettiğimiz yerin karşısımış. O sabah penceresinden hepimizi görmüş."

Tilki hikâyeyi fazla uzatmak istemiyordu. Fazla açıklamadan kaçındı.

"Yahu hepimiz maskeli değil miydiniz? Sizi nasıl tanır?"

"Boş ver artık, unut gitsin.. Kaybettik, işte."

"Ökkeş'e yardım etmeyecek misin?"

"Deli misin? Polislerin gözetimindeki bir evin damına mı çıkmamı istiyorsun? Hem oradan kurtarsam ne değişir ki? Hasan şu sırada her şeyi itiraf ediyordur."

Hayri başını salladı onaylarcasına.

"Haklısın, bu iş bitti. O güvenilecek biri değildi zaten."

Tilki telefonunu cebine sokarken tekrar Hayri'ye baktı.

"Abi inat etme, şu işi bitirip toz olalım. Çek git, gerisine de karışma."

"Olmaz dedim Sedat. Gitmesi gereken biri varsa o da sensin. Belki hâlâ yurtdışına kaçma şansın vardır."

Sedat'ın silahı tutan parmakları karıncalanıyordu. Hayri'yi ikna edemeyeceğini anlamıştı artık. Fakat eski sabıkasının deneyimini ve ne kadar soğuk kanlı davrandığını da görüyordu; bütün konuşmaları sırasında elindeki silahın namlusu milim şaşmamıştı üzerinden. Silahını indirdi Tilki. Sonra gülümseyerek mırıldandı.

"Pekâlâ, sen kazandın, istediğin gibi olsun. Çocuğun hayatını bağışlıyorum. Ama hata ediyorsun, bu oynadığın kötü bir kumar ve sonunda sen kaybedeceksin."

"Farkındayım. Beni düşünme sen. Böylece can borcumu sana iki kere ödemiş oluyorum. Artık sana bir borcum kalmadı."

"Anlamadım, nasıl yani?"

"Sözümde duracağım. Hasan polise ne yolda ifade verirse versin, çocuğun kaçırılması olayını ben yükleneceğim. Kesinlikle senin adını vermeyeceğim."

"inanırlar mı sanıyorsun? Ben senden çok daha beter karanlık işlere bulaşmış biriyim. Kör Behzat'ın sağ kolu olduğumu herkes biliyor."

"Bu uyuşturucu işi değil, adi suç. inanırlar, zaten Kör Behzat da seninle ilişkisini inkâr eder."

Tilki safça sordu.

"Şu can borcunu nasıl iki kere ödemiş oluyorsun, onu anlamadım."

Hayri de sırttı.

"Birincisi kaçırma olayını yüklenmekle, ikincisi ise...."

Eski sabıkalı durakladı bir an.

"Eee?"

"Şayet bir saçmalık yapmaya kalkışsaydın, inan seni mihlardım. Yaşlandım ama daha ölmedim. Reflekslerim hâlâ yerinde, silahları aynı anda ateşleseydik vurulan mutlaka sen olurdu. Bu da bana ikinci can borcun. Artık ödeşтик sayılır."

"Seni ihtiyar kurt seni" diye gülümsemeye devam etti Tilki Sedat.

"Gel son bir defa kucaklaşahm. Bundan böyle birbirimizi bir daha göreceğimiz çok şüpheli. Bu son görüşüp vedalaşmamız olabilir."

Sedat'a inanmıştı eski sabıkalı.

"Haklısın" diye mırıldandı. Sonra silahının namlusunu indirip - kucaklaşmak için ileriye doğru bir adım atarken kollarını iki yana açtı.

Tam o sırada da Sedat'ın değişen yüz ifadesini görüp, eski dostunun kendisini aldattığını anladı. Ama geç kalmıştı. Tilki'nin sol elindeki silah aniden patladı. Müthiş bir gürültü kopmuştu sessiz deponun içinde.

Hayri yerinde sallandı. Kurşun göğüs kafesini kırarak akciğerine isabet etti. Yakın mesafeden arkadaşının işini bitirdiğini sanmıştı Tilki. Fakat onun devriimediğini görünce bu defa ikinci kurşunu hiç bekletmeden sıktı. Hayri yerinde bir kere daha hopladı. ikinci mermi bağırsalâarına isabet etmişti. Gözleri çoktan kararmaya başlamıştı adamın fakat inanılmaz bir dirençle o da silahını doğrulttu. Yere kapaklanırken üst üste otomatik silahının tetiğine asıldı. Çıkan kurşunlardan biri Sedat'ın sol mafsalına isabet etti ve aynı anda kemik paramparça oldu. ikinci kurşun midesine, üçüncü kurşun ise sol koluna saplanmıştı. Dördüncü ve beşinci kurşunlar ise boşa gitmiş arkadaki helanın kapısına isabet etmişti. Şimdi idrar ve kazurat kokan depoyu bir de barut kokusu kaplamıştı. iki adam da yere yuvarlanmışlardı, ikisi de kan revan içindeydiler. Sedat elini kan fışkıran midesine bastırdı. Silahı elinden fırlamıştı. Doğrulamaya çalıştı yerinden ama kımıldadıkça midesinden akan kan fışkırıyordu. Sağ elini midesinden çekemedi. Soluk almakta zorlanıyordu. Bin bir müşkülâla başını yerden kaldırıp Hayri'ye bakmak istedi. Onun durumunun daha kötü olduğunu biliyordu. Ama gözlerine inanamadı. Eski sabıkalı dizlerinin üzerine çökmüş elinde tuttuğu silahıyla hâlâ kendisine bakıyordu. Mintanının önü ve pantolonunun kemeri ile ağı arası kıpkırmızıya dönüşmüştü. İnanamadı Sedat. Adam ölmek için âdeta direniyordu. Kanı çekilen yüzü sapsarı kesilmişti. Ağzından hırıltılar çıkıyor, sigaradan sararmış dişleri ağzından boşalan kandan görünmüyordu. Bir şeyler söylemeye çalıştığını anladı ama ciğeri parçalandığından

konuşamıyordu. Sadece bir hırıltı yükseliyordu ağzından. Bu sonucu beklemiyordu Tilki. Hele bu pis depoda ölüme hiç hazır değildi..

Şimdi içini yakacak kadar hırs kaplamıştı. Ama onun hâlâ konuşacak gücü vardı. Hayri'nin elindeki otomatik tabanca ve kanlı yüzüyle kendisine baktığını görünce son bir gayretle homurdandı.

"Hadi ne duruyorsun, ateşle şu elindeki meredi de öldür beni., ikimizin de işi bitti." Söylediklerini duyup duymadığından, duyuyorsa da anladığından emin değildi Hayri'nin. Bir daha bağırdı.

"Hadi, çeksene şu tetiği.."

Eski sabıkalıyı öksürük krizi tutmuştu. Her öksürükte vücudu sarsılıyordu. Tilki onun boğulacağını sandı. Nefes borusu tıkanacaktı kandan. O halde bile konuşmak için kendini zorluyordu. "Lanet olası" diye geçirdi içinden Tilki. Bu halde bile konuşmaya çalışıyordu. Anlatmak istediği neydi acaba?

"Ne? Ne söylemeye çalışıyorsun? Hadi, gayret et.. Az sonra gebereceksin çünkü." Cevap alacağını hiç sanmıyordu.

ilk kurşunun tam yerine oturduğunu anlamıştı, ciğeri param parça olmalıydı şu an. Bu kadar dayanması bile mucizeydi. Her an külçe gibi durduğu dizlerinin üzerinden beton zemine yığılabiliyordu. Biraz daha çökmüş, omuzları düşmüştü ama şuursuz da olsa silah hâlâ elindeydi. Tilki de çok acı çekiyordu. Midesine saplanan kurşunun acilen müdahale edilmezse öldürücü olduğunu biliyordu. Daha şimdiden çok kan kaybetmişti. Birazdan aşırı kan kaybından şuuru bulunacak ve kendinden geçerek ölüm bekleyişine geçecekti.

"Hata... Hata ettin dostum. Bunu yapmayacaktın.. Hileye de başvursan, seni haklayacağımı düşünmeliydin.."

Tilki'nin kanlı gözleri irileşti.

Konuşmuştu Hayri.. Bu onun sesiydi..

Kelimeler ağzından net dökülmüyordu ama yine de duyurabil-mişti istediğini.

Tilki hışımla karşılık verdi.

"Sen benden evvel öleceksin.. Bunlar son dakikaların. Anlaman lâzım, ciğerin paramparça. Ben daha dayanırım. Senin geberdiğini göreceğim.."

"Hayret!" diye fısıldadı Hayri. Sesi her an biraz daha kısılıyor, ağzından çıkan kelimeler daha zor duyuluyordu. "Seni yeterince tanıyamamışım. Ölürken bile yaptığın hatayı anlayamayacak kadar da kaz kafalıymışsın. Kazanan ben oldum. Çocuk hâlâ hayatta ve sen artık ona dokunamayacaksın.."

"Yine yanılıyorsun. S'eh geberince sürünerek silahıma uzanırım."

"Ama buna vaktin olmayacak."

Tilki'yi bir anda soğuk sığuk terler bastı.

Ne demek istediğini anlamıştı. Hayri son bir gayretle elindeki silahı doğrultuyordu yine. Acaba beni görebiliyor mu, diye düşündü. Ama bu aklından geçirdiği son düşünce oldu. Hayri'nin silahı rastgele de olsa yeniden ateşlenmişti.

Çıkan kurşunlardan biri Sedat'ın yarı kalkmış alınının tam ortasına isabet etti. Tilki'nin kafası hızla yerin betonuna çakıldı ve beyni parçalanan adam o anda öldü.

Hayri'nin dudakları son vazifesini yapmış insanların rahatlığıyla gerildi ve o da betona serilerek ruhunu teslim etti. Ne yazık ki silah seslerine uyanan Alp'in

hıçkırarak ağlamaya başladığını göremedi. Aslında bu hıçkırıklar ufak çocuğun kurtuluşunun işaretiydi...

Ökkeş kiremitlerin üzerinde titremeye devam ediyordu. Her yanı buz kesmişti ve görülmek korkusuyla ayağa kalkamıyordu. Tilki'nin neden telefonu kapattığını da anlamamıştı. Yardım isteğini ne kabul etmiş, ne de reddetmişti. Uzun süre öylece bekledi. Acaba bir kere daha telefon edeyim mi, diye düşündü. Ona ulaşmak için elindeki tek imkân şu telefondur. Hasan yakayı ele verdiğiğine göre, beni burada bırakamaz, diye yorum yapıyordu. Yoksa bırakır mıydı?

Hasan hiçbir zaman Tilki'ye güvenmemişti. Güvensizliğinin ilk kurbanı da kendisi olmuştu, zavallı arkadaşı şimdi polisin elindeydi. Önce mahallede ki en eski dostuna acıyıp içi yanar gibi oldu ama sonra düşündükçe damda mahsur kalmasının bir nedeninin de o olduğuna hükmetti. Hasan hem kendinin, hem de onun başını yakmıştı. Tilki'ye hep karşı olan Hasan, cinayet teklifine balıklama atlamıştı, hiç düşünmeden, işte, sonucu buydu.. Mahvoldum, diye inledi. Buradan kaçamayacaktı. Sedat'tan da ümidini kesmeye başlamıştı. Dayanamadı, bir daha telefon etti. Zil çalıyor fakat Tilki açmıyordu, içinden küfretmeye başladı. Tabii, diye homurdandı, damda kalan çocukluk arkadaşı umurunda bile değildi, o şimdi kendi paçasını kurtarmaya çalışıyor olmalıydı. Hasan'ın yakalandığını biliyordu. Sedat'ı aramaktan vaz geçti. Kendi başının çaresine bakmalıydı. Ama nasıl?

Sonunda kararını verdi. Geldiği yerden inmek üzere şansını deneyecekti, başka çaresi yoktu. Yerinden kalktı, eğilerek kiremitler üzerinde saçağın kenarına kadar yürüdü. Islak kiremitlerin bazıları vücudunun ağırlığını çekemiyerek kırılıyor ve her çatlama da aşağıdakiler tarafından duyulduğu korkusuyla yüreği hop ediyordu. Geldiği nokta damın doğu tarafı, yani büyük çam ağacının dama erişen dallarının olduğu cihetti. Kenarda durup aşağıya baktı. Bahçede kimseyi göremedi. O zaman cesaretlendi biraz. Usul usul bu defa evin sokağa bakan yanına ilerledi. Sokakta da polis arabaları yoktu. Gitmişlerdi.

Ümitin sıcak sevinci dalga dalga yüreğine işledi. Biraz dikkatli davranırsa bu damdan kurtulabilirdi. Saatine bir göz attı, on ikiyi çeyrek geçiyordu. Geri döndü çam ağacının yüksek dallarının dama eriştiği yere yaklaştı.

Biraz ürktü. iniş, çıkış kadar kolay olmayacaktı. Ağaca tırmanırken cüsse-ce daha hafif olan Hasan önden gitmiş, kalın gövdeli dallardan maymun gibi tırmanmıştı. Sonra saçağa tutunup usturuplu bir şekilde kendini yukarı çekmişti. Ama şimdi kendisine yol gösterecek Hasan yoktu artık, başının çaresine bizzat bakmak zorundaydı. Kolunu uzatıp dallardan birini kavrayarak kendine çekti. Dal dama yaklaştı ama yeterince kalın değildi ve dala güvenip ağaca sıçrayamadı. Bir küfür daha salladı. Acaba çıkışta hangi dalı kullanmışlardı? Gecenin karanlığında seçim yapamıyordu. Yeniden titremeye başladı.

Artık uzun zamandan bari damda yediği sert rüzgârın etkisinden mi, yoksa korkudan mı titrediğini ayırt edemiyordu. Ümitsizlik yeniden benliğini kavradı. Aşağıya inse ne olacaktı sanki, toprağa ayak basmak kurtuluş değildi.

Polisin eline düşen Hasan mutlaka ötmüş olmalıydı. Toprağa ayak bassa bile evine gidemezdi, muhtemelen şu an polisler onu bekliyordu. Saklanacak birkaç yer bulabilir, bu geceyi idare ederdi ama sonra ne olacaktı? Polis önünde sonunda yakasına yapışacaktı. Galiba en iyi çare teslim olmaktı.

Uzun süre karar veremedi. Sonra az evvel polislerin kapattığı çatı kapağına yaklaştı. Bu kez hayatının kumarını oynamış ve kaybetmişti. Ne yazık ki Balat'ın dumanlı kahvelerinde yaptıkları gibi bu kumarda hile şansları yoktu.

Kapağa vurmaya başladı. Hasıl olan gürültülerin yarattığı akisleri dinlemeye başladı. Teslim olmayı yeğlemişti..

Dr.Bozok yatmamıştı.

Bu gece uyuması söz konusu olamazdı. Hele evinde biri içerde, diğeri dışarı da iki polis nöbet tutarken. Ekipler villayı terk ettikten sonra doktor bitkinliğini daha iyi anlamıştı. Yorgun geçen bir günün ardından gece başına gelenler, sınırlarını aşırı yormuş, gerginliği had safhaya çıkmıştı. Bedeni bitkindi ama ruh halinde müthiş bir coşku vardı. Galiba bir köşede sızıp kalmamasının nedeni de buydu. Her geçen dakika kalbine tatlı bir huzur doluyordu. Polis bundan sonrasını kolay hallederdi. Baş Komiser, Hasan Kuşçu'nun her şeyi itiraf edeceğinin teminatı vermişti. O küçük yavru artık kurtulacaktı. Gerçi bu konuda Baş Komiserin bazı endişeleri vardı ama umarım o menfi kuşklar gerçekleşmez, diye düşündü.

Baş Komiseri düşününce heyecanının biraz daha arttığını hisseder gibi oldu. Bu doktorun alışık olduğu bir hâl değildi. Oturduğu koltuğa gömüldü, kaşlarını çattı, ruhunda şekillenen garip duyguları tahlile kalktı. Neler oluyordu iç dünyasında? Komiser Fikret'i düşünmek neden onu heyecanlandırmıştı?

Sıradan bir polisti o. Yoksa ona bir zaaf mı duyuyordu?

Baş Komiserin her zaman ölçülü, mesafeli davranışlarını düşündü. Yakışıklı bir adamdı Fikret, bunu itiraf etmeliydi. Ama o ana kadar Baş Komiser'e hep bir polis sıfatıyla bakmıştı. Mesleğinin dışındaki kisvesiyle hiç alâkadar olmamıştı.

Yakışıklılığını anımsaması biraz garip değil miydi? Ayrıca bu gece veda ederken tamam-layamadığı cümlesini hatırladı birden. Kendisine iltifat edecekken birden durmuş, fiziğini vasıflandıracak olan kelime boğazına takılmıştı.

Elinde olmadan gülümsedi kendi kendine. Keşke o lâfi etseydi..

Daha tebessümü yüzünde kaybolmadan kendini toparlamaya çalıştı. Çok anlamsızdı bu, Asayiş Şubesi'nin bir memuruna gönül veremezdi. Aralarında her bakımdan uçurumlar vardı. Bizim toplum bu tür sosyal farklılıkları anlayışla karşılamazdı. Üniversitede ki bir öğretim üyesi, bir Baş Komiserle ilişkiye giremezdi.

Tebessümü kayboldu, kaşları çatıldı. Acaba mı, diye mırıldandı. Gönül asla ferman dinlemezdi, ayrıca bu katı kuralları koyanlarda kendisinin ki gibi örümcek kafalı anlamsız kişilerdi. Her neyse diye mırıldandı, en azından bu gece düşüncelerinden sıyrılmalıydı, Fikret'in tam zamanında ki müdahalesiyle hayatını kurtarması belki onda fantastik hayallerin yeşermesine neden olmuştu. Bu gece onu beyaz atıyla sevgilisini kurtarmaya gelen batının şövalyelerine benzetmişti. Muhtemelen yarın sabah yaşamın gerçekleri onu hayalindeki gerçek mevkiine oturtacaktı.

Salonun bir köşesinde sessizce oturan ve elindeki gazeteyi karıştıran memura döndü.

"Size bir çay yapayım mı?" diye sordu.

"Hiç gereği yok efendim. Zahmet olur."

"Estafurullah, zahmet de ne demek? Hele dışardaki arkadaşınız soğuktan titriyordun"

"Merak buyurmayın hanımefendi, biz bu durumlara alışığız."

"Olsun."

"Siz istirahatinize bakın, uyumaya çalışın."

"Hiç uykum yok. Sinirlerim gerildi."

"Haklısınız. Ne de olsa sıradan bir durum değil bu. Neyse ki Baş Komiserim tam zamamnda olaya müdahale etmiş."

Fikret'den söz açılması doktorun yeniden ruhunun ürpermesine yol açmıştı. Yerinden kalktı, tam çay yapmak için güvenli bir şekilde mutfığa doğru ilerlerken çatıdan gelen gümbürtüleri duydular. ikisi birden aynı anda sesleri işitmişlerdi.

Memur yerinden fırladı, silahına davrandı.

Doktor hayret ve endişeyle, "Yukarıda biri var" diye söylendi, içerdeki memur hemen kapının önüne koşarak dış nöbeti yürüten arkadaşını durumdan haberdar etti. ikisi birden üst kata çıkan merdivenlere atıldılar, ikisi de silahlarını çekmişti.

Çatıdaki ayak sesleri devam ediyordu. Polisler tam üst kata çıkmışlardı ki çatı çıkışından paldır küldür aşağıya atlayan Ökkeş'in hantal vücuduyla karşılaştılar.

Adanalı düştüğü yerden ayağa kalkarken, karşısında eli silahlı iki sivil memuru görünce ellerini yukarıya kaldırıp bağırmaya başlamıştı bile. "Ateş etmeyin.. Teslim oluyorum.. Size her şeyi açıklayacağım." Dr. Bozok alt kattan saldırganın tüm söylediklerini duymuştu.. Hemen hemen aynı saatlerde Asayiş Şube Müdürlüğünün

Gayrettepe'deki biriminde sorgulamaya alınan Hasan, hiç itiraz etmeden tüm bildiklerini birer birer anlatmaya başlamıştı, inkâra kalkışmanın hiçbir yararı yoktu.

Hasan basit bir muhakeme yürütmüştü; bu işe girişirlerken ısrarla kan dökülmeyeceğini iddia eden Tilki Sedat, görgü şahidi doktorun öldürülmesini

söylüyorsa, başlarının fena halde derde girdiği ortadaydı. Belki her şeyi itiraf ederse, alacağı ceza da belirli bir oranda hafifler diye de düşünmüştü.

Sorgulama odasına hışımla giren kendisini yakalayan polisi karşısında gördüğü an dili tutulmuş gibi zangır zangır titremeye başlamıştı Hasan. Baş Komiser nefret dolu bir sesle kükredi. "Çocuğu nerede tutuyorsunuz?"

"Balat'ta, efendim. Bana ait bir depo da."

"Ulan it doğruyu söyle, çocuğa bir kötülük yaptınız mı?"

"Hayır, memur bey. Kılına bile dokunmadık, inanın bir fiske bile vurmadık. Zaten çok uslu bir çocuktur."

"Bu işin içinde kaç kişi var. Üç kişi misiniz?"

Hasan kısa bir tereddüt geçirdi. Galiba polis Hayrı'den ve Mine'den henüz haberdar değildi. Ama o her şeyi tüm çıplaklığıyla anlatmayı yeğledi. Bu nokta da kendi egoizminin de dahli vardı; o yanıyorsa kendilerini bu işe bulaştıranlar da yanmalıydı.

"Hayır, efendim. Beş kişiydik.. Aslını sorarsanız tüm plan bir kişiye, yani Tilki namıyla maruf Sedat'a aitti, inanın, biz biraz da onun zoru ve tehditiyle bulaştık bu işe. Yoksa çocuk kaçırmak bizim neyimize? Tamam, Ökkeş ve ben de ufak tefek sabıkaları olan kişileriz ama böyle büyük planlar kuracak, boyumuzdan büyük işlere kalkışacak insanlar değiliz, efendim. Zorlandık, tehdit edildik."

"Uzatma. Diğerlerinin de ismini ver.."

"Ökkeş'i biliyorsunuz zaten. Diğer ikisine gelince, Hayrı isimli adamı Tilki Sedat getirdi. Onu tanımazdık, ilk defa depo da gördük Mine ise sanırım Sedat'ın manitası, anlarsınız ya.."

"Yani aranız da bir de kadın mı vardı?"

"Evet, efendim."

"Onun işi neydi aranızda?"

"Çocuğa depoda o bakıyordu. Yani yemeğini yedirmek, uyutmak filan gibi şeyler."
"Şimdi bana şu deponun tam adresini ver."

Hasan yine hiç duraksamadan adresi fısıldadı önüne bakarak.

"Hayri denen adamla o kadın şimdi depoda mı?"

"Öyle olmalılar. On günden beri çocuğun yanından hiç ayrılmadılar."

"Silahlılar mı?"

"Hayri'nin belinde Belçika yapısı bir otomatik tabanca gördüm ama kadının silahlı olduğunu hiç sanmam."

Tam o sırada sorgulama odasının kapısı açılmış içeriye giren sivil bir memur Baş Komiserin kulağına Ökkeş'in de yakalandığını ve her şeyi itiraf ettiğini fısıldamıştı. Hasan konuşmaları duymamakla beraber endişeyle izliyordu.

Fikret rahatlar gibi oldu. iki suçlunun da itirafları birbirini tutuyordu. Baş Komiser tekrar Hasana döndü.

"Şu Tilki Sedat dediğin adam nerede oturur, onu nasıl buluruz? Yoksa bu Sedat şu mafya liderlerinden Kör Behzat'm sağ kolu olan adam mı?"

"Evet, odur."

Fikret kuşkuyla irkildi. Sedat'ı tanımıştı şimdi ama midesini bulandıran nokta o mafya mensuplarının sadece uyuşturucu işiyle uğraşmalarıydı. Tilki'nin neden bir çocuk kaçırmaya tevessül ettiğini anlamamıştı henüz.

"Ulan it' Yalan söylüyorsan seni gebertirim. Bu odadan sağ çıkamazsın."

"Ekmek kuran çarpsın, doğruyu söylüyorum memur bey.."

Hasan ağlamaya başlamıştı..

Baş Komiser başka tek kelime etmeden odadan çıktı işler yolunda giderse yarım saat sonra Alp Keskin i sağ salım kurtarmış olacaktı. Derhal harekete geçen ekipler operasyona hazırlandılar..

Her hangi bir operasyona gerek kalmadı.

Depoyu kuşatan polisler kapıya dayandıklarında ilk duydukları şey içerden akseden küçük bir çocuğun ağlama sesiydi. Fikret ile Mehmet Yurdadön içerden bir mukavemetle karşılaşacaklarını sanmışlardı. Silahlarını çekerek kapıya dayandılar ve önce polise karşı hazırlanmış bir tuzağın mevcut olduğunu düşündüler, çünkü demir kapı tam kapalı değildi. Hafif bir aralık mevcuttu ve çocuğun ağlama sesini de o yüzden rahatlıkla duymuşlardı.

Her an içerden ateş açılacağını düşünerek siper alıp aralık kanadı ittiler. Ama gördükleri manzara çok şaşırtıcıydı.

Alp Keskin portatif bir karyolanın üzerinde bacaklarını sarkıtmış, için için ağlıyordu. Ufak çocuğun yüzü korkudan sapsarıydı, içeriye yeni dolan polisleri görünce ürkerek daha şiddetli ağlamaya başlamıştı şimdi. Ama polisleri asıl şaşırtan şey beton zeminin üzerine uzanmış kanlar içinde cansız iki bedendi.

ihiyatla yanlarına yaklaştılar.

ikisi de ölmüştü..

Fikret doğru karyolada hıçkırarak çocuğa koştu.

"Ağlama yavrum" diye fısıldadı. " Biz polisiz. Seni annene babana götürmek için geldik.."

Ama galiba çocuğun buna inanması çok zordu.

Fikret onu kollarının arasına alıp kaldırırken gözleri depoda olması gereken Mineyi

aradı. Çocuğu sakinleştirmek için usul usul okşarken, "O kadın nerede?" diye sordu. Çocuk ağlamaktan cevap veremiyordu. Belki de ne sorduğunu bile anlamamıştı. Çocuğun fırın gibi yandığını hissetti. Alp Keskin in ateşi vardı..

Küçük Alp Keskin ancak pis kokularla havası ağırlaşmış ve içinde iki kanlı cesedin bulunduğu depodan Baş Komiserin kucağında çıktığı anda ağlamasını kesmiş ama bu defa da hastalığına ve ateşine yorgun düşerek başını Fikret'in göğsüne yaslayıp uykuya dalmıştı. Baş Komiser böyle bir duyguyu ilk kez yaşıyordu. Bir an ne yapacağını şaşırды, yorgun ve hasta çocuğun yüzüne bakakaldı. Sarı ve gür saçları kirlenmiş, dolgun dudakları kızarmış ve hafif aralık Sürüyordu. Nefesi hırıltılıydı. Çocuğu olmadığı için evlât sevgisini bilmezdi ama bunun ne tür bir duygu olduğunu galiba şimdi anlıyordu. Az sonra Keskin ailesinin çocuklarına kavuşmaktan duyacakları sevinci tahayyül etti.

Yanında oturan muavinine dönerek, "Hadi artık" dedi. "Keskin ailesine telefon et ve Alp'i sağ salim getirdiğimizi bildir."

Mehmet Yurdadön hafifçe gülümseyerek itiraz etti.

"Amirim, bunu yapmak size düşmez mi? Haberi siz verseniz bence daha uygun olur." Fikret bir süre kucağında tuttuğu çocuğu seyretti. Sonra muavinine dönüp bakmadan mırıldandı.

"Hayır, bu senin hakkın."

"Ama efendim."

"itiraz etme Mehmet. Aslında bu zevkli dakikayı yaşamak Dr. Bozok un hakkı. Bence gerçek övünç onun olmalı. Başarı ona ait. İlk başından beri bizi uyardı, çok önemli gözlemlerde bulundu; ama ben kadıncağıza bir türlü inanamadım, hep içinde hafiyelik özlemi taşıyan bir meraklı olarak gördüm. Yanıldığımı kabul etmeliyim Resmi bir sıfatı olsaydı hiç tereddüt etmeden bu zevki ona vermek isterdim fakat ne yazık ki yok. Ayrıca sen de ona benden fazla güvendir. Bu nedenle aileyi arayıp haber vermek sana düşer. Mehmet fazla itiraz etmedi.

Manidar bir şekilde şefini süzerek cebinden telefonunu çıkardı.

Umarım medyadan önce onlara biz ulaşırız" dedi. "Levende vardığımız da televizyon ve gazeteci ordusuyla karşılaşırız hiç şaşmam."

Fikret başını sallamakla yetindi. Mehmet'in telefonda yaptığı konuşmayı

dinlemiyordu bile. Küçük Alp ara ara uykusunda iç çekişi ona daha ilginç gelmişti..

Keskinlerin villasına geldiklerinde gerçekten de bir medya ordusuyla karşılaştılar.

Genellikle polisin telsiz frekansını dinleyen medya mensupları çoğu zaman polisle eş zamanda olay yerine intikal ederlerdi. Bu sefer de öyle olmuştu. Evin önü ana baba günü gibiydi. Bunlara olayı öğrenen sokak sâkinlerinin de iştirakiyle çevre mahşer yerine dönmüştü.

Arabadan iner inmez, etrafları gazeteci kalabalığıyla sarıldı. Zaman zaman alkış sesleri yükseliyordu. Muhabirler polisin ağzından resmi bir açıklama bekliyordu. Baş Komiser hızla kucağındaki çocukla eve doğru koşar adım yürürken, muavinine, "Basına uygun bir açıklama yap" diye söylendi. Mehmet tecrübesiyle o uygun açıklamanın üstü kapalı ve gerçekleri tam anlamıyla aksettirmeyen bir beyanat olduğunu anlamıştı tabii.

"Merak etmeyin, Baş Komiserim" diye fısıldadı.

Evin içerisi bayram havasındaydı.

Nilüfer ve Emre Keskin çocuklarını kapının önünde karşılamışlardı. Ana babanın Alp'le kucaklaşmaları göz yaşartıcıydı. Fikret oldu olası bu tür sahnelerden etkilenen bir adamdı; içerde fazla kalmadı, zaten kalması için de bir neden yoktu artık. Görevini yerine getirmiş bir insanın rahatlığıyla villadan çabucak ayrıldı. Beyninde çözümlenmemiş başka sualler vardı şimdi. O soruların gerçek cevaplarını bulmadan da basınla karşısına çıkmak istemiyordu. Basınla yüz yüze gelmek ikna edici cevaplar bulmak ona biraz da politikacıların harcı gibi gelirdi. Medya mutlaka merak edecek ve depoda ki hesaplaşmanın gerçek nedenlerini ortaya çıkarmak isteyecekti. Oysa bu nedenleri henüz kendisi de bilmiyordu, verecek cevabı yoktu. Olay yerinde kimlikleri tespit edilen Tilki namı Sedat ile Hayri denen sabıkalı acaba neden vurmuş-lardı? Sebep para mıydı? Umdukları fidye bedelinin taksiminde son anda bir ihtilâfa mı düşmüşlerdi? Yoksa şu Mine denen meçhul kadınla Hayri'nin on gün aynı depoda başbaşa kalışları Sedat'ı kıskançlıktan kudurtup kan dökmesine mi yol açmıştı? Böyle serseriler sık sık pespaye kadınlar yüzünden de vuruşurlardı. Nasıl olsa tahkikat kapanmayacak, mesele derinleştirilecekti. Her halde o sırada Mine denen kadının da izini bulurlardı. Önemli olan çocuğun kurtulmasıydı ve onu da sağlamışlardı. On günden beri soluk almadan çalışmıştı. Müthiş yorgun hissediyordu kendini, ona rağmen hemen evine yollanmadı. Yapacağı son bir görev daha vardı. Vasıtaya binmedi, nasıl olsa Dr. Bozok'un evi buraya çok yakındı. Gecenin bu ilerlemiş saatinde gazeteci kalabalığını yarararak medya ordusunun arasından sıyrıldı. Peşinden beyanat koparmak için gelen birkaç kişi oldu ama onları da konuşmadan atlatmayı başardı. Gecenin ayazında doktorun evine doğru yollandı. Sokağın başına geldiğinde doktorun evinin ışıklarının hâlâ yanık olduğunu gördü... Kapıyı hâlâ nöbet tutan memurlarından biri açmıştı. Amirini saygıyla selamladı. Güleç bir yüzle, "Buyurun Baş Komiserim, hoş geldiniz" dedi, "Sizi kutlarım. Çocuğu kurtarmışsınız."

Fikret kutlama faslına boş vererek hemen sordu.

"Doktor hanım yattı mı?"

"Hayır, efendim. Galiba gerginlikten uykusu kaçtı, içerde sohbet ediyorduk. Hatta biz de az evvel sizden bahsediyorduk."

"Benden mi? Hakkımda ne konuşuyordunuz?"

"Doktor hanım sizin mükemmel bir polis olduğunuzu anlatıyordu."

"Öyle mi?"

Baş Komiserin gözleri; kımın geldiğini merak ederek salondan antreye yönelen genç kadının üzerine çevrildi. Doktor bu beklenmedik ziyaret karşısında sevinçle yanlarına yaklaşıyordu.

"Sizi kutlarım" dedi doktor "Çocuk nihayet kurtulmuş."

Fikret biraz mahcup genç kadına baktı.

Ufak bir yalan söyledi.

"Işığınızı yanık görünce ben de müjdeyi vermek için size uğramıştım. Ne de olsa başarıdaki aslan payı sizin. Müjdeyi almak da sizin hakkınızdı."

Zeki bir kadın olan Muammer Bozok samimi bir hareketle Fikret'in koluna girip onu salonuna doğru çekti. Baş Komiserin içindeki burukluğu hissetmişti.

Gönlünü almak ister gibi mırıldandı.

"Tevazu göstermeyin; asıl başarı kesinlikle size ait. Ben sadece bir takım

gözlemlerimi size aktardım. Bunları derleyip toplayan, kısa bir sürede değerlendiren ve en sonunda da hayatımı burada kurtaran sizsiniz. Başarı nasıl bana ait olabilir? Her şeyi size ve adamlarınıza borçluyuz."

Fikret kendini gölgeleyerek, asıl tevazuyu genç kadının gösterdiğini hemen anlamıştı. Doktor güzel olduğu kadar hoşgörülü ve anlayışlıydı da.

"Size bir kahve hazırlayayım mı? Her halde teklifime şimdi de hayır demiyeceksinizdir."

Baş Komiser utangaç bir edayla fısıldadı.

"Çok geç değil mi hanımefendi? Sizi rahatsız etmiş olmayayım?"

"Hiç olur mu? Hem elimden bir kahveyle kurtulacağınızı da düşünmüyorsunuzdur her halde. Size bir can borcum var. Bunu bir şekilde ödemeli ve hayatta kalmamı uygun bir zamanda, yemek yiyip şarap içerek kutlamalıyız."

Doktor neden sonra biraz ileri gittiğini, beyninde şekillenen duygularını ifade ettiğini hissederek gibi oldu ve yanakları kızardı.

Fikret tecrübeli bir polisti. Genç kadının kızaran yanaklarını farketmişti.

Bitti.

Osman Aysu – Fidyeye

Adı: Tilki Sedat. Mafia babası. Alp Keskin: Ünlü sanayici Emre Keskin'in tek oğlu ... Tilki Sedat Alp'i kaçırap bir depoda saklar. Beş Milyon dolar fidye istemektedir. Görünürde hiç ipucu yoktur. Olayda kullanılan arabanın plakası sahtedir. Baş komiser Fikret olay yerindeki soruşturma esnasında Dr. Muammer Bozok'la tanışır. Doktor polise yardımcı olmaya çalışırsa da polis doktorun ifadesini ciddiye almaz. Polis fidyecileri ararken, Dr. Bozok'ta amatörce olayı çözmeye çalışır. Baş Komiser Fikret bir insan avı başlatır. Türkiye'nin gerilim romanları ustası Osman Aysu'dan bir solukta okuyacağınız heyecan dolu bir kitap...

EVRİM YAYINEVİ ve BİLGİSAYAR SAN. TİC. LTD. ŞTİ.

Kadıköy İş Merkezi Merkezi Neşet Ömer Sok. No: 10/ 78

Tel : 0216 347 49 63 Fax : 0216 347 76 12

34710 Kadıköy / İSTANBUL

Osman Aysu - Fidyeye